

SE ZAMOTANÝM VŘETENEM

Piers Anthony

Book Three

of Incarnations of Immortality

**SE ZAMOTANÝM
VŘETENEM**

WITH A TANGLED SKEIN

Book Three of *Incarnations of Immortality*

Copyright © 1985 by Piers Anthony Jacob

AND CLASSIC, 1995

Translation © Michal Lamprecht, 1995

Cover Art by Jan Patrik Krásný

ISBN 80-85782-25-1

MILÝ CHLAPEC

Niobe byla s pohankově medovými vlasy, s očima, v nichž jako by se odrážela obloha letního rána, a postavou, již je lepší si představit než ji popsat, nejhezčí dívka své generace. Ale měla také své nepatrné chyby. Asi byla královsky vychována užít svou krásu k tomu, aby vždy dostala to, co chce. Inteligenci měla jen průměrnou. Kromě toho, aniž o tom věděla, byla předurčena k důležitému poslání, o kterém se jí ani nesnilo.

„Ale otče!“ protestovala Niobe rozkošně. „Cedrik Kaftan má jen šestnáct let, kdežto já dvacet jedna. Je nemožné, abych si jej vzala.“

Starý Sean zvedl ruku v uklidňujícím gestu. „Některé řeky se přecházejí hůř než ty ostatní, některé lodě jsou malé. Nežijeme v klidných časech ani pro Irsko, ani pro svět, dceruško. Vždyť pochází ze skvělé rodiny farmářů a studovaných, která se umí postarat sama o sebe. Jeho věk není podstatný.“

„Není podstatný!“ odfrkla. „Je to přece dítě! Ublížíš mi, jestli mne provdáš za někoho, kdo je mladší.“

Mužovy čelisti se stáhly. Disponoval mocí patriarchy, ale raději všechno řešil v klidu. „Neubližuji ti, dcerko. Je mladý, to je pravda, ale roste. Bude to pro tebe dobrá opora, až zemřu a odejdu.“

„Ať je to partie pro nějaké malé kuře v jeho věku! Rozhodně se odmítám spokojit s takovou prohrou!“ Její oči se vztekem rozjasnily až na úroveň poledního blankytu.

Sean roztrpčeně mávl rukou bezbranný proti řečem své dcery. „Niobe, ty jsi nejrozkošnější děvče v kraji, v práci s tkalcovským stavem jsi opravdu nadaná, ale v tomto jsi zvláštní. Dvakrát ses

vyhnula výborným partiím a já jsem neměl sílu tě nutit. Teď se stáváš pomalu stará na vdávání.“

To s ní otrásl, ale opětovale palbu. „Cože?! Tlustý starý pytel peněz a odporný aristokrat! Tomu ty říkáš partie?“

„Vládě a moci se nevysmívá, stejně tak aristokracii. Mohla bys mít velice snadný nebo noblesní život. Taková manželství není zrovna snadné nalézt.“

„Proč nemůžu mít hezkého, statného, pětadvacetiletého muže?“ dožadovala se Niobe. „Proč mě trápíš s dítětem, které nerozezná svůj nos od –“ Pohled otce ji zastavil dřív, než stačila zajít příliš daleko. Mohla ho lehce dopálit, jakkoliv měkce mluvil.

„Protože takové muže přitáhla válka, takže tady nezůstal nikdo, kdo by se o tebe staral. Nechci tě dát žádnému rolníkovi. Pod svou úroveň se nevdaš. Cedrik studuje a díky svému dědictví je i finančně na vyšší, a –“

„A roste,“ dokončila znechuceně. „Já taky rostu a z té spousty znamének je mi jen špatně. Nechci si to dítě vzít – a to je všechno.“

Ale nebylo to všechno. Sean stál celý čas na svém. Niobe se vztekala, křičela, plakala, avšak bezvýsledně. V pláči byla velmi dobrá, její jméno ne nadarmo znamená „slzy“, ovšem otec se stal neoblomným. Už se rozhodl, že se tento sňatek uskuteční.

A tak se také stalo. Oznámení vyšlo včas, svatba měla proběhnout v brzkém létě, až ženichovi skončí škola. Všechno bylo perfektně organizováno, jen Niobe se o nic nestarala. Vdavky s mladíkem jí nešly pod nos. Nechtěla se na něho ani zpříma podívat. Když obřad skončil, ani ho nenapadlo ji políbit.

Pak se ocitli sami v chatě, která patřila k jeho dědictví. Stála na mýtině nedaleko bažiny, což přes den může být pro někoho přitažlivé, ale v noci to bývá tak jako tak strašidelné. Možná to měla být část plánu: pár bude zavřen vevnitř na zástrčku v teple a komfortu. Místo skýtalo nesčetné romantické možnosti, bylo inspirující.

Niobe se zařídila podle svého. Pěkně se zamotala do obrovské prošívané deky – svého svatebního daru – a zůstala spát na posteli. Mladý Cedrik se položil před krb, kde sálalo hladivé záření paprsků. Se stupňujícím se mrazem venku se všechno utišilo a vymizel veškerý ruch.

Tak žena a chlapec strávili svou svatební noc v tichém odloučení. Ráno Cedrik vstal, rozfoukal popel v krbu a vyšel ven, aby si odlehčil a přinesl nějaké dříví. Niobe se probrala za zvuku sekery roztínající dřevěné špalky. Za studených rán to zní pěkně. Brzy by tady mohlo být tepleji.

A bude vůbec? Pamatovala si, že krb je neefektivní způsob vytápění domu. Dobrá kamna dávají cirkulujícímu vzduchu na stejné množství dřeva šestkrát více tepla. A tady kamna jsou. Mohla by se na ně podívat. Není sice génus, ale dovede být praktická, pokud je jí to k užitku. Zvláště kvůli jedné věci – když potřebuje teplé ruce ke tkaní.

Přes noční košili si přehodila plášť a vyšla se projít na suchý záchod. Vedle dřevěného sedátka ležel způli vytrhaný starý katalog a stál tam kbelík s popelem. Je to výhodný systém, přemítala o tom na místě klasicky příhodném. Člověk si může každou stránku, než ji použije, přečíst nebo si jen tak prohlédnout obrázky. Zatímco se tělo čistí, myšlení se duchovně povznáší. Aby se zmírnily pachy, na závěr se popel vysype na tělesný odpad, pro nějž je v domě také využití. Pravidelně se přidává v zahradě na kompost. Je to starý, ale dobrý systém – všechno se využije. Přesto měla raději moderní městskou toaletu.

Tetelíc se zimou, vydala se zpátky k chatě a zastavila se, aby si prohlédla Cedrika při práci. Vůbec mu nebylo zima, štípání dříví jej zahřívalo. Zjistila, že mu to jde od ruky. Každý kus dřeva postavil na špalek a rozsekl jej jedním čistým úderem sekery tak, že oba kusy spadly na stejnou stranu. Je to kluk, ale urostlý a s pěkně propracovanými svaly. Jeho blond vlasy poletovaly s máváním sekery a svaly se pokaždé zavlnily. Opravdu čipera!

Spatřil ji a zastavil se. „Je vám zima, slečno Niobe,“ řekl s bohatým zálesáckým přízvukem, který je, stejně jako Niobiny tvary, lepší si představit než popsat. „Tady si vemte můj kabát, než odnesu dřevo dovnitř. Stejně je mi horko.“

„Neříkej mi slečno,“ protestovala. „Jsem koneckonců tvoje žena.“ Říkalo se jí to těžce, byla to však pravda, kterou nemohla popřít, poctivost vyžadovala se o to dokonce ani nepokoušet. Manželství, jakkoliv nepříjemné, je manželství.

Zastavil se na půl cestě – „Ach, jistě. Taky si myslím.

Ale víte, pani, takovýhle manželství sem si nikdy nepředstavoval. Ještě sem ani neskončil školu.“

O tom nemohla mít ani tušení! „Já jsem to taky nechtěla,“ řekla. „A už vůbec –“

„A už vůbec ne s drzým frackem!“ dokončil s lítostivým úšklebkem. „Pojďte, vemte si ten plášť než promrznete, slečno – ehm, pani.“ Přikročil k ní a roztáhl svrchník.

„Ještě chvílku,“ řekla odhodlaná bránit svou nezávislost. „Vypadáte o trochu líp než já. Podejte mi sekeru.“

„Ale to nejní práce pro ženský, pani! Já to udělám!“

„To není práce pro ženy,“ pohoršila se nad jeho mluvou.

„Vždyť sem to říkal!“ zarazil se a zakroutil hlavou. „Aha – vy myslíte způsob, jakým sem to řek. Omlouvám se. Jsem jen kluk z vesnice, pani, a jestli se vám to nelíbilo –“

„Co se stalo, stalo se, Cedriku,“ řekla pevně. Vzala si od něj sekeru a věděla, že jí nic neřekne, protože je na rozdíl od něj dospělá. Postavila si kus dřeva, přitočila se k němu a prudce sekla. Ostří se svezlo po špalku a zaseklo se do země vedle její pravé nohy.

„Ach jo, pani, prosím vás –“ Cedrik se na to nemohl dívat.

„Ne, já to zvládnu!“ odporovala a zvedla sekeru nahoru znova.

Přiskočil k ní, aby ji zastavil. „Nechte mně vám pomoci, pani, já vás nechci ponížit.“

„Jste přesvědčen, že zničím sekeru!“ obvinila ho.

„Ne, pani! Jsem přesvědčen, že si useknete prsty, a já bych nerad viděl, že se to stalo u tak pěkné nožky!“

Zklidnila se. Jeho diplomacie měla díky své netradičnosti úspěch. „To bych taky nerada viděla! Měla jsem jít blíž, ne? Tolik jsem toho o stromech studovala, a ještě nikdy jsem nesekala dříví.“

„Dříví, pani,“ opravil ji rychle.

Musela se smát. „Jasně! A taky mluvím hůř, než bych chtěla.“

„To ne, mluvíte opravdu skvěle, pani,“ řekl. „Teďka vezměte topůrko takle do ruky, vidíte –“ Obtočil se kolem ní, aby mohl uchopit její ruce a správně je položit na topůrko. Měl větší ruce než ona, tvrdé a velké, možná až moc vzhledem ke svému tělu. Zajímalo ji, jestli mají kluci stejně jako loutky pořád velké pracky, nebo do nich dorostou. Kdyby to tak bylo, stal by se z Cedrika mladý obr.

„Čím to, že máš tak velké ruce, když jsi ze studované rodiny?“ zeptala se bezmyšlenkovitě.

Odtáhl ruce pryč. „No, znáš to, rvačky,“ odpověděl stísněně.

Rvačky. Co s tím, kluci jsou kluci. „Ale tady na to místo nebude,“ řekla mírně.

„Ne, samo že ne,“ přidušeně odpověděl a přešlapoval na místě. Upravit její držení těla i nástroje do správné polohy a pak ji vedl po celý úder do špalku. Když se spolu s ní pohyboval, cítila sílu jeho rukou i celého těla. Překvapilo ji, jak je na svůj věk silný.

Tentokrát dopadlo ostří čistě, přesně zaměřené, a dřevo se pěkně rozštíplo. Půlky neodlétly stranou, protože úder nebyl veden plnou silou, ale bez dalšího odporu spadly bokem.

Niobe zkusila další rozštípnout sama podle předvedeného návodu. Její rána nebyla tak silná, aby dřevo rozštípla, ale přesto se do něj pěkně zasekla. Alespoň malé vítězství. Zvládla to nejspíš díky praxi s tkalcovským stavem. Vždycky všechno umístila bez velkého snažení a s velkou přesností právě tam, kam chtěla.

Sekera však teď vězela ve špalku. Zkoušela ji uvolnit, ale bezvýsledně. „Prostě ji otočte, zvedněte nahoru a bouchněte s ní z druhé strany, pani,“ poradil Cedrik.

Udělala to tak, s velkou námahou špalek zvedla a praštila druhou stranou sekery o velký podstavec. Dřevo se o ostří samo rozštíplo a spadlo na stranu.

„Ha, funguje to!“ vykřikla potěšeně.

„Jasná věc, pani,“ usmál se Cedrik. „Dostala ste pro to nadání.“

„Jsem nadaná –“ Zjistila však, že ho nechce poučovat o spisovné řeči. „Ne, nechci o tom nikdy mluvit! Jsem kráva. Ale je to legrační.“

Několik minut sekala dříví a brzy jí bylo takové teplo, že si svlékla kabát. „Kdybych věděla, jak je sekání dřeva uklidňující, dělala bych to už dávno,“ konstatovala.

„Vypadáte při tom hodně pěkně,“ řekl Cedrik.

„Ne, nevypadám!“ protestovala potěšeně.

„Ale ano, pani. Ste hodně pěkná žena.“

„A ty jsi milý kluk. Začínám být unavená. Pojdme dovnitř a dejme si snídani.“

„Ne, počkejte pani. Ste nejhezčí žena, jakou jsem kdy viděl, zvlášť když se pohybuje takovým způsobem.“

Podívala se dolů na sebe. Z práce celá zčervenala, těžce oddychovala a noční košilku měla přilepenou k tělu. To nebyla zrovna její představa o ženské kráse, ale přesto jí to polichotilo. „Já si myslím totéž o tobě, Cedriku. Jsi jako mladý Adonis. Až vyrosteš, budeš pro dívky hodně přitažlivý.“ Vtom se zarazila, překvapená tím, co řekla. Zajímavý pro dívky? Vždyť už je ženatý – s ní. Cítila, jak jí rudne tvář.

Neodpověděl. Zastavil se, aby nabral plnou náruč dříví a odnesl je do chaty. Mohla by vykládat o jeho červeném zátylku, bylo by mu to stejně trapné jako jí. Byl mladý a společensky nezkušený, nicméně dobře smýšlející správný mladý muž. Celá věc se zdála stejná jak pro něj, tak pro ni.

„Cedriku, já –“ Ale to, co chtěla říct, mohlo celou situaci jen zhoršit. Lepší bude nechat to být.

Vevnitř mu řekla o kamnech. „Jistě, pani,“ odpověděl. „Kamna používáme v zimě.“

Předvedl svou zručnost v jejich uvádění do chodu. Pečlivě očistil spodní rošt od popela, aby mohl proudit vzduch, vysušil komínovou rouru a pak s jistotou vystavěl hranici z papíru, třísek a dřeva. „Kamna musíme roztopit pomalu,“ vysvětlil. „Nechci, aby to bouchlo.“ Ale už brzo se rozlilo příjemné teplo a Niobe mohla na kamnech ohřát svatební koláčky.

„Vy umíte vařit!“ poznamenal Cedrik, když je zhltal. Měl velký hlad, ostatně jako každý zdravý a silný kluk.

„Jsem žena,“ ošklíbla se Niobe.

„To máš pravdu!“ souhlasil nadšeně.

Změnila téma. „Pochopila jsem, že ses taky nechtěl – ženit?“

„Tss, pani, na nic takového nejsem připraven,“ souhlasil. „O ženách nevím nic. Chtěl jsem dokončit školu, připojit se k silničnímu programu, mohl jsem o sobě trochu popřemýšlet, víš. Víš taky, jaké to je, když se rodina rozhodne.“

„Vím,“ řekla. „Předpokládám, že ti můj postoj není neznámý – chci říct, že jsem o tobě vůbec nic nevěděla, Cedriku, jen tvoje jméno věk a to, že pocházíš z dobré rodiny. Není to nic osobního –“

„Jasně, že je to dobrá rodina,“ souhlasil. „A tvoje taky, sama nejlíp víš, proč,“ pokrčil rameny, „já na to prostě nejsem připravený.“

Cítla se stejně jako tento laskavý a nepředpokládaně milý chlapec. Dostala nápad. „Podívej, Cedriku, proč bys nemohl jít znova do školy? Můžeme si to dovolit, a jestli se chceš vzdělávat –“

Tvár se mu rozzářila. „Myslíte to vážně, pani? Nechala byste mě jít?“

„Můžu tě podpořit, Cedriku.“

„Ale vy tady zůstanete sama, pani, a –“

„Tady budu v bezpečí. V těchto lesích draci nejsou,“ usmála se.

Ztuhl jako omráčený. Její úsměv byl znám svým účinkem na muže. Pak se zamračil. „Je to tady začarované,“ řekl temně. „Z těch stromů vycházejí kouzla –“

„Ne proti těm, kteří jim rozumějí,“ odpověděla Niobe. „Studovala jsem magii mokřinových lesů. Ty stromy a rostliny chtějí jen žít a nechat žít. Ale když mezi ně vejdeš a budeš se ohánět sekerou –“

Škubl sebou. „Řeknu ti, nikdy jsem o tom nepřemýšlel! Kdybysem byl strom, měl bych nerad nikoho jiného.“ Pak se zarazil. „Řekněte – vím, že to neříkám správně. Pani, byla byste –“

„Kdybych byl strom, neměl bych rád nikoho jiného,“ řekla Niobe pečlivě. „Dávej si na to pozor.“

„Kdybych, pani?“

„To je kondicionál, užívá se k vyjádření podmínky. Nejsem strom, a nikdy nemohu být, ale zkouším představit si sebe na jeho místě, a to dávám najevo tím, že řeknu Kdybych byla strom. Když řekneš kdybysem, dáváš tím najevo, že jsi nevzdělaný.“

„To nejspíš jsem,“ řekl pro sebe. „A asi zůstanu.“

„Cedriku, nemáš zapotřebí říkat mi pani,“ naznačila jemně.

„Vždyť to je způsob vyjádření respektu ke starším –,“ zarazil se.

Znova se zasmála. „Teď spolu žijeme. Cedriku. Tam venku jsem mluvila z cesty a ty teď asi taky. Jsme v těžké situaci, ale musíme z ní vytěžit to nejlepší. Zatím aspoň něco, než časem přestaneme na věkový rozdíl brát ohled. Mít tvůj věk –“

„No jo, věk kolem šestnácti je pro holky nejhezčí,“ souhlasil. „To je sranda!“

„Možná to je nejhezčí věk, pokud ovšem člověka pořád nevychovávají.“

Zatvářil se vážně. „Víš, moje rodina byla v pohodě, co se týká –, tou školou seš si jistá?“

„Jestli si jsi jist ty, Cedriku.“

„Já určitě! Chci být vzdělaný.“

„Mnoho štěstí,“ popřála mu.

Zamrkal na ni a ona si uvědomila, že to pochopil jako ironii. Najednou strašně zrudla. Byl dost chytrý na to, aby poznal, co si o něm myslí. „Provedla jsem to znovu,“ řekla s hořícími líci. „Něco ti dlužím.“

„Ne, už jste mi to oplatila, když jste mně vysvětlovala kondicionál, pani. Hop!“

Začala se napůl hystericky smát. Objal ji. Věděli, že to není legrace, ale vyčistilo to vzduch. Dojedli v tichosti.

Den se rychle stával teplým. Niobe se oblékla, umyla nádobí a pro dobrý pocit uklidila. Cedrik nasekal dříví, aby s ním další ráno neměl starosti. Pak se začali znova cítit trapně, protože neměli co na práci. Niobe usoudila, že to není obvyklý problém začínajících manželství, s tím se ovšem nedalo nic dělat.

„Asi vytáhnou svůj tkalcovský stav,“ řekla, i když to na první den nebyl ten nejlepší nápad.

„Mohu se jít podívat na pěšiny, po kterých se dá běhat,“ navrhl.

To nebyl špatný nápad. Už dřív se zmínil o tom, že běhá dlouhé tratě. Jakmile se vrátí do školy, bude k tomu mít opět příležitost, takže by teď měl trénovat. Byl však na rozpacích, věděl, že to není činnost, která se u novomanželů předpokládá.

„Co kdybych ti pomohla?“ zeptala se. „Projdeme se po lese a prohlédneme si ho. Jsem žhavá dovědět se něco o místních kouzlech.“

Zasmál se. Společná procházka: to je to pravé. „Sekeru ale necháme tady,“ řekl.

„Abychom nepolekali stromy,“ souhlasila.

Jejich společná procházka vypadala nádherně. Listí na stromech ještě horkem nezhnědlo a zářivé sluneční paprsky držely komáry u vody. Objevili pěšinu, která vedla dolů do bažin, kde se proplétaly kořeny stromů a zelený mech byl neobyčejně vysoký. Tady nechala Niobe rozehrát své schopnosti v divoké magii. Ukázala mu, jak obrovské vodní duby stojící v bažině už dlouhou dobu chrání malou

rybku, která žije mezi jejich kořeny a pomáhá jim se lépe uchytit v bahně, nebo jak letmo zahlédnout lesní žínku či stromovou nymfu, když má člověk trpělivost. „Když umře strom, umře i ona,“ vysvětlovala Niobe, „proto jsou tak citlivé na –,“ zarazila se a pak hláskovala, „S–E–K– E–R–U.“

„Jo, je pěkná,“ souhlasil, „skoro tak jako ty. Odteďka neuřežu žádný živej – žádný živý strom.“

Niobe cítila, jak se jí po těle rozlévá hřejivý pocit. Věděla, že je to hloupé, ale byla o své kráse ráda ujišťována. A nymfy v této oblasti představovaly určitou úroveň, již smrtelní uznávali. Víly zůstávaly stále mladé a svěží – dokud se jejich strom držel zdravý. Lesní specialisté rozpoznali nemoc stromu jen tím, že se podívali na jeho vílu.

Pokračovali dál, špiníce si nohy na blátivých úsecích cesty. „Bažinu bychom mohli vysušit a zúrodnit,“ navrhl Cedrik.

„Vysušit bažinu!“ opakovala šokovaná Niobe. „Vždyť je pro les životně důležitá! Zásobárna vody. Plní se během lijáků a v dobách sucha zásobuje rostliny. Bez mokřin by země ztratila mnoho ze svých nejlepších stromů a žádné nové by nedorostly. Voda se v podstatě vyskytuje všude a kořeny si ji najdou, ale bažiny udržují její hladinu.“

Pak ve svém nadšení pro mokřady přešla do písňe:

„Chci se radovati v mokřinách
mezi bažinami, mokřady a močály,
chci se radovati v mokřinách
s rybami, žábami a brčály.“

Cedrik se díval a poslouchal s otevřenou pusou až do jejího závěru:

„Chci se radovati v mokřinách, odkud příroda vzešla.
A budu plakat... budu plakat, když mokřina je sešlá.
A budu plakat... budu plakat, když mokřina je sešlá.“

Roztřásla se a slzy jí stékaly po tváři.

Cedrik se na to nemohl dívat. „Niobe, nechci, abys plakala! Nikdy močály ani bažiny nevysuším. Nikdy!“

Usmála se na něho a vzala si od něj kapesník, aby si osušila slzy. „Je to jen píseň, Cedriku.“

„Je to jen písnička,“ souhlasil, „ale ty – ty jsi hodně dobrá.“

„Děkuji,“ řekla dotčeně. Věděla, že není nijak dobrá zpěvačka. Záchvat přišel náhle a teď očekávala od Cedrika spíš smích. Zdál se překvapivě dojatý, což jí polichotilo. Dokončili svůj výlet po okolí a vrátili se do chaty. Zpětně se jí vybavilo, že jí vůbec poprvé řekl jejím křestním jménem. Nebyla si jista, jaký má z toho pocit, ale už měla koneckonců plné zuby jeho věčného „slečno“ a „pani“. Navíc měl právo říkat jí jejím křestním jménem. Přece jen to byl její manžel, i když jen papírově.

„Budu studovat mokřiny!“ vykřikl ukvapeně. Ach, nadšené mládí. „Je to hodnotné studium,“ starostlivě souhlasila. „Ty však vůbec nemusíš omezovat své zájmy.“

Pozoroval ji. Takový pohled už viděla u jejich rodinného psa, když byl za něco pochválen. Nadešel čas se s celou situací vyrovnat.

Bez diskuse se teď spolu cítili mnohem lépe. Niobe do chaty přinesla jídlo ze spíže, a zatímco je připravovala, Cedrik zašel něco nakoupit do města. Rád chodil pěšky. Vůbec dělal spoustu věcí rád s vervou a nespoutanou energií mládí. Občas spolu také hrávali nejrůznější hry včetně těch s hádankami. Brzy přišla na to, že on má vnímavé myšlení a hravě mohl být v tomto oboru lepší než ona. Dala mu hádanku, která kolovala v její rodině dlouhá léta. Východiskem bylo šest mužů, kteří se pokoušeli dostat na druhou stranu řeky, přičemž měli jen jednu loďku pro dva. Přišel na to velmi rychle, jako by tu hádanku znal. Hodně rychle také pochopil jednotlivosti spisovné mluvy, takže hovořil téměř bezchybně. Ted' už věděla, proč pochází z tak vzdělané rodiny.

On jí naopak zase předváděl, jak provádět praktické věci – jako třeba, jak skládat dříví na zimu, aby neshnilo, nebo jak vyprázdnit žumpu. Nicméně ona stále spala na posteli a on na zemi před krbem. Žádný romantický vztah mezi nimi nebyl.

Po dvou týdnech už Niobe věděla, že Cedrik je opravdu milý, a stále se přesvědčovala o jeho nejlepších vlastnostech. Vypadal jako silný a chytrý mladík s nespornými dispozicemi. Byl dobře stavěný –

ale přece jen byl mladý. Niobe věděla, že ho nemůže poslat do školy bez dokonání manželství. Jak na to však jít? Neměla s tím žádné zkušenosti a ani k tomu neměla moc velké předpoklady. Bylo úplně jasné, že Cedrik na nic takového nepomýšlí. Bral ji s respektem, hraničícím až s uctíváním. Zůstalo to tedy na ní.

„Cedriku,“ oslovila ho jednoho krásného odpoledne.

Setkal se s jejím upřeným pohledem a rychle se odvrátil. „Ach, Niobe, musí to by zrovna teď?“ Někdy se zdálo, že umí číst myšlenky.“

„Až skončí líbánky, matka se mě bude ptát a tebe tvůj otec taky. Čekají na to.“

Povzdechl si. „Touží po tom. Ale já nejsem tak naivní, abych si myslel, že mohu vzbudit pozornost ženy, která mne nemiluje.“ Měl sebekontrolu fundamentalisty a uměl ji dovedně využít. „Ano? Byl jsi předtím zamilovaný?“

Smutně mávl rukou. „Nikdy. Neměl jsem dostatek příležitostí.“

„Se mnou je to podobné,“ odpověděla.

„Ale ty už jsi na to připravená!“

Musela se zasmát. „Cedriku. Jsem si jista, že by ti bylo povoleno počkat se svatbou do mého věku. Já tě však za tento nedostatek těžko odsoudím. Mám tě prostě nezkušeného.“

„Je mi jen šestnáct,“ připomněl jí ustupuje. „Jo, mezi klukama jdou nějaké řeči, ale vsadím se, že nejsem sám, kdo nikdy...“ Nedořekl.

„Samozřejmě,“ rychle souhlasila. „Pokrytectví je zbytečné. Nejlepší je, když se to muž a žena –“ zaváhala, „naučí společně.“

„Je těžké...“ také se zarazil. „Jestli mě máš ráda tak jako já tebe, bylo by to...“ Když viděl její reakci, hlas mu v hrdle uvázl a on zčervenál.

„Co jsi to řekl, Cedriku?“

„Ujela mně huba,“ řekl a sklouzl zase do starého vyjadřování a znova zčervenál. „Omlouvám se.“

„Omlouváš se za to, že miluješ svou ženu?“

„Vždyť víš,“ řekl ztrápeně. „Není to opravdové.“

„Manželství, nebo láska?“

Přešlápl. „Však víš. Jsi prostě skvělá, tak milá, že mám zamotanou hlavu, jen když se na tebe dívám. Ty moc dobře víš, i

když se snažíš to nedávat najevo, že si zasloužíš něco lepšího. Ale na to ses určitě neptala. Nechci ti to dělat horší. Jsem jen děčko.“

Niobe, jejíž puls se zrychlil, se zaměřila na jedinou věc. „Kdy? Kdy jsi zjistil, že mne miluješ?“

Zarazil se, jako by chvíli vzpomínal. „Ten první den, když jsi zpívala v lese. Když jsi plakala kvůli mokřinám. Nikdy jsem neslyšel nic –“ rozpráhl ruce a hledal slova.

„Ale já nezpívám dobře!“

„Věř mi!“ řekl vážně, „ty opravdu miluješ mokřiny – a já teď kvůli tobě taky. Co máš ty ráda, já mám rád taky.“

„Cedriku, nikdy jsi neříkal –“

„Mám ze sebe dělat blázna?“ zeptal se poněkud ostře. „A možná tě ztratit? Jen proto, že je tady hlupáček snící o tobě? Tak blbý nejsem.“

„Cedriku, vůbec nejsi hloupý! Jsi skvělý hoch – skvělý mladý muž! Jsem si jista, že –“

„Můžeme na to zapomenout, prosím tě?“

„Ne, nemůžeme! Nemohu tvrdit, že tě miluji. S těmito věcmi je to u žen trochu jinak, a –“

„A tady by měl být muž!“

„Cedriku!“

Podíval se na ni a odvrátil se. Věděla, že nezná způsob, jak změnit jeho pohled na tu evidentní pravdu: že ho nevidí jako muže. Niobe měla svůj život daný. Teď hrála její krása proti ní. Došla k názoru, že nastal čas jejího dozrání. Musela udělat to, co uděláno být mělo.

„Cedriku, předtím tady byl problém věku. Je to chiméra, vůbec to nevádí. Láska vůbec nic neřeší. Jsme manželé.“

„Láska nic neřeší?“

„Normálně si to nemyslím. Určitě na ní záleží. Chci jen naznačit, že jsem připravena splnit to, co mám, bez čekání na něco, co nikdy – myslím ještě není –“

„Vím, co chceš říct,“ vypravil ze sebe ztěžka.

„Respektuji tě, Cedriku, a jsem tvoje žena. Existuje mnoho žen vdaných za muže s rozdílným věkem, které nedělají – které dělají to, co se od nich čeká, bez ohledu na své osobní pocity. Opravdu nadešel čas naplnit naše manželství.“

„Ne! Ne s někým, kdo mě nemiluje. To není správné!“
V duchu s ním souhlasila, ale musela se přit. „Proč ne?“

„To by bylo z-“ nedořekl.

Zarděla se. „Znásilnění?“

Mlčel.

Cítila se jako v jámě, z níž se snažila dostat, ale přesto se propadala hloub a hloub. Kam se poděla radost, ty krásné pěkné chvílky, které osladily nepříjemnou realitu?

Cedrik ani ona nechtěli lhát a chatrný základní kámen jejich manželství se rozpadl dřív, než stačilo začít. Existuje nějaký způsob, jak to uvést do pořádku? Oba se snažili dělat vše co nejlépe a stalo se ironií, že se to, v čem spolu souhlasili, obracelo proti nim. Tady by nejspíš pomohla oboustranná láska.

Té však nebylo. Mohla mu dát své tělo a svá přání, ale ne srdce. Ještě ne. Cítila, že zase začíná plakat.

„Ale ne, nedělej to!“ prosil. „Nemohu se dívat nato, jak jsi smutná.“

„To není tvoje chyba, Cedriku. Máš pravdu, to víš sám. Potřebuješ ženu, která by tě milovala, přejí si, abych –“ Spustila záplavu slz, až se málem udusila.

„Ale slečno –“ začal.

„Paní,“ opravila ho a pokusila se usmát.

„Chci, abys byla šťastná, ale nevím, jak na to!“

„Tak mě přinuť tě milovat!“ vydechla. Když jim došlo, co řekla, rozhostilo se ticho. Zklamaně potřásl hlavou.

„Niobe, jak –?“

„Jako jiní muži. Dvoř se mi.“

Podíval se na ni úkosem.

„Pořád na tom trváš?“

„Myslíš si o sobě, že jsi nějaká obluda, Cedriku? Když mne miluješ, dej to najevo!“

„Vždyť to chci!“ vyrazil ze sebe. „Pojďme k tomu dubu, co jsi u něj zpívala, teď zazpívám já tobě.“

„Ano!“ vykřikla, jako by se dělo něco velkého. Vlastně se dělo. Způsob, jakým ji miloval, jí lichotil a vzrušoval ji. Nikdy tak milována nebyla.

Došli k vodnímu dubu a ona se posadila na jeho vystupující kořen, suchý a opírající se o masivní kmen. Víla je vyděšeně pozorovala ze suché větve a čekala, co udělají.

Cedrik si stoupl před ni, poklekl a zaujal postoj. Niobe nasadila vážnou tvář s úmyslem nekazit jeho úsilí. Nabral dech a zpíval:

„Žij se mnou a láska buď má,
potěšení zakusíme všechna.
Všechny kopce a údolí, pole a louky
a všechny nádherné hor plody.

Hlas měl netrénovaný, ale silný, zpíval procítěně a zvládl i vyšší tóny. Píseň zněla pěkně, měla chytlavou melodii. Niobe to zaujalo.

„Posadíme se na skály na kopcích,
dívat se můžeme po ovcích.“

Když zpíval, natáhl se k ní a uchopil její ruku.

„U mělkých řek, na jejichž peřeji
zpěvní ptáci mnohohlasé písně pějí.“

Při tom doteku se něco stalo. Objevila se tichá hudba jakoby velkého orchestru, plnící les silou svého zvuku. Jeho hlas se zdál báječný, krásný, chytlavý, burcující, rozléhající se. Seděla zticha, hypnotizována jeho strhujícím projevem i fenomenální hudbou. Probrala se, až píseň skončila.

„Jestli tyto radůstky pohnou tvou myšlenkou,
pak žij se mnou a buď mou láskou.“

Jakmile přestal zpívat, vytratila se i hudba.

„Co to bylo?“ vyptávala se Niobe, stále držíc jeho ruku.

„Nechápavě se na ni podíval. „Něco se děje?“

„Ta – ta *hudba*! Odkud se vzala?“

„Aha – to. Myslel jsem, že to znáš. To je mé kouzlo. Patří naší rodině. Omlouvám se, jestli –“

„Omlouvám se!“ skoro vykřikla. „Je to strašně pěkné. Jak to děláš?“

Pokrčil rameny a pustil její ruku. „Přichází to, jen když zpívám a někoho se dotýkám. Podívej!“ Položil ruku na kmen stromu a zazpíval:

„Pojď se mnou a buď mou láskou.“

Niobe neslyšela nic zvláštního, ale strom se chvěl, jako by reagoval na zvukové vibrace a lesní víla se na větvi rozechvěla.

Zkusila na kmen stromu položit svou vlastní ruku a orchestr se vrátil.

„Zakusíme všechna potěšení.“

„Cedriku, to je šílené! To je nevyslovitelné!“ Nebyla schopna to nějak blíž popsat.

„To je jen – to, co to je.“ Vypadal její reakcí nedotčen.

„Zpívej mi znovu,“ žádala.

„Ale ta píseň skončila. Všechno následující je jen dívčina odpověď.“

Niobe ho chytila za ruku. „Tak to zazpívej, Cedriku!“

Zpíval a orchestr ho doprovázel, podporoval jeho hlas, prohluboval jeho mohutnost, předváděl jej v celé jeho kráse. Nebyl to pouhý hlas nebo jen hudba. Vypadalo to, jako by to přicházelo odjinud, jako by se melodií proplétaly čisté city. Mohla být láska víc než tohle, ptala se sama sebe.

„Kdyby celý svět i láska byly mladé,
kdyby z každých úst zněla pravda,
tyto krásné radosti mne vyzvat mohou
žít s tebou a být tvou láskou.“

Byla to slova odpovědi, ale to nevadilo. Ten strhující pocit se vrátil. Niobe přišla na to, že všechno, co Cedrik zpíval, má stejný účinek.

Zůstala u vytržení až do posledních veršů.

„Láska by však i ve stáří měla zůstat plodnou,
v každém věku bez nároku sdílet radost stálou,
pak tato potěšení mne vyzvat mohou“

žít s tebou a být tvou láskou.“

Píseň i kouzlo skončily, ale teď se Niobe dívala na Cedrika z nového úhlu. Měl opravdu své kouzlo a láska se zdála možná. „Zaved’ mě domů, Cedriku,“ požádala ho. Když po chvíli došli do chaty, vrátilo se všechno do starých kolejí. Venku koneckonců působilo jen kouzlo, Cedrik ve skutečnosti zůstal stejný jako předtím a situace se vůbec nezměnila. Nemělo smysl podnikat něco, čeho by později mohla litovat. Takže s tím nic nepodnikla ani ona, ani Cedrik, a jejich manželství zůstalo nenaplněno.

O týden později si Niobe uvědomila, že se čas krátí. Měli za sebou měsíc společného života a příbuzní je chtěli vidět.

Došlo jí to, když šla spát.

„Oni to poznají,“ řekla v pololehu na posteli.

„Jo,“ souhlasil Cedrik od srdce.

„Cedriku, pojď sem,“ zvala ho svůdně oblečena. „Musíme to udělat, jinak se před ně nemůžeme postavit.“

Vstal a přešel k nohám postele, Vypadal, že se jí bojí.

„Cedriku, opravdu to není složité,“ řekla. „Povídali jsme si o ptácích i včelkách, viděli jsme zvířata.“

„Ty nejsi zvíře!“ opáčil.

To ji zarazilo. Vypadalo to trapně. Kdyby k ní přišel zezadu jako býk v připouštěcí ohradě, určitě by ji to vyděsilo, ale nenamítala by proti tomu vůbec nic. Takové bývají mužské způsoby, jak ji před tím soukromě varovala matka.

Ledy nakonec, jak se říká, mohou roztát. Tato metafora se jí nijak zvlášť nelíbila, ale v podstatě byla výstižná. Tak jako tak měli problémy. „Zapomeň na zvířata,“ řekla. „Pojď se mnou do postele. Je směšné spát takto odděleně.“

Pomalů se pohnul a nejistě si lehl vedle ní.

„Oblečený ne!“ zamračila se.

„Ale pani, nemůžu –“

Natáhla se k němu a vzala ho za ruku. Byla studená a ztuhlá.

„Cedriku, bojíš se mě?“

„Ale ne, pani!“ protestoval, přestože se třásl.

„Jestli – co budeme dělat?“

„Je to hrozné,“ souhlasil.

„Je to k smíchu, Cedriku. Víš, že tě mám ráda, navíc když jsi zpíval –“

„To bylo kouzlo, ne já.“

Čekal, že se jí bude líbit on, a ne jeho kouzlo. Zmýlil se. To byl ten hlavní důvod, který ospravedlňoval jeho strach.

„Nejsi přece zbabělec, Cedriku. Co ti vadí?“

„Nemůžu – prostě to pro vás nemůžu udělat, pani.“

Zase to „pani“! Snažila se, aby se navzájem sblížili, ale podařilo se jí jen prohloubit jejich odloučení. „Proč ne?“

„Protože ste tak pěkná, a krásná, a –,“ pokrčil rameny. Nemohl vysvětlit, co cítí.

„Ale Cedriku, jsem tvoje žena.“

„Ne proto, že bys to chtěla sama!“

Chtěla to rodina. Od tohoto tématu musela odvést řeč. „Tys to taky nechtěl. Jsme dva lidé žijící spolu kvůli okolnostem a přáním svých rodin, kteří by opravdu měli udělat to, co je pro ně nejlepší, protože jsme –“

„Žena a kluk,“ dokončil.

Objevilo se to znova. Necítil se dobře a s tím ona sama o sobě nemohla nic dělat. Přesto si uvědomovala, že to musí prostě změnit ona. „Přece rosteš,“ řekla.

„Nemyslím si, že bych pro tebe byl někdy dost velký.“

„Ale Cedriku, to není pravda!“ protestovala. Věděla však, že to zní, jako by matka napomínala dítě. Tento rozhovor nevedl nikam stejně jako všechny ostatní.

Zatímco uvažovala, on ležel v podivném tichu. Po chvíli řekla: „Víš co, Cedriku, zkusíme to pomalu a začneme po částech. Svlékni se, lehni se ke mně pod deku a dneska spi, nic víc.“

„Slibuješ?“

Zasmála se. „Slibuji, Cedriku. Co myslíš, že ti chci provést?“

Také se zasmál, ovšem poněkud ztuhle. „Co když nám bude zima?“

„Pak se k sobě přitiskneme a budeme se zahřívat navzájem. Dobrý nápad, ne?“

„Ale ty – ty nejsi zrovna oblečená.“

Posadila se a začala si rozepínat noční košilku. Její odvaha ji potěšila. „Tak na sobě nebudu mít nic.“

Najednou se převálil a s hrozným rámusem spadl na zem. Vystrašená Niobe vyskočila, oběhla postel a pomáhala mu vstát. „Omlouvám se, Cedriku. Nestalo se ti nic?“

„Paní, prosím – vaše košile –“ otočil se.

Podívala se dolů na sebe. V mihotavém světle hořícího ohně spatřila, že se její zčásti rozepnutá košile rozevřela a poodhalila její poprsí. „Proboha, Cedriku! Ty se můžeš dívat! Jsem tvoje ženal“

„Není to správné,“ prohodil s hlavou stále otočenou.

„Cedriku, podívej se na mě!“ žádala. Ale on nemohl.

Zlost roztřásla její odhalená ňadra. Obešla postel zpátky a praštila sebou na ni. Co má s tímhle klukem dělat? Pak ve své mrazivé zuřivosti něco zaslechla. Zaposlouchala se. Opíral se o postel a snažil se potlačit vzlykání, aby o něm nevěděla.

Její city se znenadání obrátily. „Ach, Cedriku,“ vydechla a otočila se na posteli, aby ho utěšila.

Pak se zarazila, protože si uvědomila, že by celou věc mohla ještě zhoršit. Nebyla matka a on nebyl syn, toto postavení působilo pohromu. Původně myslela jen na to, jaké to bude pro ni, když se vdá za chlapce. Teď zjistila, že pro něho to je větší problém. Musí najít nějakou cestu k jejich dvojímu vysvobození, takovou, aby se stali mužem a ženou.

Tuto noc už to nemělo smysl. Rozhodla se nechat to být a pokusit se s tím pohnout až ráno.

„Cedriku, pojd’me se opít,“ řekla, když ráno vstali.

Vypadal překvapeně. „Nikdy jsem to nedělal, pani.“

„Niobe,“ řekla důrazně, „říkej mi jménem.“

„Niobe,“ souhlasil neochotně. „Já nepiju, Niobe.“

„Já taky ne. Ale ve skříni je láhev bílého vína.“

„Já nevím. Někteří jsou divocí, když se opijí.“

„Ano. Nejen oni.“

Zasmál se. Zdál se být zbavený stresu předchozí noci, kdy ho nechala samotného. Dneska by ho však ráda ve své posteli viděla!

Láhev otevřeli po večeri. Sedli si na svah před chatou a pozorovali západ slunce. Nalili si malé sklenice zlatavého moku a naráz je vypili. „Ha, to pálí!“ zalapala po dechu Niobe.

„Opravdu!“ souhlasil Cedrik. „Řekni, je to dobrá věc!“

Doplnili sklenice, ona však upila obezřetněji než on. Usoudila, že nepotřebuje tolik hořet a hlavně se nepotřebovala opít ona, nýbrž on.

Netrvalo to dlouho a víno obveselilo jejich mysl. „Hej, mé srdce se cítí lehce,“ vyrazil ze sebe šťastně.

„Moje taky,“ souhlasila. „Možná bychom měli zpomalit.“

„Zpomalit? Proč? Vždyť je to fajn!“ Doplnil si sklenku, aniž si všiml, že ona ještě nedopila, a naráz ji vyprázdnil.

Niobe si začala dělat starosti. Bylo vidět, jak ho alkohol pomalu začíná ovládat, a nebyla si příliš jista, jak to dopadne. „Pojďme zpívat, Cedriku!“ navrhla a chytila ho za ruku, aby si nemohl nalít další sklenici.

„Jo, Niobe,“ souhlasil s úsměvem. Bez okolků začal:

Pij se mnou svýma jemnýma očima a já se obhájím.“

Protože ho držela za ruku, orchestr se dostavil. Tuto jednoduchou píseň to učinilo grandiózní. Znovu se dostavilo vytržení. Když slyšela tohle kouzlo poprvé, myslela si, že je to hlavně kvůli Cedrikovi. Ted' dospěla k závěru, že teprve s ní je úplné. V jistém ohledu mohla tohoto milého kluka milovat. Lehce se dá věřit tomu, že ji hudba vždy trochu změnila.

Pak zpívali drsnou pijáckou píseň *Tři veselí kočí* o trojici, která byla zvečera veselá, protože věděla, že ráno zesmutní a bude brečet. Bez rozpaků ohodnotili muže, který pil lehké pivo –

„Hřešil, aby hřích neměl, tehdy v raném září.“

A taky toho, který si dával tmavé pivo – to byl veselý společník!

S jeho opilou myslí se hudba stávala podivnou, jako by se všichni hráči orchestru rozjařili. Pro Niobe to bylo neskutečně legrační. Tak se stalo, že Niobe, jež tuto píseň znala, přidala pár slok:

„Stála tady dívka, co pusy dostala,
řící matce to hned běžela,
udělala chybu šílenou
nedostala nikdy už žádnou!“

Cedrik, přesto jak byl velký, se souhlasně smál. Vtom se k němu naklonila a políbila ho na ústa. On se rozhlédl, naklonil se dopředu a začal zvracet na zem.

Ale ne! Vypil toho moc a udělalo se mu špatně. Nebyl z toho nijak zvlášť vylekaný, ale Niobe věděla, že s večerem je konec. Dovedla ho dovnitř, pomohla mu umýt se a uložila ho spát do postele. Sama si lehla ke krbu.

Ráno Cedrik se šíleným vztekem uchopil láhev a podíval se na víno. „Vypadá to jako moč!“ řekl s odporem, přešel ke dveřím a obsah láhve vylil ven.

Večer to Niobe zkusila znovu. Posadila ho na postel, chytla ho za ruku a poprosila ho, aby zpíval. Zpívala s ním a kouzlo je obklopilo znova, skoro jako by se milovali. Když však došlo na akt lásky, Cedrik nemohl.

Velikost úkolu jej učinila impotentním. Cedrik byl zklamaný, ale jí se v koutku duše ulevilo. Snažila se, jak nejlépe mohla, a zklamala. Už je to příliš často.

„Od nynějška,“ řekla, „musíš spát v posteli neoblečený a já to budu dělat také tak.“

Vystrašeně na ni pohlédl. „Ale –“

„Můžeme v pohodě říkat, že spolu spíme,“ vysvětlila. „Mohl by si někdo při tom všem myslet, že je to jinak?“

Pomalů se s úlevou usmál jako ona. V posteli ji nahou objal. Byl to laciný kompromis, ale aspoň něco.

ŠKOLA

Na podzim šel Cedrik na místní univerzitu. Nebylo to moc daleko, ale přesto dost daleko na to, aby šel pěšky. Zajistit si koně taky nebyla lehká záležitost. Létající koberec by byl ideální, ale ty lepší byly ještě pořád moc drahé, což měnilo situaci. Jako nejlepší po uvážení všech možností nakonec vyplynula cesta lodí – romantické možnosti nebývají vždy to pravé. Niobe ho vyprovodila polibkem a slzami a pozorovala ho, jak odchází s batohem plným oblečení. Knihy si chtěl koupit až na místě a musel zaplatit za loď. Pronajali mu ji a měli z toho slušný profit.

Jeho odchod ji rozesmutnil a litovala, že nestačili dokončit manželské záležitosti. O jejich problémech se samozřejmě nikdo nedozvěděl – příbuzní navíc byli dost diskrétní na to, aby zjišťovali podrobnosti. Když se všechno podaří, mohou pokračovat, až se Cedrik po roce nebo po dvou vrátí, a nikdo se nic nedozví. Jako poslední řešení se rozhodla koupit si medicínu lásky a vzít si ji. Když se to Cedrik dozvěděl, nebyl z toho moc nadšený a ona ho nechtěla oklamat. Láska v podstatě není žádný problém. Když odešel, osaměla. Mohla by na čas jít domů k rodičům. Kdyby to však udělala, matka by vyzvěděla pravdu, což by ji mohlo zahanbit.

Raději zůstala sama. Chod domu byl dost jednoduchý, takže hlavně četla a tkala. Kromě toho pěstovala známost s vílou od bažiny. Jistý čas se tak dalo žít.

Upravovala si chatu tak, aby se v ní dobře cítila, a podařilo se jí to. Pracovala na dvorku a to bylo také příjemné. Když se podrobně

seznámila s nejbližší částí močálu, rozhodla se, že nastal čas navštívit Cedrika.

Pronajala si kočár bez koní. Vyšlo to o dost levněji než koberec, ale zároveň to bylo o dost pomalejší a nepohodlnější, protože cesta nebyla upravená a kola po ní spíš poskakovala než jela. Bez ohledu na to přijela do školy za den poměrně v pořádku, jen její elegantní cestovní obleček byl po cestě zaprášen.

Zahlédla Cedrika, jak prochází patiem mezi ubytovnou a vlastní školou. Uběhly jen dva měsíce, ale zdál se jí urostlejší. Ačkoliv nováček, byl nejvyšší ze svých spolužáků a dvě spolužačky, které jej minuly, s ním nezávazně flirtovaly.

Zahlédl Niobe a usmál se. Vyrostl také do krásy. Zdálo se, že je tady ve svém živlu. Když se k ní blížil, stával se najednou nemotorným a ostýchavým. Jejich problémy přetrvávaly.

Prohlédla si jeho pokoj a seznámila se s jeho spolubydlícím – nudný šprt. Předvedl jí svou rozsáhlou práci: Projekty vztahující se k obnově mokřin a přírodních kouzel. Bylo vidět, že to vzal vážně a všemu se pilně učil. Věděla jistě, že je radostí profesorů.

Nejprve musela udělat jednu maličkost. „Podej mi svou čepici,“ řekla.

„Mojí čepici?“ zeptal se nevýrazně.

„Tvou školní čepici – tu, kterou si nasadíš, když se chceš předvést jako student. Myslím, že ji najdeš na hlavě.“

V rozpacích si ji sundal a podal jí Niobe. Vytáhla své šicí potřeby, ustříhla jasný proužek hedvábí a přišila jej kolem dokola čepice. „To aby děvčata z kolejí věděla, že jsi ženatý,“ řekla s důrazem a vrátila mu ji.

„Ale jistě. Samozřejmě.“ Nebyl nadšený.

Letmo ho políbila a vrátila se do svého kočáru. Během cesty domů se uklidnila a znovu nabyla jistotu. Jen s obtížemi hledala pramen svých pocitů. Později si uvědomila, že má z návštěvy Cedrika radost. Potěšilo ji, že se dobře zabydlel a nic mu neschází, že vyrostl, zkrásněl, zmoudřel, i když žárlila na pozornost, jíž ho zahrnují jeho spolužačky. Nakonec – ženatý muž přece nemá takové zájmy. Udělala to, co bylo třeba, ale stejně ji to trápilo. Koneckonců, co s ním prováděla celé léto, když ho měla jen pro sebe?

K tomu neúspěchu, nebo jinak řečeno k tomu nedotažení do konce přispěla také svými provokacemi a svou podezíravostí. Byli by v naplnění manželství úspěšnější, kdyby se k problému stavěla ostražitěji? Kdyby k němu byla citlivější a chápavější? Kdyby se vyhnula napravování jeho chyb a předvádění své dokonalosti? Kdyby se raději pokusila být mu osobou blízkou jako spolužačka? Že se ostýchal, je přirozené!

Když rozpletla chaos ve svých pocitech a utřídila si je, nastoupila znovu normální denní koloběh. Začala vyrábět opravdu pěkné gobelíny s motivy lesa a mokřin. Na jednom z nich stál v bažině vodní dub a na jeho nejvyšší větvi pózovala víla.

Spřátelit se s nymfou natolik dobře, aby to udělala, stálo moc času a trpělivosti. Niobe z toho měla velkou radost, protože věděla, že se to každému lidskému tvorů jen tak nepodaří. Jen kdyby jí to tak dobře šlo s Cedrikem!

Ke konci semestru navštívila Cedrika znova. Celou dobu jí pilně posílal dopisy o svém životě a postupu ve škole a z jeho dopisů bylo možné vyčíst vzrůst jeho vzdělání a vnímání. Prospíval mentálně a společensky stejně jako fyzicky. Život na škole se pro něho jevil jako opravdu přínosný. Získal znalosti o magii mokřin a už se naučil i ty věci, na něž ve svém soužití s Niobe ani nepomyslel. Dozvěděl se, jak zjišťovat u stromů zvláštnosti v jejich kouzlech a jak probíhá ekologický cyklus. V dalším semestru bude studovat zvířenu mokřin ve vztahu k vegetaci. Byl nadšen, jaké množství informací čeká jen na to, aby je ovládl. Niobe to chtěla vidět na vlastní oči, aby se ujistila, že nepřehání. Nakonec rozhněvaný mladý muž mívá vždy sklony k přehánění.

Cedrik byl teď ještě vyšší a ve slunečním světle vypadal báječně. Okouzluje ji svým bystrým úsměvem. Musel ještě odejít na jednu vyučovací hodinu, než se jí mohl plně věnovat. „Lituji,“ omluvil se spíš s pohostinným než s mrzutým pohledem. „Musím ještě do školy odevzdat referát. Nicméně s tebou chce mluvit můj profesor vodní magie, takže se nudit nebude.“

Jak vzrostla jeho sebedůvěra! Niobe úplně vyděsilo, když viděla, jak jejímu muži prospívá být bez ní, stejně jako jí prospívá být bez něho. Šla navštívit profesora, který ji očekával.

Profesor vypadal naprosto typicky: starý, shrbený, s trochou bílých vlasů a obličejem hluboce zbrázděným vráskami, z nějž vyzařovaly inteligentní oči. „Á, paní Kaftanová!“ zvolal. „Hned jsem vás díky vaší neobvyklé kráse poznal!“

„Ale jděte!“ namítla hloupě potěšená.

„Ne, vskutku!“ trval důrazně na svém. Všichni učitelé mají hlasy, které se zaryjí do nejskrytějších koutů mysli. „Ptal jsem se Cedrika, jak vás poznám, a on mi řekl, že když uvidím nejkrásnější smrtelnou ženu světa, bude to Niobe. Ejhle, je to tak! Je z vás vyděšený a není nesnadné pochopit proč. Jste prostě výjimečná!“

„Stačí, profesore! Jsem stará vdaná žena! Proč jste si přál se mnou mluvit? Je s Cedrikovým studiem něco v nepořádku?“

„Právě naopak, má drahá!“ protestoval nadšeně. „Cedrik je brilantní student a mezi ostatními, které v tomto období vedu, vyniká. Jeho práce je na studenta prostě výjimečná! Víte, paní Kaftanová, mozek jako jeho se vyskytne zřídkakdy, promiňte mi ten výraz, v zatuchlých vodách mokřinové ekologie. Chtěl bych vám poděkovat za dobrou práci, kterou jste pro naši vědu vykonala tím, že jste ho motivovala. Víím, že až školu dokončí, bude se věnovat našim výzkumům a dovede je k novým cílům.“

Niobe to překvapilo. Profesor byl zcela jasně stvoření superlativů.

„Jen jsem mu ukázala místní – trochu se zajímám –“

„To určitě děláte, paní Kaftanová,“ souhlasil. „Říkal mi, že má všechno od vás. Říká, že jste vzala drzého kluka a ukázala mu mokřiny takovým způsobem, jakým je ještě neviděl, což změnilo jeho život. Paní Kaftanová, jste zázračná žena, klaním se vám!“

Zjistila, že je profesorem prohlášením napůl unesena. Dařilo se mu nakazit svým nadšením i ji.

„Pak je tedy s Cedrikem všechno v pořádku?“ Znělo to divně, ale v tuto chvíli nemohla přijít na nic vhodnějšího.

„Je přímo jednička,“ souhlasil. „Už ho nelze hodnotit výš! Ale to vůbec nedává představu o jeho možnostech. Víte, paní Kaftanová, abych byl upřímný, nevím, proč jste souhlasila s tím vzít si mladíka, když můžete být vybíravá, ale jakmile jsem ho poznal, uvědomil jsem si, že jste si nemohla vybrat lépe. V každé generaci se najde

vždy jen jeden takový člověk. Svého činu nebudete nikdy litovat. Určitě!“

„Ach, ano,“ souhlasila Niobe uneseně.

„Cedrik uctívá i zemi, po níž se projdete, a jsem přesvědčen, že to nemyslí jen obrazně. Jestliže jej pošlete na ekonomickou školu, stane se díky patřičným kursům obchodním magnátem. Jaká by to však byla ztráta pro vědu a magii! Nasměrujte jej místo toho raději k mokřinám –“ Potřepal hlavou, impulsivně se natáhl pro její ruku, zvedl ji k ústům a políbil. „Má nejhlubší poklona, paní Kaftanová. Kdybyste cokoliv potřebovala, nestyďte se přijít za mnou.“

Shledala, že je naprosto unesena a okouzlena. Žádný zázrak, že Cedrik dobře prospívá, ten profesor je šílený katalyzátor. Nejspíš tak jedná s každým a povzbuzuje své studenty. Přesto není potřeba nazývat Cedrika brilantním, i kdyby to byla pravda. Věděla, že Cedrik je chytrý, nicméně jej nejspíš nedocenila. Prostředí školy v něm zjevně probudilo to nejlepší.

Cedrik dokončil, co bylo třeba, a znova se s ní setkal. Pořád to byl ten rozcuchaný mladík s pomačkanou čepicí, ale teď s potěšením zjistila, že na něm vidí jeho nadání, které vyzařovalo z jeho obličeje. Vzpomněla si na kouzlo jeho hudby. Ano, to je on, a nejen obyčejný mladík!

V její přítomnosti se zase proměnil v zaraženého a nemotorného. „Já – je to milé tě zase vidět, Niobe,“ řekl. „Co máš na programu?“

„Dobrá, budu potřebovat podívat se do tvého šatníku,“ odpověděla. „Jsem si jista, že je třeba ho zkontrolovat, protože už máš určitě všechno obnošené.“

Chtěla toho říci daleko víc, ale většinou to patřilo do té velké kategorie „věcí, které nebudou nikdy vyřčeny“, protože se chovala příliš mateřsky. Co by se vlastně stalo, kdyby řekla, co říci chtěla, bez ohledu na formulaci. Profesorova řeč obarvila její budoucnost na růžovo a ona ještě nestačila všechno vstřebat a strávit. Nejraději měla všechno uspořádáno jako vlákna v gobelínu a nenáviděla, když se nějaké přetrhlo. Oprava vlákn vyžadovala zvláštní soustředění a hodně času.

„Ach, jistě,“ souhlasil poněkud zlomeně. „Vždy jsi o mne dobře pečovala.“

Sakra! pomyslela si zuřivě. Udělala to znova, zase mu určila roli mladíčka. Jak se může touto cestou stát opravdovým manželem?

Když se vracela zpět domů, nesla v sobě větší břímě zamotaných pocitů než minule. Mohla být sice nejlepší ve tvorbě gobelínů, ale v manželství byla úplně neschopná. Očekávala sňatek se zkušeným mužem, a nebyla tedy s to vyučovat mladíčka nezbytným věcem. Kdyby jen v té škole existoval kurs v –

Zastavila běh svých myšlenek. Ne, přece vůbec nechce, aby Cedrik navštěvoval takový kurs. Ne s těmi školačkami. Manželství je soukromá věc.

Proběhla smutná zima a sotva roztál led pokrývající močál, znovu spěchala do školy. Studenti teď byli veselí a po dlouhé době se radovali z opravdu pěkného dne. Některé z mnoha smyslných dívek byly oblečeny jen velmi lehce, aby využily slunce, a chlapci měli šortky.

Niobe si uvědomovala pozornost, kterou budila při předchozí návštěvě. Tentokrát si nepřála být považována za žákyni, a oblékla se proto velmi konzervativně. Vzala si dlouhou, dnes už nemoderní sukni po své matce a sako zakrývající tvary postavy. Vlasy si sčesala dozadu a utáhla do drdolu, ani trochu se nenamalovala. Na nohy si nazula krápy. Cítla se poněkud zanedbaně.

Vyhledala Cedrikův pokoj, ale nebyl tam. Neměla jistotu, v které třídě se zrovna nachází, a proto si sedla na lavičku nedaleko ubytovny s úmyslem vyčkat tam do jeho příchodu. Volný čas využije k pletení. V tom byla taky dobrá, vůbec jí šla od ruky veškerá práce s přízí. Přijela sice o něco dříve, ale líbilo se jí tady, takže to vůbec nevadilo. Cedrik ji nebude čekat ještě nejméně hodinu.

Patiem přicházelo pomalu několik studentů. Bylo poznat, že něco pili, jeden z nich dokonce ještě opatroval zpola vypitou láhev s červeným vínem. Niobe pokrčila nos. Od příhody na chatě při námluvách poznala víno na sto honů. Překvapilo ji, ovšem vůbec nepotěšilo, že je něco takového možné na akademické půdě. Cedrik tady mohl být pod špatným vlivem.

Jeden z mladíků se zastavil, zrovna když procházeli kolem její lavičky. „Řekněte, kdo je tady ta stará paní?“ zeptal se otočen napůl k Niobe. Věděla, že vypadá starší než studentky, což byl její záměr, ale tenhle to přehnal. Byl to ten s lahví a vykazoval známky opilosti.

Když se zastavil, zdvihl láhev k ústům a trochu upil. Kapka čiré červené tekutiny stekla dolů do jeho hrdla, pak ruku s lahví svěřil a říhl si.

„Něčí matka,“ zavtipkoval jiný mladík. Jako by ji píchl. O tom přece nemohl vědět, to muselo mít jiné důvody.

„Hej, čím jste matka?“ zeptal se ten první.

„Ničí,“ odsekla Niobe rychle, „jsem Cedrikova žena.“

„Jeho žena!“ vykřikl mladík. „Nikdy neprozradil, že vlastně utekl z domu! Vždycky tvrdil, že má pěknou ženu!“ Všichni dokola se začali smát.

Niobe se snažila nevšímat si jich a doufala, že odejdou pryč, ale jim dodalo víno dostatek drзости. Srotili se kolem ní a jejich vínem páchnoucí dechy činily vzduch nedýchatelným.

„Jděte pryč, prosím,“ řekla nakonec.

„Ale my chceme stát zrovna tady!“ řekl ten s lahví. „A je to naše ubytovna! Pojd', stařenko, což si takhle trochu zašpásovat?“ Drapl ji za klopou saka, až se napnulo a utrhly se knoflíky. „Vsadím se, že tady schováváte něco hodně dobrého!“ Niobe uskočila a praštila ho po ruce.

„Hej!“ vykřikl, zatímco se ostatní smáli. Pomalu se začal usmívat. „Třískni mě, chceš? Dobrý, jak se ti líbí tohle?“ Na hlavu jí vylil červené víno.

Niobe se zklamáním a překvapením rozplakala. Uskočila a pokoušela se uniknout pohromě, ale chytil ji za ruku. „Do prdele, krásná ženská!“ zašeptal. „Jsi jen zasraná děvka!“

Kopla ho do holeně a vytrhla se mu, protože věděla, že s opilci se není možno domluvit. Ale jeden ze zbývajících mladíků ji chytil za rameno a strhl ji na zem. Třetí jí roztáhnul nohy. „Pojd'te se mrknout, jak je stavěná!“ křičel. „Sundejte jí sukni.“ Niobe sebou škubala, kopala a snažila se vytrhnout, ale výtržníci na ni byli příliš silní. Drželi ji kolem ramen a nohy. Ten s lahví ji prázdnou zahodil a začal jí přes nohy stahovat sukni, takže se ukázalo její spodní prádlo. „Hele, ona není tak stará!“ zarazil se a stiskl jí stehno.

Niobe křičela, ale k ničemu to nebylo. Mladík jí stáhl sukni až ke kotníkům. Ten, co ji držel za nohy, jednu pustil, takže sukně zůstala stočená jen kolem jedné. Pokusila se jej kopnout, chytil ji však za

kotník znova a odtáhl ho dál, čímž jí roztáhl nohy. „Podívejte se na ně!“ řekl zálibně.

„Posuňte ji ještě trochu dolů,“ rozkázal hlavní mládenec, „a držte ji, budeme se střídat.“ Olízl si rty a rozepnul opasek.

„Střídat v čem?“ zeptal se nový hlas.

Niobe ho poznala. „Cedriku!“ vykřikla.

Opravdu to byl on. Postavil se ve své výšce, a když si odložil sako, vypadal značně pohyblivý. „To je má žena,“ oznámil a přes tvář jako by mu přeběhl mrak a změnil normální jasný a zářící výraz v bledý a mrzutý.

V tu chvíli se nedalo nic předstírat. „Chyťte ho!“ vykřikl boss výtržníků.

Pustili Niobe a do jednoho se postavili proti Cedrikovi. Sevřeli ho ze všech čtyř stran, ne zas tak opilí, aby mu samotnému dávali jakoukoliv šanci.

„Ne!“ zvolala, protože věděla, že Cedrik čtyři najednou nemůže zvládnout. Pokusila se vstát, ale nohy se jí zamotaly do sukně a musela se zastavit, aby si ji nasadila. Jakmile s tím skončila, se strachem očekávala chvíli, kdy čtveřice napadne jejího muže.

Dva uchopili Cedrika za paže, zatímco mu třetí vrazil pěst do žaludku. Niobe zasykla – ale Cedrik se jen šklebil. „Sakra, je jako zasraná skála!“ překvapeně ucedil mladík.

„Takže vy jste si to začali,“ prohodil Cedrik, „já to skončím.“

Cedrik nevzrušeně máchl současně oběma rukama dopředu a ty dva ze stran si přitáhl, jako by to byly loutky. Proletěli vzduchem a srazili se. Máchl rukama ještě jednou a oba odletěli, každý na jinou stranu. Cedrik byl volný.

Postoupil dopředu a jeho pěsti se roztančily jako pneumatická kladiva. Jedna zasáhla střevo toho, který jej praštil, a jeho břicho bylo spíš jako houba než jako kámen. Předklonil se dopředu a zakuckal se – vtom ho Cedrik praštil druhou pěstí do spánku. Mladíkovy vlasy odlétly, zapotácel se a v bezvědomí se sesunul na zem.

Cedrik se zprudka otočil a přetáhl toho, co předtím držel láhev, přes bradu. Z úst mu unikl hluboký vzdech a svezl se na kolena. První dva se však vzpamatovali a znova se postavili na nohy. Cedrik

se vyhnul ráně, jednoho z nich chytil za ruku a za nohu, zvedl ho do výše svých ramen a hodil s ním po ostatních.

Tak náhle, jak začala, rvačka také skončila. Cedrik stál, hýbal bradou a pažní svaly mu neklidně pulsovaly. Čtyři mladíci leželi rozhozeni v podivných polohách po trávníku. Vypadal najednou dvakrát větší než předtím.

Pak přešel k ní, aby jí pomohl. „Jsi v pořádku, Niobe? Slyšel jsem tvůj křik a vyběhl jsem ze třídy –“

„Cedriku – nikdy jsi mi neřekl, že umíš tak dobře bojovat!“

Pokrčil rameny. „Říkala jsi mi, abych to vynechal.“

Ted' si vzpomněla. Zápasení miloval. Nechtěla o tom nic slyšet, bylo to pro ni darebáctví. Prohlédla si čtveřici kolem sebe. Jaké darebáctví!

„Možná jsem to řekla trochu unáhleně. Tak jaký druh zápasu vlastně pěstuješ?“

„Dobře, byl jsem šampion v boji holými pěstmi za náš okres ve třídě juniorů. Měla jsi ovšem pravdu. Je třeba dát sbohem dětinským záležitostem, když už jsem se oženil.“

„Dětské věci!“ opakovala, kroucíc hlavou. Paměť se jí mihl obrázek, jak dostal silnou ránu do břicha, viděla dva mladíky, jak ztratili jistotu v nohou, když je chytil a pak odhodil jako hadrové panáky. Ted', jak ji pevně držel, cítila tu šílenou sílu těchto paží. Mělo ji to napadnout už tehdy, když jí předváděl, jak štípat dříví. Už tehdy byl tak silný. „A já ti říkala čiperný chlapec!“

Lůza se zrovna sbírala ze země, když šel kolem profesor, s nímž se bavila předtím. „Co se tady stalo?“

Hlava výtržníků se zapotácěla na nohou. „Napadl nás!“ křičel a ukazoval na Cedrika. „Bezduvodně!“

Niobina ústa se otevřela nad nehorázností této lži. Ale zjistila, že nemá šanci objasnit začátek celého incidentu – mezi ní a tou čtveřicí. Jeden hlas proti čtyřem.

„No, to se podívejme,“ profesor zvedl obočí, jako by ho to překvapilo. Zhlédl láhev a zachmuřeně ji zvedl. „Dobře – co zbývá. Budeme vzývat vodní kouzla.“

Vytáhl malou nádobku pokrytou slabou vrstvou plísň, opatrně ji postavil na zem a otočil nad ní láhev. Do nádobky ukápla trocha vína.

Chvíli se nic nedělo. Pak začala z nádobky vystupovat rudá záře. Rychle se rozpínala. Jak se víno z kouzelného popudu vypařovalo, podporované v tom plísni a samozřejmě i vodou, objevovaly se v auře sloupce páry. Niobe to fascinovalo. To kouzlo znala, ale nikdy je neviděla na vlastní oči.

„Ustupte, udělejte prostor,“ varoval profesor. „Nechceme překážet projekci.“

Všichni včetně mladíků ustoupili zpět. Výtržníci se zdáli profesorovým výstupem úplně zastrašení. Výpary se rozšířily po okolí a stabilizovaly se, měnící barvu vzduchu na červenou. Pak se shlukly, spojily se a vytvořily průhledný obrázek: ženu sedící na lavičce. „Tohle se dělo zhruba před deseti minutami,“ informoval profesor: „To by mělo stačit.“

„Nemyslím si, že by tady v tu chvíli už víno bylo,“ připomněl Cedrik. „To přišlo až s nimi.“

„Proto je obraz zakalený,“ souhlasil profesor. „Ty mému kouzlu moc nevěříš, chlapče, nebo ano? Víno tady nebylo, ale je tady kouzlo. Stále opakuje scénu, dokud není možno pokračovat.“

Přešlo několik minut. Nikdo se nepohnul. Všichni byli vtaženi do kouzla vodní magie.

Pak se obraz náhle rozzářil. Z ženy se vyklubala Niobe, dokonce barevná, ačkoliv bylo vše zahaleno závojem vínového oka. Na scénu vstoupili čtyři mladíci, ještě jako duchové. První obrázky napadení nebyly pohyblivé. Niobe cítila, jak Cedrik ztuhl, když jí na hlavu vylili víno. Měl teď stejné asociace jako předtím ona.

„Tak to je to vaše 'bezdůvodně',“ zamumlal profesor a pohlédl na mladíky. Ve vrcholu celé akce vstoupil do obrazu Cedrik. Nyní, když jej sledovala méně zaujatá, nebyla Niobe jeho zásahem tolik unesena. Opravdu vyrostl. Vypadal o několik palců vyšší než v den jejich setkání, dodnes z něho vyrostl obrovitý mladý muž. Ve svém spravedlivém hněvu byl tak přitažlivý, až se kolem něj udělala slabá záře. Nebo to byla hra vína?

Niobe teď sledovala, že Cedrik jejich útok očekával a bez emocí akceptoval první ránu. Viděla, jak mladík, který mu ji uštědřil, třepe rukou, jako by se o něco praštil. Pak začal Cedrik bojovat a ve chvíli byl konec. Šampión v boji pěstmi? Určitě!

Scéna skončila a páry se volně rozplynuly. Incident však byl jasný. „Vyklid'te své pokoje,“ přikázal profesor mladíkům. „Bez otálení budete z tohoto ústavu propuštěni. Usvědčilo vás vaše vlastní víno.“ Pomalu se zvedli a odcházeli pryč jako ovce.

Profesor se otočil k Cedrikovi. „Bylo to chytré – nechat je samotné zahájit boj. Ted' nemohou být žádné námitky proti užití tvé síly. Víš o tom, že lidé, kteří ovládají podobné dovednosti, mají zakázáno je užívat?“

Cedrik vážně přikývl. „Vím, že jsem byl v právu, ale kdybych někoho zabil –“

„Byl jsi v právu a nikoho jsi nezabil,“ potvrdil profesor. „Za tvé chování tě mohu pochválit. Ted' vem svou ženu do domu pro hosty. Potřebuje se umýt a upravit.“

Až ted', když byla hrozba zažehnána, začalo Niobe všechno docházet. Mohla být znásilněna – a Cedrik ji ochránil před čtyřmi muži! Ve svém dosavadním životě nebyla vystavena nebezpečí jako dnes. Položila si hlavu do jeho dlaní a zkropila je slzami rudými od vína. Snažila se je utřít, ale bylo to ještě horší. Za chvíli začala plakat znova.

Cedrik jí pomohl na nohy a odvedl ji do domu pro hosty. Jeho paže cítila jako hebkou ocel, jeho břicho a brada jí připadaly jako ze železa. Je mu sedmnáct, přichází do věku prudkého rozvoje fyzických schopností. Roste ...

Utkvěla jí představa chlapce a nikdy neviděla muže. V hostinské budově ji opatrně položil do postele.

„Přivedu ošetřovatelku,“ řekl ustaraně. „Jsi poraněná.“

Vrhla se k němu. „Cedriku, já tě potřebuji!“ vykřikla. „Miluji tě!“

Zastavil se. „Jsi ještě rozrušená, Niobe. Koupel a nějaké další –“

Nekompromisně ho stáhla dolů. „Byla jsem blázen. Ted' smrdím vínem! Odpusť mi, Cedriku!“

„Já ti nemám co odpouštět,“ řekl mírně. Nechal se však bez protestu přitáhnout a lehl si vedle ní na postel. „Vždycky jsi skvělá, Niobe,“ uklidňoval ji šepem u ucha.

Omotala se kolem něj, až se nemohl pohnout. Její slzami zvlhlé ruce našly jeho a začala ho líbat s odvahou, která ji samu překvapila.

Prsa se jí třásla citem a reakcemi, nemohla se ho nasýtit. Zjistil, že jí musí v záchvatu její touhy polibky vracet.

Najednou se začala smát. Zvedl hlavu a tázavě se na ni zahleděl. Sedla si a začala si rozepínat košili.

„Tady!“ řekla s úsměvem. „Mám první ránu.“

Koutky úst se mu roztáhly. „Ale tohle není boj.“

„Není? Pokoušeli jsme se o to víc než rok a nikdy jsme neuspěli kvůli naší vlastní zdrženlivosti. Cedriku, tys o mne se západem a jistým výsledkem bojoval – prostě jsi mne vyhrál. Vem si svou kořist!“

„Kořist!“ zamumlal uraženě. „Ty jsi žena, kterou miluji –“

„A ty jsi muž, kterého miluji!“ odsekla radostně. „Chci být tvá – úplně celá.“

Políbil ji. Pak ji vysvlékl. Blůzu měla špinavou a mokrou od vína a vlasy měla spleené, ale věděla, že to je lepší než ztratit třeba jen minutu umýváním. Teď nastal čas zlomu!

Cedrik si beze spěchu prohlížel její tělo. Smála se a natáhla se k němu. Věděla, že její reakce nejsou důležitější než jeho a vzájemná fyzická přitažlivost je jen část přitažlivosti citové. Poprvé jej opravdu chtěla a poprvé věřila, že ji uspokojí.

Stále však zůstával nezkušený a ona také. Pomáhala mu, jak nejvíc mohla, ale jen tak, aby to nevyhlíželo agresivně, a když váhal, držela jej a vášnivě líbala. Jakmile chtěl do ní proniknout, zastavil se zahanben, protože cestu našel zavřenou. Přirazila se na něj proto sama, a zahanbení tak zmírnila. Zabořilo to, ale zároveň s tím přišla dosud nepoznaná radost a pocit blízkosti, který až doteď neznala. „Cedriku... Cedriku...“, šeptala a jemně hladila jeho nahá ramena.

Zároveň s tím se cítila být v bažině u vodního dubu a viděla jej ze tří stran. Z jedné strany ho viděla čerstvý, mladý, ještě dravý, jak vypadal kdysi dávno na začátku. Z další strany se na něj dívala zkušeným okem, znala jeho povahu a vážila si ho, jaký byl.

Z poslední, třetí strany u něj objevila znaky vysokého věku. Měla jeho nekonečnou paměť obsahující všechna minulá období, vetkala ji do věčného vlákna a namotala na svou přeslici, na malý člunek, na němž měla k předení namotáno vlastní vlákno. Uvědomovala si jeho vlastní historii. Pak už byl pohled na strom jen jeden, nijak rozlišený nebo rozdělený. Všechny obrazy stromu se spojily v jediný dojem,

rozlišený kontrastem a barvami. *Rozuměla* tomu stromu! Vyskytoval se tam i čtvrtý pohled, ale byl bokem a ona věděla, že to je jeden z těch, které nechtěla nikdy spatřit, protože byl nejstrašnější. Samozřejmě byl také jako část obsažen v celkovém pocitu, jako trocha negace v jinak pozitivním obraze.

Pak chvíle neomezeného vytržení přešla a rozplynula se v obecnější, ale radostné pocity. Zůstala v Cedrikově objetí uzavřena jako při velkém odlivu. Impulsivně ho znova políbila. „Teď jsem posedlá,“ šeptala. To slovo má tři nebo čtyři významy – vztah k majetku, sexuální pocity, ďábelský zájem. Vize vodního dubu jako by ukazovala rozdělení jejího sebevědomí. To, co se zdálo jednoduché, vlastně představovalo harmonickou jednotu.

Unavený Cedrik upadl do spánku. Teprve nyní se Niobe rozhodla udělat se sebou pořádek. Vstala, pečlivě se opláchla, umyla si vlasy a natřela se hojivou masťou. Nechtěla, aby si Cedrik myslel, že ji poranil, i když to byla bolest, která změnila její život. Pak prohlédla postel a na prostěradle našla skvrnu od krve. Jak ji odstranit? Přirozeně to nechtěla nechat odnést do školní prádelny, aby se profesorský sbor dověděl nejen to, co tady dělali, ale také to, že to bylo poprvé. Došla si pro houbu, namočila ji a pracovala na skvrně tak dlouho, dokud se nedalo poznat, od čeho je. Teď si konečně mohla odpčinout.

Lehla si a Cedrik se pohnul. Vzala ho za ruku, políbila ji a zašeptala uklidňující slova. Znova se zachvěl. Ulevilo se jí. Měla ho ráda, ale teď se jí chtělo spát.

Ráno se vrátila domů. Nechala Cedrika jeho studiím a novým fenomenálním vzpomínkám. Nechtěla však nechat uběhnout příliš dlouhý čas, než jej navštíví znova. Ne snad kvůli tomu, že už se stala sexuálním stvořením – matka jí říkala, že žádná žena v této oblasti nemůže soupeřit s mužem –, ale proto, že jí chyběl a toužila s ním být tak často, jak jen to bude možné. Její tichý dům ji už neuspokojoval. Znovu se chtěla vidět v Cedrikově přítomnosti. Opravdu se zamilovala.

Znovu se milovali v domě pro hosty a tentokrát to bylo snadnější, protože už přece jenom měli nějaké zkušenosti. Také, už nebyla panna, pomyslela si s úšklebkem. Zase – vzdor matčiným poznatkům – reagovala téměř okamžitě a prožívala to tak silně jako

on, kupředu ji hnala láska. Znova měla v okamžiku vyvrcholení vidění.

Jako předtím stála před vodním dubem, ale tentokrát viděla pavouka šplhajícího po neviditelném vlákně. To zvládnu taky, pomyslela si. Natáhla se, zachytila své vlastní neviditelné vlákno a šplhala po něm. Měla k tomu čtyři ruce a čtyři nohy. Opravdu se stala pavoukem, neomezeným soukačem a spřádačem. Jaké tkanivo mohla uplést! Jakmile se však extáze rozplynula, stala se opět člověkem odpočívajícím v náručí milované osoby.

Napadlo ji zeptat se ho, jestli má v těch chvílích také nějaká vidění, ale upustila od toho, protože měla strach, že bude vypadat, že ji to nudí. Nenudilo, vlastně to bylo lepší než její vize, jež vznikaly přeměnou jejího potěšení. Na druhé straně, když je jím systém přeplněn, může přeskočit nebo se zmást. Je to proto, že jsou představy zasunuty dál než bezprostřední skutečnost?

Ne, na to není jednoduchá odpověď – ale ona ji bude ráda hledat. Měla ráda milování s Cedrikem a také měla ráda vize, zvláště když tematická spojitost mezi obojím byla tak tenká. „Ach, Cedriku!“ zvolala, když ho objímala. „Jsem tak ráda, že jsme se konečně našli!“

„Jsi opravdu perfektní žena,“ řekl a usnul.

„Jsi zblázněný muž,“ zamumlala mu shovívavě a jemně do ucha.

Cedrik dokončil svůj první rok ve škole s vynikajícími výsledky a na léto se vrátil domů. Teď toho o mokřinách věděl víc než Niobe, kterou fascinovalo jeho zaujetí pro věc. Klekl do bláta vedle klidné kaluže, vybral zespod hrst plnou bláta a ukázal, jak ve tmě žijící řasy vylučují do okolní hmoty kousky zvrácené potravy, aby u nepřítele vyvolaly dávivý reflex. Bylo to tak – sotva se přiblížila k hroudě, dostala náhle záchvat, a tak se rychle odvrátila a všechno přestalo.

Jistěže to mohlo být také kvůli smradu, ovšem tady nepomáhalo ani zacpat si nos, čímž se přesvědčila, že to je kouzlo. Byl schopen rozlišit zvláštnosti u vodního dubu nedaleko jejich chaty, ale také nejružnější variace lesní víly. Věděl, kde se ukrývá plachá lesní zvěř a co nejraději konzumuje. „Za vše vděčím tobě, Niobe!“ řekl vážně. „Ty jsi mi ukázala mokřiny!“

„Budu plakat, budu plakat, jestli močály vyschnou,“ souhlasila se smíchem. Jak malé se jí dříve zdálo to, co začalo jednoduchou písni.

Samozřejmě se také milovali, poprvé doma, a jejich prvotní neúspěchy se zcela rozplynuly. Ještě jednou se Niobe ponořila do vize – ale tentokrát byla zlověstná. Spatřila tvář zachmuřeného muže, na jehož ústech se skvěl ironický škleb. Mrkl na ni. Vykřikla a chňapla z vize po Cedrikovi zmrazeném v púlce pohybu a vystrašeném, že ji nějak zranil.

„Ne, ne,“ ujišťovala ho hned. „Tos nebyl ty! Měla jsem špatný sen.“

„Ty jsi usnula?“ zeptal se zaraženě.

Pak už mu o vizích, které jsou pro pochopení horší než realita, musela říct. Sám nikdy žádnou vizi neměl, ale slyšel, že se to stává. „Více ženám,“ dodal.

„Ale? Jak to o ženách víš?“ zeptala se udiveně.

„Z učebnice lidské biologie,“ řekl. „To je jeden z kursů pro mladé muže.“

Takže nakonec nebyla tak divná. „Ale ta hrozná tvář – proč jsem viděla ji, když jsem tady s tebou?“

Pokrčil rameny. „Možná bychom ty vize měli nějak zastavit –“

„Ach, Cedriku. Nechci zastavit –“

„Řekl jsem vize, ne lásku!“ zasmál se. O sexu dlouho nepřemýšlel, jednou do toho spadl a měl to rád. „Příště ti zkusím zazpívat.“

Ta představa ji nadchla. Účinky jeho kouzla vzešlé z jejich her lásky – naprostý experiment!

Zkusili to, a ono to fungovalo. Nikdy nemusel zpívat nahlas. Stačilo, když mu píseň zněla myslí a v její hlavě hrál orchestr. Žádné vize se už nedostavily, žádné další problémy se neobjevily.

Tak to šlo celé léto. Na podzim nastal opět čas školy a ona mu balila věci s nefalšovaným zármutkem. Jakmile však dokončí vzdělání, ke kterému jej sama navedla, má před sebou skvělou budoucnost. Ve svém odloučení bude trpět a bude ho často navštěvovat.

Bylo to však těžší, než předpokládala. Chronicky se necítila ve své kůži a zdálo se jí, že je nemocná. Pak se dostavily ranní nevolnosti. Co se to s ní děje?

Najednou jí to bylo jasné: není nemocná – čeká dítě.

STŘÍLEJÍCÍ JELEN

Samozřejmě mu to musela sdělit. Udělala tak na následující návštěvě. Cedrik se nad tím, co se stalo, radoval a byl u vytržení. „Budu otec!“ jásal, jako by to bylo něco úplně nového.

„Ano, ale nebyl bys, kdybys to nezkusil,“ odpověděla mu.

„Možná bychom teď měli přestat,“ navrhl nejistě.

„Ne, ještě. Ale – opatrně.“

Byli opatrní. Přešla zima a dítě v ní rostlo. Když Niobe dospěla do osmého měsíce, přišla o ni pro případ předčasného porodu pečovat matka s porodní bábou. Cedrik byl připraven opustit školu a přijet za ní, Ale Niobe jej donutila dodělat si všechny předměty. Dostal se daleko a bylo by škoda toho teď nechat. Tak se stalo, že se Cedrik před dovršením svých osmnácti let a předtím, než se stačil vrátit ze školy na léto domů, stal otcem zdravého syna.

Byl rád, ale věděl, že za to zaplatí daň. Niobe by byla schopna se o všechno postarat sama, avšak ne moc dlouho. Cedrik se musel vzdát školy a vrátit se domů jako pravoplatná hlava rodiny. Připravil se na to, ačkoliv, jak věděla, toho litoval. Bylo naprosto jasné, že pokud bude ve svých studiích pokračovat, stane se profesionálem, možná dokonce i profesorem na škole. Jednou by k tomu mohlo dojít, i když už dojde k určitému prodlení. Ve své budoucí kariéře musel počítat s riskem. Přesto by byl raději, kdyby k tomu nedošlo tak rychle.

„Nevadí,“ dal se slyšet Cedrik. „Povinností muže je povinnost být mužem v pravý čas a já chci být s tebou.“

„To je milé,“ odvětila a dala mu pusu. Cítila se stále vinna.

„Profesor mi říkal, že kdyby měl ženu jako ty, měl by dítě taky hodně brzo.“

„Přesto tě čeká skvělá kariéra a musíš se vrátit, jak jen to bude možné.“

„Uvidíme,“ řekl.

Jakmile však pomyslela na dítě, měla hlavu hned někde jinde. Junior vypadal jako hračka! Od prvního okamžiku věděla, že to bude génius jako jeho otec. To bude ten pravý vzdělanec. Takové představy měla o Juniorovi!

Cedrik se staral o všechno, a dokud se nepostavila na nohy, udržoval dům pěkně v chodu. Později, když už měl víc volného času, trávil jej v močálech. Dělal záznamy o místní ekologii – o stromech, malé vegetaci, zvířatech, hmyzu, řasách i vodní květeně – a pozoroval vztahy mezi nimi.

Ať byla nebo nebyla sezóna, lesem procházeli lovci a hubili vše, co se dalo. Cedrik procházel kolem zbytků jejich zábavy a vztekal se. „Jestli začne zvěř palbu opětovat, budou se lovci divit!“ říkával. Pak se zamyslel: „Možná bych mohl zařídit, aby jeleni stříleli!“

Niobe se smála, ale on to myslel vážně. Byl znalec mokřin, kouzla však neznal. Listoval si proto ve velké knize kouzel, aby našel nějaké, které by se hodilo k jeho záměru. Kdyby kouzlo otočilo směr letu šípů nebo kulky přesně naopak, střelec by se vlastně zastřelil sám.

Magie však není zábava pro amatéry, je to víc než věda. K ovládnutí základních principů vyžaduje roky studia a pevnou disciplínu, jinak se z ní stává čirý hazard. Cedrik byl chytrý, ale tady bylo zapotřebí víc než inteligence. „Vždyť nemám tolik času!“ prohlásil zklamaně.

„Využij na to tolik času, kolik chceš, drahý,“ řekla Niobe. Přebalovala Juniora a nerada viděla Cedrika nazlobeného. Když se trápil, odráželo se to podvědomě v jejím cítění a vypadalo to, že to nějakým způsobem ovlivňuje její mléko, a Junior pak trpí kolikou. Jestli existuje horší věc než utrápený manžel, tak to je dítě postižené kolikou.

Cedrik se zahleděl do prázdna, jako by ho najednou něco napadlo. „No jistě,“ poznamenal a vyšel ven. Urazila ho něčím? Její manžel vypadal nervózní, rozčilený a celkově jiný než předtím.

Možná by měla zkusit si najmout pomocníci, aby se Cedrik mohl vrátit do školy. Zнала původ jeho chování a toužila věci urovnat. Jejich láska byla věc tak nádherná, že nenáviděla jen pomýšlení na její rozbití. Když však další den probírala tuto otázku, nechtěl o tom Cedrik ani slyšet. „Škola je za mnou,“ prohlásil. „Mé pravé místo je tady.“

„Profesor mluvil o tvých obrovských schopnostech! Myslím, že se chceš vrátit.“ Položil své velké ruce na její. Hudba ji opět začala unášet, avšak tentokrát byla divná, rozladěná a nejednozvučná. „To nic neznamena,“ řekl. „Profesor tomu rozumí.“

Po zádech jí přeběhl mráz, ale nevěděla proč. Vrátil se jí nepříjemný obraz démonické tváře i vodního dubu, jehož tři součásti byly pozitivní, čtvrtá představovala nepříjemný horor. Co to má znamenat? Odloučení? Cedrik bral všechno skvěle a nic mu nevadilo. Co změnilo jeho smýšlení? „Je všechno v pořádku, Cedriku?“

„Ano, samozřejmě,“ přisvědčil rychle.

Nevěřila mu, ale dovtípila se, že jí pravdu nechce říct. To ji rozrušilo natolik, že musela přerušit péči o Juniora. Byla si jista, že chyba není v Cedrikově lásce k ní, to jí bylo jasné. Stal se otcem, dospělým mužem. Občas – pokaždé, když pracovala na tkalcovském stavu a zvedla oči – uviděla Cedrika, jak ji láskyplně a s úctou pozoruje. Ne, miloval ji a chtěl s ní být. Navždy –

Uložila Juniora do kolébky. „Cedriku, můžeme se přece přestěhovat blíž ke škole, takže bys mohl –“

Vzal ji kolem ramen a políbil ji. „Náš dům je tady. Mám rád tebe a mokřiny. Tady je můj život.“

Vypadalo to tak. Nezkoušela se dál přít. Na jejich společný život zde si nemohli stěžovat. Jakmile se zotavila z porodu, vrátili se k milování. Cedrik se choval neobyčejně jemně a zpíval jí. V těchto chvílích to vypadalo, že je všechno v nejlepší pořádku.

Když Niobe zesílila, začala brát Juniora s sebou na procházky po okolí, neboť čerstvý vzduch dětem prospívá. Zdálo se, že se mu mokřiny zamlouvají, nejvíce ze všeho však silný vodní dub. Niobe si sedávala k patě stromu a zpívala, zatímco Junior poslouchal. Víla se při těchto návštěvách neschovávala a Juniora si oblíbila. Niobe stále nedůvěřovala, s dospělými měla velice špatnou dlouholetou

zkušenost, plynoucí z jejich cynismu a používání divoké magie, ale když Niobe položila dítě ke kořenům stromu a vzdálila se, víla sešla dolů a hrála si s ním. Niobe to těšilo. Jen velmi málo smrtelníků se sblížilo s obyvateli divočiny, ať už přirozenými nebo nadpřirozenými, a bylo známkou výjimečnosti, jestli se to někomu podařilo. Až Junior vyrostе, stane se z něj možná významný přírodovědec! Od víly žádné nebezpečí nehrozilo, Cedrik ji o tom ujistil a ona mu věřila. Ve vílině společnosti se Junior vždy smál a vypadal spokojeně.

Ale dlouho růžové není nikdy nic. Stavitel zakoupil velký kus země, k němuž náležela i jejich bažina. Patřila jim srdcem i duchem, ale ne z pohledu zeměměřiče. Společnost plánovala vysušení močálu, pokácení stromů a stavbu mnoha řadových domků.

Cedrik vybuchl. Obcházel všechny okolní domy na míle daleko a vysvětloval tam důležitost zachování mokřin. Na protest proti tomu vytvořili občanský výbor. Psali dopisy do novin i známým autoritám, a když nikdo nebyl schopen projekt zastavit, vybudovali výkopy proti buldozerům. Žádost o zastavení podali také u soudu. Právník společnosti se snažil podat bažinu jako hnilobné a odporné místo nebezpečné pro veřejné zdraví, jako živnou půdu pro epidemie roznášející komáry, ale Cedrik přesvědčivě argumentoval, že zrovna tito komáři žádné nemoci nepřenášejí, protože k tomu nejsou uzpůsobeni, naopak jsou dobrou potravou pro ptáky a nikdy nenapadají toho, kdo je chráněn repelentem nebo kouzlem. Pak mluvil o dalších součástech mokřin – o rybách a řasách, liškách i jelenech, o stromech, které mohou růst donekonečna. O zvláštních interaktivních kouzlech mezi živočišnými i rostlinnými druhy, o tom, že je třeba nechat vše dál vyvíjet.

„Z této oblasti nepochází žádná špatná voda,“ vysvětloval a zároveň dokládal pomocí dokumentace, kterou nasbíral na studiích. „Žádná eroze, žádné záplavy. Mokřiny udržují vodu čistou a klidnou, takže my, co tam bydlíme, můžeme žít s přírodou v míru. Tohoto druhu přírodního ráje zbývá tak málo, jak bychom jej tedy mohli zastavět dalším velkým městem!“ Jeho řeč zapůsobila natolik, že diváci v síni začali tleskat. Několik z nich se zajímalo o mokřiny dřív, ale teď to zaujalo všechny.

Lidské právo se však přiklonilo na stranu stavitele a soudce s otevřenou lítostí rozhodl ve prospěch společnosti. Buldozery vyjedou zasypat bažinu.

„Je mi to tak líto,“ řekla mu Niobe, ale Cedrik jen pokrčil rameny. „Budou zastaveni,“ dodal zuřivě. Neřekl však jak.

Jednoho mlhavého rána ji Cedrik políbil zvlášť něžně a vzal Juniora z kolébky. „Vezmu ho na procházku k dubu,“ rozhodl se.

Potěšilo ji to, ale zároveň zneklidnilo. „Budeme tam.“ Zdálo se, že v těchto slovech je ukryto ostří. Přesto všechno bylo místo u vodního dubu naprosto bezpečné a víla se prakticky stala chůvou. Nymfa začala učit dítě nějakým kouzlům divočiny, takže jestli bylo na společnosti víly něco zarážejícího, bylo to sdílení jejích kouzel. Junior, příliš malý na to, aby mohl chodit, natož pak mluvit, jako by rozuměl a občas byl schopen kouzlit. Tak na co zbytečné starosti? Niobe věděla, že to přehání. Juniorovi nehrozí žádné nebezpečí, řekla si důrazně.

Pracovala u stavu, vytvářela zajímavý obrázek důvěrně známého stromu, a jak se jí ruce míhaly více méně podle své vlastní vůle, zasnila se. Obraz stromu se zamlžil a vystřídala jej ta zachmuřená tvář.

„Dnes si pro tebe přijdu!“ vyslovila v divoké grimase. „Splnění mého úkolu je na dobré cestě a nemůže být zastaveno. Jsi ztracena, mistryně vřetene!“

Niobe vykřikla. Obraz se ztratil, zbyla jen rozpracovaná tapisérie. Otřáslo jí to. Tu vizi znala ze svého milostného vyvrcholení, lásce ovšem byla poněkud cizí. Cedrik ji svou hudbou zahnal, avšak teď ji terorizovala znova! Co to znamená?

Najednou uslyšela výstřel. Vyskočila. Znělo to jako puška – a navíc ze směru od bažiny, kde zrovna byli Cedrik s Juniorem. A zbraň neměli!

Vybuzená hrůzou vyběhla ven a utíkala po klikaté cestičce přímo k dubu. Když se soustředila, slyšela odtamtud tichý pláč. Byla to víla visící na větvi a štkající ze všech svých křehkých sil. Vedle ní visel převrácený povian. „Juniore!“ vykřikla Niobe s vrcholící hrůzou. Vyškrábala se na strom a povian si přitáhla.

Junior vězel uvnitř peřinky. Tělo měl zamazané od špíny a začal s chutí křičet. Nevypadal, že by se mu něco stalo. Jen se převrátil, což jej vylekalo, nic víc.

Sjela pohledem na vílu. Ne, ona se určitě nepokusila ublížit jejímu dítěti. Nymfa stále plakala a jednou svou malou rukou ukazovala pryč od stromu na temnou skrytou stranu bažiny, kde byla sklíčenost močálu nejpatrnější.

Niobe se podívala v tu stranu – a zahlédla Cedrikovo tělo zamotané v křoví. Nyní dostal její strach nový osten. Tak ne její dítě – její manžel!

Vyběhla k němu. Ležel tváří dolů a z díry v jeho břicho se tekla krev. Byl postřelen! Nevěděl o sobě, ale srdce mu stále bilo.

Vzhledla a uviděla vílu, vzdálenou kousek do jejího stromu. „Co – kdo –?“ ptala se Niobe a úplně zapomněla, že víly nemluví.

Nymfa zvedla klacík a uchopila jej jako pušku. Pak s ním cukla, aby naznačila výstřel. Niobe však věděla, že byl zastřelen. „Znáš nějaké kouzlo – na jeho zranění?“ zeptala se.

Víla se rozběhla ke svému stromu, vyšplhala se nahoru, jak nejrychleji mohla, a zmizela v listoví. Za chvíli se vrátila s malou větévkou.

Niobe si ji vzala a dotkla se zranění. Krvavá skvrna počala mizet. Nymfino kouzlo pomáhalo! „Děkuji ti,“ řekla Niobe.

Ale jak dostane Cedrika zpět do chaty – a co tam s ním bude dělat? Vážil víc než ona, takže ho přenášet nemohla, pohyb by ho navíc mohl zabít. A ještě ke všemu je tady dítě!

Víla ukázala na strom. „Pomůžeš mi?“ zeptala se Niobe. „Bude tam na chvíli v bezpečí?“

Nymfa přikývla na souhlas. Niobe musela Cedrika ten kousek ke stromu přetáhnout a zapřít jej o široký kmen. „Přivedu pomoc!“ sdělila víle, vzala Juniora a spěchala pryč.

O několik hodin později, když nejhorší část příhody podobající se noční můře skončila, ležel Cedrik v nedaleké nemocnici a byla mu věnována nejlepší péče. Jeho i její rodina už dostaly uvědomění a obě okamžitě odpověděly, ale na větší korespondenci to byla velká dálka.

Cedrik se dostal do kritického stavu, který se stále zhoršoval. Kulka zasáhla jeden z hlavních nervů a paralyzovala ho, což

samozřejmě podpořilo infekci, jež se tak rozšiřovala jeho oslabeným systémem. „Při životě ho můžeme udržet možná týden,“ řekl doktor jasně. „Má dobrý kořínek, jinak by už byl mrtev. Jestliže ho uzdravíme, zůstane ochrnutý od pasu dolů a bude ho to pořád bolet. Existuje tady ještě nebezpečí zasažení mozku. Nerad to říkám, ale bude asi lepší nechat ho zemřít.“

„Ne,“ křičela Niobe, „miluji ho!“ „Všichni ho máme rádi,“ řekl doktor. „Pro tento kraj dělal skvělé věci. Zachránit ho však nemůžeme.“

„Nicméně bychom ho měli pomstít,“ konstatoval právník mokřin. „Určitě ho nechal zabít stavitel, aby dál neburcoval lidi proti stavebnímu projektu.“

„Vždyť soudní spor přece vyhráli!“ protestovala Niobe. „Proč by to dělali teď?“

„Předpokládali nejspíš, že proti nim chystal něco nového.“

Niobe si vzpomněla na Cedrikovo prohlášení, že stavitel bude zastaven. Opravdu musel něco chystat! To ji však příliš neutěšilo, chtěla ho živého a zdravého.

„Jak ho mohu zachránit?“ zeptala se s nadějí v hlase.

Doktor s právníkem na sebe pohlédli. „Musíte apelovat u nejvyššího soudu,“ odpověděl právník.

„Co je to za soud?“

„Vtělení Smrti,“ řekl právník. „Jestli se ho Thanatos rozhodne uchránit, bude žít.“

Niobe se rozhodla chytit se každé příležitosti. „Pak budu apelovat u Smrti! Kde ji najdu?“

Oba muži pokrčili rameny. Nevěděli to. „Nechodíme ke Smrti,“ řekl doktor. „Smrt přichází za námi sama, kdy si zamane, a ne my za ní.“

Niobe vzala Juniora a co nejrychleji odcestovala do školy. Tam se setkala se starým profesorem. „Jak najdu Smrt?“ vyptávala se.

Profesor na ni nešťastně pohlédl. „Milá ženo, nechtějte to vědět.“

„To mi neříkejte!“ rozzlobila se na něj. „Miluji ho!“

Tomu nerozuměl. Milovala snad Cedrika, a ne Smrt. „A máte ráda taky své dítě?“

Zarazila se. „Myslíte – musím si mezi nimi vybrat?“

„Svým způsobem. Možná se setkáte s Thanatem – ale vaše dítě je ještě nemluvně. Může zemřít. Jestli chcete podniknout tu šílenou pouť, musíte je, ve vši slušnosti, odložit.“

Vystrašeně na Juniora pohlédla. „Ale – můžu si ho vzít zpátky, když –?“

„Pokud budete úspěšná,“ řekl. „Ovšem, paní Kaftanová, nemáte žádnou záruku úspěchu. Ten, kterého potkáte, není obyčejná osoba, má nadpřirozený původ. Z toho výletu se vůbec nemusíte vrátit.“

„Když – odložím dítě do dobré rodiny?“ zeptala se ztěžka. „Kdybych se nevrátila – bude o ně dobře postaráno?“

„To je ten nejlepší způsob,“ souhlasil. „Měla byste samozřejmě vytvořit mléčné kouzlo a zajistit, aby měl co jíst, zatímco –“

„Pak mi řeknete, jak najdu Smrt?“

„Potom to udělám,“ souhlasil rozhodně. „Nakonec jsem vám dal slib, že vám pomohu, kdykoliv mne požádáte.“

Neprodleně zavezla syna s kolébkou na farmu Cedrikova bratrance Paciana. Pacian sám měl dvanáct let, byl o šest let mladší než Cedrik, ale jeho rodiče patřili k tomu typu lidí, co dodržují rodinnou loajalitu. Ano, chtěli si vzít Juniora, patřil koneckonců k jejich krvi, Kaftanovic. Pacian, chlapec s pěknou tváří připomínající Cedrika, přivítal Juniora jako mladšího bratra.

Pak se s neskrývanými pocity a více než jednou nebo dvěma slzami vrátila do školy, kde jí profesor ukázal cestu ke Smrti.

Vedle školy se rozprostíralo malé jezero. U mola stála ukotvena malá nenámořní plachetnice. V děrách byla nacpána koudel a plachty visely připraveny. Její možnosti mohly být využity, jedině když foukal vítr. Ne však fyzikální podstaty, musel být založen spíš na duchovních základech.

Malá paluba vypadala jako hadr napuštěný kerosenem. Jediná malá jiskřička mohla změnit loď v hořící pochodeň. Plachta měla barvu nejtemnější noci, kterou narušoval jen obraz vyceněné lebky se zkříženými hnáty – tady ne symbol pirátství, ale Smrti. Opravdu to byla loď Smrti.

Niobe vyšla na přístavní molo. Oblečena byla ve velmi elegantních černých šatech s velkým výstřihem a klopami a své medové vlasy měla svázané černou stuhou. Jak postřehla, mezi shromážděnými studenty obojího pohlaví proběhl posvátný šepot a

věděla, že nikdy nebude krásnější. Protimléčné kouzlo zastavilo produkci mateřského mléka, přesto se její poprsí zdálo vyvinutější.

Profesor stál na konci mola u lodě. Vypadal starý a zlomený, jeho tvář vyhlížela zároveň smutně i přívětivě. „Ach, milá ženo, spatřuji ve vašem obličejí úzkost,“ mumlal. „Jste si opravdu, opravdu jista –?“

„Jaký by to pro mne byl život, kdyby Cedrik zemřel?“ ptala se nepřítomně. Opřela se o jeho paže a vstoupila do lodě, která se na vodě zakymácela. Rychle si sedla.

„Možná se ještě uvidíme,“ řekl profesor.

„Určitě ano,“ odpověděla a políbila ho. Věděla, že vše připravil, jak nejlépe mohl, a jeho kouzlům věřila. Ale její výraz smíření jen navenek zakrýval vnitřní strach vyjádřený čtyřmi podobami dubu. Cítila se jako laň prchající před puškou lovce. V jistém smyslu to mohlo vypadat jako sezóna odstřelů a lovcem byla sama Smrt.

„Pamatujte,“ kladl jí profesor na srdce, „můžete vyskočit ven a zachrání vás plavčík.“ Ukázal na tři otužilé mladé muže postávající osamoceně poblíž.

„A nechat plavat svou lásku?“ ptala se rozhořčeně. „Já nevyskočím.“

„Pak vás provázej Bůh,“ řekl, a nebyla to jen fráze. Spojil své ruce na znamení modlitby a pozvedl je k zamračené obloze.

Kde byl Bůh, když zastřelili Cedrika? – přemítala. Ale usmála se. „Nechte toho, prosím.“

Profesor se sehnul a odpoutal loď od mola. Vítr napnul plachty a jeho síla unášela loď na jezero. Podle svých vrtochů ji mohl rozbít o protější břeh – ona však měla své vlastní plány. Obrátila a nechala se unášet na vlnách podél vedlejšího břehu. Sáhla do měšce, vytáhla velkou dřevěnou zápalku a škrtnula s ní o drsný povrch paluby. Zápalka se rozhořela.

Chvilí před sebou malý plamen držela. Zuby stiskla spodní ret a odhodila zápalku na napuštěnou palubu. Bude mít ještě jednu šanci, když se jí to nepovede hned?

Ale chytilo to a za chvíli se ozvalo praskání hořícího ohně. Otevřela oči, uviděla plamen a nosem vtáhla kouř. Oheň se nerozšířil hned, několik sekund mu trvalo, než se pořádně rozhořel. Pak

zintenzívněl, a najednou pocítila horko. Vzňala se plachta a stala se hořícím sloupem.

Měla poslední příležitost skočit, dřív než ji oheň obklíčí. Váhala. Pak pomyslela na Cedrika, jak leží v kritickém stavu na nemocničním lůžku, a pevně se rozhodla. Stála a zadržovala dech. Potom vkročila přímo do ohně.

Cedriku! Cedriku! myslela si, když se jí plameny zmocňovaly.
Miluji tě!

Její šaty zachvátil oheň a její vlasy se horkem zkroutily, ale udělala ještě jeden krok, bráníc se proti žáru, o němž věděla, že přijde.

Přišel hned. Celý její svět začal hořet. Nadechla se a oheň do ní vstoupil a spaloval jí plíce a srdce. Agónie byla šílená, ale strpěla ji, odmítajíc kolaps i křik. *Smrti, přicházím k tobě!*

Nyní se celá loď změnila v plovoucí pochodeň. Koudel povolila a do lodi vnikla voda, která se jí rozlila kolem nohou. Ale oheň ji obklopoval i s valivým kouřem, jako by voda bojovala o svou kořist. Niobe nevšimavě stála, celá v ohni, a očekávala Smrt.

Objevila se matná silueta. Byl to hřebec běžící po hladině a nesl postavu zahalenou v plášti s kápí. Kůň doběhl k lodi, zastavil se a zůstal na hladině stát. Muž sesedl a vydal se s kosou vpřed. Kosil plameny, jako by to bylo pole vysoké trávy. Plameny se lámaly až u samého spodku a vrcholy odpadávaly bokem. Cesta vedoucí k Niobe přes požár byla vyčištěna. Přicházela Smrt.

Thanatos se před ní zastavil a natáhl svou kostnatou ruku. Niobe se jí chytila a v konečcích prstů ucítila chlad.

Žár se náhle zmírnil. Thanatos ji vyvedl po vysekané cestě k bledému oři a vysadil ji do sedla. Sám se posadil za ni. Kůň skočil do stoupajícího sloupu kouře a z něj přímo na oblohu.

Brzy už hřebec uháněl nad mraky a cupoval je svými kopyty na malé cáry mlhy. Pak se před nimi objevila krajina se zelenou trávou a teple zářícím sluncem. Uprostřed stál zámek. Bez prodlení k němu zamířili a Thanatos ji uvedl dovnitř.

Mateřská služebná jim běžela vstříc. „Tys přivedl smrtelníka?“ ptala se už zdálky s překvapením a trochou nevole.

„Podívej se na ni pořádně,“ odpověděl jí s nechutí. „To není jedna z mých.“ Když Niobe ztratila kontakt s Thanatem, žár se vrátil, ale služebná už spěchala pro mast. Niobina kůže byla zčernalá,

ovšem na místech, kde se jí dotkla mast, náhle zruděla a přestala bolet. Služka potřela celé Niobino tělo a nechala ji inhalovat výpary. Pak už se žár nevrátil. Niobe stála nahá a celá.

„Jak jste krásná, má milá!“ zvolala komorná, když jí něco rozprašovala na připálené vlasy. Ty jí vyrostly do původní délky zlatavého skvostu. „Proč se stvoření jako vy pokouší zabít?“

„Miluji ho,“ opakovala Niobe.

„Ach, láska,“ vydechla služebná s porozuměním. Podala jí župan a nové spodní prádlo. Vypadalo to, že mast Niobino staré oblečení zachránit nemohla. „Thanatos vás očekává,“ řekla a ukázala jí přijímací pokoj.

Smrt – Thanatos ji vskutku očekával. Když si zakrýval tvář kostnatýma rukama, vypadal svým způsobem jako rozlíčený otec. „Provedla jste pěkně odvážný a neuvážený čin,“ prohlásil nesouhlasně. „Nejste na mém seznamu. Udělal jsem vám záchranku.“

„Byl – to jediný způsob, jak upoutat vaši pozornost,“ řekla a tápala po křesle. „Děkuji, že jste přišel.“ Usmála se.

Zdálo se, že lebka změnila barvu a ukázala tak, že Smrt není imunní vůči kráse. „Musel jsem,“ řekl mrzutě. „Když se přihodí neplánovaná smrt, zapletou se vlákna osudu.“

To bylo to, o čem jí vyprávěl profesor. Vtělení dohlížejí na svěřené oblasti, čímž je na světě udržován pořádek. „Jsem – kde jsem? V Nebi?“

Thanatos dutě zafrkal, i když v nose určitě nic neměl. „V Očistci,“ řekl. „V místě nerozhodnosti a rozhodnutí. Tady pobývají všechna Vtělení.“

„Ach. Ještě nikdy ve svém životě jsem tady nebyla.“ Mírně ji to všechno vyděsilo.

„A co tě sem přivádí, bláznivá smrtelná panno?“

„Nejsem panna! Já – můj manžel Cedrik! Přicházím poprosit o jeho život. Miluji ho!“

„Bezpochyby,“ souhlasil Thanatos. Luskul svými studenými prsty a sluha přijížděl s kartotéční schránkou. Thanatos ji otevřel a probíral se lístky. „Cedrik Kaftan, osmnáctiletý, do pěti dnů příchod do Nebe,“ přečetl. „Dobrý člověk, mnou požadován nebyl. Jeho oční

panenky se rozšířily. „Hodně dobrý člověk! Vás miloval jako nikdy nic!“

„Ano. Musím ho zachránit, Musíte –“

Thanatos na ni pohlédl přes půlnoční temnotu svých očí a ona se najednou cítila nedaleko Smrti. Nikdy předtím ji nenapadlo, že Vtělení může za prokázanou službu žádat odměnu – a co by mohla nabídnout?

Tehdy si znovu vzpomněla na Cedrika ležícího v nemocnici a došla k závěru, že není cena, kterou by nemohla zaplatit za to mít ho znovu celého.

Když však Thanatos opět promluvil, překvapil ji.

„Dobrý a milý smrtelník, nemohu ovšem učinit, co žádáte. Já lidem smrt nezpůsobuji. Já jen zajišťuji vlastní přesun duší těch, kteří mají zemřít. Je fakt, že při rozhodování mívám nějaký hlas. Občas něco změním a rozhodnu jinak.

Váš manžel je však mimo taková rozhodnutí. Záchrana jeho života bude záchranou jeho bolesti. Už nikdy nebude chodit ani mluvit.“

„Ne!“ vykřikla Niobe. Klasická literární situace – slzy jí zkrápěly oblečení. „Je tak mladý, tak milý! Miluji ho!“

I Smrt změkla před smutkem v tak krásné podobě. „Rád bych vám pomohl, kdybych mohl,“ řekl Thanatos. „Být Vtělením neznamená mít neomezené možnosti. Váš případ navíc nespadá do mých pravomocí.“

„Tak na koho se mám obrátit?“ ptala se zlomeně.

„V této věci vám může pomoci jedině Chronos.“

„Kdo?“

„Vtělení času. Když chce, může cestovat v čase a mění osudy smrtelníků v problematických záležitostech. Takže jestli –“

„Předtím, než vyletí střela!“ zvolala. „To by Cedrik nikdy nebyl zraněn!“

Zahalená lebka přikývla. „To je přesně to, co Chronos může.“

Podivnost rozhovoru se Vtělením Smrti se pomalu vytrácela. Obnovená šance na záchranu Cedrika ji povzbudila. „Kde – jak – mohu Chrona najít?“

„Můžete prohledat celý Očistec a nenajdete ho,“ pravil Thanatos. „Cestuje v čase. Ale jestli toužíš se s ním setkat, chce to on taky.“

„Ale já se s ním musím setkat! Mám málo času –“

Ozvala se zvonkohra znějící jako vstupní gong.

„To bude Chronos,“ předpověděl Thanatos.

„Ted“? Ale jak –?“

„Zná naši budoucnost. Určitě dostal zprávu, kterou mu za chvíli pošlu.“

Sluha uvedl Chrona. Byl to vysoký štíhlý muž v bílém plášti a držel přesýpací hodiny. „A, Clotho,“ řekl.

„Kdo?“ zeptala se zmateně.

Chronos se na ni podíval znova. „Ach, došlo to až sem? Omlouvám se. Přítomnost se děje dřív, než jsem si myslel. V tom případě se musíme představit.“

Zcela jistě si ji s někým spletl. „Já – já jsem Niobe Kaftanová – smrtelná žena,“ řekla.

„Niobe,“ zopakoval Chronos, jako by to hůře chápal.

„Ano, jistě. A jste tady kvůli –?“

„Kvůli záchraně svého muže Cedrika.“

Pokýval hlavou. „To taky. Ale to opravdu není moudré.“

„Není moudré!“ zvolala poděšena. „Miluji ho!“

Vypadalo to úplně, jako by Vtělení stávkovala. Zbělela, ale hned se ovládla.

„Láska je smrtelná,“ řekl Chronos zasmušile. „S časem mizí.“

„Nezajímá mě, jak dlouho normálně vydrží! Cedrik umírá, a je mu jen osmnáct!“

Chronos zakroutil hlavou. „Mohu se přesunout do doby, než se dostal do problémů a změnit dění – ale váhám. Vztahy se mohou hodně změnit, což by mohlo být nebezpečné pro mnoho dalších věcí.“

„Ale já ho *miluji!*“ křičela. „*Musím* ho zachránit!“

Chronos pohlédl na Thanata, který jen pokrčil rameny. Klidně mohli být Vtělení, ale moc se podobali smrtelným mužům, bezradným před hysterií smrtelné ženy.

„Podívejte,“ chlácholil ji Chronos. „Změna události, zvláště této, může dovést věci tam, kam si nikdo z nás nepřeje!“

Niobe začala plakat. Položila si hlavu do dlaní a slzy jí stékaly v malých stružkách mezi prsty.

„Ženské Vtělení jí to možná vysvětlí lépe,“ řekl zcela bezradný Thanatos. Muži jsou v takových situacích také měkčí. Nerozumějí pláči. Niobe se necítila nejlépe, ale nemohla si se svými reakcemi poradit.

„Vezmu ji k Osudu,“ souhlasil rychle Chronos.

Přistoupil k Niobe a zlehka ji uchopil za rameno.

„Pojďte, prosím, se mnou, pani.“

Když uslyšela to „pani“, termín, který užíval Cedrik na začátku jejich soužití, ponořila se do nového záchvatu pláče. Stěží vnímala, jak ji Chronos levou rukou objal a zvedl pravou s velkými přesýpacími hodinami. Najednou oba vyletěli kolmo vzhůru a proletěli zámkem, jako by se stali přízraky. Překvapilo ji to natolik, že přestala plakat.

Pohybovali se nad rozličnými kraji, které nepatřily ke světu, jež znala. Pak přistáli v té největší pavučině, jakou si Niobe uměla představit. Vzorec z hladkých vláken se rozbíhal ve stovkách pevných strun, pravidelných jako bitevní šik. Uprostřed se pavučina zhušťovala a vytvářela pevnou plochu, na níž přistáli.

„Co – jak?“ zeptala se zmatená a vyděšená.

„Mé přesýpací hodiny patřičně anulují některé aspekty posloupnosti času,“ vysvětloval Chronos. „Umožňují mi cestovat – ach, vy se ptáte na pavučinu? Nestrachujte se, to je sídlo Osudu.“

„Osudu!“ zvolala, neboť zjistila, jaký význam to pro ni může mít. „To byl Osud, kdo zařídil, že Cedrik –“

„Přesně tak,“ souhlasil, zatímco kráčeli k obrovskému kokonu vprostřed pevně spleteného přediva. „Je přece jen více povoláná udělat něco s tím, co požaduješ, než já.“

„Ale – toto je gigantické pavoučí sídlo!“ řekla.

Zasmál se. „Ujišťuji vás, milá a dobrá žena, že vás Osud nijakým způsobem nepozře. Ona je – taková jako vy.“

Dostali se ke vchodu. Chronos se natáhl nahoru, uchopil jedno z vláken a zatáhl za něj. Uvnitř pleteného prostoru se ozval zvonek a za chvíli vyšla žena středních let, na svůj věk velmi čilá. „Ale ne, Chronos!“ zvolala. „Jak milé tě zase vidět, obrácený přízraku!“ Její pohled se stočil k Niobe. „A smrtelná žena, která září jako měsíc!“ Pomalu se obrátila zpátky ke Chronovi. „Co si přejete, pane?“

„Lachesis, toto je Niobe,“ řekl. „Přichází prosit o život svého manžela, jemuž se přihodila smrtelná nehoda. Já – nejsem schopen jí v tom pomoci.“

Lachesiny oči sebou cukly, jako by řekl něco zvlášť významného. Pak si prohlédla Niobe, jako by hádala, o co jde. „Pojďte dovnitř, dítě,“ řekla nakonec. „Vy také, velevážený přízraku.“

Následovali ji do díry, která byla celotkaným tunelem, jímž došli do komfortně zařízeného prostoru. Všechno bylo vytvořeno z pavučiny, ale velmi pevně a chytře, takže nehrozilo zhroucení. Skutečné pavoučí vlákno. Do stěn byly vetkány Tapisérie jako nástěnné malby znázorňující obrazy ze světa a podlaha vypadala jako jediná velká rohož, na níž se dalo spát bez jiné podložky.

Niobe usedla na měkký pavučinový gauč, zatímco si Lachesis stoupla vedle ní, sepjala ruce, začala je o sebe třít a dívala se na linii vlákn, které čarovně vznikalo mezi jejími prsty.

„Ach, moje!“ zvolala. „Tohle je zvláštní!“

Niobe se zamračila. „Myslíte – mě?“

„Chvilinku, drahá,“ řekla Lachesis, přespříliš zaměstnaná. Pohlédla na Chrona. „Řekněte mi, příteli, je to –?“ zeptala se. Pak se zachvěla – a na jejím místě stála žena okolo dvaceti, hodně pěkná, s dlouhými černými vlasy představujícími rozpor. Měla žluté, hodně krátké šaty. Potom se změnila znova a stala se ženou ve středních letech v hnědém.

Chronos pomalu a nerozhodně přikývl.

Lachesis vypadala rozrušeně. Plácla sebou na jiný gauč. „Ó, má drahá!“ vydechla. „Je v tom pěkný zmatek.“

„Tomu nerozumím,“ řekla Niobe.

„Samozřejmě že ne, drahá,“ souhlasila Lachesis. „Já taky ne. Ale Chronos jistě rozumí.“ Utřela si zátylek světlým jemným kapesníkem. „Co jí mám říct, pane?“

„Předpokládám, že pravdu, asi až do konce,“ odpověděl.

Niobe jejich postoj vyvedl z míry. „Jistě že pravdu,“ nechala se slyšet.

Lachesis si přisedla k ní na gauč a vzala ji za ruku. „Má drahá, pravda je velké přadeno často plné bolesti. Podívala jsem se na vaše vlákno a –“

„Podívejte se na vlákno mého manžela!“ nevydržela to Niobe. „Musím ho zachránit!“

Lachesis uvolila, sepnula své ruce dohromady a vytáhla z nich další tenké vlákno. „Ach, má drahá, má drahá!“

„Opravdu jste Osud, můžete ho zachránit?“

Lachesis pokývala hlavou. „Jsem Osud. Jedna z jeho Součástí. Rozhoduji o délce a umístění vláken lidských životů. Určuji hlavně, co kterou osobu postihne. Tohle je ovšem zvláštní případ, hodně zvláštní případ. To, co po mně žádáte, nemohu udělat.“

Ted' se Niobin smutek změnil ve vztek. „Proč ne?“ ptala se. „Připravila jste jeho smrt, nebo ne?“

„Jeho smrt jsem připravila, ale nenařídila jsem ji,“ přitakala Lachesis smutně. „Ted' si na ten případ vzpomínám. Nechtěla jsem, ale musela jsem to udělat. Nyní, díky Chronovi, začínám rozumět proč.“

„Tak mi řekněte proč!“ křičela Niobe. „Miluji ho!“

„A on miluje vás,“ odsekla žena. „Víc, než si dokážete představit, mé dítě. Větší znalost jen prohloubí váš smutek. Sem tam musí jelen zemřít, aby stádu bylo dobře.“

Nějaký jelen! To se jí dotklo, zvláště kvůli tomu, že se Cedrik jeleny snažil chránit. „Vy mi to nechcete říct?“

Lachesis na ni úkosem pohlédla. „Vím, Niobe, jak je to pro vás těžké pochopit. Jste statečná a dobrá žena, vaše láska je velkolepá, jste však smrtelná. Ráda bych vám pomohla, kdybych mohla, ale nemohu.“ Zvedla ruku, aby probudila Niobinu pozornost. „Dítěti se život zdá jako série despotických omezení, dítě touží po osvobození od rodičovské existence. Ale jakmile dítě vyrostе a stane se dospělým, objeví se tato omezení znovu. Jen obmění svou povahu, jsou složitější a méně viditelná. My Vtělení sejevíme jako svobodnější v konání než smrtelníci – naše omezení však také existují, tak jako v povahách některých smrtelníků, kteří tomu rozumějí. Mohu vás jen ujistit, bez ohledu na mou vůli a vaši návštěvu, že váš manžel musí zemřít. Jediné, co vám mohu říci, je lituji.“

„Lituji!“ vybuchla Niobe. „*Lituji!* Jak je možné omluvit přípravu smrti muže tak dobrého, jako je Cedrik?“

„Omluvy mám dvě,“ řekla Lachesis. „Jednu vám říct nesmím a tu druhou nechci.“

„Pak mi ukažte někoho, kdo mi to říct chce!“ Lachesis pokrčila rameny. „Možná Mars. Je trochu agresivní –“

„Vezmu ji k němu,“ řekl Chronos. Lachesis se na Chrona podívala zpříma. „Máte zvláštní zájmy, Chrono?“

„Dlužím něco – Clotho,“ odpověděl. Lachesis s pochopením přikývla. „Tohle vřetení jsme zamotali, vyrábíme zmatený Gobelín. Děkuji, že jsi mne informoval, Chrono.“

Chronos přikývl a vstal, Lachesis také vstala a přátelsky se políbili. To Niobe zarazilo. Byla však příliš zklamaná z překážek ve své vlastní situaci, aby ještě přemýšlela o jejich.

Chronos ji znovu uchopil za loket, zvedl sluneční hodiny, obrátil je – a opět vystartovali ve svých nemateriálních podobách.

Doletěli ke kamenné pevnosti s ozbrojenými věžemi, střílnami, cimbuřím a masivními stěnami. Stála na nejvyšší hoře Očistce a vypadala nedobytně – Chronos ovšem přistál poblíž hlavní brány. „Hej, Marsi!“ zavolal.

Otevřelo se úzké okno. „Má práci,“ řekla hlava v helmě. „Dole ve Francii, víte.“

„No jistě, válka,“ přitakal Chronos. Znova obrátil přesýpací hodiny a snášeli se náhle dolů přes zem, dolů pod mraky a na vzduch. Niobe pohlédla pod sebe a uviděla zemi a vzduch ubíhající neskutečnou rychlostí. Necítila se dobře a musela zavřít oči. Chronos byl možná muž, ale sílu měl neuvěřitelnou.

Thanatos také, vzpomněla si. Ta práce se sekáním plamenů, bledý kůň a tělo sestávající z kostí bez masa, přesto živé a silné. Lachesis též – práce s vlákny a způsob, jakým se změnila v jinou ženu – to není nadání smrtelníků, že! Všichni byli fenomenálními bytostmi – ale podivně neschopní jí pomoci. Cítila, že všichni tři opravdu touží pomoci jí, ale nemohou – a nechtějí přiznat proč.

Když se dostali nad Francii, zpomalili. Nakonec přistáli na hraně zákopu, části zmatené série opevnění, která vypadala, že se táhne až donekonečna. Poznala frontovou linii války, války, jež odvedla mnoho vhodných mladých mužů a donutila ji vdát se za šestnáctiletého mladíka. Proklínala tuto válku, ale teď jí požehnala, neboť bez ní by nepoznala Cedrika.

Mezi zákopy stál muž v řeckém nebo římském brnění – nebyla tak vzdělaná ve vojenství, aby poznala rozdíl mezi nimi. Naprosto jistě to byl Mars.

„Á, Chronos,“ řekl Mars a mával na uvítanou svým rudým mečem. „Co tě sem přivádí – s tak milým stvořením?“

„To je Niobe, smrtelná. Přišla za Thanatem poprosit o život svého manžela, ale věc je složitější a my nejsme schopni jí pomoci, natožpak to vysvětlit.“

„To je zcela přirozené,“ souhlasil. Blízko vybuchl granát. Střepiny létaly po okolí, ale nikdo nebyl zraněn. Niobe usoudila, že tady funguje kouzlo ochraňující je od takových nehod. Docela síla! „Smrtelníci nejsou schopni porozumět!“

Jestli si myslela, že jej přiměje k nějakému pozitivnímu zákroku, mýlila se. Mars se jen smál. „Žena chce obměkčit mé srdce!“ pravil potěšen. „Srdce bojovníka. No nic, Chrono, jsem taky zvědavý. Já vyhladím tisíce v jediné bitvě a v jejich odchodu moc spravedlnosti není, častěji spíš ironie. Ty spolu s dalšími Vtěleními na mou práci pohlížíte s nelibostí. Tak proč teď zabíjíte podle mého názoru z libovůle? To není váš způsob jednání. Myslím si, že když tady ta žena měla kuráž potkat samého Thanata, zaslouží si trochu povšimnutí. Kde je vaše rytířskost?“

Najednou měla Niobe tohoto rázného muže raději.

Chronos se dotkl přesýpacích hodin – a svět se zamžil. Nyní stál on a Mars na jiných místech a slunce zářilo ze vzdálenějšího koutu oblohy.

„Něco jste provedl!“ obrátila se na Chrona. „Změnil jste čas! Proč?“

„Něco jsem vysvětloval Marsovi,“ řekl. „Zatímco jsme mluvili, přesunul jsem vás o půl hodiny dopředu.“

„Proč jste to nevysvětlil *mně*?“

„Neviňte ho,“ řekl jí Mars. „Měl důvod, stejně tak Lachesis. Zvrtlo se to neobvyklým směrem.“

„Takže mi chcete vykládat totéž, Marsi?“ zeptala se. „Vy Vtělení se musíte cítit nad smrtelníky hodně povzneseně –“ Znova se jí v náhlém popudu zalily oči slzami.

„Tohle vyvádí,“ zamumlal Chronos zahanbeně.

„Ale jděte, ženská,“ řekl Mars. „Viděl jsem stejné slzy mnoha tisíců žen, ačkoliv ne tak pěkných jako vy. Čeho tím chcete dosáhnout?“

Zase ji zachvátil bezmocný vztek. „Těch mnoho tisíců bylo zarmoucených kvůli vám, vy bezcitný ignorante!“ vykřikla. „Doufám, že se tím svým mečem pořežete!“

Mars se smál. „Milá!“ Pak zvažněl. „Zkusím vám to vyjasnit v obecné rovině. Vězte, že Bůh a Satan jsou ve válce. Je hodně malých šarvátek, občas hodně zajímavých, někdy však poněkud úchylných. My Vtělení podporujeme Boha, který je Vtělením Dobrotы. Občas bývá nutné učinit malou obět pro zajištění eventuálního vítězství. Vypadá to, že váš muž je ten případ. Proto, v obecnějších souvislostech –“

„Malá obět? Cedrik?“ nevěřila. „Miluji ho!“ Řekla to už mockrát, a řekne to klidně i vícekrát, jestli ho dostane zpátky.

„A on miluje vás,“ souhlasil Mars. „Opravdu to dokázal. To může být příčina vítězství naší strany v této válce. Můžete být hrdá.“

Najednou si vzpomněla, jak se Cedrik to ráno tvářil. S tím, co mělo přijít, byl nejspíš srozuměn. „On – věděl?“

„Věděl,“ přisvědčil Mars. „Vydal se tomu vstříc úplně dobrovolně, a náleží mu proto velká sláva. Klaním se před ním!“ A vytáhl svůj rudý meč.

Cedrik věděl, že jde na smrt! Zdrčená tou zprávou vůbec nevěděla, co si počne dál. Pak se uklidnila. „Tak si to s ním vyměním!“ vyrazila ze sebe.

„Nemůžete,“ odpověděli Mars a Chronos současně.

„Nemůžu? Co se staráte? Jedním nebo druhým způsobem svého muže zachráním, bez ohledu na vás na všechny!“

Mars zakroutil hlavou. „Bude lépe, když ji vezmeš ke Gaie!“ obrátil se k Chronovi. „Bude vědět, co si s ní počít.“

Chronos ji vzal za loket. Niobe ho odstrčila, ale na druhý pokus ji chytil pevněji. Pak zase vzlétli a nechali zákopy ve Francii za sebou.

„Myslím, že jste všichni banda –“ začala, ale nenašla vhodné slovo. Vzpomněla si na otřes, s jakým přijala pravdu o Cedrikovi, a na co při tom myslela. Věděl, nebo předpokládal. Ale proč by pak šel? Nedávalo to smysl.

Dostali se do odlehlého háje malých stromů. Prošli jím v přízračné podobě a do klidu přešli na pěkné vnitřní mytíně.

Rozložitá žena seděla na křesle vypadajícím jako muchomůrka. Ne, to *byla* muchomůrka, velká a rostoucí. Ve vlasech měla žena vpleteny květiny, které byly také živé, jak dokazovaly jejich květy a listy. Ženino oblečení mělo zelenou barvu, vytvořeno bylo z přerostlých listů a boty měla uplácány z hlíny, která přesně a bez výstupků kopírovala nohu.

„Tak si ji nakonec přinesl ke mně, zločinný časopoutníku,“ řekla Příroda Chronovi. „Odejdi, špinavý samče, zařídím, co ty nemůžeš.“

„Jak si přeješ, Gaio,“ odpověděl Chronos a vypadal přešle. Dotkl se přesýpacích hodin a zmizel.

„Vy – vy jste věděla, že jsem přišla?“ zeptala se Niobe.

„Tady v Očistci jste, smrtelná ženo, způsobila menší rozruch,“ pravila Gaia. „Předpokládám, že tito muži nebyli moc rádi.“

„A co Osud – Lachesis –“

„Lachesis ví, ale nemůže mluvit. A já nebudu mluvit taky. To by bylo, aby Zelená Matka byla indiskrétní. Časem to pochopíš. Vysvětlím ti však, co musíš vědět hned a s čím se spokojíš.“

„Gaio, chci se vyměnit se svým manželem!“ zvolala Niobe. „Nech ho žít, zdravého, aby mohl dělat svou kariéru, a já zemřu!“

Zelená Matka na ni shovívavě pohlédla. „Ano, určitě to tak cítíš. Jsi zamilovaná žena. Ale tak to být nemůže. Gaia pokývala hlavou. „Nemůžeš Niobe – protože on už se obětoval pro tebe.“

„On – co?“

„*Tebe* Satan vybral k předčasné smrti, Niobe. Tvůj manžel se ptal na tvé vize profesora, který je velmi dobrý kouzelník, a ten po tom pátral. Připravoval mladého muže na převzetí místa ve škole a chtěl si být jist, že všechny okolnosti jsou v pořádku. Objevil spiknutí a informoval tvého muže. Cedrik neváhal, šel místo tebe.“

Niobe jako by omráčil. Vzpomněla si na hrůznou vize.

„Šel – kvůli mně?“

„Vypadá to, že si tě Satanova strana vybrala jako svůj trn. Nikdo z nás nezná podrobnosti, Satan ovšem také ne, ale činil se, aby tě odstranil. Satan má strašnou sílu, je jednoduchý a metodický. My ostatní Vtělení jsme to nezjistila. Než jsme k něčemu došla, bylo po

všem. Vyslanec Pekla prohrál – ale Cedrik dostal střelu určenou tobě.“

„Jak –?“

„Vrahem byl lovec na čas posedlý duchem démona. Démon měl instrukce zastřelit smrtelníka s dítětem, který zpívá u určitého vodního dubu. Satan předpokládal, že to budeš ty. Byla to mýlka.“

„To byla!“ přisvědčila Niobe horlivě. „Kdyby Cedrik neměl –“

„Miloval tě,“ připomněla Gaia. „A věděl, že Satan touží po tvé smrti. Takže vás zachránil, a překazil tak Satanovi jeho špatnost. Zřídka se povede lepší kousek.“

„Ale kdybych –“

„Nemůžeš se vysmát galantní oběti svého muže,“ napomenula ji Gaia. „Musíš dar, který ti dal, přijmout a udělat to, co ti tím umožnil udělat.“

„Já – ale já nevím co –“

„To je to, co ti nesmíme říct, ačkoliv toho, co sami víme, je málo. Tobě však stačí vědět, že tě Satan chápe jako nebezpečného nepřítele a určitě se nemýlí. Žij a v každém případě svůj osud vypátráš.“

Niobe dospěla k závěru, že její žádost nikam nedošla. Cedrik už pro ni udělat to, co zamýšlela udělat ona pro něj. Neměla na vybranou a musela to přijmout.

Vyklopýtala ven z mýtiny přes hustě rostoucí semenáčky a vynořila se... vedle vodního dubu nedaleko domova. Víla ji spatřila a zatetelila se.

„Ach, Cedriku!“ zvolala. „Já jsem byla laň určená k odstřelu – a jak velká byla tvá láska ke mně! Teď tě musím nechat zemřít!“

Pak zvedla slzami zmáčenou tvář k obloze. „Ale pomstím tě, Cedriku!“ zařekla se. „Donutím Satana zaplatit!“

Klesla vedle stromu a opřená o jeho kmen plakala, zatímco víla ji hladila po rukou. Ach, Cedriku!

CLOTHO

Následující dny byly neradostné a pro zmírnění zármutku užívala kouzla. Pouze však otupila ostří jejího smutku a nepřinesla – nemohla přinést a nepřinesou – štěstí k rozehnutí chmur. Umožňovala jí fungovat na povrch normálním způsobem, ale v hlubinách nejtemnějšího zoufalství prosvítala agónie. To je asi tak všechno, co mohou kouzla zařídit.

Niobe navštívila profesora, aby se zeptala, proč jí neřekl, co Cedrik chystá. „Protože mi to zakázal,“ odpověděl muž smutně. „Doufal jsem, že přímluvou u Smrti dosáhnete – ale –“

„Vraha poslal Satan,“ řekla. „Už bylo pozdě. Jeden z nás byl ztracen.“

„Přál si vás zachránit,“ souhlasil profesor. „Já jsem ho ze své sobeckosti chtěl sem do školy. Byl neuvěřitelně schopný! Ale věřil – a Satan taky –, že jste důležitější, a já jsem zůstal bokem.“

„Byl neuvěřitelně schopný!“ přisvědčila. „Cedrik měl dvakrát větší cenu než já. Nemohu před sebou ospravedlnit své přežití. Ale v jeho zájmu budu bojovat, vychovám našeho syna a nakonec Satanovi vše oplatím. Jestli si Princ Zla myslel, že jsem příčinou jeho problémů, od nynějška mu můžu potvrdit, že to tak opravdu je!“ Znova se však ponořila do slz. Cítila se hodně zničená. Její svatba s Cedrikem byla v širším pojetí slibem – slibem jeho dospění.

Slib života, který měli spolu vést jako dva dospělí. Z těchto radostí stačili jen ochutnat – a teď už je to pryč.

Zastavila se také v městské nemocnici, kde doktor stále pracoval na záchraně Cedrikova života. „Nechte ho jít,“ řekla mu. „Miluji ho. Nechci ho dál trápit.“ Letmo ho políbila na nehybné rty, zkropila

jeho ztuhlou tvář slzami a obrátila se k odchodu. „Budeš se radovat v nebesích, můj milý chlapečku,“ šeptala. „Možná se tam s tebou setkám, až tady dodělám svou práci.“

Odešla na farmu rodičů bratrance Paciana, kde byl na několik dní odložen Junior. Junior ji uviděl – a začal brečet. Zvedla ho, také znova v slzách, a přivinula.

„Nic mu tady nechybělo!“ protestoval Pacian. „Opravdu se tady měl celou dobu dobře!“

„Věřím ti,“ přikývla Niobe. „Když mě uviděl, vzpomněl si, že mu chybím. To je přirozená reakce.“ Ale co když je to reakce na nenávratnou ztrátu otce?

Když se utišil, vrátil se ke hře s Pacianem a bylo vidět, že ti dva, dítě a chlapec, v sobě našli zalíbení, ačkoliv je rozdělovalo bezmála dvanáct let. To bylo víc, než příbuzenský vztah. „Jste opravdu kouzelná rodina,“ řekla jim, když s Juniorem odjížděla. „Nikdy nebudu schopna vám dost poděkovat.“

„Přijďte s ním brzy na návštěvu,“ řekl Pacian a zadržoval slzy.

Niobe zrušila své protimléčné kouzlo a začala Juniora kojit, ale zničehonic dostal koliku a svíjel se v bolestech. Tak zjistila, že její stesk po Cedrikovi je obsažen v její krvi a mléce a tráví dítě. Obnovila kouzlo, připravila formuli a začala jej krmit z láhve. Ztrátu mateřství nebrala lehce, ale možná to tak bylo nejlepší. Nakonec neměla žádné právo nakazit syna svou bolestí.

A já budu plakat, zpívala si, budu plakat, až mokřiny vyschnou. Viděla v tom teď jiný význam, jakoby její vlastní vysychání bylo ozvěnou utrpení mokřin, proti kterému bojoval její muž.

Když se účastnila Cedrikovy pohřební slavnosti, smála se z povinnosti, ale k veselí neměla nejmenší chuť. Duch se vznášel nízko nad tělem, neochotný se od něj – vzdor hořícím svíčkám a rituálnímu pojídání chleba – odloučit dřív, než bude pohřbeno. Dokud nezasáhla Niobe a slzami si nevynutila zúčtování, nemohl nikdo nic dělat. Pak se k ní duch přiblížil, dotkl se jejích vlhkých víček, pokýval hlavou, lehounce jak babí léto ji políbil, zazněla ozvěna vzdálené hudby a duch se ztratil. Vypadalo to jako vzkaz dodávající odvalu, díky okolnostem poněkud ironický.

Tak to celé skončilo a její budoucí život vyhlížel pustě a prázdně. „Žij se mnou a buď mou láskou,“ zpívala si a zkoušela si při tom

vzpomenout na pocity, které prožívala v přítomnosti Cedrika, ale moc jí to nešlo. Až moc dobře si uvědomovala, že odešel.

S obrovskou vervou se pustila do pokračování v Cedrikových snahách. Znovu zašla za profesorem, aby se dozvěděla, jaké podmínky jsou nejvhodnější pro výrobu kouzla, které jelenům umožní opětovat střelbu, ale moc jí nepomohl, protože takové kouzlo nespadlo do jeho oboru magie. „Ten, kdo to dokáže, je opravdový mistr,“ řekl jí.

Cedrikova smrt se v něčem projevila jako užitečná: podezření, že za případem stál stavitel, se sice ukázala jako neopodstatněná, ovšem postoj místních k celému projektu se sjednotil, a všechny plány tak byly odloženy ad acta. Cedrik možná tuto druhou stranu své oběti předpokládal.

Díky dědictví po Cedrikovi byla Niobe na čas finančně zajištěna, přesto se však vrátila ke tkaní a vyráběla na prodej skvělé gobelíny. Pořád se snažila něco dělat. Nebylo to však totéž jako předtím, když žil Cedrik na koleji. Tehdy ji opouštěl na čas, zatímco teď ji opustil napořád. Neustále musela myslet na to, že nyní už se domů nevrátí, a pořád ji to zraňovalo. Žila v tunelu bez světla a bez konce.

Stále více přemýšlela o svém výletu do Očistce. Potkala pět Vtělení – bytostí, na něž by předtím stěží uvěřila. Viděla část jejich moci a uvědomila si, že musí být víc toho, co neviděla. Obhajovali svou neschopnost jí pomoci, přestože jinak měli schopností nadmíru. Co mají na práci, když si nepovídají se smrtelnými návštěvníky?

Dole na Zemi opravdu nenacházela smysl života. Taky Junior by se měl lépe u rodiny bratrance Paciana. Nesnažila se nic si namlouvat. Bylo to její dítě a měla ho ráda, ale nedělala si iluze o tom, že by osamělá byla schopna se o něj dobře starat po celý život.

Vydala se k vodnímu dubu. Juniora posadila k úpatí kmene, aby si hrál s vílou, zatímco sama prohledávala okolní terén a hledala místo, kudy přišla z Gaina obydlí. Teď se probírala jen suchým chrástím a zjistila, že kouzlo působilo jen z druhé strany. Tímto způsobem se do Očistce nedostane.

Nemohla použít ani cestu, po níž se ubírala poprvé. Tehdy věřila v záchranu své živé lásky a byla schopna se postavit nebezpečí tváří v tvář, aby nebyla zpopelněna společně s hořící lodí. Nyní ovšem žádnou lásku zachraňovat nešla. Musela najít jinou cestu.

Co by však dělala, kdyby se do Očistce opravdu znova dostala?

Řídila by bledého koně Smrti? Lékala by vesmírem pomocí Chronových přesýpacích hodin? Navíc Cedrik stejně není v Očistci. Cítil by se tam stejně osaměle, jako se ona cítí na Zemi.

Pohlédla na své spící dítě, které utišila vílina ukolébavka. Není přece úplně sama, má ještě Juniora. Ten je Cedrikovy krve, což ji těšilo. Přesto je to jen dítě.

Jak přecházely dny, probouzely se v ní stále více jiné city – potřebovala se pomstít opravdovému původci jejího neštěstí – Satanovi. Toužila najít nějaký způsob, jak by svému slibu dostála. Vtělení Zla zamýšlelo zabít ji a místo toho zničilo její štěstí. Věděla, že kdyby byla ona tou mrtvou, Cedrikovy pěsti by toho, kdo to způsobil, našly, i kdyby měl projít celým Peklem. Místo toho zvolil její záchranu. Mohla by pro svého muže udělat méně, než by učinil on pro ni?

Jak na to však jít? Je přece jen smrtelná, má malé dítě, zatímco Satan je nejvyšší ztělesnění Zla. Nevěděla vůbec, jak jej hledat, a i kdyby jej našla, neví, jak nad ním zvítězit. Bylo by pošetilé věřit, že je schopna sama porazit Satana – musela to však udělat už kvůli sobě, a navíc dala slib. Mars by tomu rozuměl!

Její přemítání se dál ubíralo směrem hledání důvodů pro vlastní bytí. Když udělal chybu v jejím případě, není Satan ani všemohoucí, ani vševědoucí. Ona prostě musí disponovat něčím, co mu nahání strach, jinak by se přece nepokoušel ji odstranit.

Z jakého důvodu se jí Satan bojí? Určitě by se nesnažil někoho zabít jen tak. Musí to být hodně zaměstnaná bytost, když dohlíží na všechny špatnosti ve světě a neustále vede boj proti Bohu a ostatním Vtělením. Nevzpomínala si, že by kdy předtím zkrížila Satanovy plány, a určitě mu nijak nevyhrožovala. Není tak rázná jako Cedrik a nevyzná se v kouzlech jako profesor. Nedisponuje silou svalů, má jen svou krásu a zručnost ve výrobě tapisérií. Přesto si přál její smrt – uvědomila si, že vize byly předzvěstí tohoto Zla.

Navíc všechna Vtělení souhlasila, že k tomu měl Satan opravdu důvod.

Takže má nějakou moc – jen kdyby věděla, o co jde. Moc natolik velkou, že stojí za Satanovu pozornost. Co to může být? A proč jí o

tom Vtělení odmítla cokoliv sdělit? Ve spolku s Princem Zla nejsou, to věděla! Celé to vypadá jako nesmysl.

A Cedrik – proč ji prostě před zabitím neochránil? Určitě po něm nikdo nechtěl, aby si to s ní vyměnil. Stačilo, aby ji na komplot proti ní upozornil, a mohli odejít, dokud by nebezpečí nepominulo. Cedrik býval svobodomyšlný a miloval život. Holý nesmysl, že by vyhledával smrt.

Nějaký smysl to však musí mít! Cedrik byl neobyčejně inteligentní mladý muž s přesnou představou o svém místě v životě. Promluvil si o tom s profesorem a místo toho, aby jí o tom řekl, zavázal profesora slibem mlčení.

Profesor! Ten musí vědět proč! Věděla ovšem, že jí nic neprozradí. Proč?

Přemýšlela o tom celé dny a mluvila sama se sebou. Uvědomovala si, že ani zdaleka není tak bystrá jako Cedrik, ale byla si jista, že tomu jednou, když se bude snažit, na kloub přijde. Vypadalo to v podstatě jako skládačka, v níž se slova a věty vymění za jiná slova a věty, takže to nakonec vyhlíží jako nějaká hatmatilka. Spodní vzor však přetrvává, slova jsou opravována kousek po kousku, dokud se neobjeví původní věta. Pamatuje si spoustu nárazek, jen kdyby věděla, jak je chápat.

Skládala k sobě jednotlivé útržky. Satan z ní má strach – takže musí být víc než jen smrtelnice. Vtělení o ní věděla a Chronos ji znal osobně, nazýval ji Clotho. Už na to úplně zapoměla, ale teď se jí to v jejím soustředění vrátilo. Chronos se navíc tvářil, že má na jejím blahu osobní zájem.

Lachesis si jí také povšimla. Chronos navíc upustil od svých závazků a plně se jí věnoval, aby jí pomohl. Posunul ji v čase, vysvětlil všechno Marsovi a ten pak také souhlasil s ostatními. Ano, Chronos ji znal – ale ostatní ne. Co za tím vězí? Nepracují snad Vtělení dohromady? Dobrá, převážně každý řeší svoje záležitosti. Chronos zná možná lidi, o kterých ostatní nemají ani ponětí. Lachesis přesto vypadala, jako by v tom bylo víc než jen tohle. Zamžila se a změnila do krásné mladé podoby, pak zase zpátky a Chronos na to přikývl. Souhlasil – s čím?

Mimo jiné také Lachesis nazývala Chrona „můj zvrácený příteli“. Jako urážka to nevypadalo. Co to pak mělo znamenat?

Chronos nebyl zvrácený ani po mentální, ani po magické stránce. Schopnosti a možnosti měl stejné jako všichni ostatní kolem. Gaia ho zase nazvala zločinným časopoutníkem.

Zvrácený ovšem může znamenat taky opačný a Chronos cestoval pozpátku, pozpátku v čase. O minulost se nestaral, spíš to vypadá, že věděl něco o budoucnosti.

Ted' jí to došlo v celé míře – Chronos přece žije v naopak běžícím čase! Budoucnost zná určitě, když žije od ted' do minulosti. Přichází de facto zcela opačně – z budoucnosti!

Soustředila se a vzpomínala. No jistě! Vtělení Osudu má tři části: Clotho, která spřádá vlákna života, Lachesis, která je odměřuje a umisťuje, Atropos, která je stříhá.

Chronos si ji pamatoval jako *Součást Osudu*! Šokovaná svým vlastním vývodem seděla s otevřenou pusou. Ona sama – Niobe – jako Osud? Jak je to možné? Tohle už vysvětlovalo hodně: zdrženlivost Vtělení i Satanův pokus ji odstranit. Jako Osud se opravdu mohla pustit do křížku se Satanem. Nevěděla sice jak, ale tušila, že by mohla. Taková Vtělení mají své zvláštní schopnosti!

Jestli je to tak – jestli by to tak mělo být – proč jí to neřekli? Za otázkou přišla odpověď: kromě Chrona to nemohl nikdo vědět – a nechťeli, aby se to dopídl Satan. Nakonec to mohlo dojít tak daleko, že kdyby jí to řekli, situace by se natolik změnila, že by to už nikdy nemohla být pravda. Paradox.

Satan to však věděl! Nebo ne? Viděl Satan do budoucnosti? Protože byl Vtělením Zla, a ne Času, jeho rozhled musel být relativně omezen. Nejspíš měl nějaké nevyhraněné tušení, že zrovna ona bude příčinou jeho problémů. Možná to určil teoreticky. Proto na ni zaútočil. A profesor, který měl totéž tušení, si možná vysvětlil její vize – ty v těchto souvislostech rázem také mají své místo! – o všem vyprávěl Cedrikovi, a ten udělal to, co udělal.

Ale zase – proč jí Cedrik o tom všem jednoduše neřekl, aby se tomu mohla vyhnout? Proč zemřel a pak na ni jako duch dělal povzbudivá gesta?

S tím nemohla pohnout, až nakonec došla k závěru, že Satanův přísluhovač měl určitě příkaz jít a zabít, a v případě nezdaru to zkoušet znova a znova, dokud se nedostaví úspěch. Kdo se může donekonečna vyhýbat démonickému duchovi? V tomto případě

nehraje vzdálenost roli, duch by létal za nimi, kamkoliv by se pohnuli, osedlal by mysl kohokoliv a napadl je. Byl by to trvalý horor s jedním jasným koncem. Jakmile však je jednou mise zakončena zabitím, příkazy jsou splněny a dál už nic nehrozí. Satanovi podřízení bývají jen pro jedno použití. Cedrik ji tedy zachránil nastavením svého těla, čímž naplnil démonův příkaz – svým životem. Protože jí nic neřekl, ani Satan, ani démon nic neprohlédli. Ona sama nekřičela, nezadržovala ho, nebrečela a nenutila ho upustit od jeho sebeobětování.

Ted' už je po všem a vypadá to, že Satan není schopen na ni znova zaútočit. Ten jeden démon musí být vše, čím Princ Zla disponuje. Nebo se jednoduše nedozvěděl, případně si nedal dohromady, že ona zůstala naživu.

Všechno do sebe zapadalo a všechno díky Cedrikově akci, což pro ni, poněkud zvráceně, bylo nemálo výhodné. Cedrik jediným činem zastavil všechny hrozby, a tak mohla bez problémů naplnit své předurčení – jímž očividně bylo stát se Součástí Osudu.

Ale jak se k tomu dostane? Znovu tušila, jak to asi dopadne. Prostě to udělá *sama*. Až nastane pravý čas, zařídí to sám Osud. Nejspíš až ve tkaní dosáhne zručnosti mistra. Osud – to je největší manipulants vlákno. Je to největší tkadlec tapisérií.

Niobiným úkolem bylo pouhé čekání. Jak jen to šlo, zdržovala se všech činů, které by mohly probudit Satanův zájem o její osobu. Vtělení samozřejmě mlčela. Zásada každého, kdo zná tajemství, by měla být udržet si jej.

Nyní jí svítla naděje. Cedrika zpátky nedostane, ale může se pustit do Satana, až se stane Osudem.

Ovšem co s Juniorem? S sebou do Očistce ho určitě nemůže vzít. Bude ho muset odložit.

Napadlo ji, že kdyby žil Cedrik, k žádnému z těchto problémů by nemuselo dojít. Věděl o tom taky?

To se jí nejspíš snažil sdělit na odchodu, zřejmě očekával, že úřad převezme, že to byla součást jeho motivů. *Ach, Cedriku!*

Ted' už s tím nejde nic dělat.

Dál řešila své rutinní záležitosti a její rozpoložení se pomalu zlepšovalo. Každý den brávala Juniора za vílou, na což se vždy těšil, a při hře vypadal, jako že se něčemu učí. Nikdy si nebyla jista čemu.

Snažila se co nejrychleji dokončit gobelín ve strachu, že bude náhle odvolána pryč a nestačí ho dodělat.

Vzala Juniora na návštěvu k bratranci Pacianovi, protože tušila, že ho tam jednou bude muset nechat. Odloučit se od něj nechtěla, ale věděla, že to bude nezbytné – a je lepší s tím začít dřív než později, aby se zmírnilo citové strádání. Pečlivě uspořádala všechny finanční záležitosti, připravila pověřenecké konto, ze kterého bude placen poručník, takže Junior nezůstane bez finančních prostředků.

Přecházely týdny a ona začínala pochybovat. Pak obdržela tlustý dopis. Byl adresován jí – ale uvnitř byl lodní lístek na kontinent, vypsáný na jiné jméno. Nějaká Dafne Morganová.

Niobe si ještě jednou prohlédla obálku. Adresa byla zcela určitě její. Hledala zpáteční adresu, ale žádnou nenašla. Znamka se zdála nečitelná. Určitě jí poslali špatný lístek, ale neznala způsob, jak jej vrátit.

Špatný lodní lístek? Proč by měla dostávat jakýkoliv lodní lístek?

Kdo je to Dafne Morganová? Obdržela něco jiného určeného Niobe? Od koho? Proč? Vypadá to jako naprostý nesmysl.

Přesto někdo nadepsal obálku a odeslal ji. Nemůže to být úplně mimo. Přemýšlela o tom a přikývla: „Samozřejmě!“

Dala sbohem víle a vysvětlila jí, že musí na nějaký čas odjet pryč a nebude tak moci chodit s Juniorem ke stromu. Víla neodpovídala, ale vypadala smutně, což Niobe rmoutilo také. Přesto to musela udělat. „Možná ta rodina, která si ho nechá – možná ti ho sem přinesou,“ řekla. „Požádám je o to.“

Víla se usmála a Niobe se cítila lépe.

Juniora umístila opět do rodiny Cedrikova bratrance. Použila kouzlo na zahnání zármutu, ale i tak ji to bolelo. „Už jednou,“ promluvila k nim, „jsem u vás své dítě nechala, aniž jsem věděla, kdy se vrátím. Nevím to ani teď. Na pokrytí jeho potřeb jsem přichystala nějaké peníze –“ Hlas se jí zadrhl v hrdle.

„Je to příbuzný,“ řekl Pacianův otec povzbudivě, když jeho žena Juniora převzala. Tím bylo pro tyto dobré lidi řečeno vše. Kaftani dělávali pro příbuzné cokoliv a dělávali to pořádně, aniž za to chtěli nějakou odměnu. Niobe těšil vztah Juniora k této rodině, kde se o něj

vždy dobře postarali. Jak moudří byli její rodiče, když ji provdali mezi takové lidi.

Niobe cítila, jak jí začínají vlhnout oči. Na rozloučenou políbila své dítě, políbila taky oba dobré lidi a na závěr dala pusu bratranci Pacianovi, kterého to téměř omráčilo. Za celých dvanáct let jeho života jej ještě nepolíbila opravdu krásná žena. „Nedaleko naší chaty je strom, vodní dub,“ řekla. „Jestli – jinak – Junior se prostě kamarádí s tamní vílou a –“

„Vezmeme ho tam,“ přikývl Pacian ochotně a ostatní souhlasili.

Niobe se bez váhání otočila na podpatku a zamířila ke svému vozu.

Jela přímo na nádraží, kde si koupila lístek, počkala na vlak, nastoupila a sedla si na své místo. Tak začala její pouť. Tiše vzlykala do kapesníku.

Netrvalo dlouho a ocitla se v přístavní čtvrti Dublinu. Při vstupu na loď se prokázala lístkem, který zněl na jméno Dafne Morganová. Vše proběhlo bez otázek. Přidělili jí kajutu první třídy a přivezli jí její věci. Cestovala pohodlně jako slečna Morganová. Co se však stane, když se takovým způsobem nabourá do života této slečny?

Loď vyplula a pod parou opustila přístav. Jakmile se dostala do rozlehlých prostor širého moře, vyvolal kapitán poháněcí kouzlo a náhle se zjevil vítr, který se opřel do plachet. Když začalo nekonečné houpání, někteří cestující ztratili chuť a zezelenali. Niobe však měla předem připravené kouzlo proti bolestem žaludku a neměla problémy.

Na palubě se nacházeli muži, kteří zatoužili se s ní seznámit. Zdvořile je všechny odmítala. „Jsem čerstvá vdova,“ vysvětlovala a pak se vždy rychle vytratila do kabiny, protože jí do očí vhrkly slzy. *Ach, Cedriku!*

Avšak ani po pěti dnech plavby neměla potvrzenou správnost svého skutku. Většinu času strávila sama při četbě. Zapomněla už na svůj tkalcovský stav a na své dítě a bezúspěšně se pokoušela zapomenout na Cedrika.

Když si tak jednou četla, zvedla náhle oči od knihy a uviděla pavouka, jak se spouští na svém vlákně dolů na zem. Sotva se dotkl podlahy, zamžil se a proměnil se v ženu. „Lachesis!“ vykřikla Niobe.

„Chápeš, co po tobě požadujeme, Niobe?“ zeptala se Lachesis.

„Stát se – vaší součástí,“ odpověděla. „Stát se Součástí Osudu. Jsem připravena.“

„Musíme se ujistit, jestli tomu rozumíš dopodrobna, protože to není jednoduchá věc. Jsme tři, ale máme jen jedno tělo. Jestli se k nám přidáš, nebudeš nikdy sama.“

„Doted’ jsem žila sama dost dlouho!“ zvolala Niobe.

„Protože jsme tři v jedné, neexistuje žádné soukromí ani oddělená osobnost,“ pokračovala Lachesis. „Nejsou žádné individuální nároky. Každá se chová tak, aby to prospívalo celku úplně bez výjimky. Jestliže se kupříkladu objeví možnost zalaškovat si s mužem –“

„Aha. Myslíte, že s mým tělem si může –“

„Dopřávat můj muž,“ dokončila Lachesis. „Nejmladší Součást přebírá v plné šíři břemeno tohoto konání, to hlavně kvůli povaze mužů, prostřední část má na starosti chod domu a podobné záležitosti, no a nejstarší přebírá babičkovské funkce.“

Tohle Niobe usadilo. Nikdy si nedovedla představit fyzický styk s jiným mužem, než byl Cedrik, a zdráhala se s něčím takovým teď začít. „A co uspořádání vláken života?“

„To taky,“ řekla Lachesis, „ale s tím nebudeš mít problémy. Žena není stvoření jedné schopnosti. Spoustu schopností máš dānu předem. Náš způsob užívání vřetena je jen trošku méně přirozený než ten, který znáš.“ V její ruce se objevil zářivý kužel. O něco kratší než běžný, na který se motá nit nebo přadeno. „Musíme jen udržovat vřeteno v pořádku. Je to společenská povinnost a občas to není jednoduché.“

Opravdu složité. Pomyšlení na to, že měla být s jiným mužem – s mužem jiné ženy – se jí nezamlouvalo. Dovedla si představit, že je to výsledek sdílení s jinými ženami v případě, že není dostatek těl, která by se mohla střídat.

„A co když odmítnu?“

„Má drahá, my nikoho nenutíme, aby se k nám přidal! To je možná typické pro některá mužská Vtělení, i když samozřejmě na to neexistuje žádný zákon, je to jen zvyk. My ženy jsme více vstřícné. Jestli zjistíš, že to není ono, vrátíš se do svého původního života a my vybereme výměnou nějakou jinou ženu. Ujišťuji tě však, že se nám

líbíš, a to nejen kvůli tvé kráse. Zřídka se najde smrtelník, který má odvahu setkat se s Thanatem, jako jsi to udělala ty.“

„To nebyla odvaha!“ protestovala Niobe. „*Musela* jsem to udělat!“

„Ale? A proč?“

„Abych zachránila svého manžela, muže, jehož miluji.“

„A kvůli lásce jsi šla jednoduše do ohně. Jestli to není odvaha, znamená to kvalitu, jež hluboce respektujeme.“

„Stejně to všechno bylo k ničemu!“

„Ano, je to ironie. Nemohli jsme ti dát, co sis přála, a teď ti nabízíme něco, co si ani trochu nepřeješ. Je tady však vyrovnání.“

Niobe věděla, že se opět ponoří do slz, jestli bude ještě déle vzpomínat na objekt svého přání. Zaměřila se na nové věci. „Vyrovnání?“

„Nesmrtelnost – tak dlouhá, jak chceš. Síla – tak velká, jakou si jen dovedeš představit. Možnosti – s konečnou platností můžeš splétat vlákna lidské existence. My jsme Osud.“

Niobe přemýšlela o návratu k předchozímu životu bez Cedrika. Pak se zamyslela nad nesmrtelností, silou možnostmi – a příležitostmi vyrovnat skóre se Satanem. Raději by měla Cedrika, ale opravdu neměla na vybranou, jak věděl Chronos. Rozhodla se přijmout tuto roli. „Jak se mohu spojit?“

„Chyt' mne za ruku,“ řekla Lachesis a natáhla paži.

Niobe se jí chytila. Náhle se dostavil podivný pocit splynutí. Cítila, že něco ztrácí, a zároveň získává. Pak zjistila, že se Lachesis proměnila do podoby pěkné mladé ženy, stejné, v jakou ji viděla se proměnit v jejím hnízdě v Očistci.

Jejich ruce se rozpojily. „Sbohem, Daphne,“ řekla Lachesis. „A vítej Niobe.“ Co? Niobe se podívala na sebe dolů a zjistila, že vypadá jako Lachesis.

Ano – teď jsi s námi, vysvětlila jí neslyšně Lachesis. Tvé tělo zůstalo Dafne – formě Clotho. Bud' klidná, tvé dny přicházejí, zatímco její už jsou pryč.

Niobe se tedy uklidnila. Pozorovala, poslouchala a cítila, zatímco Daphne se otáčela a ověřovala si svou nově nabytou samostatnost. Pak se obrátila k nim. „Sbohem, staré kamarádky,“ řekla a oči se jí zalily slzami. „Díky, Niobe, vrátila jsi mi zpět můj život.“ Otevřela

náruč a Lachesis ji objala. V tu chvíli se vše najednou stalo důvěrným.

Řekni jí, že nemá zač, pomyslela si Niobe zaplavená pocitem nostalgie. Její tělo – změněno do jiné podoby – navždy odešlo!

Řekni jí to sama, navrhla Lachesis. Něco se přepnulo – a Niobe se ocitla zpět ve své vlastní podobě. S tím rozdílem, že v ní pobývaly ještě další dvě mysli.

Pohlédla do zrcadla v kajutě – a byla to ona, tak milá jako vždy, když stála vedle Dafne. Osud převzal její krásu.

„Nemáš zač, Dafne,“ řekla Niobe.

Pak se najednou nekontrolované rozbřečela. Dafne rozevřela náruč a navzájem se objaly se slzami kanoucími po tvářích.

Nakonec se pustily, dívaly se na sebe, dvě mladé míjející se ženy, a smály se – pak se opět ponořily do slz. *Tohle nikam nevede!* projevila se v jejím těle třetí mysl. Niobe si domyslela, že to bude nejstarší Součást, Atropos.

Niobe i Dafne si nakonec osušily slzy. „Vidím, že se mi podobáš,“ řekla Niobe plačtivě. „Doufám, že se budeš mít v životě tak dobře, jak si jen přeješ.“

„Určitě,“ odpověděla Dafne. „Osud přece pracuje s vlákny.“

Musely se tomu smát. Potom předala Niobe tělo zase Lachesis, která se proměnila v pavouka. Po vlákně vyšplhaly až ke stropu, dál na nejvyšší komín parníku a odtud na oblohu. Náhle se pohybovaly velkou rychlostí po síti obepínající celý svět. Po chvíli sklouzly do svého pavučinového domu v Očistci a vzaly na sebe lidskou podobu.

„Věcem kolem cestování se nepotřebuješ učit,“ rozhodla Lachesis. „Povedeme tě my, když budeš potřebovat – no a domácí rutina, to je zase moje práce. Budeš však muset spřádat vlákna.“

Lachesis ji nejprve představila Atropos. Tělo změnilo podobu a stará žena se postavila před zrcadlo, aby si ji Niobe mohla prohlédnout přes její oči. Atropos vypadala po fyzické stránce na šedesát, měla ocelově šedé vlasy, hluboké vrásky a velký nos. Připomínala něčí babičku. „Žila jsem prostý život na kozí farmě,“ začala vyprávět. „Pomáhala jsem svému muži dojit kozy, vařila jsem, prala jsem a porodila jsem čtyři děti – jedno z nich umřelo na neštovice, když mu bylo osm – ale mé dvě dcery i nejmladší syn vyrostli, povdávaly se, oženil se, a odešli pryč. Když se zařídili po

svém, začala jsem si připadat odstrčená, přestože mě, přiznám se, běh jejich životů těšil. Tak jsem přemluvila svého muže, aby naši farmu prodal – jakmile vznikly obrovské chovy krav, začaly stejně trhy s kozím mlékem upadat, ačkoliv právě námi produkované kozí mléko bylo nesrovnatelně kvalitnější – a všechno investoval do továrny na nábytek. Neodhadli jsme však dobře její situaci. Zkrachovala, a my jsme zůstali bez prostředků. Můj muž onemocněl – dostal souchotiny a zápal plic – a zemřel se zlomeným srdcem. Vím, že to byla moje chyba, a zůstat s tím sama se mi nelíbilo. Navíc jsem vždy měla zálibu plést se někomu do života, takže když se u mne objevil Osud a zeptal se mě, zda se chci *opravdu* plést – řekla jsem ano, a jsem tady! Dělán to už patnáct let a jsem spokojená. A, jak doufám, konce lidských životů neodbývám.“

Ale neukončuje snad lidské životy Smrt – Thanatos? ptala se Niobe v duchu. Pokud neměla tělo, nemohla mluvit nahlas.

„Thanatos dohlíží na to, jestli duše zemřelých putují na správné místo – do Nebe, Pekla, nebo Očistce. Musí zjistit poměr mezi dobrem a zlem v každé duši a o každém těžkém případě sám rozhodnout. Já však rozhoduji o tom, kdy který život skončí. Já stříhám vlákna.“

Ty jsi ustříhla vlákno Cedrikova života?

„Musela jsem. Připravil se převzít místo vlákna, u něhož jsem předpokládala, že ho ustříhnu dřív, takže jsem neměla na vybranou. Úplnou autonomii nemám, zvláště když nastanou změny v již existující Tapisérii. Nepracuji podle momentálního popudu. Musím se řídit existujícími parametry tak, aby vlákno nebylo delší, než je jeho předpokládaná délka, nebo aby neskončilo příliš brzo. Jinak by se Tapisérie pokroutila.“

Ale proč nějaká vlákna? vyptávala se Niobe. Proč nenechat dobré lidi žít?

Atropos nasadila obranný úsměv. „To je mylný závěr smrtelníků, dítě. Domnívají se, že Smrt je nepřítel a že by vše bylo v pořádku, kdyby mohli žít navždy. To není pravda, starý musí odejít, aby mladý mohl bytí nastoupit. Nikdo z nás by dnes neexistoval, kdyby nám staří neuvolnili místo. Každému vláknu života je dáno jeho vyměřené období, některé je delší než ostatní, jiné skončí hned, sotva začne

souznít v celku Gobelínu. Já jednoduše jednotlivá vlákna stříhám pro dobro celé Tapisérie! Nebylo by možné žít pořád!“

A co Vtělení? Niobe se stále cítila provinile, že má před sebou zajištěnou dlouhou budoucnost, zatímco Cedrik, jeden z nejslibnějších, byl hned odstřižen.

„Vtělení jsou nesmrtelná, ale ne napořád,“ vysvětlovala podrobně Atropos. „Své nestárnoucí životy si zachováváme tak dlouho, dokud sloužíme svému úřadu – nemůžeme si je však ponechat věčně. Máme různě dlouhá období. Tvoje předchůdkyně, Dafne, obcházela svůj život a sloužila dvacet šest let.

Pak se dostala do situace, která jí bránila pokračovat v práci. Našla dobrého muže – a tady označení dobrý muž znamená hodně – a on potřeboval dobrou ženu, kterou by jinak nenašel – navíc ona jej prostě chtěla. Tak opustila úřad. Ted' bude normálně stárnout, dokud já nebo můj pokračovatel neodstříhneme vlákno, čímž se ona přesune do Poživotí. Ostatní Vtělení mění svůj úřad podobně, každé podle svých pravidel. Thanatos umírá, když začne dělat chyby, a je zabit svým nástupcem. Chronos nastupuje svůj úřad jako dospělý a žije zpětně do hodiny svého narození nebo početí – nikdy jsem si nebyla jista, kam až –“

Zpětně? To potvrzovalo její domněnky. *Jak se spojí s ostatními?*

„Když chceš mluvit tady v Sídle, jen otevři ústa,“ radila jí Atropos. „Pokud jsme ve společnosti ostatních, udržujeme oddělení jednotlivců, ale tady doma si můžeme odpočinout. Zpět k tvé otázce: Chronos hlídá čas. Pokud se chce pobavit s ostatními, může vrátit v čase sám sebe, nebo ty druhé k sobě na krátký čas připojit. Nesmrtelnost rozhodně není zas tak bezchybná, takže se my Vtělení můžeme občas začít nudit nebo se cítit unaveně – potom opustíme úřad. Právě jádro bytí můžeš nalézt jedině ve smrtelnosti. Jeden z nás může teoreticky existovat navždy, ale kromě případu Boha a Satana se to nestalo. A tím Satanem si taky nejsem tak jista.“

Zdálo se, že stará žena najde odpovědi na všechno. Jak to vypadá, tak do sebe všechno perfektně zapadá – ovšem Niobe stále nepochopila nezbytnost smrti svého manžela. „Moc by to porušilo Tapisérii,“ zeptala se a zjistila, že opravdu může, jestliže to Atropos povolí, hýbat ústy, i když zbytkem těla nevládne, „kdyby Cedrik zůstal naživu?“

Atropos se proměnila v Lachesis. „To je moje oblast, Niobe,“ oslovila ji. „Vlákna života odměřuji já. To znamená, že určuji jejich přibližnou délku a umístění. Já Gobelín netkám, to je práce pro více jednotlivých myslí – pokládám však vlákna tak, aby ladila se zbytkem, a hlídám, jestli jsou správně propojena. Smrtelníci mají sklon odsuzovat Osud za své chyby a zapomínají Osudu přičíst své úspěchy.

Je to otravné, ale mé možnosti volby jsou omezené. Nejvyšší osnova je určena vzájemným kompromisem mezi Bohem a Satanem – to je makrokosmická rovnováha mezi Dobrem a Zlem – no, a my ostatní Vtělení ji doplňujeme podle svých nejlepších schopností. Tady by určitě zavládl nesoulad, kdyby tvůj milovaný manžel žil, kdyby teoreticky žil. Měly bychom pak plné ruce práce s výměnou jeho vlákna za tvé – nakonec by nastal ještě jeden problém, protože už nejsi na seznamu smrtelníků, ačkoliv oni o tvém odchodu nemají ponětí. Předvedu ti to!“

Lachesis mávla rukou, zrcadlo se zamlžilo a otevřelo se do děsivé scény. Objevila se téměř neskutečná matrice sršící barvami, Tapisérie tak rozsáhlá jako svět s myriádami vláken, zářícími jako hvězdy na noční obloze, které se v obrovské pletence formují jakoby jen ke zmatení mysli diváka. Niobe doposud nikdy nespátřila nic tak poutavého jako toto.

„Tvé i Cedrikovo vlákno jsou nejspíš zde,“ řekla Lachesis a s pomocí kužele ukázala na jeden bod v části, která se začala zvětšovat, aby byla lépe rozlišitelná. Vypadalo to jako sestup z Očistce na Zem, kdy se světadíly zvětšují a rozšiřují, dokud je nelze obsáhnout zrakem, s tím rozdílem, že toto byl spleť a složitý Gobelín lidské existence. Barevná stuha, na niž Lachesis ukázala, se změnila v řeku jednotlivých vláken, až se nakonec dala rozlišit jednotlivá vlákna vyhlížející jako kabely, každý ve svém výkopu. „Na tuhle stranu je budoucnost, na tu druhou minulost,“ pokračovala Lachesis. „Hlavním centrem celého obrazu je současnost. Hýbe se, jak vidíš.“

Vlákna opravdu vypadala, že se pohybují ze strany minulosti směrem k budoucnosti. Niobe musela pořád a pořád mrkat, aby ji to nezhypnotizovalo, bylo však na tom něco divného, protože kontrolu nad tělem i očima měla Lachesis.

Lachesis v blízké minulosti vyhledala dvě vlákna. Přicházela z rozdílných částí Tapisérie, setkala se a obmotala. „Tvá svatba s Cedrikem,“ komentovala Lachesis. Ta dvě vlákna pak v čase, který trávil ve škole, pokračovala mírně oddělená a setkávala se, jen když jej přijela navštívit. V jednom místě doteku jiskřila a Niobe došla k závěru, že to bude jejich první milování, významný bod jejich soužití. Pak, po malém kousku, začalo krátké vlákno přidružené k jejich: početí nebo narození Juniora. Potom si dvě hlavní vlákna vyměnili místo a Cedrikovo skončilo. Jeho smrt – místo její.

Nakonec se její nit oddělila od Juniorovy a zmizela. Nebyla uštěržena, prostě jen nebyla vidět. Přijala místo Součásti Clotho. Tkanivo se změnilo: Dafne. Niobina smrtelná duše neopustila svět, jen její tělo.

„Takže vidíš, že tam, kde v Gobelínu ležela vlákna dvě, je teď jen jedno,“ dokončila Lachesis. „A i to se změnilo. Vážeme je k sobě takovým způsobem, že někdo, kdo zrovna v tom kterém regionu neprovádí kontrolu, nenajde žádnou změnu. Ale Tapisérie jako celek je od základu neměnná a neztrácí svou soudržnost.“

„Ale Cedrik –“

„Vtělení politiku neprovozují. Domníváme se, že Satan přišel na tvou možnou změnu v Součást a chtěl tomu předem zabránit. Nepovedlo se mu to – musíš však vždy nějak zaplatit, když zhatíš plány Prince Zla.“

„Takže Satan může odstranit kohokoliv, i toho, komu nepřišel jeho čas?“

Lachesis se rozhlédla. „Naše síla a nedotknutelnost nejsou dokonalé. Bůh a Satan vytvořili Smlouvu starších, že se nebudou plést do záležitostí smrtelných lidí. Základní myšlenka je taková – každé duši je v životě dána šance, může dělat, co chce. Pak ti, kteří předvedou svou způsobilost jít do Nebe, jdou do Nebe, a ti, kteří vypadají spíš na Peklo, jdou tam. Celá smrtelná existence je jen předváděcí místo pro zařazení duší, což je jeden z důvodů, proč není povolen nekonečný smrtelný život: nesvědčilo by to Tapisérii a překázelo by to v její funkci. Je tady však jedna skulina.“

Lachesis se obrátila a odešla do kuchyně Sídla připravit jídlo. Niobe se napůl obávala, že špižírna tohoto pavoučího bydliště bude obsahovat nějaké rozteklé mouchy, ale jídlo bylo normální. Niobe

usoudila, že Osud, na rozdíl od jiných Vtělení, své domácí práce neodbývá. Jako žena – nebo jako tři ženy – to pro sebe udělá ráda. Tohle Niobe schvalovala.

„Bůh jako Vtělení Dobra přirozeně činí to, co je správné. Dodržuje Smlouvu,“ pokračovala Lachesis při práci. „Satan jako Vtělení Zla opět přirozeně dělá to, co je špatné, a nedodržuje ji. Takže se neustále plete do záležitostí smrtelných, zaplétá jejich vlákna, produkuje nekonečné zmatky. My ostatní Vtělení, která jsme doměle neutrální, musíme stát v opozici proti Satanovi, abychom mohli vykonávat svou práci. Tak, a teď odpověď na tvou otázku: Satan *nemůže* krátit smrtelným životy, ale *dělá* to. Zkoušeli jsme tomu předcházet, ale tvůj vlastní případ je příkladem problémů, které nás stíhají. Není to jednoduchá věc, bojovat proti odhodlanému Zlu, jak jistě všichni víme. Lituji, zachránili bychom tvého manžela i tebe, kdybychom mohli, ale Satan má agenty i v Administrativním úřadě Očistce a jedná naprosto bez skrupulí. Smrt tvého muže je omyl, za který byla pokládána, ale to se stává.“

S tím se Niobe smířovala jen nerada. Spíš to jen utvrdilo její rozhodnutí přimět Satana platit. Jakýmkoli způsobem.

PRÁZDNOTA

Zabralo to několik dní, než se Niobe dostala do všední rutiny: Naučila se, jak cestovat po vláknech, po nichž se mohla podle libosti sklouznout na kteroukoliv část glóbu. Byla to cestovní vlákna, jiná než vlákna života. Objevovala se v případech potřeby a mizela, když už bylo vše dokonáno. Naučila se, jak vytvořit mezi svými prsty vlákna „jen ke čtení“ pro drobnou kontrolu jednotlivých životů. Dostala však jen zlomek vysvětlení, jen tolik, kolik jí mohla říct Lachesis. Součást potřebuje jen dovednost a zkušenost. Naučila se, jak se ve zvláštních příležitostech změnit v pavouka. Jako Osud měla pro splétáče hnízd slabost, a žádný pavouk nikdy neprotestoval proti její přítomnosti ve svém hnízdě nebo lovišti. Ve skutečnosti jí pavouci hnízda sloužila jako určitá zázemí při cestách. Jako pavouk se pohybovala rychleji, bleskově se však změnila do lidské podoby, jestliže nějaká věc vyžadovala její pozornost.

Získala moc: mohla vypadat jako slabá žena, ale obklopovala ji neviditelná ochranná nit, která ji činila odolnou proti smrtelnému útoku. Dozvěděla se, kde stojí Administrativní budova Očistce a jaký je její personální klíč. Nevyskytovala se tam Vtělení, ale zbloudilé duše – lidé, kteří se na vahách dobra a zla vyskytovali přesně mezi, a tak nemohli vstoupit do žádného z nadpozemských království. Byli to obyčejní lidé a samozřejmě tak i vypadali, a i když se mohli zdát slušní, nebyla to pravda. Stali se z nich opravdoví duchové schopní působit jen tady v Očistci. A ona se učila duše sprádat.

Nejdřív však musela nabrat na duše syrový materiál, což nebyl zrovna lehký úkol. „Je to v Prázdnotě,“ vysvětlovala Lachesis.

„V Prázdnotě?“

„Na začátku byla země bez tvaru a prázdná. Bůh sestavil svět z materiálu Prázdnoty a realita, tak jak ji známe my, započala svou existenci. Nebyla však použita všechna Prázdnota. To, co zbylo, se vyskytuje na okraji Očistce, kam nemůže jít nikdo kromě tebe.“

„Mne?“

„Jako Clotho. Ani my dvě další Součásti Osudu tam jít nemůžeme. Je to jediná cesta, kterou musíš podniknout sama.“

„Ale jsem zde příliš nová! O všem vím příliš málo! Nemohu –“

„Nikdo jiný tady není,“ řekla Lachesis. „Není to nebezpečný, jen trochu zvláštní výlet.“

Udělat to musela, patřilo to k úřadu. Ale děsilo ji to. Její noční můry naznačující, co se stane u vodního dubu, se ukázaly jako pravdivé. Teď se bála vstoupit do jakékoliv jen trochu neznámé situace sama.

Lachesis ji dovedla na okraj Očistce. Vypadal docela normálně a taky takový byl. Představoval však hranici, za níž bylo nebezpečno pro každou jinou osobu.

„A ty a Atropos nebudete se mnou ani v mé mysli?“ zeptala se Niobe nejistě. Zjistila, že má jejich společnost ráda, nahrazovaly mezeru v jejích vzpomínkách.

Budeme s tebou, ale podvědomě, odpovídala Lachesis v myšlenkách, protože už nebyly v Sídle. Vypadalo by to divně, kdyby ji nějaká jiná osoba uviděla jak se baví sama se sebou. *Naše mysli se s Prázdnotou nemohou setkat. Ale víme, že tvá ano, protože Dafne tam šla mnohokrát. Říkala, že to pokaždé bylo snadnější.*

„Poprvé je to nejhorší,“ souhlasila zbědovaná Niobe. „Musím dojít až do samého srdce Prázdnoty?“

Ano. Jen tam je esence nejčistší. Nezapomeň odmotávat vřeteno.

Podle něj nalezne svou cestu zpět. V tuto chvíli se cestovní vlákna použít nedala, musela být vedena Vlákem Života. Tento detail určitě nemohla nechat bez povšimnutí!

Kráčela po cestě. Pro koho je ta cesta, když za tento bod nemůže nikdo vstoupit?

Někteří sem chodí, ozvala se trochu nepřítomně Lachesis. *Tolerance bývají různé. Ty však musíš vkročit tam, kam nechodí nikdo.*

„Ale? A kdo jiný ještě užívá tuto cestu?“

Některá další Vtělení! Teď musela Niobe myšlenky chytat namáhavě. *Mars, Gaia...* Slova se vytratila.

Niobe pokračovala a cesta se zúžila na pěšinu vedoucí řídkým lesem. Rostlinné společenstvo omezováno nebylo. „Vtělení Války,“ mumlala si. „A Přírody. To by mě zajímalo, co tady asi mají na práci?“ Ale nikdo jí neodpověděl. Byla sama.

Les potemněl a pěšina se změnila v úzkou stužku vinoucí se skrz příšeří. Stromy vyrostly do neskutečné výšky a stály vedle sebe tak, že vypadaly, jako by chtěly dosáhnout na pěšinu a zmáčknout vše, co se na ní nachází. Nemohla určit, k jakému druhu patří, protože prostě tvořily stěny z tmavé kůry, vypínající se vzhůru k tmavému listoví, které se nahoře zavíralo z obou stran a nepropouštělo světlo. Oči se však přizpůsobily a ona stále viděla. Jenom její strach mohl za to, že se necítila přirozeně.

Nervózně se rozhlížela kolem sebe. Vlákno se vinulo zpátky a značilo cestu, kterou přišla. Překvapilo ji, že se nit poměrně brzo zatáčí a uhýbá z jejího pohledu. Domnívala se, že šla téměř rovně. Uklidnil ji pocit, že se nemůže ztratit, a pokračovala v odvíjení vlákn z kužele. Nit byla tenká, a tak se bála, aby se nepřetrhla. Utěšovalo ji vědomí, že Vlákno Života nemůže nikdo kromě Atropos porušit, a navíc tady nikdo, kdo by jí mohl zkřížit cestu, není.

Pěšina najednou skončila. Zmateně se zastavila, potom zjistila, že i když cestu blokuje zachmuřený strom, je možno jej obejít. Protáhla se kolem něj a narazila na další strom, který zastupoval cestu. Vypadalo to, jako by šli po způsobu agresivních lidí krok před ní. To je určitě zavádějící představa! Protáhla se tedy i kolem dalšího. Protože stromy kolem sebe zabírají moc místa, nemohou stát v jedné rovině kmen na kmeni.

Nicméně se o to, jak jinak, pokoušely. Kořeny jim vylézaly ze země a proplétaly se, nejnížší větve se navzájem utlačovaly. Vždy však našla cestu skrz, i když obtížnou. Stromy se mohly pokoušet Osud zastavit, avšak uspět nemohly. Pěšina možná byla taky úchylná a dala se přirovnat k ulici posledního odporu – nebyla širší ani rovnější než musela být.

Pak stromy jaksi ztratily vzájemnou přitažlivost. Změnily se v rozesmutnělé, s kmeny příliš zkroucenými nebo nafouklými a listím

S mrknutím se zastavila a zůstala hledět. S listím se něco dělo. Už nebylo zelené, ale červené a jednotlivé listy se formovaly do tvarů hvězd a trojúhelníků. Co se může dít?

Tedy ne co může, ale co se děje. Vykročila kupředu. Les kolem pěšiny zhrůzněl a stromy se staly ještě divnějšími. Ted' se proměnily v mnohobarevné hromady dřeva a chrastí, z nichž se některé hýbaly. Zákony reality zde zřejmě byly slabé.

Stezka ji dovedla na svah a svah se změnil v příkrou stěnu. Procházela podél ní. Po její levé ruce se prudce zvedala skalnatá stěna a vrchol se ztrácel v nedohlednu, po pravé ruce měla svah spadající téměř kolmo do hluboké rokle. Jak postupovala dál, svah pod ní se změnil v úplně vertikální, její nohy se držely jen cestičky jako zářez do něj vysekané. Pak se stěna skoro vyhladila, pěšina se téměř vytratila, zůstal po ní jen užoučký schůdek, na němž se nebylo čeho zachytit. Jeden chybný krok by nepochybně způsobil její pád dolů.

Niobe nikdy neměla z výšek ani z hloubek strach, ale tohle ji iritovalo. Stále však neviděla jinou odůvodněnou možnost než pokračovat dál. Nakonec přece předpokládala, že se jí nic nestane, a ani Atropos s Lachesis, její lepší dvě třetiny, by ji nechtěly zavést do záhuby. Jejich vlastní osobnosti by přišly k újmě také.

Co však doopravdy věděly? Dafne jim pravděpodobně neřekla, s čím přesně je tady možnost se setkat. Možná, že se to prostě nedá dopodrobna popsat – nebo možná každý takový pokus vzbudí zbytečný poplach. Substance pro duše musí být přinesena tak jako tak, a tohle je místo, kde se nalézá. Stejně neexistovala možnost výběru.

Pokračovala v cestě. Jakmile se cesta dostala přes extrémní bod, horní část stěny se stočila dolů nad pěšinu a zdálo se, že se spodní stěna stáčí dolů pod ni. Procházela tak velkým zářezem nebo vysekanou kolejí po střeše jeskyně. Podlaží tam nebylo, jen zamlžená nejistota.

Pak se horní stěna zkroutila dolů, dokud se nedotkla pěšiny, a spodní se nejspíš obtočila kolem ní. Kráčela středem rotačního ohňostroje! Kdo by v zeměpise předpokládal něco takového?

Po delší době se z toho podivného útvaru dostala ven.

Před ní se objevila řeka – ne, to je stezka, ale –

Zastavila se a podívala se zpátky. Za ní se rozprostíral svislý ohňostroj, jehož zdi se rozbíhaly ve spirálách na všechny strany od centra, kudy procházela po své cestě, a rozkládaly se v širokém gestu do stran, kam až byla schopna dohlédnout. Po stranách se nalézal volný prostor s několika mihotavými hvězdami. Před ní se objevila – dobře, začínalo to jako stezka a končilo to jako vodní tok. Pokoušela se na to soustředit, ale nedařilo se jí to. Je jen jediný způsob, jak tomu přijít na kloub. Vykročila a stezka začala měknout. Brzy se z ní stala blátivá klouzačka. Svlékla si svůj zlatý plášť – ohledně barev neexistovalo žádné ustanovení, ale zdálo se, že Clotho tradičně obléká zlatou, Lachesis hnědou a Atropos šedou – a položila jej na pěšinu. Pak na něj vstoupila se snahou nabrat tak málo bahna, jak je to jen možné. To nebyl problém. Bláto se nijak zvlášť na boty nelepilo. Bylo plastické, kluzké a dalo se hníst, ale lepilo se jen samo na sebe.

Se zkříženými nohama se posadila. Ačkoliv se tam opravdu nenacházel nikdo, kdo by si ji prohlížel, cítila se v teplém spodním prádle obnažená. Vřeteno si položila do klína, rozpřáhla ruce do stran a prsty ponořila do mazlavé hmoty. Odstrčila se a kabát se pomalu pohnul dopředu. Znovu se odrazila a její saně pokračovaly v pohybu. Po několika dalších odrazech klouzal kabát docela dobře.

Pak se rozjel plynule a pohyboval se s ní dolů po směru proudu. Zformoval se do tvaru talíře a choval se trochu jako neohrabaná loď. Nebyla si jista, proč se nějak nezkroutil, v tomto kraji si však nebyla jista téměř ničím. Chytila svůj kužel dřív, než se stačil vykutálet, a odmotávala vlákno životní linky.

Voda ji přivítala pohyblivým stromem, který vypadal spíš jako ostrov, a hvězdnou oblohou. Mohl to být i odraz ve vodě až na to, že jediná voda tady byl tento silný tok, ve který se proměnila pěšina.

Pak se vzdálené ostrovy proměnily ve velké hromady nepopsatelného materiálu, který se drobil na malé oddělené hrudky. Dostala se do oblasti šterku, který se převaloval a z něhož se kouřilo. Ten kouř ji otupoval, zjistila, že nemyslí na nic.

Podívala se na vřeteno a objevila, že se stále odmotává. Ale proud už neběžel svým směrem, unášel ji někam dál, což znamenalo, že už vůbec nevěděla, kam vlastně jde.

Ted' se však zastavit nemohla, ale když to neudělá, nechá své vlákno za sebou, a byla si naprosto jista, že to neskončí dobře. Potřebuje víc vláknů!

Chvilku přemýšlela, pak hrábla rukou ven a vytáhla plnou hrst hmoty. Vypadala jako řídký rosol nebo zhoustlá voda. Začala ji oběma rukama zpracovávat na karamelovou přízi. Dá se z tohoto vytvořit vlákno? Proč ne, je to přece součást materiálu Prázdnoty. Není možná úplně čistý, ale pro momentální potřebu je dobrý.

Pracovat s hmotou holýma rukama bylo dost nemotorné, potřebovala by nějaký kolovrátek. Vlákno nebo nit bývají do konečného dlouhého vlákna spleteny z mnoha tenkých žilek vytríděných z půlpalcové příze. Každý druh potřebuje svou speciální techniku. Je nutné přeměnit tenké nitky do spojitého vlákna stejným způsobem, jakým se to dělá v kterékoliv továrně. Hlavní částí v tomto procesu je splétání, které, velmi jednoduše řečeno, svádí kousky vlákynek dohromady tak, že z nich vznikne nová nit. Lze to zvládnout i holýma rukama, a ona samozřejmě věděla, jak na to. Byla to koneckonců žena.

Měla s sebou přeslici i kužel, ale bohužel nic na třídění nití. Materiál Prázdnoty však stejně nevypadal na to, že by z něj mohlo být pevné vlákno, podobal se spíš karamelu. Ale možná se dá hmota zpracovat do parametrů a délky, jaké potřebovala, a dá se uchovat v tomto stavu pomocí spředení.

Zkusila to. Poválela hmotu mezi prsty, potom použila vřetenou a dostala surovou přízi. Když měla, co potřebovala, vzala přeslici a mohla začít splétat nit, kterou velmi jemně a zlehka navíjela. Trik spočívá ve vytažení, spletení a svinutí právě takovým způsobem, že nakonec vznikne pevné, silné a odolné vlákno. Tento materiál se ani v nejmenším nepodobal těm, s nimiž pracovala doposud, Niobe však byla zručná a zkušená. Jestli to mohl někdo zvládnout, tak to byla právě ona.

Opravdu ano. Její tělo vypadalo a cítilo jako to smrtelné, které opustila, ovšem teď byla Clotho a disponovala kouzly. Díky její vůli a jejímu vedení se materiál Prázdnoty proměnil v surové vlákno. Napletla je na konec nitě, kterou si přinesla, a prodloužila ji tím. Nyní mohla bezpečně pokračovat.

Nakonec se plášť zadrhl o dno, tedy podle jejího názoru. Žádné vnější orientační body sice neměla, ale nemusela už odmotávat vlákno. Zcela určitě se ocitla v Srdci Prázdnoty, kde měla nabrat svou měsíční zásobu substance na duše.

Nenesla s sebou žádnou nádobu, a tak zase projevila svou obratnost. Vzala hrst hmoty a začala ji zpracovávat stejným způsobem, jako to dělala na řece. Při své práci ve vakuu vypadala téměř neskutečně. Cítila ovšem i lehký odpor, ale věřila, že uspěje. Po chvíli už měla na kuželu nějakou surovou substancí. Nebyla si jista, kolik jí bude potřebovat, ale věděla, že si může kdykoliv dojít pro další, až jí dojdou zásoby. Nebylo to tak zlé, jak to vypadalo.

Teď se potřebovala dostat zpátky. Do těchto míst se dostala v přirozeném směru, protože věci se vždy samovolně pohybují ve směru k neuspořádanosti. Musela se vracet proti přirozenosti – jak to má provést?

Rozhodla se zkusit to nejprve jako předtím – a fungovalo to. Pádlovala podél svého Vlákna Života. Ve své narychlo vymyšlené lodi se pohybovala pomocí pádlování dopředu. Vypadalo to, že nebude mít žádné problémy a nic jí nebude bránit. Přišla na to, že nečinnost Prázdnoty je stejně nepodstatná jako její původ – tady zákony hmoty prostě neplatí. Vlákno teď představovalo její jedinou spojnici s materiálním světem – jestli tak vůbec lze Očistec nazvat – takže se ho držela zuby nehty. Tu nit nepotřebovala, aby našla cestu, ale aby si ji vytvořila.

Plovoucí hroudy se rozptýlily a bylo teď snadnější řeku rozpoznat. Vybíhala z organizované hmoty a ubírala se směrem k neuspořádané. Musela jít až za ni, protože řeka byla zanesena kousky spořádanosti. Na duše potřebovala ten nejčistší materiál, jaký jen mohla dostat. Lachesis jí to zdůrazňovala.

Překročila nejhorší část proudu a nakonec se dostala ven. Vrátila se zpět do reality a praštila sebou na pevnou půdu.

„Čao, kotě.“

Niobe vyskočila. Někdo tady je a stojí na pěšině, kde přece nikdo nemůže být.

„Vidím, že jsi překvapená, zlato,“ řekla postava. Obrýsy měla neostré, ale připadala jí známá.

„Tady nikdo – nemá co dělat,“ vyrazila ze sebe. „Kromě Marse, Gaii, nebo –“

„Nebo Satana,“ dokončila postava. „Kam může Bůh, může i jeho Nemesis.“

Celá ztuhla. Tohle je Princ Zla – ten, který usiloval její smrt! Ten, kterého toužila ztrestat – nějakým způsobem. „Nenávidím tě!“ vykřikla.

Osoba se zasmála. „Ale ovšem, neskutečně krásné stvoření! Jsem Vtělení veškerého Zla a nenávisť je ze všech zel to nejmenší! Víš už, že mým jménem vydali poštovní známku Ta zní NENÁVIST – NENÁVIST – NENÁVIST – NENÁVIST. Tím ses dostala do mého správného úseku!“

To ji zarazilo. Je to pravda – jakmile pocítí nenávisť posune se blíže k Satanovi, i kdyby to byl on, koho nenávidí. Opravdu zapeklitá situace. Vlastně si vůbec nemůže dovolit nenávidět ho.

Zklamaně zjistila, že Satan získal vedení hned na začátku boje. To byla jeho odvěta. „Co tady chceš?“

„Potřebuji si ujasnit určité záležitosti, kočičko, když s budeme nepochybně střetávat i nadále.“

Nemohla si pomoci. „Tak vyjasni, proč jsi zabil mého muže!“

„Přesně kvůli tomu jsem přišel, zlatíčko,“ řekl Satan. „Doneslo se mi, že v této záležitosti vidíš nějaké nesrovnalosti, a mezi Vtěleními nejsou nějaká nedorozumění vítána.“

„Žádné nesrovnalosti nevidím! To ty ses zapletl do mého života!“

„Přesně tak to není, růžinko! Zaměřuji se na zlo. Téhle práci rozumím víc než kterékoliv jiné Vtělení. Zlo je, ať už více nebo méně, zastoupeno všude, možná kromě Boha který je, upřímně řečeno, v této záležitosti poněkud naivní. Klidně ti předvedu zlo obsažené v jiných Vtěleních.“

Niobe se rozběhla dopředu a v natažené ruce držela kužel, aby Satana odstrčila, ale on před ní ustoupil, aniž pohnul nohama, jako by to byl jen odraz v zrcadle. Nešlo se mu vyhnout. „Nechci to poslouchat!“ vykřikla. „Ostatní Vtělení nejsou zlá!“

„Zlo je všude, miláčku,“ řekl Satan. „Z tvého nakaženého vlákna se zlo dostane do všech smrtelných stvoření a ve Vtěleních nemusí být nutně vymazáno.“

„Nakažené vlákno!“ zvolala Niobe. „Zrovna jsem ho vytvořila z nejčistší esence Prázdnoty!“

„V Prázdnotě čistota neexistuje, pralinko,“ oponoval Satan. „Jen zmatek. To, co máš, je neskutečně čistý chaos – je to největší zapletenec. Když to zpracuješ, vyjde ti z toho jen řád – řád, jak ho chápeš ty – nejčistšího chaosu, jaký můžeš získat. To proto, že chceš definovat řád komplexně, bez narušení pořádku nějakou další věcí. Ale jen chaos je kompletní se vším všudy, obsahuje tedy i řád. V každém případě pracuješ s nedokonalou surovinou, srdíčko, ve skutečnosti ti ten obsažený řád umožňuje jen něco stvořit. Bez něj bys nebyla schopná s tím cokoliv udělat. Je to však jen část hmoty, která je směsicí dobra, neutrality a zla, a není možno předem určit, co nakonec převáží. Proto provádíme testy na konečnou výchylku: pomocí volné živé energie.“

Niobe se pokoušela neposlušat, ale vůbec se jí to nedařilo. Hlas Zla zněl odevšud. „To vlákno vyrábím pro život!“

„Přesně tak, drahoušku, živá volná energie – jinak také známá jako život. Časem každá malá dávka suroviny duší dojde svému určení, povaha její individuální rovnováhy mezi dobrem a zlem nehraje roli a na konečné uspořádání věcí nebude mít vliv. Přejde doba, kdy bude zpracována i poslední Prázdnota a zmatky ve vesmíru se zredukuje k nule. Všechno dobro bude v Nebi, všechno zlo v Pekle. Práce bude dokonána a systém se zhroutí.“

Niobe byla vyděšená. „Všechn – život – jen jako – jako laboratoř k určení substance Prázdnoty?“

„Přesně tak. Krásné, že? Jako ty, krásko. V den konečného zpracování budeme konečně vědět, co má větší váhu: Bůh, nebo Satan. Výsledek to ukáže.“

„Co tady pak dělám?“ ptala se zmateně.

„Ty stojíš na začátku toho všeho, zlato,“ řekl Satan. „Dopravuješ další materiál chaosu z Prázdnoty. Je to dobrá a nezbytná práce. Ale ve tvém Vlákne Života je zlo. Kdyby tam nebylo, život bychom vůbec nepotřebovali.“

„Vtělení ovšem zlá nejsou!“ odporovala chabě. „Sám jsi řekl, že tady ta práce, kterou vykonávám, je dobrá.“

„Práce dobrá je, to si buď jistá, panenko. Vtělení však jsou lidská – jak to říct, nedokonalá. Mají lidské ambice, slabiny a choutky.“

„Choutky!“ zvolala nesouhlasně. „O čem to mluvíš?“

„Jsem rád, že se ptáš.“ Zrovna procházeli ohňostrojem a Vtělení Zla se nedalo vyhnout, stále před ní klouzalo jako obraz. Stalo se snadněji rozpoznatelným, a tím i více známým. „Vtělení opravdu mají své choutky! Příležitostně je ukojí na smrtelnících, ale je to dost problematické. Ať si vybereš kterékoliv, vidíš, že Vtělení nestárnou, kdežto smrtelníci ano. Pro Vtělení bývá těžké vstoupit do svazku s někým, kdo neustále stárne, myslím tím romantický vztah. Takže nejlepší je to dělat s někým svého druhu.“

Niobe nijak nepřekvapilo, že takové věci v Očistci existují. Lachesis ji přece upozorňovala na možnost použití jejího těla. Asi to nebudou jen výjimečné příležitosti. Svou pomstu za Cedrika a vztek na Satana držela hluboko v sobě, aby toho zase nějak nevyužil. Z vlastní zkušenosti věděla, že většina z toho, co Satan říká, je pravda. Vtělení mají lidské vlastnosti.

„Deprese, frustrace,“ pokračoval Satan bez přestávky. „Vtělení je relativně málo a většina z nich je mužského pohlaví.“

„Chronos, Thanatos, Mars,“ vypálila Niobe krátce. „A ty.“

„To jsou ta nejhlavnější. Některá další Bůh ustavil taky jako muže, i když to ve skutečnosti nemá na nic vliv. Bůh, kromě síly, nemá se smrtelnými vlastnostmi nic společného.“

„Nejhlavnější Vtělení? Jsou ještě jiná?“ Pokoušela se ho ignorovat, ale stále v ní probouzel zvědavost.

„Ty to nevíš, bonbónku? Je Hypnos, který má na starosti spánek, a Eros, který –“

„To je jedno. Kam tím míříš?“

„Mírím tím k tomu, pohádkové stvoření, že je tady velký nedostatek Vtělení v mladých tělech. Gaia může samozřejmě přijmout takovou formu, jakou si přeje. Může být i velmi žádoucí, ale nemá jednu vlastnost, kterou si my muži nejvíce na ženách ceníme.“

Odmlčel se, jako by čekal na projev jejího zájmu, a ona také nic neříkala. Nakonec se musela zeptat. „Co je to za vlastnost?“

„Nevinnost,“ odpověděl stručně.

Niobe o tom přemýšlela. Napadla ji jedna jediná relativně nevinná žena v Očistci: ta nejnovější. Ona sama. „Určitě nemyslíš –“

„Vezmi si třeba Chrona, krásko,“ řekl Satan. „Žije pozpátku. Pamatuje si budoucnost, ale nezná minulost. Spojení se smrtelnou ženou je pro něj, promiň mi ten výraz, přímo peklo. Nemohou to pochopit.“

„Ale může změnit čas, aby–“

„Jen na krátkou dobu, drahá. Ne na dlouho. Což znamená, že jestli chce mít milostný poměr aspoň jednou za týden bez spěchu, musí najít ženu, která rozumí jeho situaci a chce ho přijmout. To znamená jiné Vtělení, Gaia nebo – „ Znovu se významně odmlčel.

„Chceš říct, že *já* –?“ ptala se nechápavě. Opět si vzpomněla, jak ochotný byl Chronos a jak chápavá byla ostání Vtělení během její první návštěvy v Očistci. A jak mlčenlivá. Pocítila náhlý neklid.

„Chronos si to určitě pamatuje,“ ujistil ji Satan. „Co bude, pro něj už bylo.“

Začala se cítit uražená. „A ty si myslíš, že on – já – my – že jsem tady, protože Chronos chce –“

„A taky ostatní mužská Vtělení,“ přisvědčil Satan. „Osud je chápán jako vstřícná žena. A tito muži ovšem dají přednost jeho nejlepší a nejmladší Součásti, jak ti už možná tvé lepší dvě třetiny vysvětlily.“

Niobe nebyla s to něco odpovědět. Už jí to bylo řečeno. Nyní se jí to však zdálo mnohem méně teoretické než předtím.

„Podívej, lásco,“ pokračoval nevzrušeně. „My Vtělení spolu musíme navzájem vycházet. Jsme příliš malá skupinka a naše zájmy se překrývají. Pokud nebudeme spolupracovat, celý svět se změní v chaos a všechno bude ztraceno. Nejsme antagonisté. Jsme několik částí stejné práce. Osud se při ní neobejde bez času – to jej nutí mít ho spokojeného a k tomu má jeden příhodný mechanismus.“

„Tomu nemohu uvěřit!“ vykřikla, i když tomu věřit začínala.

„Ověřit si to můžeš velice jednoduše, skvoste. Zeptej se Chrona, on si to pamatuje.“

„Ne!“ řekla. „Miluji Cedrika! Nikdy nebudu –“ Souhlasila však už tehdy, když vstupovala do úřadu. Kam se s tou bezhlavostí dostala?

„Ó, ano, Cedrik. Tvůj obětavý manžel. Chlapec – zázrak. Dovol, abych ti objasnil okolnosti té události.“

„Ne!“ odporovala a odvrátila tvář. Přesto stejně poslouchala.

„Vtělení – ne však zrovna Chronos – potřebovala v Očistci novou tvář, tělo a nevinnost,“ řekl. „Myslím tím hodně sexy a hodně vstřícnou mladou ženu – přesně takovou jako Dafne – která se omrzí až po několika letech nebo dekadách, zvláště když se její tělo vůbec nemění a její mysl je nesmírně chápavá. Je pěkné ji navštěvovat – podle toho, co vím já!“ – ale ne s ní zůstat dlouhodobě. Novinka už není novinkou, to bývá v Očistci pravidelně krátkodobá záležitost. Takže když naleznou podobný případ mezi smrtelníky, přijmou ho jako Clotho. Vhozená do koryta, jak jednou poví přísloví.“

„Odkud víš jaká budou jednou rčení?“

„Chronos užívá výrazy, které si pamatuje z budoucnosti, a některé z nich jsou pěkné. V každém případě, rozmilá, Vtělení mají o smrtelných tělech dobré informace. Ty jsi byla ta nejhezčí nevinnost, jakou našli, a tvé umění s člunkem a stavem učinilo výběr jednodušší. Perfektně nesvobodný, nádherný sexuální objekt! A tak tedy připravili tvůj příchod sem. Což znamená odstranění tvého muže.“

To je hrozné. Chtěla to vstřebat – ale nešlo to. Satan možná je personifikované Zlo, ovšem to, co říkal, mělo hlavu a patu. Přesto se pokusila slabě bojovat. „Vždyť jsem to byla já, koho se pokusili – ses pokusil zabít, ne Cedrik.“

„Tak tohle ti řekli, medová pusinko. To je však lest, aby přesunuli vinu na mně. Koneckonců těžko mohli na svalení viny najít lepší osobu! Tak proto jsi souhlasila s tím, že se k nim připojíš. Museli odstranit tvou lásku, aby ti nezbyl žádný důvod zůstat smrtelná. Tvému milému nevinnému chlapci sdělili, že ty jsi ten cíl, což jej velmi chytrě zavedlo tam, kde ho chtěli mít –“

„Ne!“ vykřikla Niobe jako omámená.

„Vyšlo to perfektně, jak víš, lehounký vánku. Teď je ten nejžádoucnější a nejnevinnější kousek mladé ženy ze Země v Očistci připraven k nakousnutí. Vtělení už si v nízkém chťiči brousí zuby. Sám bych to neudělal lépe – a takové zlo je podle definice bezesporu moje. Mohu ti slíbit klid a potěšení, jahůdko.“

„Klid s ďáblem!“ vykřikla.

Satan se smál. „Přesně tak.“

Dostala se k němu mnohem blíž. Jak se přibližovala, jeho obraz se pomalu vyjasňoval a teď na kraji lesa byl skoro rozpoznatelný. Vzal na sebe Cedrikovu podobu.

„Jsi bezohledný hrubec,“ vykřikovala a pokoušela se ho zatlačit mezi stromy. „Nemáš právo na – na –“

Uchopil ji za ruce. „Smím vás políbit, sladké rty?“ ptal se Cedrikovým hlasem. „Taky jsem tě shledal žádoucí a mohu tě nechat zapomenout –“

Strčila do něj kuželem, který stále namotávala. Zakopl, vlákno se odmotalo a obtočilo se kolem něho. „Vypadni! Vypadni!“ křičela.

Satan na sebe vzal svou normální podobu a ohlédl se po ní. „Tak možná někdy jindy, až budeš vhodně naložena.“ Zmizel a nechal ji tam samotnou.

Niobe stála a brečela ze vzteku i lítosti zároveň – zatracený Satan! Proměnil její vyhlídku do nového života v torzo divokých citů.

Za chvíli se však z cynismu vzpamatovala a dala se do práce. Oddělila zamotanou masu vláken, konce k sobě spojila a jako předtím napletla vypůjčené vlákno u řeky. Vydala se na cestu. Není pouhou hračkou v rukou Osudu. Má svobodnou vůli a svůj post může opustit, když bude chtít. Vysvětlily jí, že každé Vtělení, snad kromě Chrona, má zkušební období, po kterém má on nebo ona zajištěno neomezené držení úřadu, jestliže se prokáže jako vhodný. Ona se jednoduše prohlásí za nevhodnou a vrátí se ke smrtelnosti. Určitě nebude sloužit v něčem takovém, co od ní očekávají!

Pokračovala po své cestě mezi stromy a slzy jí kanuly po tvářích. Jak monstrózní konspirace se proti ní náhle zjevila. Při pomyslení, že Cedrik zemřel jen kvůli tomu, aby ji uvolnili –

Ještě se nevzpamatovala, když se les rozestoupil a zesvětlil. Vrátila se do přísné reality a nebyla ani trochu potěšena.

Co se stalo, Clotho?

Vrátily se. „Měly byste to vědět, ženské pokrytecké!“ odsekla.

Setkala se s nepochopením. *Proč jsi to řekla?*

Niobe nechala proč volně probíhat myslí.

Počkej! Počkej! Nejsme schopny to všechno strávit. Cítíme vztek, ale důvod musíš zformovat v jasné podobě.

„Cedrik!“ šeptala Niobe. „Domluvili jste se na vraždě Cedrika, abych – abych –“ Znovu jí začaly téci slzy a její city se staly změtí lásky, smutku a vzteku, připomínající tak chaos Prázdnoty, který právě nesla. Možná, přemýšlela v oddělené části vědomí, si Prázdnotu přinesla s sebou – ve své hlavě.

Cedrik? My ti to vysvětlíme!

„To můžete, ale Satan už to udělal, a lépe! Tuhle práci dělat nebudu! Neměly jste právo –

Satan! objevila se myšlenka Lachesis.

Ted' už je to jasné! souhlasila Atropos.

„Ano, Satan!“ přitakala Niobe. „Opravdu zlu rozumí! Byl tam v Prázdnotě a –“

A napovídal ti intrikářské lži, pokračovala Lachesis.

A tys mu to uvěřila, dokončila Atropos.

„Ano, věřím mu!“ křičela Niobe. „A chci se vrátit zpět ke smrtelnosti! Nakonec toto moje tělo je moje vlastní!“

Důvěřuješ Otcí Lží, myslela si Atropos.

Na svůj návrat máš právo, souhlasila Lachesis. *Ale nejdřív si to musíme vyjasnit. Musíš se dozvědět pravdu, než něco provedeš, sic tě Satan uvrhne do neštěstí.* „Proč by to měl dělat?“

Nechce, abys vykonávala svůj úřad. Ví, že mu nějak způsobíš velké problémy. Proto se tě pokoušel zabít dřív, než ses stala Clotho.

Niobe se cítila rozpolcená. Satan se jí zdál přesvědčivý. Jenže on je Vtělením Zla a určete bude lhát, jen aby dosáhl svého. Nemůže mu důvěřovat, dokud neprošetří celý případ. „Jak si to mohu ověřit?“

Možná to ví Chronos.

„Chronos!“ vyrazila ze sebe. „Jediné, co chce, je –“

To je jen půl pravdy.

„Vy přiznáváte polovinu?“ zeptala se Niobe.

Lachesis si v duchu povzddechla. *Satan otrávil tvou mysl. Musíš si ji očistit. Jdi za Chronem, přinut' ho mluvit. Budeme zticha, dokud nás neoslovíš.*

Tohle už ovšem byla odpověď. Chronos stál v centru toho všeho. Předloží mu pokřivený kus své mysli!

Vrátila se do Sídla, aby uložila čerstvé zásoby příze. To nejlepší vlákno z nich vytvoří později, až se bude rozhodovat o životech nových smrtelníků – ještě uvidí, zda zůstane v úřadě tak dlouho.

Vyšplhala na linii vedoucí k Chronovu obydlí. V používání cestovních vláken byla nemotorná. Šlo by to určitě rychleji a s větší elegancí, kdyby to prováděla některá ze zkušenějších Součástí, ale ona si potřebovala procvičit techniku, aby –

Aby co? Aby se z ní stala dobrá Clotho? Když si vůbec není jista, že v této funkci setrvá? Nemá to smysl!

Dorazila k domu. Dozvěděla se, že komukoliv, kdo vstoupí do Chronovy rezidence, se vrací čas, takže odchází dřív, než přišel. Spatřovala v tom jistou část pletichaření. Jestliže to tak funguje, exiluje mnoho dalších, které se mohou s Chronem pohodlně stýkat. Prostě se při zpětném běhu času s Chronem může bavit jakákoliv žena stejně jako ty ostatní a nemusí o sobě vědět.

Zaklepala na dveře a v mžiku byla uvedena dovnitř. Chronos ji přivítal oděn v čistě bílou róbu. S úsměvem k ní přispěchal, přitáhl si ji a políbil.

Niobe to překvapilo natolik, že se v tu chvíli vůbec nebránila. Pak se vzpamatovala, trhla hlavou, vyškubla se mu z náruče a vrazila mu facku.

„Co jsi vlastně zač, když se pokoušíš o takové věci?“ křičela.

Otočil se k zrcadlu, aby se podíval na flek na své tváři. „Proč, Clotho, co se stalo?“

„Co se stalo?“ opakovala vztekle. „Normálně jsi mě přitáhl a políbil jsi mě!“

„Ale jistě! Jako jsem to tady doma dělal vždy.“

„Dělal vždycky!“ zařvala. „Pak je to pravda.“

Najednou mu po tváři přeběhl výraz pochopení. „Čas – už jsi začala svůj cyklus?“

„Moje co?“

„Už jsi nastoupila svůj úřad? Jako Clotho?“

„Samozřejmě, to ty jistě víš! A jestli si myslíš, že já –

„Já to nemůžu vědět!“ protestoval. „To je má budoucnost, a ty jsi nikdy neřekla přesně, kdy –“

On přece žije pozpátku. Teď tomu rozuměla. „Ty ses nemohl s nikým spolčit – protože pro tebe se to ještě nestalo!“

„Nikdy nepodniknu nic proti tobě,“ řekl. „Miluji tě.“

Měla pocit, jako by jí démonická ruka stiskla srdce. Klopýtla a upadla na pohovku. Tak je to pravda – budou spolu mít poměr. S mužem, kterého nezná a také vůbec nemiluje!

„Ach, Clotho,“ omlouval se. „Vůbec jsem si to neuvědomil. Ty o tom nevíš. Nepamatuješ si to. Měl jsem předpokládat – lituji, už to budu vědět. Kdysi jsi mi pověděla dobu svého příchodu. Zapomněl jsem to. Omlouvám se za –“

„Na co vzpomínáš?“ chtěla vědět Niobe.

Sedl si naproti ní. „Když jsem přijal svou funkci, z tvého pohledu to bude za třicet pět let od nynějška, byl jsem ze všeho úplně mimo. Nevěděl jsem, co mám dělat a jak to mám dělat – i ty přesýpací hodiny pro mě byly tajemstvím. Ty jsi tehdy ke mně přišla ve svých třech podobách, vzala jsi mne za ruce a uklidnila jsi mne. Připadalo mi to, jako bychom se znali dlouho let předtím, ale já jsem tě nikdy předtím nepotkal. Znamenalo to pro mě moc, za moc ti vděčím, a pak ty –“

Zarazil se a skryl si hlavu v dlaních. „Ach, Clotho! Přišel konec, navíc tak náhle! Dlužím ti toho tolik! Budeš mi chybět!“

V tu chvíli jí připomněl Cedrika a to, jaký byl na začátku jejich manželství. Tak opuštěný, ztracený a neschopný se ujmout povinností, o nichž věděl, že je jednou splnit musí. Ona ve své naivitě a nečitelnosti dokázala tento problém jen prohloubit. Jak moc toho teď litovala!

Zrůdnost Satanových lží se prokázala. Chronos nikdy nemohl, nikdy by nic takového nepřipravoval. Ona sama začala jejich romanci – za třicet pět let od teď. Nyní zklamala.

Když ví, jaké to bylo s Cedrikem bezprostředně po svatbě, měla by teď být plná porozumění a péče. Stála tváří v tvář dosti podobné situaci. Tohoto muže nemiluje – ale Cedrika zpočátku také nemilovala. Měla ponaučení.

Opravdu touží po návratu do smrtelného života? Cedrik tam přece stejně nebude. Když už musí žít bez něj, nebude to lepší se silou Vtělení Osudu než jako obyčejný smrtelník? Práce jí může poskytnout více rozptýlení. Může se pořádně zaměstnat – a když bude chtít odejít, jednoduše toho nechá. Ještě se nemusí rozhodovat. Ještě –

Satan se pokoušel přemluvit ji k tomu, aby odešla. Jí však vůbec nebude vadit, jestli mu v budoucnu překazí jeho plány.

Chronos vzpomínal trojici a dlouholeté soužití. To poodhaluje budoucnost jejího rozhodnutí. Proč se tomu bránit? Je lepší vzít svůj úděl do vlastních rukou a udělat to, co se očekává. Cedrik je mrtvý a už nikdy neobživne. Ona se musí postavit realitě čelem, a čím dřív to udělá, tím líp. Přišla chvíle jejího rozhodnutí. Nemá chuť se v něčem hrabat, minulost musí odhodit nenávratně za sebe.

Otřela si tvář, upravila vlasy a postavila se. Chronos dál seděl s hlavou v dlaních. Nic nepředstíral. Je to citlivý muž plný ctnosti, který pláče nad skutečností, že jeho vztah je minulost. Pro něj je to opravdu tak. To jsou pocity, kterým ona rozumí.

Popošla k němu a položila mu ruku na rameno. „Já ti rozumím, Chrono, tentokrát je to však naposled.“

Pohlédl na ni. „Pro tebe – poprvé.“

„Pro mne ano. Já tě nemiluji, ale –“ Pokrčila rameny. „Křivě jsem tě obvinila, Chrono, a lituji toho. To je jediné, co ti teď mohu nabídnout. A pro nás dva je už jen teď. Tak to je.“

„Tak to je,“ přitakal a položil svou ruku na její.

Chytila se jí. „Když se setkáme příště, bude to jiné. Nebudu si to pamatovat. Nebo o tom nebudu vědět.“

„Nebudu o tom mluvit.“ Přitáhl si ji dolů k sobě.

Cedrik to nebyl. Poprvé se pokoušela být příjemná k jinému muži a snažila se překonat averzi. Cítila se provinilá a nečistá – ale zároveň si byla jista, že dělá dobře. Už není vdaná ani smrtelná a její práce i role, kterou hodlá beze zbytku naplnit, je tady. Ovšem na druhé straně s ní měl Chronos z budoucna už dlouhou zkušenost, takže dokázal být citlivý a usnadňovalo to spolupráci.

Když bylo po všem, oblékla se a vyšla zadním vchodem, protože jediné tak mohla zajistit, že nepotká sebe samu při příchodu. Nechtěla se sama sobě omlouvat nebo vysvětlovat, co právě udělala.

Pak, neboť se jí rovněž nechtělo vracet se zpátky do Sídla, dokud ho vlastně neopustila, rozhodla se strávit hodinu někde jinde. Půl hodiny strávila v Chronově obydlí a potřebovala k tomu ještě půl hodiny na její vyrovnání. Nakonec to celé vyjde nastejno, jako by se z pohledu normálního toku Času nevracela pobytem uvnitř zpátky.

Kam se na tu dobu vrátne? No kam! Vydala se na Zemi. Sklouzla po vlákně – stejně to potřebuje procvičit – na farmu, kde opustila Juniora. Došla ke dveřím a zaklepala.

Prekvapila je a potěšila, svůj zájem o ni jen těžko skrývali. „Přišla jsem jen na návštěvu. Mé další poslání ještě neskončilo. Stále musím nechat Juniora u vás.“

Postřehla, že se jim ulevilo, a pocítila radost. O Juniora měli opravdu zájem. Věděla, že to není kvůli penězům na jeho živobytí. Je to pro něho to nejlepší místo.

Zvedla ho, přitiskla a políbila. Pak ho postavila zpátky na zem. Hned si zase utíkal hrát s bratrancem Pacem.

„Je to velmi pěkný dub,“ poznamenala žena. „A jakmile jsme poodešli, přiběhla se s ním přivítat víla.“

Takže tam s ním šli! A víla nakonec taky neměla strach. „Učí ho kouzlům,“ pochlubila se.

„Jestli ho to naučí, to už z něj pak bude nějaký kouzelník!“ poznamenal muž.

Ano – tak tady už nic víc nepotřebovala. Úděl jejího dítěte ji trápil, ale zvykne si na to zrovna tak, jako si zvykla na vztah s Chronem. Stala se z ní jiná žena s jinými závazky. Ani její tělo není její vlastní, ale je vystavěno z postaty Osudu, stejně jako by bylo vytvarováno ze substance Prázdnoty.

Ona však není stvořením Prázdnoty! Nyní má žít novým způsobem života. Doufala, že se ukáže jako lepší než ten minulý.

RODOPIS

Niobin život v podobě Clotho se po vyřešení nezbytných citových záležitostí stal snesitelným. Každá Součást Osudu spala šest až osm hodin a měly to rozděleno tak, že v každou chvíli byla nějaká Součást dominantní – vládla tělem – další jí dělala případnou společnost, zatímco třetí mlčela nebo spala. Pro vlastní pohodlí měly ustaveno pořadí od spánku přes dělání společnosti k dominanci, takže při přebírání těla byla každá Součást plně vzhůru a připravena. Například Niobe jako Clotho spala, pak do výměny dělala společnost Atropos, potom začala úřadovat, zatímco Atropos šla spát a Lachesis jí dělala společnost. Občas to měnily a někdy zase zvláštní okolnosti vyžadovaly, aby byly vzhůru nebo aby spaly všechny, normálně se však držely zaběhlé rutiny.

Niobe si ty dvě druhé oblíbila. Hodně si spolu povídaly a porovnávaly svoje pocity a zkušenosti. Niobině prvnímu zážitku s Chronem obě naslouchaly za dveřmi, protože se to pro ně pro všechny stalo dlouhodobým tématem rozhovorů. Opravdu se nespolečily, aby ji dostaly do nějaké pozice. Nikdy dříve s Chronem žádné pletky neměly. Určitě v pokračování života do jejich minulosti neměl zájem dostat novou Clotho. „Tělo je však jen tělo,“ zafilozofovala si Lachesis, když Niobe spřádala Vlákna Života z hromádky příze, kterou si přinesla z Prázdnoty. „Jsi ještě mladá a často sníváš o tom, že pro každou ženu je jen jeden muž a pro každého muže je jen jedna žena, ovšem ve skutečnosti může vzkvést jakékoliv náhodné setkání a může z něj vzejít pár i láska. Naše profese nás nutí být méně romantické a chovat se více pragmaticky.“

„Ano,“ souhlasila Niobe smutně. „Chronos je hodný člověk. Ale já pořád miluji Cedrika.“

„Není to láska jako poprvé,“ přikývla Lachesis, když si zrovna vzala ústa. „Pamatuji si na tu mou...“ A začala se probírat vzpomínkami na svou vlastní první romanci. Nebylo to s ní tak kruté jako s Niobe, ale její příběh měl také své ostří. Dokazovalo to, že jí starší žena rozumí. Muži mají po čase sklon vzpomínat na fyzickou stránku, ženy se vracejí spíš k citové. Muži bývají zaměřeni na tělo a činy, ženy tíhnou k charakteru a citům. Shodly se, že ženský způsob vnímání je více citový, mužský však v určitých situacích také, a tak se stane, že se dva sblíží.

Do určité míry se dozvíдалy i o práci těch druhých. Když se Lachesis probírala vlákna a třídila je. Niobe většinou spala, ale vždy byla vzhůru, když je Atropos odtínala. Stříhání se neprovádělo jen na úplném konci, vlákna také musela mít svůj jasný začátek. Takže po tom, co Lachesis protřídila a označila každý možný život, ty neukončené Clotho naplétala, ty ostatní Atropos ustříhla a přemístila. Počátek stříhání byl v početí dítěte. Vlákno se dřív, než se rozběhlo svým vlastním směrem na Gobelínu, muselo naplést na vlákna svých rodičů. Fyzické, mentální a citové kvality života předurčovala dědičnost, zaopatřoval je pevný svazek s rodiči a vývoj značně ovlivňovalo okolí. Ale okolnosti – liché náhody, které vládnou každému životu – připravoval Osud. Některé skvělé životy se skvělými předpoklady vedly k falši a zklamání, zatímco jiné, zdánlivě slabé nitky byly předurčeny k velikosti. Lachesis plánovala umístění vláken okem estetika s ohledem na celkový obraz. Některá vlákna, která vytrídila, ještě pokud se vlákno nestačilo rozrůst, znamenala smrt dítěte. Občas se to stát muselo, kvůli nesnázím při výrobě. Hrozilo totiž zkroucení celé Tapisérie, což by vedlo ke zničení mnoha jiných nevinných vláken, kdyby se ovšem neprovedla drobná úprava v jediné části. Nikdy nebude snadné vysvětlit postiženému smrtelníkovi, proč má trpět a jak se malé problémy kupí. Existovalo opravdu jen málo způsobů, jak se takové tlaky daly zmírnit. Záleželo jen na Lachesis, jaký směr vybere a jak ho bude měnit, a ona se podle toho zařídila.

Cedrikovu předčasnou smrt opravdu nezavinila Lachesis. Satan zasáhl do procesu Tapisérie takovým způsobem, že škodu mohla

zmírnit jen operace se zvláštním vláknem – vláknem Niobe, místo něhož se obětoval Cedrik a rychle si s ním vyměnil místo. Lachesis nezbývalo než jeho vlákno vyřadit a Atropos je musela odstříhnout – celé to mělo povahu ambulantního zásahu. V důsledcích nečekaných pohybů v celém díle neustále upravovaly různé kazy. Gobelín má tendence se ohýbat, a proto musí být některá vlákna utnuta dřív, vzápětí však vyrazí nová.

Ted', když Niobe viděla osnovu a poznala křížení sil na ní, pochopila, jak složité jsou záležitosti Osudu. Osud není všemocný a náladový. Musela uznat, že obyčejný smrtelný člověk tomu není s to porozumět. Například vojáci v bitvě by se spíš měli ptát svého generála, proč jsou vedeni do nebezpečí, než žehrat na svůj osud.

Niobe už nebyla pěšák. Stala se Součástí Vtělení. Ve svém postavení se teď podílela na tvorbě celého obrazu – pochopila díky tomu, co jí Satan provedl. Pořád měla příležitost se s ním vyrovnat.

Měla jen jediný problém – nevěděla jak. Satan žádnou tapisérii nemá, nemůže mu poplést vlákna. Musela uznat, ať je to cokoliv, co proti ní a proti jejímu přijetí funkce Clotho Satan má – a snad ani on sám neví proč –, že jediný způsob, jak mu vyjde vstříc, je rezignace na toto místo. Jednou možná dostane šanci – a pak se jí s chutí chopí. Do té doby musí být opatrná.

Na druhé straně se opakující stereotyp stal ubíjejícím. Pak se víc začala zajímat o vztahy s ostatními Vtěleními, vyjma Satana. Chrona Niobe nemilovala, ale byla vděčná za drobné laskavosti, které jí věnoval, a stal se z toho nakonec určitý druh její zábavy. Musela s ním sem a tam, o dost méně než Lachesis, spolupracovat, protože jen Chronos mohl přesně určit čas klíčových událostí v každém životě – jednotlivých kliček na každém vlákně. Tapisérie se nechovala tak, jak měla, pokud byla vlákna příliš volná nebo moc utážená, případně když se křížila na nesprávných místech. Zvláště důležité bylo to, aby Atropos přesně informovala Chrona o konci každého života, protože Chronos pak určoval čas Thanatovy práce. Jestliže Thanatos nemohl přesně rozlišit vlastnosti – duše se pohybovaly kolem rovnováhy mezi dobrem a zlem – takové případy rušil a odvážel zpět do Prázdnoty, čímž bylo veškeré úsilí ztraceno. Se ztracenými životy nikdo nesouhlasil.

To všechno pak také začalo nudit. Když už se to nedalo vydržet, měly Součásti Osudu ve zvyku navštěvovat smrtelníky. Anonymně se zamíchaly do davu a předstíraly, že jdou z práce, mají prázdniny nebo jsou zrovna jinak zaměstnány. Bylo to jednoduché, neboť lidé si Vtělení jako takových nevšimli a zapomínali na ně. Každá Součást měla v oblibě navštěvovat jinou část smrtelného světa. Byl to způsob dovolené.

Lachesis nejraději navštěvovala speciální restauranty a těšila se z dobrého jídla. Vtělení měla přirozené funkce včetně potřeby jíst. Když nejedla, nemohla sice z důvodu své nesmrtelnosti strádat hladem, ale stávala se nepříčetná. V Očistci jim nic nechybělo, ale na Zemi se z toho stávalo něco zvláštního. Mužská Vtělení, Lachesis to pociťovala jako nepatřičné, někdy ukájela své choutky se smrtelníci, ačkoliv museli dávat pozor, aby nezměnili polohu jediného vlákna. Vtělení z důvodu zastaveného stárnutí sice nemůže zplodit dítě – pokud se nevyvíjí buňka, nemůže se vyvinout ani dítě – , to však není jediný způsob, jak lze ovlivnit život smrtelných. Jednou utvořil Mars svazek se smrtelnou Amazonkou – má slabost pro divoké ženy – a její vlákno změnilo směr. Tato aféra vytlačila jinou, kterou by měla se zrovna zavřeným smrtelným mužem. Lachesis docílila jeho propuštění na kauci, ale nenašla způsob, jak ty dva svést dohromady, aby zplodili dítě. Pro předurčený vztah chybělo místo. Ostře si o tom tehdy promluvila s Marsem a přinutila ho celý román ukončit, takže se přirozený pořádek obnovil sám. Pak musela nové vlákno navázat na linii o kousek dál. Clotho potom musela být na Marse sladká, dokud si ke svodům nenašel jinou smrtelnou ženu. Byl to takový soukromý skandál.

Atropos dávala přednost návštěvám koncertů, oper a divadel. V jednom prominentním divadle měla dokonce rezervovanou lóži. Niobe tak měla příležitost se tam podívat a zjistila, že ji to baví. Viděla v tom možnost pozvednout své kulturní vzdělání. Jednou, jak se to občas stává, požadoval jeden z džentlmenů po Atropos doklady. Vypadalo to, že nejsou schopni si ověřit její společenské doporučení a domnívali se, že je jen obyčejná žena v přestrojení. V tu chvíli převzala tělo Niobe, usmála se a zeptala se toho muže, co tím myslí. Zamrkal, protože se najednou proměnila v mladou a krásnou místo

staré a usedlé. Omluvil se, že obtěžoval, a vytratil se. Atropos se vyměnila a v klidu si vychutnala operu.

Niobe chodila navštěvovat svého syna. Ze začátku tak činila bez rozpaků, ovšem záhy přišla na to, že to nemůže kvůli jedné věci pokračovat – nemění se její věk. Zůstávala zakletá ve fyzickém věku dvaceti let a její neustálou mladost by časem okolí zaznamenalo. Nechtěla, aby se Junior v její přítomnosti cítil nesvůj. Lepší bude, když na ni úplně zapomene a plně se bude orientovat na svou novou rodinu. Z dlouhodobého pohledu to pro něho nakonec bude snazší. Navíc poznala, že mladý bratranec Pacian bývá rozrušený. Taková ta věc, kterou způsobuje krása a stává se adolescentům.

Došla k závěru, že nejjednodušší bude se ztratit a víc se neukázat. Přesto po osobním styku se svým synem toužila. Požádala tedy Atropos, jestli by si nemohla zahrát na babičkovskou kamarádku, která navštěvuje příbuzné na venkově a má ráda děti. Atropos s Niobiným tichým souhlasem prohlubovala svou známost s chlapcem a časem ji akceptoval i Pace, který vždy bděl nad blahem mladého přítele. Jak šly roky, vyrostl Junior v aktivní dítě a Pace ve vysokého a překvapivě přitažlivého teenagera. Atropos je potom začala brávat s sebou na lehké opery a hry zajímavé pro každý věk. Protože byla v tomto oboru znalá, vybírala ty nejpřitažlivější, a fungovalo to. Oba kluci si to oblíbili a Pacovi rodiče to navíc uvítali s potěšením. Atropos sama v tom viděla novou zkušenost, takže se to nakonec zamlouvalo všem.

Stala se však jedna příhoda, která všechny šokovala. Bylo to v době, když Juniorovi táhlo na šest a Pacovi na osmnáct. Byl zrovna den výročního trhu, na nějž vyšli všichni společně, ale staří se v tlačenci brzy oddělili od mladých. Atropos se počítala mezi mladé. Pacian asi stěží potřeboval dohled, ale byl tady ještě Junior. Stali se tak na čas trojicí na toulkách. Procházeli trh a bavili se primitivními hrami, jedli sladkost a vozili se na uvázaných malých sfingách. Sledovali kouzelnické vystoupení, které magii jen napodobovalo a dělalo z ní věc víc ohromující, než je, ale přesto si sedli na kousek tance Nymf a Satyra. Ačkoliv to bylo přitažlivé, působilo to planě. Herci se zdáli věrohodní, když však přijde den, kdy začínají vystupovat v podřadných cirkusech, rázem ztrácejí svou hrdost. Přesto Juniorovy oči všechno doslova hltaly. Nepředpokládal, že se

sem dostane, ale dozor byl daleko, a on navíc slíbil, že nikomu nic neřekne. Sama Niobe měla hluboké pochyby, ale Atropos se jí vysmála. Kluk se zajímá o magii a tohle je její součást. Něco jiného by bylo, kdyby v životě žádnou nymfu neviděl. To o té víle u vodního dubu je koneckonců pravda. Pak procházeli kolem věštírny. „Hej, předpověz mi štěstí!“ křičel Junior. Tohle bylo kouzlení a on to miloval.

„Ale, stejně je to podvod,“ protestoval Pace.

„To si klidně ověřím, jestli chceš,“ navrhla Atropos.

Co to děláš? myslela si Niobe. *Věštkyně štěstí tě pozná!*

„To je fajn, tak to pojďme zkusit,“ souhlasil Pace, který rád působil rozruch. Junior se ho chytil za ruku. Vešli dovnitř a Atropos věštkyni zaplatila. Žena si ji prohlédla a pak jí vrátila peníze. „Máte mne za blázna, nesmrtelná?“ zeptala se. „Víte, že vám nemohu předpovědět štěstí!“

„Je pravá,“ ohlásila Atropos a peníze jí dala zpátky. „Udělej to pro tyto dva chlapce, jsou smrtelní.“

„Ty jsi nesmrtelná?“ ptal se Pace a prohlížel si Atropos.

„Jsem stará, ale nechci žít napořád.“

S takovou odpovědí příliš spokojen nebyl, ale nechal to plavat. Zvedl Juniora nahoru a posadil ho na pult.

„Tak, s kým se oženíme a jaké budeme mít děti?“

Junior se nad zněním otázky nepozastavil, protože nevěřil, že se současný řád věcí někdy změní, vědma však vzala otázku vážně. „Podejte mi ruce,“ řekla.

Uchopila Juniorovu pravou a Pacianovu levou ruku a zavřela oči. Po chvíli je znova otevřela. „Uf!“ pronesla, jako by vypouštěla páru. „Velmi významný pár!“

Niobe to začínalo zajímat. Co ta vědma vidí?

„Každý pojme nejhezčí ženu její generace a ty jim porodíš nejtalentovanější dceru ve svém oboru,“ hlas vědmy stoupal a klesal. „Obě dcery budou postaveny proti zamotanému vřetenu, jedna se vdá za Smrt, druhá za Zlo.“ Roztřásla se a odhodila jejich ruce. „Víc si netroufám říci.“

Pace sundal Juniora z pultu a vyšli ven z boudy. „To byla pravdivá předpověď?“ ptal se zaraženě.

„Už to tak vypadá,“ řekla Atropos. „Interpretace samozřejmě nevyjádří věci přesně, takže to nemusí být tak horké, jak se to teď zdá.“

„Věštba je břímě!“ zvolal. „Nejkrásnější dcera?“

Zamotané vřeteno? ptala se Niobe. *To je náš byznys!*

„A jedna si vezme Smrt, druhá Zlo,“ řekla Atropos zamyšleně. „Nejsem si jista, jestli mi to zrovna voní.“

Niobe měla smíšené pocity. *Smrt je Thanatos a Zlo je Satan. Jejich dcery si vezmou Vtělení?*

„Co je to zamotané vřeteno?“ ptal se Junior.

„Problémy,“ řekla Atropos.

Problémy, souhlasila Niobe.

Posadili se pod strom a začali si o tom povídat. „Tak špatná věštba to není,“ řekla Atropos chlapcům. „Není to tak zlé pojmout – to znamená vzít si – ty nejhezčí z žen a mít nadané potomky. Jestliže budou stát proti vřetenu, znamená to, že jsou to hodně důležité osoby. A co se týče svatby se Smrtí a Zlem – dobře si pamatujte, že věštba praví *mohou*! Nikdo se nedostane do problémů, když si dává pozor! Musíte se s tím vyrovnat. Musíte své děti vychovat tak, aby se vyvarovaly věcí, jako jsou Smrt nebo Zlo. Pak žádné problémy nebudou.“

„Na to říkám ano!“ rozjasnil se Pace. „Právě jsme byli varováni. Můžeme to tedy uvést do pořádku.“

Malý Junior však byl překvapivě méně nadšený. „Nejsou věštby ne- ne-“

„Nevyhnutelné,“ pomohla mu Atropos. „Ano, pravdivé věštby se vyplní vždy – a tato vypadá jako pravdivá. Ale dá se zařídit odchylka.“

„Chci jinou,“ rozhodl se Junior, „stvr- stvr-“

„Stvrzující předpověď,“ dokončil Pace.

Atropos pokrčila rameny. „Domnívám se, že to není nemožné.“

Žádá o stvrzující názor? myslela si Niobe. *Můj syn je chytrý.*

Vydali se k jiné vědmě. Atropos znova podala peníze a vědma si je znova vzala až napodruhé. „Co tady chcete, zlověstné trio?“ ptala se.

„Je to pro chlapce,“ řekla Atropos a věděla, že tím nebyla myšlena fyzická trojice, o níž vědma mluvila. Tahle byla vzdělaná více! „Udělej je najednou. Co se přihodí jejich dětem?“

Vědma vzala ruce chlapců stejně jako ta předchozí a její oči se zahleděly do prázdna. „Jeden budiž zachránce jelenů, jeho dítě vykupitel lidí. Druhý miluje Vtělení, jeho dítě je to pravé. Vřeteno je však zamotáno – ach!“ Vědma bezvládně upustila jejich ruce. „Nemohu to dodělat, je toho na mě moc.“ Opravdu se celá trásla.

Vyšli ven a probírali tuto věštbu. „Jeleni?“ ptal se Junior.

Jeho otec se snažil učinit jeleny schopnými střílet zpět na lovce, objasnila Niobe. Atropos to vysvětlila a chlapce to uspokojilo.

„Tohle zařídím!“ zvolal. „Víla mi ukáže jak. Naučím jeleny opětovat palbu!“

Pacian však hleděl na Atropos nechápavě. „Jak o tom víš? Můj bratranec Cedrik zemřel dřív, než ses s námi seznámila.“

„Znám jeho ženu, Juniorovu matku,“ odpověděla Atropos. „Říkala jsem ti, že jsem byla rodinná přítelkyně.“

„Ano? Kde je teď? Už nás dlouho nenavštívila.“

„Je vázána ve velmi zvláštním projektu,“ vykládala Atropos. „V tajném. Proto taky nemůže mít Juniora u sebe.“

„Je to ta nejkrásnější žena, kterou jsem kdy viděl,“ prohlásil Pace zasněně.

„Co je to Vtělení?“ ptal se Junior.

„Vtělení je lidské zastoupení nejdůležitějších aspektů existence,“ vysvětlovala Atropos opatrně. „Láska, Válka, Čas –“

„Smrt, Zlo,“ vložil se Pacian. „Ta další věštba –“

„Myslím,“ přerušila ho Atropos, „že se vaše dcery setkají s velmi pozoruhodnými osobami a možná se stanou –“

„Vtěleními,“ skočil jí do řeči Pace. „Je to možné?“

„Smrtelní se stávají Vtěleními jen příležitostně,“ řekla Atropos. „Je tady však taková zvláštní věc.“

„Jaká?“ ptal se Junior.

Atropos roztáhla ruce. „Zamotané vřeteno, jak o něm mluvily obě vědmy. Doufejme, že ho rozpleteme dřív, než se cokoliv splní – možná to však nebude moudré ani zkoušet.“

„Ano, myslím si, že po tomhle bude dobré od věštev upustit,“ řekl Pace. Junior nevypadal, že s tím souhlasí.

Vypravili se na jiné části trhu, ale chlapci, a Niobe také, zůstali neklidní. Jako Součásti Osudu mohly Atropos a Niobe probrat vlákna života, ne však daleko do budoucna, Tapisérie nebyla na vize příliš stavěná. Nebylo tomu tak kvůli nepřátelským kouzlům, ale kvůli tomu, že celé dílo byl rozsáhlý komplex, že pouze přímá inspekce na určité místo mohla něco vypovědět. Ale Niobe věděla, že jak Pacianovo, tak i Juniorovo vlákno má normální délku, žádný z nich neumře mladý jako Cedrik, ujistila se o tom! Nemohla však vidět jejich vztahy v přicházející Tapisérii. Všechny předpoklady ukazovaly na to, že chlapci, kteří se běžně stýkali se Vtěleními, v tom budou pokračovat i v budoucnu. Z této stránky to nevypadalo tak zvláštně jako dřív, ale přesto toho hrozilo mnoho, co by se mohlo stát!

Přešel čas a nikdo z nich o věštách nemluvil, Niobe však tušila, že na ně kluci nezapomněli. Od té doby se Junior začal ještě víc zajímat o magii. Dostal kouzelnické potřeby a prováděl jednoduché přeměny a přenosy. Nebyl v tom tolik dobrý, ale žádný kluk v jeho věku se o magii nezajímal, jednodušší bylo sledovat profesionála nebo koupit zabalená kouzla. Jak se ukázalo, Junior měl největší úspěchy v označování kamenů. Nejspíš mu to předvedla vědma.

Mohl vzít ze břehu jezera jakýkoliv oblázek a přinutit ho rozpůlit se nebo vydat zvuk. Kamenná magie je specialita, kterou dokonale ovládá jen hrstka lidí. Tato schopnost se u tak mladého člověka jevila jako nezvyklá. Niobe koupila polodrahokam, zelený akvamarín, a nechala Atropos, ať mu jej na osmé narozeniny předá. Potěšilo ho to, protože opravdu dobrý kámen se k jeho kouzlům hodil lépe než obyčejné oblázky. Přetvořil jej na domácí kámen, který svým žárem ukazuje cestu k domovu, takže se nikdy nemůže ztratit. „Z toho kluka jednou vyroste velký kouzelník, pamatuj na má slova,“ řekla Atropos.

Pacian měl sklon k jiným zájmům, užitečnějším, jako je třeba vedení rodinné farmy. Když mu bylo dvacet dva, oženil se s Blanche, svou spolužačkou, která měla vlasy tak světlé, až se zdály bílé. Blanche byla dobrý člověk, byla vřelá, šlechetná a vyznala se v práci na farmě. V žádném případě ji však nebylo možno nazvat nejhezčí ženou v generaci. Při svatbě Pacian na Atropos významně pohlédl.

Předvedl tak, že si na věštbu dobře pamatuje – a že ji tím bez skrupulí obešel.

Niobe se to nezdálo. Věštba pravila „pojmeš“ spíše než „oženíš se“. Když si tu nejkrásnější ženu nevzal, jak se k ní tedy dostane? Své domněnky si však nechala pro sebe.

Následující rok, když bylo Juniorovi jedenáct, porodila Blanche holčičku. Od narození byla okouzující, nejkrásnější dítě v okolí. Při růstu ji krása neopouštěla. Když už si Pacian nejkrásnější ženu generace nevzal, rozhodně se stal jejím otcem a v tomto smyslu ji pojal. O Blendě se mluvilo široko daleko.

Junior se stal jedináčkem, neboť Pacian s Blanche žili jinde. Zpočátku prožíval stavy trpkosti, protože bratranec Pacian byl více se svou rodinou. Věděl, že jeho vlastní otec je mrtvý a jeho vlastní matka nezvěstná, ale ztotožnil se už s rodinou svého bratrance. Obrátil se do sebe a ještě více se věnoval své zálibě v kouzlení. Niobe ho nerada viděla opuštěného, ale nemohla nic dělat. Odložila ho, což bylo nevratné rozhodnutí, jaké bývá v lidském životě běžné. Zdálo se, že tato situace navíc tíží víc Atropos než Niobe. Stará žena si oba chlapce oblíbila a chyběla jí společná dobrodružství ve třech. Možná to nebyla náhoda, že se Atropos rozhodla opustit místo Součásti. „Mám už dost nesmrtelnosti,“ řekla.

Lachesis prošla Gobelín, našla a určila babičku, která vypadala jako vhodná. Navštívily ji v podobě Atropos. Žena nevěřicně naslouchala tomu, co jí Atropos vykládala o svém přerodu a údělu. „Jestli mi tady říkáte pravdu, tak já se stanu nesmrtelnou a vy ve vysokém věku zemřete!“ zakončila žena. „Proč toužíte po takové dohodě?“

„To, že jako smrtelník už dlouho nevydržím, je pravda,“ souhlasila Atropos. „Ale už tak žiju patnáct let navíc a k tomu – já z posmrtného života strach nemám. Víím, že jsem udělala dost dobrého, takže chci vidět Nebe a jsem na to připravena.“

Předvedly ženě své další formy a ta si připadala jako ve snu. „Chcete říci, že bych tímto způsobem mohla být znova mladá? Ještě nikdy jsem neviděla ženu tak krásnou.“

Tělem zrovna vládla Niobe. „Můžete se se mnou dělit,“ vysvětlovala, „já ovšem zůstanu hlavní. Budete prostě divák, stejně jako se budu jen dívat já, když povedete vy. Za krátkou dobu se však

skoro sloučíme. Výsledný efekt bude jediná osoba v několika podobách. V tomto smyslu se můžete stát mnou, jestli si to budete přát.“

Žena pokývala hlavou. „Jsem zmatena. Nechte mě o tom přemýšlet.“

Přemýšlela o tom týden, pak si urovnala všechny osobní záležitosti a spojila se s Osudem. Žádné komplikace se neobjevily, protože tato osoba byla pro Satana neškodná. Niobe byla zvláštní případ. Tentokrát se Niobe dívala zevnitř, jak Lachesis uchopila ženinu ruku a její duše k nim vstoupila, zatímco stará Atropos odešla. V tu chvíli Atropos, kterou znaly, stála jako samostatná osoba před nimi v proměněném těle smrtelné ženy. Znovu se objevily slzy. Ať byla proměna jakkoliv dobrovolná, vždycky ji doprovázel smutek. Rozloučily se.

Přišel čas proniknout do nové Atropos a pořádně se s ní seznámit. Niobe si pamatovala, jak ji dvě druhé prošly, když se sluchovala ona. Nepociťovala to jako dobré nebo zlé, znamenalo to spíš hodně práce a úprav, protože osobnost absolutního bytí Osudu měla své zvláštnosti. Záliba v opeře se ztratila a místo ní nastoupily nové zájmy. Trvalo to měsíce, než se z nich stal sehraný tým. Tento proces přerušil na čas Niobiny styky s Juniorem, neboť smrtelné navštěvovala v jiných, přísně pracovních záležitostech.

Když se Niobe vydala navštívit Juniora znovu, musela to provést ve své vlastní formě, protože nová Atropos nejevila o tyto věci zájem. Lachesis byla ochotna pomoci, ale jen jako rezerva pro případ, kdy by bylo nutné náhle změnit vzhled. Niobe si tedy nasadila paruku a použila make-up, aby vypadala starší.

Na místě zjistila, že první Atropos, s níž se seznámila při nástupu do svého úřadu, se usadila v Irsku a Juniora teď navštěvovala jako smrtelná. Stále se bavili společenskými návštěvami divadel, a ona mu ochotně obstarávala potřeby ke kouzlení, které by si jinak nebyl schopen opatřit. Pravidelně také chodili navštěvovat vílu k vodnímu dubu.

Niobe zvážila celou situaci a rozhodla se mezi ně se neplést. Atropos měla chlapce zjevně ráda a Niobe nechtěla jejich pohodu rozvracet svým příchodem. „Vykašli se na to,“ mumlala si pro sebe.

Pak to zvážila ještě jednou a rozhodla se z čistého sentimentu navštívit starou ženu.

„Viš dobře, že mě mí vlastní příbuzní nikdy nemohou vidět,“ řekla Atropos. „Myslí si, že jsem zemřela před patnácti lety. Jsem babička, potřebuji někam vrhnout své city.“

Přesně tak to bylo, ale Niobe ji stejně políbila.

Přešel čas. Junior se stal dospělým. Když navštěvoval tutéž školu co Cedrik, zaměřil se na magii a prokázal určité nadání. Dosáhl, a dokonce překročil úroveň svých profesorů. Jako doktorskou práci vyvinul kouzlo, které umožňovalo jelenům opětovat střelbu. Vyslaná střela, jedno jestli z luku, pušky nebo ruky, se otočí o sto osmdesát stupňů a zasáhne lovce. Myslivost najednou ztratila svou přitažlivost, avšak nejen na místních mokřinách, ale ve všech mokřadových lesích a mnoha podobných divočinách na celém světě. Podobně dopadali také stavitelé. Jejich buldozery se hroutily hned na začátku a nebyly schopny proniknout příliš hluboko do živoucích pralesů. Junior za svůj projekt obdržel nejvyšší ohodnocení, ovšem zároveň představitelé stavebního průmyslu podali na školu žalobu u soudu. Nakonec došli ke kompromisu: jelení kouzlo bude užito jen v místech označených jako parky. Ten nejbližší dostal toto označení neprodleně. Tím Junior naplnil odkaz svého otce. Víla byla natolik nadšena, že mu vrazila pusou, a hned se celá zružovělá ztratila v nejbližším listoví.

Junior se stal Kouzelníkem Kaftanem, profesionálním odborníkem na kameny. Přibývalo mu práce: brzy plnil zakázky z celého světa. Nestal se slavným, protože se zaměřil na příliš úzký obor, ale soudní spor se školou ho dostal do obecného povědomí. Kameny byly pouze prostředkem k dalšímu pokračování jeho studií v magii. Rychle se stával nejoblíbenějším kouzelníkem světa. Kouzlení bylo to jediné, o co se zajímal, zvláště když odešla bábinka Atropos. Zavíral se do své pracovny a nevycházel i několik dní.

Niobe o něho začala mít starost a vydala se ho navštívit. Přesto, že si nasadila paruku a nalíčila se, hned ji poznal. „Ahoj, matko, jak ti jde Osud?“

Strnula. Její syn kouzelník měl třicet čtyři let, fyzicky byl o jedenáct let starší než ona a uznávali ho jako génia ve svém oboru. Asi neměla proč být překvapena. Jeho otec býval nejlepší a Junior

měl za sebou dlouhou cestu vzdělání s počátkem u víly. Přirozeně prozkoumal svou životní dráhu a zjistil, co se stalo s jeho matkou.

„Docela dobře,“ řekla. „Ale ty, Juniore – nepřeji si, aby ses tak moc skrýval před světem. Není to zdravé.“

Usmál se připraven dopřát jí sluchu.

„Tak, co bych měl dělat, matko?“

„Chodit trochu mezi lidi, třeba za svými přáteli nebo příbuznými! Jak je to dlouho, co jsi nenavštívil vodní dub?“

„Pět let,“ konstatoval.

„A jak je to dlouho, co jsi nenavštívil Paciana?“

Zalupal prsty. „Deset let. Nebylo to totéž, když se oženil.“

„Dobře, tak za ním zajdi teď,“ žádala. „Víle za mnoho vděčíš a Pacian je dobrý člověk s pěknou rodinou.“ Sledovala ho zpytavým pohledem matky. „Když už jsme u toho – kdy se hodláš oženit?“

„Až narazím na tu nejhezčí dívku její generace,“ odpověděl se smíchem. „Podle věštby.“ Bylo vidět, že už dlouho nepřikládal věštbám žádnou váhu. Je možné, že je zkoumal také s pomocí svého umění magie, ale vyloučila to. Není to jeho obor v kouzlech, a navíc je pro každého těžké vyzkoumat svůj vlastní osud, nastal by pak paradox.

„No dobře, všechno jednou přijde. Chci, abys určitě navštívil svého bratrance,“ řekla nesmlouvavě. „Býval na tebe hodný.“

Ponořil se do vzpomínek a zahleděl se do prázdna. „To opravdu byl. Souhlasím, matko, navštívím vodní dub a Paciana.“

„Slibuješ?“

„Slibuji.“

„A brzy,“ dodala, změnila se v pavouka a vyšplhala po vlákně do Očistce. Není už žádný důvod ukrývat před ním svá kouzla.

Kouzelník si za svým slovem stál. Hned další den zavolał Pacianovi a ještě tentýž týden se setkali. Mezitím sám navštívil vodní dub. Víla jej ráda uviděla, přestože ji uplynulá léta učinila nedůvěřivější. „Matka mi řekla, abych se oženil,“ informoval ji a víla souhlasně přikývla. „Ale kde na Zemi najdu tak krásnou ženu, jako jsi ty?“ Pokrčila rameny a zrudla. Hned mu odpustila jeho pětiletou odmlku, i nesmrtelným se dá lichotit.

Při znovushledání s bratrancem se setkal s Blendou. Vídal ji jako batole a příležitostně jako větší dítě. Teď jí bylo dvacet tři stejně jako

Niobině podobě a byla tak krásná, až se zdálo, že svým příchodem proslunila místnost. To už by musel být expert, aby rozsoudil vílu a ji – ona však byla smrtelná. Ostýchavě se na kouzelníka–hosta usmívala a učarovala mu magií mnohem rafinovanější, než on sám kdy studoval.

Brali se následující rok. Niobe svatbu na synovo pozvání navštívila ve své podobě a tentokrát ji nikdo nepoznal. Podle toku času by koneckonců měla být stará padesát osm let. Kdo by věřil, že je matkou ženicha? Jen Pacian, otec nevěsty, na ni jednou pohlédl a pokrčil rameny, neschopen uvěřit divoké myšlence, která proběhla jeho myslí.

Byla to milá svatba. Niobe seděla v davu sama, v částí vyhrazené pro ženichovy příbuzné, a plakala. Jakmile si ti dva vyměnili polibky, dolehlo to na ni. „Ztrácím svého syna!“ vzlykla, až se s překvapením otočila více než jedna tvář.

Mezi obřadem a hostinou se nechávali vyfotografovat. Ženich nemohl pro tuto příležitost představit nějaké věrohodné rodiče. Rodina, kterou znal, náležela jeho bratranci otci nevěsty. „Omluv mne, drahá,“ zašeptal k Blendě a odběhl pro Niobe. Nejistě ho následovala a zadržovala při tom slzy.

„To je pokrevní příbuzná, bude se fotografovat v zastoupení.“

Niobe se tedy postavila vedle Blendy, smála se – Blenda se také smála – a shromážděním proběhl zděšený šepot. „Podívejte se na ně!“ zvolala nějaká žena. „Jako dvojčata krásy!“

Niobe zjistila, že to je pravda. O ní se říkalo, že je nejhezčí ze své generace, o Blendě se říká, že je nejhezčí ze své. Niobiny vlasy vypadaly jako tmavý jantar, jako pohankový med, zatímco Blendiny zářily jako světlý jantar, jako med z pampelišek. Obě byly pěkně tvarované s úzkým pasem a obě měly jasně modré oči. V chování i postavou si byly hodně podobné, vypadaly jako dva jiskřící diamanty. Byla to naprosto viditelná shoda.

Fotografové se věnovali jiným objektům a Niobe s Blendou na sebe měly víc času. „Řekněte, prosím,“ začala Blenda, „kdo vlastně jste! Kaf říkal, že má pěkné příbuzné, ale nikdy bych nepředpokládala –“

Niobe si samozřejmě prohlédla Blendino životní vlákno a věděla, že to je jedna z nejlepších osob v okolí, jako třeba je její matka.

Mohla uvěřit, a měla by to tedy vědět. „Asi vám to bude připadat jako neuvěřitelné –“

„Už jsem viděla Kafovo kouzlení a uvěřila jsem mnohému!“

„Jsem jeho matka.“

Blendina nádherná čelist spadla. Podívala se přes celou místnost na svého muže a ten souhlasně přikyvl, ačkoliv nemohl jejich rozhovor slyšet. Otočila se zpátky. „Aha – kouzlo mládí! Samozřejmě! Říkal, že jeho matka je nej – ale vy to určitě víte!“

„A jeho otec byl nadaný a inteligentní jako nikdo,“ řekla Niobe a cítila, jak se jí do očí derou slzy. „Jako tvůj. Tohle není úplně přesně kouzlo mládí. Já nestárnu. Stala jsem se Vtělením. Proto jsem musela odložit své dítě.“

„Vy –?“

„Osud.“

„Osud!“ Blendiny oči zamrkaly, když pochopila. „Vy jste připravila –?“

„Svatbu svého syna s vámi? Tak to ne! Jednoduše jsem mu řekla, aby se vrátil ke svému nejbližšímu příteli, bratranci Pacianovi, a ostatní se přihodilo samo. Přisahám, že jsem na to ani nepomyslela, ale jsem ráda, že se to stalo. Jste pro něj cenná, drána, vy plníte věštbu!“

„Věštbu?“

„Že můj syn pojme nejkrásnější ženu její generace a bude s ní mít dceru, která vyrostе v nejtalentovanější ve svém oboru a zamiluje se do Vtělení.“

„Můj otec také znal svou věštbu,“ řekla Blenda, „prý se jí však vyhnul.“

„Věštby se těžko obcházejí,“ nesouhlasila Niobe. „Vypadá to, že mému synovi se plní. Jestli bude následovat zbytek, vaše dcera se spojí se Vtělením Zla nebo Smrti. To nemusí být tak špatné, jak hrozně to zní. Ale ona se také stane spásou lidstva a bude postavena před zamotané vřeteno. Když existuje něco, co podniká něco proti lidstvu, může se dcera dostat do nebezpečí.“

Blenda neslyšně hvízdla. „Udělám všechno, abych ji ochránila! Budu opatrná a ostražitá, než ji porodím. Děkuji vám, že jste mi o té věštbě řekla. Neznala jsem celou její povahu.“

„Nikdo nikdy nepozná celou povahu věštby – dokud není pozdě.“

Políbily se a přešly do hodovní místnosti, kde se Blenda společně se svým manželem dala do krájení obrovského dortu. Vzala nůž, on položil své ruce na její a přiložili nůž k vnější vrstvě.

„Stop!“ vykřikl kouzelník. „Je v tom Zlo!“ Odtáhl nevěstu zpátky a vyndal kámen.

Rozhostilo se ticho. Kouzelník držel kámen ve výšce a kroužil s ním. Když jej přiblížil k dortu, začal zářit. Přikývl. Objevil zájem Zla.

„Jdi za svými rodiči,“ řekl kouzelník břitce. „Může se to zamotat.“

„Vím, že dort je tučný, ale ...“ mumlala Blenda. Přidružila se k Pacianovi a Blanche. Dívali se z boku, zatímco Niobe a ostatní hosté zepředu. Co je špatného na tom dortu?

Kouzelník vytáhl další kámen a držel jej opatrně před sebou. Z kamene najednou ke středu dortu vystřelil paprsek světla. Na polevě se objevila prasklina a dort vybuchl. Kusy šlehačky zacákaly strop, kouzelníka i hosty. Někdo vykřikl. Z dortu vystupoval démon. Ta věc měla rudou kůži, zubatý ohon a strašlivou rohatou hlavu. S nepřijemným smíchem se to přibližovalo ke kouzelníkovi – náhle to však odskočilo pryč, jako by odraženo neviditelným štítem. Znalec se samozřejmě poohlédl po své vlastní bezpečnosti. „Tak ty odmítáš zemřít, Kaftane!“ vykřikl démon chraptivým hlasem, a tak mu bylo špatně rozumět. „Ale na zplození dítěte je třeba dvou!“ Otočil se k Blendě a udělal ohromný skok.

Kouzelník hodil své nevěstě kámen. „Chyt’ ho!“ zakřičel.

Strachem ztuhlá Blenda se automaticky pohnula a zachytila kámen dřív, než stačil démon přistát. Zase byl odražen, protože teď měla kámen Blenda. Monstrum se odkutálelo na nepředvídanou stranu – a dostalo se k Blanche. Otevřelo svou obrovskou tlamu a jeho čelisti se sevřely na ženině krku. Vystříkla krev.

„Matko!“ vyjekla Blenda v neskutečné hrůze.

Kouzelník vrhl do hry další kámen. Jeho modré záření zasáhlo démona – a ten se s řevem svalil a zhroutil se v bublající hromádku.

Bylo však už pozdě. Nevěstina matka byla mrtva. Démon sice nezasáhl svůj první ani druhý cíl, ale ve svém vzteku udělal strašnou věc.

ZMĚNY

Niobe sice byla Vtělení, ale proti této tragédii nemohla nic dělat. Nenapadlo ji podívat se na Blanchino vlákno. Satan svým malým zásahem zase zabodoval. Stejně jako když se pokoušel odstranit Niobe a nepodařilo se mu to, trpěla i teď nevinná strana. „Měla jsem to vidět přicházet,“ řekla hluboce zarmoucená Lachesis: „Možná jsem měla trochu přehodit vlákna v této části Tapisérie.“

„Ale já jsem ta, která stříhá vlákna,“ přerušila ji Atropos. „Jsem s vámi dost dlouho na to, abych věděla –“

„Tohle vlákno přestříhla tvá předchůdkyně,“ řekla Niobe. „Ale jsem si jistá, že když jsem ho kontrolovala před Pacianovou svatbou, mělo normální délku. Když se nám do toho vloží Satan, začneme dělat chyby všechny. Na této svatbě smrt nečekal nikdo. Zasáhl Satan a vyslal svého démona, aby –“ Pokrčila rameny a zakroutila hlavou. Pak pokračovala. „Prostě teď musíme Gobelín zalátat provizorním způsobem, jako jsme to dělaly už předtím.“

„Kdybych byla pečlivější, přece jenom se to nemuselo stát,“ řekla Lachesis. „Když začne dělat chyby Thanatos, je zabit. Když jsem nepozorná já, trpí nevinní smrtelníci. Přišel čas, kdy musím odejít.“

Niobe přirozeně protestovala. Všechny však věděly, že to je pravda. Lachesis, která určuje délku vlákna, by měla poznat, když se jí do práce začne míchat Satan. Žádné Vtělení nemůže být úspěšné při křížení plánů druhého, pokud se to druhé plně věnuje své práci. Satan se svým podvodem uspěl – a Lachesis nebyla připravena. Musela odejít.

Vyhledaly vhodnou náhradu, ženu ve středním věku bez nejbližší rodiny a s talentem k třídění věcí a navštívily ji. S výměnou souhlasila, a tak ji provedly. Tentokrát ji jako služebně nejstarší Součást uvedla Niobe. Podala ženě ruku, její podstata vstoupila a Lachesina odešla. Celá situace se opakovala – znovu musely projít celou novou Součástí.

Výměna osobností Lachesis však naneštěstí neučinila práci Osudu snadnější. Satan využil příležitosti a zamotal vlákna ke svému prospěchu. Ještě jednou proběhl boj za odvrácení neštěstí a ještě jednou nebylo úsilí úspěšné.

Politická scéna nikde na celém světě nebyla stabilní – ať měly státy jakékoliv zřízení – a Satan byl mistr v korumpování politiků. V každé chvíli kdekoliv na světě zůstávala reprezentace dobra a zla v politice stejná. Každou chvíli nějaký reprezentant zla odešel, ale na jeho místo hned nastoupil druhý. Bylo jasné, že se Satan pokouší o odvetu v politické oblasti, když se mohl opřít o své předchozí úspěchy v oblasti sociální. Nikde nebyla válka mezi dobrem a zlem tak patrná, jako právě v politice.

Několik Niobiných krajanů emigrovalo před časem do Ameriky, a nyní se tam objevili v politické reprezentaci. Zda to bylo špatně, nebo dobře, to už záleželo na povaze každého jednotlivce, ona se prostě rozhodla podporovat své vlastní.

Jednou když se pokoušela nové Lachesis objasnit podstatu její práce, objevila v Tapisérii satanskou změť vláken, která se týkala jedné životní dráhy v Americe. Začala po tom pátrat. Satan měl určitě něco v úmyslu, zmatky se nikdy neobjeví samy od sebe. Sama s tím však nemohla pořádně nic dělat a Lachesis na to byla pořád ještě příliš nezkušená.

„Něčí vlákno má být předčasně ukončeno,“ ohlásila Atropos.

Zaměřily se na tento konkrétní případ. Vlákno budoucího politického kandidáta na post amerického prezidenta bylo zcela jistě uměle přerušeno. To by mohlo Tapisérii vážně poškodit, ale nebyly schopny odhadnout následky.

Niobe se o tom radila s Chronem, který si pamatuje budoucnost. Její vztah s ním má trvat přesně třicet pět let a ji doopravdy těšil, neboť Chronos byl velmi jemný muž.

Protože se pohybovali v čase opačnými směry, každé setkání pro ně bylo něco nového a celý vztah jim oběma připadal jako vzájemně výhodný. Ověřili si fakt, že jen Vtělení si mohou navzájem nejlépe rozumět. S tou politickou záležitostí jí však Chronos nebyl schopen pomoci. „Jak víš, jsem v úřadě sotva rok, takže nevím nic o tom, co se ve světě dělo předtím.“

„To já přece nemohu vědět!“ řekla rozzlobeně. „Asi jsem si myslela, že jsi věčný, ačkoliv jsem si jista, že jsme si o tom určitě povídali.“ Opravdu si teď vzpomněla na opačnou situaci, kdy zase on zapomněl, že její začátek – konec je blízko. Nebylo na tom nic nepochopitelného, je jen třeba uvažovat prostor času. „To tedy znamená, že tě brzo budeme uvádět do všech tajů!“

Zasmál se: „Ty to provedeš velmi zasvěceně, Clotho. Vždycky ti budu něco dlužen. Doufám, že ti to jednoho dne budu moci oplatit.“

„Oplatíš mi to, Chrono,“ ujistila ho.

Takže jim scházela představa o budoucnosti, potřebovaly si opatřit bližší informace. Z toho důvodu musely dolů na Zem blíže si prohlédnout žijící vlákna. Tam objevily, že z Pekla je vyslán démon. Pojede v noci autem naproti vracejícímu se senátorovi a narazí do něj. Pro tento záměr posedl démon–duch tělo satanisty – Satanova uctíváče. Smrtelníkovi přirozeně nikdo neřekl, že svůj život ztratí. Rozuměl jen tomu, že bude bohatě odměněn, až se přihlížející Satan vrátí.

Stará a zkušená Lachesis by mohla fundovaně vytrhnout vlákna, aby odstranila zauzlení a zabránila Satanovu plánu. Co však pro ni bylo jednoduché, zdálo se pro novou Lachesis složité. Potřebovala nějaký čas, aby se do řemesla vžila. Musely tedy zvolit jinou cestu: navštívit senátora.

Když nadešla noc „nehody“, vzala si Niobe tělo a po vlákně sklouzla do pavoučího hnízda ležícího nejbliž senátora venkovského sídla, kde probíhal soukromý večírek se spolupracovníky, přáteli a známými tohoto politika. Teklo tam hodně alkoholu a velké množství účastníků představovaly mladé a vstřícné ženy. Niobe tomu nerozuměla. Jak je možné, že má někdo takové koníčky, když je jedním z nejlepších politiků. Člověk asi nemá být souzen podle svých soukromých koníčků. Počítají se jeho zásluhy v úřadě.

A ženy nemohou být haněny za to, že jsou přitahovány do středu dění, to je jejich povaha. Ona sama taky nemilovala Cedrika, dokud jí nepředvedl svou moc. Nejjednodušší pro ni nakonec bude se včlenit. Tvářila se jako profesionálka v určitém oboru.

Sklenici na víno si naplnila vodou a snažila se počínat si tak, aby nikdo nepoznal, že není opilá. Nikdy se neopila od té doby, co bylo Cedrikovi špatně. Odmítala nabídky zajímavých mladých mužů a postupně se propracovávala k senátorovi. „Senátore, váš život je v nebezpečí,“ zašeptala mu, když s ním tančila.

Usmál se jako při volební kampani. „Jste ruský agent?“

„Jen přítelkyně statu quo. Nějaké auto se chystá narazit do vašeho. Dnes v noci nikam nejezděte, senátore.“

Znovu se usmál, ale tentokrát to byl jen zastírací manévr. Neměl rád, když mu lidé říkali, co má dělat. Politicky stál na správné straně mnohem častěji než na nesprávné, to z něj však ještě nedělalo bezchybného člověka. V každém vlákně, jak se už dozvěděla, je směs dobra a zla, v níž vězí podstata života, jestli je možné v tomto směru Satanovi věřit. K plné spokojenosti jí to nikdy nestačilo, ale byla to pravda aspoň z poloviny. Politik se o její varování vůbec nezajímal – fyzicky však Niobe byla ten typ, který senátor nenechával jen tak stát. Proto se rozhodla jej navštívit ve své vlastní podobě s možnou neodřeknutelnou nabídkou. Za chvíli šel kolem ní.

„Nemáte něco lepšího?“ zeptal se.

„Váš život,“ odpověděla jako předtím. „V tomto domě jste v bezpečí, dovnitř vrah nevstoupí. Má se s vámi střetnout dnes v noci na cestě. Zůstaňte tady, ráno vám už nic hrozit nebude.“ Věděla, že démon–duch nemůže opustit Peklo na delší dobu než jen na pár hodin.

„Zůstat zde – s vámi?“

„Ne, senátore. Jsem tady jen proto, abych vás varovala. Držte se toho, a vše bude v pořádku.“ Otočila se a kráčela pryč. Když se dostala z dohledu, změnila se v Lachesis, aby ji senátor nemohl sledovat a vyšla z domu. Venku se proměnila v pavouka, vylezla na strom a dívala se.

Její varování určitě nemělo žádný účinek. Jakmile jednou mělo vlákno své místo, bylo těžké je přemístit. Tohle bylo navíc zapleteno ve změti. Senátor se objevil v doprovodu mladé ženy, kterou chtěl

vzít na projížďku. Měl sice manželku, ale takové věci muži neberou příliš vážně.

Niobe nevěděla, co má dělat, a tak se spustila na senátorovo rameno. Teď mohla jedinež jít s ním a doufat, že se jí podaří ho navést, aby se vrahovi vyhnul. Možná, že až uvidí blížící se vrahovo auto, vzpomene si na varování a včas zmizí z cesty. Démon za ním pak sice může přijít pěšky, ale to by se jí možná podařilo překazit. Určitě to může zkusit. Jak moc si přála, aby se to vlákno nezkroutilo právě teď, když je Lachesis nezkušená – jenže to je zrovna ten důvod, proč se zkrivilo. Satan vždy využije každou šanci!

Senátor nastoupil do malého auta a dívka si sedla vedle něho. Ven vyjel zadní cestou, a tak se vyhnul stráži vepředu. Rozhodně se nestaral o to, jestli bude spatřen a zpráva o schůzce se donese jeho ženě. Blázen!

Niobe věděla, že se vrah skrývá venku a čeká, až uvidí senátorovo auto. Neviděla skoro žádnou šanci, že by se celý problém podařilo vyřešit, aniž by se cokoliv stalo.

V pavouci podobě jde mluvit ztěžka, ale jde to.

„Senátore!“ oslovila ho Niobe blízko jeho levého ucha.

Podíval se na dívku po své pravici. „Ano?“

„Co?“ zeptala se dívka.

„To nemluvila ona,“ řekla Niobe. „Já mluvím. Jsem ten pavouk na tvém rameni.“

Senátor se vyděšeně podíval vlevo. „Co je to za nesmysl?“

„Je to jen malá změna podoby. Jsem ta žena, která vás předtím varovala.“

„Ta pěkná,“ vzpomněl si. „Nevěděl jsem, že jste kouzelná.“

„O co jde?“ nechápala dívka na vedleším sedadle.

„Tady ten pavouk se mnou mluví,“ vysvětloval senátor.

„Jaký pavouk?“ Tomu nerozumím!“

„Pořád je tady hrozba!“ křičela Niobe. „Zmizte z cesty, než vás uvidí vrah!“

Teď senátor zaváhal. „Myslím, že to stojí za pozornost. Vy jste se však změnila. Vím teď, že měníte podoby. Ale proč se o mne zajímáte?“

„O vás osobně se příliš nezajímám,“ řekla Niobe. „Kdyby snad ano, nejspíš bych vaší ženě řekla, o co se dnes v noci zajímáte vy.“

Jste však jeden z lepších lidí ve zmatku, jakým dnes politika je, a možná před sebou máte zajímavou budoucnost, takže nechci, aby vás zlo zničilo. Senátore, prosím – otočte to, vraťte se zpátky na svůj večírek. Schovejte si své láskování na nějakou jinou noc.“

„Ted’ jsem to slyšela!“ zvolala dívka. „Jak může pavouk mluvit?“

„Nejsem si jist,“ řekl senátor a Niobe věděla, že přemýšlí o současné situaci, a ne o mluvících pavoucích. Projevila se jedna z jeho slabostí: neschopnost učinit pevné rozhodnutí v krátkém čase. Normálně měl poradce a scenáristy, aby mu do úst dodali slova. Možná na nich závisel až moc. Oproštěn od toho všeho vypadal nejistě.

„Ta to hrajte na jistotu!“ požadovala Niobe. „Jediné, co ztratíte, je schůzka! V opačném případě můžete přijít o život!“

Stále se nemohl rozhodnout. „Můžete být kouzelná, ale neznám vaše pravé pohnutky. Nebezpečně může být i na večírku.“

„Tak jed’te někam jinam!“ křičela Niobe svým tenkým pavoučím hláskem. „Projděte se třeba po lese! Cokoliv, jen dneska nejezděte po této cestě!“

Konečně dospěl k rozhodnutí. „Dobře – nechám toho. Emjay, sedneš si za volant. Já vystoupím a budu se dívat. Jestliže jde nějaký vrah po mně, tebe si ani nevšimne. A já zjistím co a jak, až ho uvidím.“ Jakmile zastavil auto, vytáhl tmavé brýle a nasadil si je.

„Ale já neznám cestu!“ protestovala dívka.

„Pokračuj dál rovně, končí na pláži. Není to daleko. Přijdu tam za tebou, jakmile si ověříme příběh Slečny Pavouci. Chci vidět, co vlastně je na téhle cestě.“

„Dobře. Když to říkáš –“ souhlasila dívka neochotně. Přesunula se a uchopila volant. Pomalu se rozjela a senátor se za ní díval, dokud mu keře nezakryly výhled.

Když se světla vozu ztratila úplně, senátor se začal věnovat Niobe. „V pořádku, pavouci ženo – změňte se zpátky do lidské podoby! Věnuji vám svou pozornost – v pořádku!“

„Nepřišla jsem sem kvůli...“ protestovala Niobe.

„Změňte se, nebo plácnu na místo, kde sedíte. Zvedl otevřenou dlaň a naznačil pohyb směrem k rameni.

Niobe se neochotně změnila. Nebylo to proto, že by v pavouci podobě byla zranitelná. Obklopovala ji jemná pavučina, která ji chránila i v lidské podobě, bez ohledu na to, jakému nebezpečí byla vystavena.

Thanatos a Chronos měli své pláště, ona měla svou pavučinu. Nechtěla však senátorovi přiznávat svou pravou totožnost, a tak splnila jeho přání. Seskočila z ramene a ve své vlastní podobě se postavila vedle něj.

„Ted’ je to lepší,“ zhodnotil senátor a chtěl se jí dotknout.

Uskočila. „Jestli si, senátore, myslíte, že to celé byl jen důvod vás samotného vylákat – nebojíte se, že je to léčka?“

„Ne.“ Dotkl se svých brýlí. „Odhalují zlo. Ve vás je těžké zlo najít. Viděna přes ně jste stejně milá, jako jste milá bez nich.“

„Ano, nejsem zlo, stejně jako nejsem –“ Odmlčela se, protože něco zaslechla.

Slyšel to taky. Skrčil se ze keře a pozoroval cestu. Ze směru, kterým zmizela dívka, se blížilo auto. V jeho sklech se odrážela noc a jeho motor měl nepěkný zvuk. Senátor obrátil oči v sloup a ztěžka zalapal po dechu. Niobe mu položila ruku kolem ramen, aby ho udržela v tichosti.

Auto přejelo. Senátor na ni pohlédl, sundal si brýle a v jeho očích se odrazil svit Měsíce. „Ta věc – v tom autě – to byl démon!“

„Byl to muž posedlý zlým duchem,“ souhlasila Niobe. „Ted’ to víte.“

„Kdybych byl –“

„Tak by vás to spatřilo, přidalo plyn a najelo přímo do vás. Nedělá si starosti, jestli zemře. Je pořád mrtvé, i když posedlý muž ne.“

Znovu se podíval na cestu. „Jelo to za Emjay?“ ptal se ustaraně.

„Nemohlo. Je to zacíleno jen na jednu osobu: na vás.“ „Stejně za ní půjdu,“ rozhodl se. „Nechci ji nechávat samotnou, když se po cestě pohybuje něco takového!“ Pomalu se rozběhl dál po cestě.

Niobe ho zastavila.

„Pěšky tady taky nejste v bezpečí, senátore! Ten démon se vrátí a –“

„Schovám se, když se to přiblíží!“ vydechl a zvolnil tempo kroku. Kondici na to, aby běžel celou cestu, neměl.

Vrahův vůz se vrátil a senátor se skryl do křoví. Démonem posedlí lidé nejsou příliš čilí nebo ostražití, protože většinu energie démon spotřebuje na práci s hostitelským tělem, takže se taková věc třeba nikdy nedívá do stran. Lépe by to fungovalo, kdyby se démon usadil v těle a řízenému člověku jen vysílal rozkazy – ale rozkazy není možné dovést osobu až k sebevražedné kolizi. Démon tedy musel převzít celkovou kontrolu, aby se ke konci neobjevila nenadálá překážka. Nejspíš proto také nešlo tuto záležitost moc protahovat. Hodně duševní energie muselo být převedeno v energii fyzikální.

Proč neposlal Satan démona s normální hmotnou podstatou, jako to udělal na kouzelníkově svatbě? Asi proto, že by to bylo příliš složité. Hmotní démoni náleželi Peklu a obětovat je bylo možno jen ve zvláštních případech. Pro demony je lidské tělo dobrým hostitelem, stejně jako pro anděly. Je snadnější poslat démona–ducha jako v tomto případě, je to ovšem bez záruky. Satan nejspíš nepočítal s tím, že se na scénu dostaví Osud osobně. Zapomněl na otevřený účet, který měl u Niobe.

Došli až k mostu, jenž se klenul přes malý mořský záliv, a překvapeně se zastavili. Dřevěné zábradlí mostu bylo proražené. Vůz nejspíš sjel z mostu a spadl do vody.

„Neznala cestu!“ zvolal senátor. „Podívejte, most se zatáčí a ona jela rovně.“

Svlékl si sako a zul si boty. Střemhlav skočil do vody a začal hledat auto. Za chvíli se udýchaný vynořil. „Je tady dole!“

Niobe vyslala dolů kouzelné vlákno a spustila se po něm nad vodu. Stejně mohla jen přihlížet a nesměla do ničeho zasahovat osobně. Uviděla auto a vevnitř dívku.

Vrátila se nahoru. „Je mrtvá!“ hlásila. „S tím už nemůžete dělat nic. Jděte domů.“ Pak se s bolavým srdcem vrátila do Očistce.

Tam na ni čekal sám Satan. „Tak jste se do toho vložila, sladká,“ pravil. „Pěkné, ovšem neuspěla jste.“

„Zachránila jsem mu život!“ obrátila se k němu vztekle.

„A vyměnila jste ho za život nevinné dívky,“ zkonstatoval. „Můj záměr tím byl splněn. Nezajímá mne, jestli ten muž žije, nebo ne. Chtěl jsem ho znemožnit jako politika. To se podařilo.“

Niobe se protáhla kolem něj. Neměla chuť se s ním déle bavit. Ale následující události daly Satanovi za pravdu. Senátor si vymyslel příběh, že vezl dívku zpátky do města, špatně zatočil, a tak zabloudil k zátoce. Stačil z vozu ještě vyskočit, ale ona ne. Někteří tomu věřili, jiní ne. Byl nakonec dvakrát objemnější než dívka. Jak by mohl auto opustit rychleji než štíhlá dívka? Objevilo se až moc otázek. Senátor by možná byl hlavním kandidátem na prezidenta za svou stranu. Po skandálu s dívčinou podivnou smrtí nemohl počítat ani s nominací. Pokračoval jako senátor, ale už nikdy nemohl být prezidentem. Jeho kariéra skončila. A to všechno proto, že nechal dívku řídit samu po neznámé cestě.

„Kdybych to uměla s vlákny ...“ povzdechla si Lachesis.

„Porážení Satana vyžaduje mnoholeté zkušenosti,“ těšila ji Niobe sklesle. „Je to zákeřný a nevypočitatelný soupeř. Myslely jsme si, že Satan usiluje o senátorův život, a ne jen o jeho kariéru. Nejspíš bylo pozdě všechno zvrátit, už když jsme objevily původ zmatku.“ Její vztek vůči Satanovi se opět obnovil. Už mockrát se ho pokoušela porazit, a nikdy neuspěla, ať už to bylo s Cedrikem, s Blanche, nebo teď se senátorem. Přála si, aby mohla Satana zrušit úplně. Ale zdálo se, jako by představitelé dobra nebyli schopni odvety proti zcela bezohledné síle Vtělení Zla.

Chronův čas se krátil. Jak se blížil chvíli svého nástupu, stával se méně zkušeným. Pro něj to znamenalo nástup do úřadu, pro ostatní jeho odchod. Chronův úřad představovaly přesýpací hodiny, jednoduchý a zároveň mnohofunkční kouzelný nástroj, důležitý pro smrtelnou existenci.

Z tohoto pohledu byl úřad skoro stejný jako jiné, ovšem jen do chvíle, kdy vyšla najevo skutečnost, že Chronos žije naopak, do doby svého zrození, kdy zanechá hodiny svému předchůdci. Je to poněkud nešikovně zařízeno.

Niobe vždy byla – vždy bude – Chronovi nablízku, což bylo zvlášť důležité hlavně teď. Fyzický věk měl téměř dvojnásobný, ale jinak se choval jako podstatně mladší. V jejich milostném životě se objevil prvek zoufalství, jako by se potřeboval ujistit, že aspoň něco zůstalo stejné jako v jeho smrtelném životě. Mohl sám měnit čas, ale chyběly mu zkušenosti, a to ho činilo značně nejistým.

Nakonec dospěli až k počátku. Niobe to věděla, protože se jen tak mimochodem prozíravě zeptala, kolikrát se už spolu viděli, a mohla si tak odpočítávat. Teď bylo vidět, jak je jí ohromen, ale bál se to přiznat. Nebyl schopen dát své práci ten správný ráz, a vypadalo to místy i na slepou uličku. Jemně ho vedla, dávajíc mu najevo, že je všechno v pořádku, že mu rozumí. Opravdu mu rozuměla! Ve svém smrtelném životě před dlouhým časem by se sama vyděsila, kdyby se teď viděla. Nyní však byla o třicet šest let vyspělejší a Chrona znala více, než by tomu byla schopna sama uvěřit. Představoval pro ni starého přítele a nikdy nelitovala jediné chvíle jejich vztahu. Satan ji samozřejmě nenazval jinak než call girl, to však bylo volání ve vzájemném respektu. Porozumění, kterého se jí dostávalo od Chrona, pro ni bylo nesmírně důležité. Na opravdovou lásku, kterou prožila jako smrtelná, úplně zapomněla.

Románek skončil, nebo také ještě nezačal. Přišla za Chronem naposledy v jeho prvním/posledním dni v úřadě. Věděla, že bude vyděšený, vzala ho tedy v klasickém gestu za ruku a odvedla ho k jeho sídlu, kde mu mohla všechno vysvětlit pohodlněji. Mimo sídlo se jejich časy mýjely a dělaly potíže v komunikaci, protože ještě nevěděl, jak k regulaci času používat přesýpací hodiny. Musela použít předtištěné tabule, aby mu sdělila, jak se má udržet v čase na tak dlouho, aby byl schopen chytit ji za ruku. Tisk totiž zůstává srozumitelný, ať se člověk pohybuje v čase dopředu nebo dozadu.

Dělo se tak na místě zábavního parku, po němž se zmateně pohyboval. Z toho, co jí vyprávěl předtím, věděla, že se to děje hodinu poté, co převzal funkci. Zabloudil ven z parku a přál si, aby ho našla dřív. Teď však pochopila, proč nepřišla (nepřijde). Tu hodinu potřebovala, aby ho zorientovala. Natiskla tabule, aby mu sdělila, jak má použít přesýpací hodiny na zastavení svého pohybu v čase. Když se zachoval podle instrukce, začal se pohybovat v čase dopředu, a mohli si popovídat. Když už jednou byli v sídle, nehnuli se od sebe ani na krok – teď se však vracela ona, ne on. Půlhodina jeho návratu se vyrovnávala s její půlhodinou, takže se ocitla v témž čase, kdy začala rozhovor – velké plus, které pečlivě připravila. Chronos už nyní chápal mnohem víc a ocitl se v péči pohodlného prostředí sídla. Bez zaváhání věděla, že to vyjde, protože si to tak pamatovala.

Ted' se musela vypořádat s druhou částí: pořádně si prohlédnout nového Chrona. Chronos byl pro její práci natolik důležitý, že se rozhodla nenechat si ujít tuto šanci. Musela přesně vědět, co se bude dít. Vrátila se do zábavního parku a zkoumala situaci.

Přišla tam několik minut nato, co předtím vysvětlovala Chronovi pomocí předtištěných tabulí, jak se má zařídit. Tentokrát se před ním skryla. Změnila podobu na Atropos, protože Lachesis byla na tyto záležitosti ještě příliš nezkušená. Svou tvář skryla za kapesník, takže ji Chronos nepozná, kdyby ji zahlédl. Ne snad proto, aby se v tuto chvíli nedopídl jejího původu a povahy, jen ji ještě neměl potkat. Sledovala ho, jak se pomalu vrací do parku. Nikdo jiný si ho nevšímal. Smrtelníci zřídka kdy poznají Vtělení a pozpátku žijícího bylo také těžké spatřit. Přestože se pohybovali v nepřehledné tlačenci, byl výsledný efekt, jako by si ti dva hráli na schovávanou.

Když ho viděla zmateného a nešťastného, pocítila k němu lítost. Zнала jeho momentální pocity, protože jí o nich vyprávěl. Vůbec ho nyní znala lépe, než jej znal a bude znát kdokoli jiný. Třicet šest let vztahu a milování už něco znamená. Lepší by bylo, kdyby ho milovala, protože on ji také miloval. Dospěla však k názoru, že je potřeba, aby jeden z jejich dvojice zůstal objektivní. Bylo pro ni nemožné se plně vyrovnat s převrácenou povahou jejich vztahu a nebrat nedorozumění tak vážně. Vzpomínala, jak se po vzájemné dohodě zkoušeli milovat ve svých přirozených stavech, pohybující se po vlastních časových osách. Museli pečlivě spolupracovat, předtím i potom. Jako novinka to mělo něco do sebe, ale pro ni to neznamenal více než normální akt a vzrušená byla jen trochu. Dělal to pro něj a kvůli jeho zájmům. V jistém ohledu to mohla brát i jako zklamání. Vzpomínala si na to přesně, když ho viděla zpětně bloudit davem. Možná, myslela si, je to celé analogie k lidskému údělu: každý bloudí po své křivce, snaží se potkat s ostatními a uspěje jen částečně. Každý, ať smrtelný či nesmrtelný, putuje po vlastní časové linii a není schopen si dokonale porozumět s ostatními, ačkoliv se o to všichni ze všech sil snaží.

Dostal se nakonec až k domu hrůzy. Šla za ním. Vstupenky si nekupovali, protože provozovatelé atrakce je vnímali stejně jako ostatní smrtelníci. Skutečnost, že je nikdo neviděl, nebyla způsobena jejich neviditelností. Spočívalo to spíš, jak se domnívala, v analogii

smrtnosti: životy lidí vůbec nebývají brány v potaz těmi, kterých se týkají.

Strašidelný dům obývalo velké množství duchů s umělými tvářemi, kteří čas od času znenadání vyskočili, vykřikli „Hůůůů!“, a tak děsili platící návštěvníky. Opravdu vyděšené byly jen malé děti, ostatní věděli, že duchové jsou umělé, a proto neškodní. Přesto to v určitém smyslu byla legrace, asi jako hraní pro hazardní hráče. Iluze strachu a možného bohatství, to je to, co zábavní park nabízí.

Niobe se před jedním duchem zastavila. „Řekni mi, co od toho čekáš!“ zeptala se ho. „Necítíš se trochu hloupě, když si tady tak hraješ?“

„Jo, máš pravdu, je to stupidní a otupuje to, prohlubuje to předsudky, které lidé vůči duchům mají, jenže na druhé straně tady dobře platí,“ odpověděl duch. „Duchové jinde práci neseženou, jak víš.“

„A jaký ty máš užitek z peněz?“

„Podívej, mám k tomu své důvody,“ řekl duch a proměnil se do ženské podoby. „Když jsem ještě žila, chodila jsem do práce a jednou, protože už bylo pozdě, zkrátila jsem si cestu touhle uličkou. Tušila jsem, že bych to neměla dělat, ale v tom měsíci jsem přišla pozdě už dvakrát a potřebovala jsem přijít včas. Najednou proti mně vyskočil maskovaný muž. Křičela jsem a snažila se utéci, ale strhl mě dolů, k obličejí mi přiložil nůž a znásilnil mě. Celou dobu jsem křičela, na pomoc mi však nepřišel nikdo – a v okolí se pohybovali lidé, kteří by mi mohli pomoci. Nakonec – až moc pozdě – jsem zešilela, vrhla jsem se mu po ruce a zkroutila mu ji. Poslední, co si pamatuji, je nůž blížící se k mému krku.“

„Ach tak,“ řekla Niobe. To, co vyprávěl duch, byla víc než odpověď.

„Když jsem po čase nabyla vědomí, byla jsem mrtva,“ pokračoval duch. „Vytušila jsem, že jsem zemřela během několika minut v bezvědomí. Mé tělo tam leželo na zemi, od pasu dolů nahé, z hrdla se stala krvavá kaše a násilník byl pryč. Nevzala jsem to zase s takovým klidem. Zůstala jsem poblíž, abych zjistila, kdo to udělal, a donutila ho za to zaplatit. To ovšem stojí peníze, soukromá očka nedělají zadarmo. A tak jsem tady a vydělávám peníze. Už brzo budu mít dost na to, abych si jednoho na den zaplatila, a jestli to

nedokončí, budu pracovat do té doby, než vraha někdo vypátrá.“ Pokrčila rameny. „Když se na to podíváš z téhle strany, strašení není tak špatná věc.“ Odmlčela se, pak vyskočila ven a na nějaké dítě a zakřičela „Hůůůů!“ Dítě zaječelo, rozhihňalo se a potěšené vyběhlo ven. „Přeji ti hodně štěstí,“ řekla Niobe. „Řekni mi – jak to, že mě vidíš jako osobu?“ ptal se duch. „Myslím, že mnoho takových lidí ne–“

„Ty jsi osoba,“ zdůraznila Niobe. „Sama jsem vytvořila tvé vlákno. Je mi líto, že skončilo tak brzo.“ „Ty – ty jsi Osud! Nepoznala jsem tě!“ „Není divu,“ řekla Niobe a vydala se za Chronem, který se vrátil do průchodu.

Zajímalo ji, proč si Chronos vybral pro výměnu zrovna tohle místo. Vymyslel to ten příští Chronos, ten, který přijde z budoucnosti. S místem narození nebyl svázán přesně do chvíle svého původu. Vybral si místo, jaké chtěl, jeho následovník tam přišel a převzal si přesýpací hodiny. Netušila, jak nástupce věděl, kam má přesně přijít. V těchto věcech zřejmě existovalo nějaké vedení, ne však normální vedení Osudu. Lachesis samozřejmě odměřovala každé smrtelné vlákno, jakmile se ten nový stal Chronem, vlákno Tapiserii opouštělo způsobem neohlášené demise. Chronos – ten, jehož tak dlouho znala – poznamenal kdysi, že se mu jeho smrtelná existence zdála tupá a bezvýznamná – přesně užil výraz jalová –, takže když se naskytla příležitost stát se Vtělením, neváhal. Ale neuvědomil si tehdy, že to znamená žít zpět a bojovat se Satanem.

Chronovu budoucnost znala dobře. Vyhlížela škvírou z domu hrůzy, jak se Chronos, kterého zná, pozpátku souká do tmavé komory osvětlené jen povrchem přesýpacích hodin. Z dálky přicházela normálním dopředným pohybem další postava. Druhý Chronos!

Ne – to je ten, kterého zná! Usoudila tak ze způsobu jeho chůze. Šel dopředu a ten druhý pozpátku. Setkají se uprostřed komory. Přesýpací hodiny zaplály.

V záři hodin se najednou objevily tři postavy: dvě mladé ženy a dítě! Něžací návštěvníci domu hrůzy procházeli kolem.

Ty dvě ženy jí však připadaly známé. Niobe zachytila podobu jedné, když se otočila: štíhlý pas, medové vlasy –

Niobe ji poznala a ztuhla. To byly její dvojnice!

Jedna z nich vykročila přímo k ní. „Pojď se mnou, Niobe,“ řekla. „Já ti to vysvětlím.“ Vzala Niobe za ruku.

Niobe ji ven z komory následovala naprosto bez vůle a druhou ženu s dítětem nechala za sebou. Co se to děje?

Na denním světle se k ní její dvojnice s úsměvem otočila. „Jsem ty o dvě hodiny později,“ objasňovala. „Pamatuješ, jak ses rozdvojila, když jsi strávila poprvé hodinu v Chronově sídle?“

„Ach. Ano, ale –“

„Teď jsi tady třikrát,“ pokračovala druhá. „První já je to, které navštěvuje sídlo, druhé já je v sídle a žije pozpátku v čase a třetí já je to, které žije znova normálně kupředu poté, co opustí sídlo. Dřív jsi je všechna mījela.“

„Hm, ano. Ale –“

„Právě teď jsi první já. Já jsem třetí já. Druhé já je s Chronem a žije zpět.“

„Ale tady není jeho sídlo!“

„O hodinu nás vrátil. Ke svému odchodu potřebuje společnost. Je to koneckonců jen dítě.“

„To dítě – které jsem právě viděla?“

„U Chrona na věku ani na pohlaví nezáleží stejně jako u kteréhokoliv jiného Vtělení. Jen se ujišťuji, jestli rozumíš situaci.“

Niobe se zhluboka nadechla. „Myslím, že ano. Ale kdo – kdo ti to vysvětlil, když jsi byla první já? Myslím, když jsme všechny části jedné osoby –“

„Třetí já mi to vysvětlilo, samozřejmě.“

„Ale ty jsi třetí já!“

„To jsem teď. Předtím jsem nebyla. Byla jsem ty.“

„Ale –“

Ta druhá se zasmála. „Nepokoušej se to rozluštit, moje já! Zablokuješ si myšlení. Doopravdy tady nejsme tři, jen jedna v odlišných časových rovinách. Pamatuj si, že Chronos je proti paradoxům chráněn, a my, když jsme s ním ve styku, taky.“

Niobe přikývla, ačkoliv byla zmatena. „Teď už vím, jak se Chronos cítil jen před pár minutami, když v úřadě začínal. Je toho k pochopení přece jen trochu moc!“

„Vím, ale pro toho druhého Chrona je to taky těžké. Bojí se. Bud' na něho proto laskavá, to ti nic neudělá. Já to ze své pozice musím vědět.“

Pak se začaly smát obě. Ne náhodou si byly podobné.

Ty dvě si povídaly po celý zbytek hodiny a zjistily, že se vzájemně doplňují. „Musíme to někdy uspořádat znovu!“ prohlásila třetí já a Niobe souhlasila. Příště spolu strávíme čas v sídle, protože nebude určen k milování. Přijď dřív já na tebe počkám.“

„Souhlas,“ potřásl si rukama.

Pak, až nadešla ta správná chvíle, se vrátily do komory. „Musíme se rozdělit,“ řekla třetí já a objala ji. Byla to velmi přítulná osoba. „Líbilo se mi povídat si s tebou.“

„Ano,“ souhlasila Niobe. V druhých očích uviděla slzy. Po všechny ty roky, co měla funkci Clotho, to neudělala. Teď zjistila, že dělala chybu.

Vešla do komory, nerozhodně se zastavila, otočila se – a třetí já s ní splynulo. Popošla dál dovnitř, kde stálo dítě s druhou ženou. „Ahoj,“ pozdravila.

„johA,“ odpovědělo druhé já.

Pak k ní najednou druhé já zezadu přistoupilo. Ucítla letmý dotek a klopýtla dopředu.

„Ahoj,“ řekla Niobe.

„johA,“ odpověděla druhá, ale odcházela pozpátku pryč.

„Tuším, že víš, že jsem tě vrátil, Obe,“ řeklo dítě.

Vyděšeně se na ně podívala. Byl to asi osmiletý kluk s krátkými, jako slunce lesklými vlasy a očima modrýma, jako byly její vlastní. Opravdu to byl Chronos, protože držel v ruce přesýpací hodiny.

„Ano. Potřeboval jsi – společnost. Pro – předání úřadu.“

„Nikdy dřív jsem neumíral,“ řekl důvěrně. „Nechci při tom být sám.“

Niobe se rozhlédla a spatřila, jak se třetí já oddělilo od druhého já, nebo spíš naopak, protože se pohybovala pozpátku. Ona sama nyní byla druhé já. Se svými dalšími já, přicházejícími a odcházejícími, si vyměnila pozdravy. Kvůli převrácenému času to vypadalo, že ty druhé dvě spolu mluví jen vteřinu. Teď však má na práci něco jiného.

„Není to smrt,“ utěšovala ho.

„Pro mne je to totéž,“ řekl. „Budu v Pekle nebo v Nebi.“

Niobe se změnila v Lachesis, která probírala svá vlákna. Jedno se odněkud vynořilo a přiskočilo k ní. Vypadalo čisté. „Nebyla jsem si jista,“ Proměnila se zpátky.

U zdi stála dvě křesla. „Doufám,“ řekl, když se posadili. „Vím, že se o to nemusím starat, ale jsem jen dítě. Bojím se!“ Pak sklopil oči a začal plakat.

Niobe ho objala a stáhla jej do svého klína. Nikdy v životě nebyla schopna odepřít někomu, kdo potřeboval útěchu, a slzám rozuměla snad ze všech nejlépe. „Jsi dítě, drahoušku, jistěže jsi!“ utěšovala ho. „Každý z nás se toho bojí!“

Slzy se brzo zastavily, ale stále ho objímala, jako objímala jeho nástupce. Občas se přihodí, že muž v jakémkoliv věku potřebuje zvláštní péči a ženskou něhu. Je jen zlé, když se to obě pohlaví snaží nahradit sexem.

„Viš, Obe,“ řekl, „když jsi přišla, tuším že před třemi lety, možná dvěma, byl jsem zoufalý. Miloval jsem Lisu. Ale když jsem poznal tebe, oblíbil jsem si tě víc, jsi hezčí.“

Lisa byla evidentně její následovnice – za dva, za tři roky. Niobe na sobě nedala znát šok. Vůbec nikdy nepomýšlela na to, že ukončí své působení. „Krása není ukazatelem povahy,“ řekla. „Jsem si jista, že Lisa byla skvělá žena.“

„Ale jistě. A když jsme spolu bláznili, škádlívala mne svou hatmatilkou. Ale ty –“

Niobe změnila předmět rozhovoru. „Jak ses stal Chronem?“ zeptala se a zadívala se na zářící přesýpací hodiny, které se vznášely před nimi. Nechal je tam, když začal brečet, a ony už tam zůstaly.

„Ale to víš,“ řekl udiveně a pokrčil rameny.

„Nevím“ připomněla mu. „Nebyla jsem tady, vzpomínáš? Byla Lisa.“

„Á, ano. No dobře, nastal čas předání hodin, ale chlápek, co je měl převzít, ustrašeně utekl.“ Široce se usmál. „Viděl to a utekl. Ještě při tom mohl křičet hurá. Hrál jsem si v parku a dověděl jsem se, že to někdo vzít musí, tak jsem se přihlásil a vzal jsem to. Byl jsem příliš mladý na to, abych si to rozmyslel. A tak jsem tady, osm let pak. Myslím předtím.“

„Překvapuje mě, že jsi byl schopen tu práci vzít,“ mumlala.

„Nó, Mae Zips mi ukázala, jak na to. Byl jsem veden.“

„Mae Zips?“

„Vždyť ji znáš, Obe. Tvoje prostřední třetina.“

Aha. Lachesis. Důraz byl na první slabice, takže s mezi *e* a *i* bylo těžké: LACHE–s–is. Děti přece vůbec neberou jména vážně.

Mae Zips! zafrkala Lachesis v myšlenkách. *Ten smrkáč* –

„Poté, co odešla Lisa, jsem tě měl rád nejvíc, Obe. I když Atapos je taky dobrá. Kdybych mohl vyrůst, oženil bych se s tebou.“

„Nesmrtelnost je taky závazek,“ řekla Niobe se smíchem.

Tak si povídali, Chronos byl klidný a za hodinu byl připraven na posmrtný život. V poslední minutě zvedl přesýpací hodiny, Niobe ho ještě stačila políbit a pozpátku se dostala bokem. Jakmile si hodiny převzal další, zatím ještě nezřetelný Chronos, kouzlo vracení ji opustilo a znovu se pohybovala dopředu.

Přispěchala k překvapené první já. „Pojď se mnou, Niobe. Vysvětlím ti to.“ Táhla ženu pryč, dřív než jejich přítomnost stačila narušit dialog druhé já a mladého Chrona. „Jsem ty, o dvě hodiny starší,“ představila se a začala objasňovat situaci. Její první já bylo teď značně překvapené. Když nyní věděla, co dělá, byla to legrace.

Zavedla tedy její další já zpátky do komory, splynula s ní, když ona zaváhala. Dívala se, jak se první a druhé já střetly – a najednou obě zmizely. Stálo tam jen dítě Chronos a nervózně čekalo na svou společnost.

Jak mohl vědět, že za ním přijde a bude souhlasit se svým vracením po celou hodinu? Nejspíš mu to řekla, když nadešel čas. Přes to všechno je dobré, že Chronos je před paradoxem chráněn.

Tiše odešla. Už měla dost této scény. Nastal čas vrátit se k normální práci.

Jen jedna věc jí pořád vrtala hlavou. Má před sebou dva nebo tři roky, dokud neopustí svůj úřad! A pak ji nahradí Lisa.

DRUHÁ LÁSKA

Niobe čas od času navštěvovala svou smrtelnou rodinu. Pachův z tragédie, která se odehrála na svatbě, pomalu přešla. Její syn kouzelník vypadal se svou nevěstou Blendou opravdu šťastně. Stala se učitelkou, a rezignovala tak na možnost využít svou krásu v zábavním průmyslu. Blenda často navštěvovala svého otce Paciana, aby se ujistila, že mu v jeho samotě nic nechybí. Zčásti to také byla její samota, ale ona se jí bránila pomocí kouzelných kamenů svého muže. Nebyla v tom, jak Niobe věděla, žádná pýcha. Jednoduše, když nebyla se svým mužem, se svým otcem nebo neučila ve třídě a neměla co na práci, potřebovala nějak zabít čas. Tady se projevovala jedna z prospěšností moderní magie – usnadňovala život lidem, kteří se dostali do nějaké krize. Z týchž důvodů možná Blenda odkládala také založení vlastní rodiny.

Zato Pacianovi se vůbec nevedlo dobře. Také se rozhodl použít magii, aby si ulehčil trápení, ale jeho zármutek se časem nezmiřňoval. Stále si udržoval svou důstojnost, dodržoval své závazky, pečoval o své zdraví, ale přesto to vypadalo, že rychle stárne.

Niobe to trápilo. Jako matka Kouzelníka, jehož se Satan snažil odstranit, cítila za tragédii na svatbě vinu. Také věděla, že jako Součást Osudu mohla Satana porazit s větším efektem, než se stalo. Pacian byl v mládí synův nejlepší přítel, opravdový bratr. Nebylo by správné nechat ho utopit v jeho žalu.

Navštívila ho ve své vlastní podobě a omluvila se mu. Ze začátku tomu nerozuměl, ale pak si vzpomněl. „Vy – vy jste Kouzelníková příbuzná! Ta, která pózovala s mou dcerou.“

Chvilku zápasila se svým smyslem pro slušnost, ale pak dospěla k názoru, že to nemá smysl. „Jsem ke Kouzelníkovi v příbuzenském vztahu!“ připomněla mu. „V blízkém!“

„Sestru nemá,“ řekl. „Jsem jeho bratranec z prvního kolena, z téhle strany nemůžete být. Ale jste tni tak zvláštně povědomá. V jakém příbuzenském vztahu jste?“

Chvilí se zdráhala něco říci a byla zticha. „Už jste mě dřív potkal.“

„Jsem si jist, že ano – nebo někoho jako vy. Napadá mě to vždycky, když vás potkám! Ale nejsem schopen si vás zařadit.“

„Myslím, že jste. Jsem Kouzelníkova matka.“

Rozesmál se. „To určitě, a máte šedesát let.“

„Přesně šedesát dva.“

„Jeho matku jsem poznal, když jsem byl kluk. Patřila opravdu mezi ty nejhezčí ženy. Ale potom u nás nechala Juniora, chvilku ho navštěvovala a zmizela. Měla nějakou důležitou práci, která jí zabrala všechn čas. Myslím, že prostě nemohla zůstat na místě, kde zemřel bratranec Cedrik.“ Najednou se zachmuřil. „Znám ty pocity.“

„Já jsem Niobe Kaftanová,“ řekla rozhodně. „To, co jste říkal, je pravda: nemohla jsem tady zůstat. Svého malého syna jsem milovala, ale věděla jsem, že ho nikdy nevychováám tak dobře, jako to mohla udělat vaše rodina. Tak jsem ho odložila. Toho rozhodnutí jsem nikdy nelitovala, vaši rodiče s ním – a s vámi taky – zacházeli dobře.“

„On byl vždycky hodný kluk,“ přitakal. „Potěšilo mě, když se začal zajímat o mou dceru. Jistě, jsou to bratranec a sestřenice z druhého kolena, ale to jen sjednocuje rodinu. Tím se stane odolná.“ Pak se na ni zahleděl. „Ironie je v tom, že vy se jí podobáte. Nejste však o mnoho starší než moje dcera.“

„Já fyzicky nestárnu,“ vysvětlovala Niobe. „Zůstala jsem ve fyzickém věku doby, kdy vám bylo dvanáct. Tehdy jsem vás políbila a odešla.“

„Ten polibek ...,“ šeptal vzpomínaje.

Pořád to však nebyl schopen strávit. Blenda se tím, že byla mladší, pravdě přizpůsobila a nikde to neroztrubovala. Ovšem padesátiletý Pacian se zdál už příliš starý na to, aby takové věci přijímal bez okolků. „Kouzelník možná vlastní kouzlo věčného mládí

– ale nikdy ho nepoužil, a určitě si ho neschovává ani pro svou matku.“

„Stala jsem se Součástí Osudu,“ řekla. „Vtělením. Ta bývají po fyzické stránce zmrazená. Představují na určitou dobu Vtělení Nesmrtelnosti. Jako Clotho proto nikdy nestárnu.“

Znovu na ni pohlédl. „Ale vy jste opravdu krásná,“ prohlásil, jako by to bylo něco nového. „Možná stejně milá, jako jste bývala. Mohl jsem z vás zešílet...“

„Já vím.“

Sklopil zrak. „To je dobře. Těší mě, že jste to vy a pořád mladá. Jsem si jist, že se to dá velmi snadno ověřit. Kouzelník o tom musí vědět.“

„Ví.“

„Já však potřebuji své vlastní ověření. Jak si pamatuji, Osud má tři Součásti –

„Ano. Přijímala jsem podobu Součásti Atropos, abych mohla dál navštěvovat Juniора – a vás.“

„Atropos?“

„Nejstarší Součást Osudu. Ona –“

„Vy se můžete – jen tak proměnit?“

„Ano.“

„Udělejte to.“

Změnila se v Atropos.

Pacian zakroutil hlavou. „Ne, vy nejste ona.“

„Ovšemže nejsem,“ řekla Atropos. „Atropos, kterou jste znal, odešla z úřadu, aby se, dokud neumřela, mohla stýkat s vámi a s Juniorem. Jsem její nástupkyně.“ Předala tělo Niobe.

„A vy jste taky byla tam v těle – po celou dobu?“

„Ano,“ přisvědčila Niobe.

„Tehdy k něčemu došlo –

„Ta věštba.“

„Kterou jsem obešel. Vzal jsem si Blanche. To byla ta nejlepší žena –“

„Ovšem ne nejhezčí ze své generace,“ dokončila Niobe.

„Souhlasí. To jste byla vy.“

Zasmála se. „Tak to mně říkali. A Blenda je taková ze své generace. Naplnila věštbu, když si vzala –

Odmlčela se a najednou jí to došlo. Upřeně se zahleděla na Paciana. S odvrácenou hlavou a s podobnými pocity se díval někam do prázdna.

Pak se otočil. Niobe rychle vstala a odešla.

Zpátky v sídle v Očistci se pokoušela soustředit na splétání, ale druhé dvě jí nedaly pokoj. „Nebyla jsem u toho, Niobe,“ řekla Atropos. „Ale co je na Pacianovi zlého?“

„Je to bratranec mého manžela,“ odsekla Niobe.

„Tvůj manžel zemřel už před čtyřiceti lety, nebo ne?“ ptala se Lachesis. „A Pacianova žena před čtyřmi. Oba jste teď svobodní.“

„Nikdy jsme o sobě navzájem takovým způsobem nepřemýšleli!“

„Ale on byl zblázněný –“ řekla Lachesis.

„A ty jsi ta nejhezčí –“ vložila se Atropos.

„K čertu s věštbou!“ vykřikla Niobe.

„Tohle je to, o co jde Satanovi,“ řekla Lachesis kousavě.

„K čertu se Satanem!“

„Jak přesně zněla ta věštba?“

„Každý z těch dvou kluků měl pojmout nejhezčí ženu své generace,“ začala Niobe a soustředila se, aby si vzpomněla přesně. „Každá porodí nejtalentovanější dívku. Jedna dívka se zamiluje do Vtělení, druhá se jím stane. Ne počkejte – věštby byly dvě a já jsem je pomíchala.“

„To je normální,“ uklidnila ji Lachesis. „Vzpomeň si na všechno, na co můžeš.“

„Obě se postaví proti zamotanému vřetenu,“ upřesnila Niobe.

„Tady jde o nás!“ řekla Atropos.

„Jedna se vdá za Smrt, druhá za Zlo,“ vylovila Niobe na další kousek za své paměti. „Jedna se stane spásou lidstva – dcera ochránce jelenů. To je, myslím, všechno.“

„Tak ta spása lidstva, to bude Kouzelníková dcera,“ usoudila Lachesis.

„Vždyť ten žádnou dceru nemá,“ připomněla Atropos.

„A Pacianova dcera si určitě nevezme Thanata nebo Satana!“ dodala Niobe. „Je to pěkný mišmaš. Nemůže to –“

„Dokud si nevezmeš Paciana,“ usoudila Lachesis. „A nedáš mu další dceru.“

„To je zhora nemožné!“

„V průběhu roku nás opustíš,“ řekla Atropos. „A bude to pěkné, když to uděláš.“

„Vy zatracené dohazovačky! Já Paciana nemiluji!“

„Ještě ne,“ řekly obě Součásti společnými ústy.

Uplynul měsíc, než se Niobe odvážíla přijít Pacianovi znova na oči. Díval se na ni rezignovaně. „Věštby se obcházejí jen těžko,“ řekl.

„A často jim nikdo neporozumí, dokud není pozdě,“ odpověděla Niobe. Byl to familiární dialog.

„Chci, abys rozuměla, že já jsem nikdy—“

„Samozřejmě. Je mi víc než šedesát.“

„Ale vypadáš mladší než moje dcera. Navíc byl tvou láskou Cedrik, mou Blanche. Jsem si jistý, že si nepřeješ zapřít svou lásku a já si nepřeji zapřít tu svou. Takže se od toho bláznovství můžeme klidně oprostít.“

Zapřít svou lásku. Niobe zesmutněla. Fyzicky Cedrika zapřela snad tisíckrát! Tím se před ní otevírala lepší perspektiva. Po Cedrikově smrti začala nový život a našla v něm své místo. To přece nemohlo být odsouzeníhodné naplnění jejího místa. V soukromí si svou lásku uchovávala dál, a to je to, co se počítá.

„Pace, nejsem si jista, že to je zrovna bláznovství. Tyhle věštby nakonec stejně neobejdeš. Když ses oženil s Blanche—“

„Zplodil jsem nejhezčí ženu, která byla předurčena vzít si mého bratrance,“ dokončil. „To vřeteno je zamotané víc, než jsem si myslel. Nemusí to však hned znamenat—“

„Jsou tady i další znamení. Vypadá to, že asi brzo opustím úřad. Myslím, že nakonec musím počítat s možností, že je to kvůli mé svatbě s tebou.“

„Mně nic nedlužíš, Niobe! Ta věštba byla vyřčena v době, kdy jsem byl teenager!“

„Ale víš, že Satan má se světem zlé plány. Došla jsem k závěru, že jestli věštbu obejdeme, pak dítě mého syna a tvé dcery nebude zachráncem lidstva. Možná že se vůbec nenarodí, dokud se nedokončí předpoklady celé věštby.“

„To je nesmysl! Věštby nemají části, které se nesplní, pokud se nesplní zbytek.“

„Jsem Osud,“ řekla pomalu. „Věštba je signálem Osudu. Vlákna našeho Osudu jsou předem daná, a když se jim pokoušíme vzepřít, zahráváme si sami se sebou – a nejspíš si zahráváme s celým lidstvem. Nejsem si jista, jestli máme právo hazardovat s takovým předurčením. Pace – já to musím vědět!“

Pokrčil rameny. „Není to tak, že bych k tobě choval nějakou averzi, Niobe! Zdaleka ne! Dokud jsem nepoznal Blanche, v skrytu duše jsem tě miloval a myslím si, že by se city zakrátko obnovily. Ale vždy jsem věděl, že mi nikdy nebudeš patřit celá. Jednoduše nechci pošlapat památku svého bratrance!“

„Ani já památku tvé ženy! Jestliže se však věštba jednou obejde a nebude tady zachránce lidstva –“ Roztáhla ruce. „Pace, tehdy jsem se vdávala, protože to tak bylo dohodnuto, ne z lásky. Láska se objevila později. Udělala bych to znova, kdybych si byla jista.“

„Jak si někdo může být naprosto jist, pokud jde o takové věci?“

„Ráda bych to prokonzultovala – s jednou známou. Možná bude něco vědět.“

„A kdo je to?“

„Gaia. Můžeš jí říkat Vtělení Přírody.“

„Přírody,“ přikývl, „taková bytost by o tom mohla něco vědět.“

„Chci, abys šel se mnou a mohla nás vidět oba.“ Krátce se zasmál. „Niobe, já do tvého království vstoupit nemohu.“

„Když tě vezmu s sebou, tak můžeš. Chceš to tak udělat?“

Zamyslel se a pak pokrčil rameny. „Souhlasím s tím, že bychom to měli zjistit, ať už jednou nebo druhou cestou. Jestli mě můžeš vzít, tak půjdu.“

Natáhla ruce. „No tak jdeme na to.“

To ho vyděsilo. „Ted“?“

„Já mám čas přesně teď. Ty ne?“

„Je víkend.“

Vzala ho za ruku. „Na takový výlet se nezapomíná.“

„Z toho mám strach.“ Ale smál se.

Vyhledala vlákno vedoucí do Očistce, vyšplhala po něm a jeho si přidržovala. Přešli přes zdi a listoví stromů, a ocitli se na obloze. Paco se ohromeně rozhlížel, jako to umějí jen smrtelníci, a to Niobe také otevřelo oči. Takhle způsob cestování začala provozovat před

třiceti osmi lety a stal se pro ni přirozený. Bylo dobré si připomenout fenomenální povahu své moci. Se šplháním rozhodně nespíchala!

Prosmýkli se přes husté mračno rozkládající se po Očistcem a stanuli před sídlem. „Tak tady teď bydlím.“

„V obrovském pavoučím hnízdě?“

Proměnila se v pavouka a hned zase v člověka.

„Už dlouho nejsem obyčejná žena.“

„Nikdy jsi nebyla,“ řekl.

„Ted' tě vezmu do Gaina zeleného sídla.“ Vybrala jiné vlákno, chytila ho za ruku a začali klouzat nad utěšenou krajinou Očistce. Vzpomínala, jak ji před lety Chronos přenášel od Vtělení ke Vtělení – choval se k ní decentně a pokládal tak základy eventuálního budoucího porozumění. Prozatím předčasně, ale příslušné části Tapisérie už byly připraveny. Přistáli na okraji území, které náleželo Zelené Matce. Úbočí kopce se před nimi svažovalo do plytkého údolí obrostlého vlnící se trávou. Na kopci na protější straně stál Gain Rostlinný palác. Všechno, co museli udělat, bylo překlenout kotlinu.

Vyrazili dolů. „Nemůžeš přes to natáhnout pavučinu?“ ptal se Pacian.

„Tady ne. Ge si chrání své výdobytky, takže si k ní musíš najít cestu sám, pokud se k ní chceš dostat.“

„Ty jsi tady nikdy nebyla?“

„Ale ano, mockrát. Často se radíme. Tetokrát jdu s tebou, proto je její obranný systém aktivovaný. To jsou její způsoby.“

„Příroda si dělá všechno podle sebe,“ souhlasil.

„To dělají všechna Vtělení.“

Zakroutil hlavou v obrovském úžasu. „Tohle všechno – tady nahoře v mracích.“

„Není to v mracích, jen to tak vypadá po cestě sem. Očistec leží mezi Nebem a Peklem, ale jejich přesné umístění je složité popsat. Pro jednoduchost umístíme Nebe nahoru, Peklo dolů a Očistec mezi to.“

„Předpokládám, že to všechno také nemá fyzikální podstatu.“

„To není možné určit. Ty i já jsme živí a pevní, ale mnoho jiných věcí tady vypadá, že není.“

Zastavil se a otočil se k ní. „Niobe, jsem rád, že jsem se po letech dozvěděl, kde jsi byla. Teď už plně chápu, proč jsi měla tak málo času na starosti smrtelníků.“

„Na záležitosti smrtelných jsem měla plno času!“ bránila se. „Sprádám Vlákna Života!“

„Jistě,“ přisvědčil a ona se začala za svou ostrou poznámku cítit provinile. Vždyť je to hodný a jemný muž, který nevypadá, že se chce hádat. Těžko je to jeho chyba, že se na něho stále dívá jako na dvanáctiletého kluka. Ona se fyzicky nezměnila, ale on ano.

Dosáhli úrovně údolí a vešli do trávy. S prvním krokem byla vysoká po kolena, s druhým po pás, se třetím po bradu.

Zastavili se. „Ach jo,“ řekla Niobe, „zapomněla jsem na ochranu. Nemá smysl přes to procházet, nikde není vidět, jak je údolí vlastně hluboké.“

„Může to být údolí ve tvaru V zarovnané vrcholky trav?“

„Může to tak být. Gaia si s rostlinami dělá, co chce.“

„No tak pojďme mezi trávou. Není to tak daleko.“

„Asi musíme,“ řekla nejistě.

Pokračovali v cestě. Země klesala dál, zatímco tráva se stávala vyšší a vyšší, až byla vyšší než oni. Brzy byla vysoká dvojnásobně a dlouhá, tenká stébla se před nimi pružně ohýbala, takže širší lístky na vrcholu se ani nepohnuly. Jak se nořili hlouběji, mizelo světlo. Vypadalo to jako noření se do oceánu až k neprostupné temnotě u dna.

Niobe položila nohu před sebe a šlápla do prázdna. „Ach!“ vykřikla a ztratila rovnováhu.

Pacianova silná ruka zachytila její mihnoucí se paži a vytáhla ji zpět. Pak si lehl, aby prozkoumal terén. „Je tady propadlina hluboká kolem stopy – ale předpokládám, že to je jen začátek. Potřebujeme světlo.“

Niobe vytáhla zářící nit pavučiny. Světlo nebylo velké, ale postačovalo. Ukázalo se, že svah pokračuje povrchem pokrytým kameny a štěrbinami.

Pohnuli se dolů a pro jistotu se teď drželi za ruce. Když dosáhli propasti široké více než šest stop, Niobe spředla silné vlákno a obtočila je kolem Pacianova pasu. On se pak zapřel, aby vyrovnal její váhu, když se spouštěla dovnitř. Potom uvázal pavučinu kolem pevné

paty stonku trávy a sešplhal za ní. Tady nebyla schopna se odhmotnit.

Dole už byla temnota jako v podsvětí! Ona vytáhla ještě několik zářících vláken, aby osvětlila cestu, protože každá malá díra znamenala nebezpečí pro nohy a hrozilo vyvrtnutí kotníku. Tohle nebyla legrace.

Půda se najednou otřásla.

Zastavili se. „Co to je?“ zašeptala Niobe nervózně.

„Krok nějaké obludy,“ pošeptal v odpověď, „ted' už vím, co znamená žít a nechat žít. Chápu divokost, s jakou si počínal Cedrik a po něm i Kouzelník. Ale obyčejní lidé to nemusí cítit stejně.“

„Ne, to nemusí!“ souhlasila. „A my jsme se ocitli v jakémsi kanále nebo podobné díře tady dole v temnotě a nevíme, jak pokračovat. Pace, pojd'me odtud pryč!“

„Souhlas!“

Vydali se nazpět cestou, kterou přišli. Pacian jí pomáhal podržet tenké lano, které tam nechali, ačkoliv to nepotřebovala. Po vláknech šplhala pomocí magie. On se však choval nezištně rytířsky a ona tato gesta přijímala. Za chvíli ji následoval, přitahuje se rukama. Vlákno tak tenké, že skoro nebylo vidět, bylo očarováno, aby se nepřetrhlo, a Pacian byl v dobré kondici. Problémy neměl.

Země se otřásla znova. Obluda se přibližovala.

Spojili ruce a spěchali vzhůru podél nitě, kterou předtím nechávala za sebou. Neexistoval způsob, jak zjistit, kde se obluda nachází, protože chvění přicházelo odevšad. Udýchaní vyskočili z trávy na slunce.

„Uf!“ sípala Niobe. „Jsem docela uhnaná.“

„Ty nejsi jako Vtělení nezranitelná?“

Zasmála se. „Jistě že jsem. To jsem ale hloupá, že jsem na to zapomněla!“ Pak se podívala na něho. „Ale ty nejsi.“

Usmál se a na chvíli jí připomněl Cedrika. Byli samozřejmě pokrevní příbuzní. Kdyby se Cedrik dožil těchto časů... „Pak je jen dobře, že jsme spěchali,“ řekl. Nějak oba věděli, že na slunečním světle se nemusí ničeho bát. Obluda nemůže opustit hustý porost trávy.

Podívala se ke Gainu stromovému domu, tak blízkému a zároveň tak vzdálenému. „Pořád se však potřebujeme dostat na druhou stranu.“

Pacian se rozhlédl. „Připomíná mi to vlnící se oceán. Hladinu čechrá vítr.“

„Hloupé, že to nemůžeme přeplout,“ zavtipkovala.

„Nemůžeme? Když k tomu vybízí samo to kouzlo?“

Otevřela ústa. „To by šlo!“

Rozhlédl se kolem sebe. „Uděláme prám. Vidím nějaké vhodné dřevo.“ Přešel k volně poházeným silným větvím mrtvého stromu a začal je sbírat. „Tohle dřevo je lehké a pevné. Když spojíme ty kusy dohromady –“

„Mám vlákna,“ řekla. „Na tohle budou dobrá. Opravdu si myslíš, že to po trávě bude plout?“

„S kouzly není nemožné nic,“ řekl nadšeně. Jasně bylo vidět, že tomu věří. Pustil se do práce se zápalem, jaký už u něho neviděla dva roky.

Když pracoval, vykládal při tom hádanku o přecházení řeky, jejíž řešení bylo zvláště obtížné. Niobe to připomnělo jeden její den s Cedrikem. „Dobře,“ usmál se Pacian, „tak zkus tuhle: bankéř má dvanáct mincí, z nichž jedna je padělaná...“ Vložil jí problém a ona bez úspěchu krčila rameny, dokud jí nevysvětlil klíčový krok k řešení. Měl z podobných her totéž potěšení jako Cedrik.

Jak si povídali, připravil nejdelší větve na stavbu kostry a ona je dohromady spojila vlákny. Pak přikládali menší větve, dokud nevytvořili prám o velikosti šest stop čtverečních. Dvě dlouhé tenké tyče si nechali jako bidla a několik menších jako pádla. „Plachtění by nicméně bylo lepší,“ řekl Pacian.

To jí připomnělo její cestu na hořící lodi po školním jezeře. Odvahy jí to nepřidalo.

Na plachtu nebyl v okolí žádný vhodný materiál. Kdyby měla čas a tkalcovský stav, mohla by ze svých vláken nějakou utkat, chyběl však hlavně ten stav. Dotlačili prám na povrch husté trávy – a on plul.

„To je ono!“ zvolal Pacian. „nikdy by to bez kouzel nefungovalo, tohle totiž není opravdová voda. Ale tvoje přítelkyně Příroda to tady připravila jako výzvu, a my jsme našli klíč.“

Našli? Niobe doufala, že ano. Pacian jí pomohl nastoupit a pak odrazili. Vor plul poněkud nejistě a ani pocity neměli stejné jako na vodě, ale řešení to bylo.

Odrážení bidlem jim šlo dobře, ale brzy se dostali na hloubku, kde bidla nedosahovala. Pacian si sedl, nohy si zapřel o dva vyčnívající kusy dřeva a vytáhl si dvě nejdelší pádla. „Hm, potřebujeme je ukotvit,“ řekl.

Niobe věděla, o co jde. Klekla si a silnými svazky vláken připevnila obě pádla ke hranám, takže pak už držela aspoň zhruba. Pacian začal pádloval a vor se pohnul. Vesla sice jevila tendenci klouzat po vrcholcích trav, ale díky velkému tření to tak moc nevadilo. Znovu si poradili.

Dál v údolí s objevil proud páry. „Něco tam plave!“ zvolala Niobe. Pak se na vteřinu zamyslela. Jaký druh velryby může plavat v trávě?

Paciana napadlo totéž. Zapřel se víc do vesel, ale narychlo postavený prám se pohyboval pomalu. Další proud páry se objevil o něco blíž. Velryba si to namířila přímo k nim.

„Myslíš, že je to náhoda?“ ptala se Niobe plná starostí.

„Tady? To asi ne,“ odfrkl.

„Nemyslím si, že bychom to mohli obeplout,“ varovala Niobe.

Pacian přestal veslovat. Tváře měl zrudlé námahou.

„Další překážka?“ vydechl.

„Obávám se, že ano. Ted' už se nemůžeme vrátit. Za chvíli nás to dohoní.“

Potěžkal v ruce pádlo a zamyslel se. „Předpokládám, že bych se měl pokusit to zastavit,“ řekl. „Jestli je to dost velké, aby si to smlslo na nás, je to taky dost velké, aby se tomu v tlamě vzpříčilo pádlo nebo bidlo. Přesto se nepletu rád do života divočiny: koneckonců jsme to my, kdo narušil jeho území.“

„Jsi blázen s měkkým srdcem!“ peskovala ho.

„Je to v rodině,“ souhlasil, aniž se urazil.

Odvrátila se. To byla pravda. Když už se Cedrik někdy vypravil do divočiny, snažil se nenarušit její souhru. A dlouhodobé vztahy s vílou od vodního dubu zanechaly Juniorovi ty nejlepší základy magie mokřin. Sama cítila totéž. Pacian mezi ně patřil.

Leviatan se přisunul blíže. Jeho obrovský rypák porušoval hladinu trávy. Ta věc byla dost velká na to, aby je spolkla celé i s prámem!

„Říká se, že hudba má sílu zklidnit divoká srdce,“ řekl Pacian. „Tohle se dá také, sice trochu nepřesně, pojmenovat „divoké srdce“. Možná bychom měli raději zkusit to než nerovný boj.“

Niobe se zamlouval způsob, jakým přemýšlel, ale leviatan ji děsil. Jeho hrozné čelisti už se pomalu otevíraly. „Myslíš – zpívat písničku?“

„Zní to hloupě, já vím – ale třeba se to může podařit. S jistým úspěchem jsem zpíval zvěřím na farmě. Nakonec můžeme vždycky zkusit bojovat. Nebo tě napadá něco jiného?“

Dělat pro tu obludu představení. Niobe zjistila, že už nic nechápe. „Já – možná kolem –“

Souhlasně přikývl. Postavil se k leviatanovi čelem, jako by se chystal provést k němu řeč. Zazpíval nepřesně, ale s důrazem:

„Viděl jsi už ducha Toma,
bílé kosti, tělo nemá.
O-O-O-O-O-O-O-O
Bez kůže ti bude zima.“

Niobe se začala hystericky smát Zpívá obludě píseň Halloweenu!

Leviatan se zastavil na místě. Čelisti se přestaly rozevírat. Poslouchal a jako některá jiná zvířata nebyl schopen se soustředit na dvě věci najednou.

„Viděl jsi už ducha Torna?“ zpíval Pacian hlasitě a zapáleně. Teď se k němu přidala Niobe a zpívala první hlas, zatímco Pacian začal druhý, takže z toho opravdu vznikl uzavřený kruh. Bez ohledu na melodii a bláznivá slova to vypadalo pěkně.

Projeli to třikrát a leviatan se nepohnul. Nebyli si jisti, zda si píseň oblíbil. Spíš to bral jen jako zvláštnost. Celá akce však znamenala jen oddalování útoku.

Když přestali, čelisti se opět daly do pohybu. Pacian rychle začal s novou písní, která se v jeho kultuře vyskytovala už dlouho.

„Ach, Dany, chlapče, dýmky, dýmky volají

ze svahu na svah a dolů do údolí...”

Niobe se přidala a vytvořila harmonii. Od svých smrtelných dnů nezpívala a už zapomněla, jak je to povznášející.

„Léto odešlo a listí je spadané,“

Pacian se během zpěvu otočil a natáhl se k ní, aby ji vzal za ruku.

„Musíš jít a já mám zůstat zde.“

Niobe se dostala do transu, když se píseň náhle rozvinula do hutného zvuku. *Měl kouzlo!* Tentýž fantomický orchestr, jímž disponoval Cedrik! Tatáž fenomenální a strhující hudba!

Samozřejmě! Tohle byla také záležitost rodiny. Všechny členy to nezasahovalo, protože její syn to neměl. Ale tu a tam se to vyskytlo. Nikdy by se toho nenadála. Co naplat, Pacian uměl pacifikovat zvěř!

Leviatan si to uvědomil také. Nyní se jeho čelisti pomalu semkly a více se směrem k voru neotevřely. Opravdu našli způsob, jak zkrotit divoká srdce.

Tím vším se však Niobe zabývala jen částečně. Už si myslela, že po Cedrikovi nebude nikoho milovat. Teď najednou a nečekaně zjistila, že je to jinak. Věštba nebyla založena na tom, co věděla, ale na tom, co měla objevit.

Skončili píseň a vnitřní hudba se ztratila. Leviatan se rozhodl nechat je na pokoji, Niobe však potřebovala víc hudby. Stiskla Pacianovu ruku a začala zpívat.

„Za soumraku, můj drahý, když jsou světla níž a níž ...“

Přidal se k ní a hudba se v nich rozvinula a obklopila je.

„Myslíš na mne, miluješ mne, jak jsi to dělával dřív?“

Když Niobe zpívala, zjistila, jak se z jejího dlouho zablokovaného srdce rozlívá láska a celou ji zaplavuje. Začátek její lásky k Cedrikovi se dostavil přes magický účinek hudby. Nevrhla se

tehdy po ní hned, takže zabila mnoho z toho krátkého času, který pro sebe měli. Ted' je o hodně starší a zkušenější – a samu sebe jako by spatřila vstupovat do nekonečného moře, a tak se ráda ponořila do jeho vln. *Ach můj drahý...*

Když píseň skončila a hudba se ztratila, leviatan byl spokojen. Pomalu vycouval, otočil se a plaval pryč.

„Vypadá to, jako bychom přitahovali nepříjemnosti,“ řekl Pacian. „Ted' můžeme jet navštívit Matku Přírodu.“ Natáhl se po veslech.

Niobe položila ruce na jeho paži. „Pace – potřebujeme to?“ Zarazil se a pak se začal smát. Přitáhl ji a políbili se. Uchvátila je velkolepá hudba.

Obrátili kurs, vrátili se do sídla, a pak do říše smrtelných. Když se ocitli zpátky v jeho domě, řekl: „Nemyslím si, že ještě někdy budu osamělý, ale moc to neuspěchejme.“

„Bylo by to příliš unáhlené,“ souhlasila. „Musíme si nechat čas, abychom se ujistili, že je tomu opravdu tak.“ Ale už ted' věděla, že je.

Přikývl. „A jestli to je –“

„Pak se vzdám svého postu, vrátím se mezi smrtelníky – a stanu se tvou ženou.“

„Naplníme věštbu,“ souhlasil.

Opuštěla ho bez dalšího komentáře. Chvilku byla sama, pak ji však vyrušilo žvanění jejích Součástí. *Cítíla jsi tu hudbu? Úžasná! Jestli ti je jako s tvou první láskou, už vůbec na nic nečekej! Tvou nástupkyni, jak se jmenuje, Lisa, jsme už našly. Kdy bude svatba?*

„Dost, vy slepice!“ vyhrkla Niobe. „Je to jen na zkoušku!“

Lachesis reagovala sarkasticky. *Těhotenství na zkoušku, děvče?*

Vyvinulo se to opravdu velmi rychle a jistota se dostavila během následujících měsíců. Niobe několikrát navštívila Paciana a pokaždé to vypadalo, jako by se zvedla nová vlna lásky. „Já tě skutečně miluji, Pace,“ řekla. „Musím si tě vzít.“

„Myslel jsem, že po tom, co jsem ztratil Blanche, nikdy nebudu celý,“ odpověděl. „A nepovažuj za výsměch, když se přiznám, že ted' miluji tebe, jako jsem miloval ji. Když jsem byl dítě, beznadějně jsem tě zbožňoval. Nyní jsem muž a mám důvod začít znovu žít.“

Vypadá to, jako bys pro mě byla schována na dobu, kdy tě budu nejvíc potřebovat.“ Odmlčel se. „Je to náhoda?“

Zavrtěla hlavou. „Jsem Součástí Osudu, ale má moc je omezena. Lachesis se plně věnuje vláknům, které splétám já. A její moc je omezena taky. Za to, že já jsem ztratila svého chotě a ty svou manželku, mohou Satanovy intriky. Osud nikdy neplánuje takové hrůzy a Tapisérie se z nich dodnes hojí.“

„Takže věštba –“

Přikývla. „Za naším věděním musí ještě existovat nějaká vyšší moc, z níž čerpají vědmy. Možná že naše manipulace s vlákny znamená jen opravování a údržbu obrazu, na který Satan neustále útočí. Jsme tady jen kvůli zamotanému vřetenu!“

„Proti němuž se postaví naše dcera – nebo vnučka,“ souhlasil. „V tuhle chvíli je tady však jen naše láska.“

Políbili se a zazněla hudba. Měl pravdu, jejich potomek je asi předurčen projít hrozivými dobrodružstvími, ale v tuto chvíli byla důležitá jen láska.

S blížící se dobou svého odchodu z úřadu Niobe postupně obcházela své přátele ostatní Vtělení, aby se s nimi rozloučila. Nejprve zamířila k Zelené Matce. Tentokrát neměla s dosažením jejího bydliště žádné problémy. „Ty o tom víš, že?“ vyzvíдалa. „To ty jsi na nás připravila všechny ty nástrahy!“

„Láska je jedna z mých Součástí,“ bránila se Gaia. „Znám tvé i jeho srdce. Jen jsem napomohla tomu, co bylo nevyhnutné.“

„Takže jsme se s tebou nikdy nepotřebovali radit!“

„Zřejmě ne.“

„Jsi nevypočitatelná, Ge.“

„To už je nějaký kompliment, když pochází z úst Osudu.“

Objaly se, Niobe si trochu poplakala a pak se rozloučily. Gaia tvář se ani nepohnula, ale když Niobe vyšla ven z jejího domu, zastihl ji drobný déšť. Poznala, že Gaia také pláče.

O několik dní později navštívila z důvodu pracovních záležitostí Thanata. Osud úzce spolupracoval s Chronem ale měl také určitá řízení s Thanatem, protože vlákna musela být ukončena stejně dobře, jako začala. „Brzo se vracím do světa smrtelných,“ řekla. „Budu se modlit, abys ani pro mne ani pro mého manžela nepřišel příliš brzo.“

Smrtčina hlava se zasmála. „Pro tebe si přijdu, až mi to určí tvůj následovník. Kdo to bude?“

„Nevím. Pátrali jsme pořádně, ale nic vhodnějšího než subjekt jménem Lisa jsme nenašli.“

„Ta Lisa, bude tak pěkná jako ty?“

„Tak moc ne, ale buď si jist, že si ji oblíbíš.“

„Závidím ti, Clotho. Můžeš dobrovolně odejít, navrátit se do života. Já budu zabít svým následovníkem, jako jsem zabil svého předchůdce.“

„Svého předchůdce jsi poslal do Nebe a sám tam půjdeš také.“

„To je výhoda,“ souhlasil.

Bez odporu k jeho kostlivým rukám ho objala a políbila jej na tvář holé lebky. Ač je jeho zaměstnání drsné, je to přece jen jemný člověk. Nebyl to tentýž, kterého potkala poprvé, ale úřad je připodobňoval.

Její měsíční zásoba příze se zmenšila, a tak se musela vydat do Prázdnoty pro novou. Zajímalo ji, a často na to myslela, jestli tento měsíční cyklus nahradil její původní ženský cyklus, který se vytratil, když se stala nesmrtelnou. Opravdu existovaly záležitosti, kterým nerozuměla.

„Tak ty nám odcházíš, zlato,“ řekl Satan, který se před ní znenadání zjevil.

„Jdi k čertu,“ řekla mu krátce.

„Tak dlouho jsi byla neodstranitelný trn v mé patě,“ pokračoval a ničeho si nevšímal. „To teď bude tak nádherná pohoda.“

„Zdechni.“

„Opravdu se těším na spolupráci s tvou následovnicí, miláčku.“

Zastavila se. „Proč tak pozitivně, Princi Falše? Ty mne snad nechceš nechat odejít.“

Vypustil kouř. „Jistěže chci, abys odešla!“ řekl.

Přikývla. „Protože jsem osudově předurčena porodit smrtelné dítě, které bude opravdovým nebezpečím pro tvé zájmy.“

Vůbec nereagoval na ostrost a cynismus prohlášení, které vyslovila. Místo toho zůstal podivně zamyšlený.

„Jsou jisté sudby, jimž rozumí jen Bůh,“ řekl. „Naše vyhlídky do budoucnosti jsou zamlžené a nepřesné. Něco jsem se o tvé dceři

dozvěděl a viděl jsem tu hroznou bouři možná za čtyřicet let. Ona byla chycená uvnitř a já taky. Řešení neznám.“

Po zádech jí přeběhl mráz. „Jedna si možná vezme Smrt, druhá Zlo,“ řekla a znovu se jí vybavila slova věštby.

„Já jsem Vtělení Zla!“ řekl Satan. „Proč bych si měl něco začínat se smrtelnou ženou?“

„Ona se stane Vtělením.“

Satan se otočil a vykročil do větru s pohledem upřeným dolů. Ve chvílích zamyšlení byl docela pohledný. „A která žena, ať už smrtelná nebo Vtělení, by si chtěla něco začít se mnou?“

To byla vážná otázka. „Jedině nějaká zlá,“ řekla Niobe.

„Takže ty porodíš a vychováš zlou ženu?“

„To určitě ne!“

„Určitě ne,“ souhlasil. „Ty jsi totiž skutečně dobrá žena, tak dobrá jako hezká. Ona by jediné mohla stát proti mně. Ale ta věštba –“

On byl doopravdy znepokojen! „Co tím chceš získat, Satane?“

Podíval se na ni bez jediné známky záhudnosti. „Prostě tohle: Je tady zmatek přicházející z tvého vřetena, kterému nikdo z nás nerozumí. Nikdy se nezapletu s dobrou ženou, ani ona se mnou. Připravuje se něco divného. Pojďme, obejděme veškerou zášť a vzájemnou nesnášenlivost na poli konvencí. Zůstaň ve svém úřadě nádherná ženo! Neploď to dítě!“

Tohle Niobe překvapilo! „Ty mne prosíš, abych si tě oblíbila – a pominula naplnění své lásky?“

„Myslím, že ano, Clotho. Mohu ti nabídnout to, co máš nejraději. Mohu přijmout podobu a způsob tvého –“

„Ty jsi blázen!“

Zavrtěl hlavou. „Ne, já jsem Zlo, ne blázen. Mohu jen potvrdit, že mne jemná žena, pokud zná mou povahu, nemůže přijmout, jakkoliv budu svou přirozenost zakrývat. Ty mne znáš, a proto pro mne nemůžeš udělat to, co pro Chrona.“

Niobe se na něho zahleděla. „Ty – toužíš po mé náklonnosti?“

„Toužím po ní.“

Ted' k němu pocítila lítost. Pak se jí najednou před očima zjevil Cedrik a její city se změnilly ve vztek.

„No, mít ji nikdy nebudeš!“

„To vím. Přesto bych rád viděl, že zůstáváš v úřadě.“

„Měl bys o tom asi vědět víc.“

„Ty to nechceš udělat?“

„Já to nechci udělat!“

Přemohl ho takový vztek, až se rozpálil do ruda. „*Pokoušel jsem se být vstřícný! Být sladký, ačkoliv mi to nedělá dobře! Nejsem v tom příliš dobrý, ale zkusil jsem to. Teď pocítíš sílu mé zloby!*“

„Jdi k čertu, Satane,“ opakovala mu klidně.

„Tvé dítě bude zatraceno také!“ křičel, když mizel. „Ty a ten tvůj budete proklínat tuto hodinu!“

Zmizel a Niobe si uvědomila, že se chvěje. *Udělal* nějakou chybu, že se bavila se Satanem? Vypadal podivně zamyšlený a jeho žádost o její náklonnost zněla upřímně. Satan měl přirozeně všechny ženy, na jakýkoliv typ si vzpomněl, v Pekle – ale žádná z nich nebyla označena jako dobrá. Měl nutkání zkusit v tomto ohledu opačný typ? Bylo v Princi Zla nějaké dobro?

Určitě ne. Satan byl definován znaky zla. Nejspíš bylo správné, že mu odporovala. To, že se vztekal, ji mohlo potěšit. Musí už konečně dovést svou pomstu do konce, když už se s ním sváří tak dlouho.

Jenže Satan je také chybující. Otec Lží ví, jak něčeho dosáhnout krivým jednáním a přesto to vypadá jako správné. A proč za ní přišel a snažil se ji potěšit, proč jí předváděl ten hrozný vztek, když odmítla?

Vypadalo to, že to byla jen hra a že ona dělala přesně to, co chtěl.

Zavrtěla hlavou. Nejbezpečnější bude, když se bude věnovat svým záležitostem a ani si nevzpomene na Satana. Přesto jí to nešlo z hlavy. Dumala nad tím při své práci v Prázdnosti. Bude schopna – a její dcera také – odolat jako smrtelná Satanově zlobě?

Jako dalšího navštívila Chrona. Stále měla na paměti jeho obrácený čas, a tak si dávala pozor na to, co říká. „Ahoj, Chrono. Myslím, že se musíme přivítat, protože spolu budeme pracovat další dva nebo tři roky. Jsem Clotho, Součást Osudu.“

„No, pojďte dál!“ zvolalo dítě. „Vy nejste Lisa!“

„Určitě ne. Lisa odešla mezi smrtelné. Jsem Niobe.“ Usmála se.

Chronos byl fyzicky i citově osm let starý. V jejím zářivém úsměvu roztával jako zmrzlina. „Jo, ste opravdu hezká. Obe! Myslim, že ste fajn!“

„To taky jsem!“ přisvědčila. „Znám tě a budeme si rozumět.“ Pohládila ho po vlasech. „Hej, počkejte chvíli!“ protestoval. „Vy žijete dopředu, ne zpátky jako já, my už jsme si rozuměli!“

Znova se zasmála a poplácala ho. „Chytrý kluk! Ano, znám tě o dost víc, než ty znáš mě, ačkoliv to se změní, až ty se dostaneš do mé minulosti. Ale až se přiblíží čas tvého odchodu a budeš se bát, přijdu za tebou a budu tě držet za ruku. Takže můžeš být klidný, jo?“

„Jo, je to divné, žes přišla jen tak a tolik toho víš. Lisa byla tak plachý a sladký typ, zvlášť když zapomněla můj jazyk. Opravdu mi chybí.“

Zapomněla jeho jazyk? Ale jak je to možné? Raději to s ním nepřebírala. „Pamatuj, že já ji vybírám.“

„Jo, vím. Včera. To bylo srandovní, jak ses s ní měnila.“

„Co je legračního na příchodu ženy, která bude vykonávat mou práci?“

Zadíval se na ni a krátce se zasmál.

„To je v pořádku! Ještě ji neznáš. Uvidíš, Obe!“

„Uvidím,“ souhlasila, políbila ho na čelo, změnila se v pavouka a zmizela mu z očí. Vždycky ho ten trik potěšil.

Vypadá to stále divněji. Nejdřív Satanova bezdůvodná nabídka, pak Chronovy reakce. Chronos věděl určitě něco, co ona ne. Neustále pátraly po Lise a stále ji nemohly najít. Jeden den před proměnou.

Co se stane, jestliže ji nenajdou? Objeví se mezi vlákny další uzel, který zprzní Tapisérii? A zůstane pak Niobe dál ve svém úřadě s tím, že nebude mít možnost změnit se ve smrtelnou a odejít za Pacianem? Je snad tohle nový útok připravený Satanem?

Ne, nemůže být, protože výměna za Lisu už včera proběhla. Chronos si to pamatoval a Chronos nepatří mezi Satanovy nohsledy. Opravdu se o to nepotřebovala starat, co se má stát, stane se – a ona bude od zítřka smrtelná.

Ale ani zítřek nepřinesl žádné řešení. Po Lise nebylo s přibývajícimi hodinami ani vidu, ani slechu. Niobiny lepší třetiny to nechápaly stejně jako ona. „To vlákno tady v Tapisérii musí být,“ řekla Lachesis. „Ale není vidět. Ztratilo se dřív, než jsme ji stačily

najít. Jednoduše neexistuje žádné znamení, že Lisa vystoupila ze života a přidala se k Osudu.“

„Dám sbohem Marsovi,“ rozhodla se Niobe. „Pak si necháme čas a uvidíme.“

Sklouzla po vlákně na povrch Země do míst, kde pracoval Mars. Byla to velká metropole Budapešť, právě zasažená pouličními boji. Těžké sovětské tanky se valily po ulicích a budovy hořely.

Přistála na ulici před ním. Mars už byl také jiný než ten, který držel úřad, když přišla do Očistce. Nebyla si jista, jak je to s mechanismem jeho výměny, ale vypadalo to na rychlé jednání bez předchozího varování. Tento byl v úřadě už několik let a měla ho docela ráda, když pominula rozdíly v jejich filozofiích. „Přicházím se s tebou rozloučit, Marsi.“

Podíval se na ni. „Ale, to už tak brzo? Nikdy nebude sladší a krásnější Clotho než ty! Dej mi pusu!“

Ponořila se do jeho náruče a objala ho. Mívala s ním, jak jinak, příležitostná jednání stejně jako Lachesis. „Jakto jde, Válečníku?“

Pustil ji. „Pořád něco nového. Vidiš tamtu řadu utečenců?“

Pohlédla do míst, na která ukazoval. Zdánlivě nekonečná řada civilistů s balíky postupovala podél ulice směrem na sever. Byli nejspíš vybombardováni ze svých domovů a odcházeli nyní kamkoliv, kde mohli najít bezpečí.

Ted' ji objal kolem ramen a otočil ji tváří na opačnou stranu. „A tamtu?“

Poslušně se podívala. Další řada uprchlíků postupovala na jih. „Ale to jdou jedni tam, odkud druzí přišli!“ zvolala.

„To je pravda. Co s tím uděláš?“

„To musí být tragédie. Žádná naděje ani pro jednu skupinu!“

„Tak tady to máš, děvče,“ řekl mrzutě. „Válka je peklo.“

Věděla to lépe, ale nemohla si pomoci. Racionálně se ho zeptala: „Jak můžeš tak hroznou situaci připustit, Marsi? Toto jsou živí lidé, kteří něco cítí. Tihle určitě nenesou vinu na příčinách této války!“

Mars, vždy připraven na odvetu, odpověděl bez váhání. „Ó je, děvče, to podle tvé definice určitě nenesou. Podle mé však ano! Snažili se získat svobodu, a tak si za výsledek mohou sami!“

„Svobodu?“

Přikývl. „Svobodu projevu, svobodu shromažďování, svobodu tisku a právo svobodně si vybrat svou práci. Zapomněli, že žijí v totalitním státě. Ty tanky jsou tu proto, aby jim to připomněly.“

„A ty s tím souhlasíš?“ zeptala se Niobe nevěřicně.

„To si buď jista! Svoboda je ta nejlepší věc, které mohou lidé dosáhnout, a tomu se rovná její cena. Tito lidé přesvědčivě dokázali, že jsou hodni toho, co chtěli získat. Jsem na ně hrdý!“

„A co tanky?“

„Na ty jsem hrdý taky.“

„Ach, Marsi, ty jsi nemožný! Přeji si, abych mohla zachránit aspoň jednu z těch zbědovaných duší!“

Mars opsal paži oblouk nad oběma řadami utečenců. „Tak se do toho dej, Clotho.“

„Co?“

„Jestli během několika minut opustíš úřad, můžeš jedné z nich pomoci. Ta bude nakonec tvou nástupkyní.“

Neuvěřitelná blbost! pomyslela si Lachesis.

Může to být pravda, reagovala Atropos.

„Dobře, zkusím to!“ Niobe přešla k řadě ubírající se na sever a zastavila první mladou ženu, která se jí zdála osamocená. Byla to pěkná, tmavovlasá osoba ve věku kolem dvaceti let a táhla velký kufr. Podívala se na Niobe.

„Chcete se stát Osudem?“ zeptala se Niobe.

Ženiny velké oči na ni nechápavě pohlédly.

„Vyměnit si se mnou místo a navždy se těch hrůz zbavit?“

Žena něco nesrozumitelně odpověděla.

Nemluví Mars všemi jazyky! pomyslela si Lachesis.

„Ano,“ přitakala Niobe. Uchopila ženu za ruku a táhla ji přes ulici ke Vtělení Války. Žena vypadala z hrůz a nebezpečí číhajících všude kolem hodně vystrašená. Možná si myslela, že jí Niobe chce poskytnout bezpečné přístřeší na noc.

„Řekni jí to, Marsi,“ prosila Niobe. „Zeptej se jí na výměnu.“ Mars promluvil k ženě a ukázal na Niobe. Žena v nevěřicném gestu zakroutila hlavou. Pak nedaleko vybuchla puma a celý blok domů se zhroutil. Žena své mínění změnila. Nejistě přikývla.

„V bouři přístav nenalezneš,“ přeložil Mars.

Celou výměnu řídila Atropos. Vzala si tělo. „Sbohem, Niobe,“ řekla. „Těšilo mne s tebou pracovat.

Nashle, sestro Součásti, myslela si Lachesis a dala jí pomyslný polibek.

Atropos vzala ženinu ruku – a Niobe uviděla, jak stojí odděleně naproti Atropos.

„Sbohem, sestry Součásti!“ Plakala a slzy jí jako vždy skrápěly tváře.

Mars sáhl do kapsy a vytáhl odtamtud úlomek rudého kamene. „Vem si to, Niobe,“ zabručel. „Je to z mé planety. Bude tě chránit před nebezpečími, dokud nedojdeš svého cíle.“

Niobe si vzala kámen a otevřela ústa, aby mu poděkovala.

Blízko vybuchla další puma. Výbuch ji na chvíli oslepil a přinutil ji se přikrčit. Když se pak rozhlédla, tak byli Mars i Osud pryč. Byla sama. Osvobozená od svých dvou Součástí se cítila jako nahá. Ony – a nesmrtelnost – už k ní nepatřily. Slzy jí nepřestávaly téct.

Nemohla však zůstat věčně plakat na ulici města zasaženého válkou. Věděla, kam má jít. Uchopila kufr a vydala se na cestu.

MĚSÍČNÍ DVOJČATA

Díky Marsovu úlomku kamene se Niobe bezpečně dostala přes železnou oponu až do Irska, kde na ni čekal Pacian. Byla unavená, ucouraná a až příliš si připadala smrtelná, ale přesto byla odhodlaná vzít si ho.

Nejprve se poradila se svým synem Kouzelníkem. „Satan vyhrožoval, že ublíží mně i dítěti,“ řekla. „Existuje nějaký způsob, jak se proti němu bránit?“

„Satan je nucen operovat určitými kanály,“ odpověděl. „Má moc nedosahuje jeho, ale mohu vás všechny před jeho úklady chránit.“ Podal jí zářivý zelený granát zavěšený na stříbrném řetězu. „Nos ho, matko, a budeš v bezpečí. O dcery se postarám také, až přijdou.“

„Děkuji ti, synku,“ řekla mu s úsměvem. Jemu bylo čtyřicet, jí fyzicky dvacet čtyři.

„A jeden pro Paca,“ podal jí další.

Svatba byla na jaře a v létě Niobe otěhotněla. Kouzelníková žena, Pacianova dcera Blenda, přišla do jiného stavu téhož léta, pět let po své svatbě, a snad jen Lachesis mohla vysvětlit tu náhodu. Niobe a Blenda teď chodily na procházky společně, srovnávaly své poznatky a stále vypadaly jako sestry, ačkoliv Blenda teď byla vlastně o pět let starší.

Když nadešlo jaro, obě ženy v jednom týdnu porodily dcery. Niobe tu svou pojmenovala Orb a Blenda dala dítěti jméno Luna, protože vypadaly jako měsíční dvojčata. Kouzelník obdařil každé dítě vyleštěným měsíčním kamenem, aby je ochránil před neštěstím.

Ty dvě dívky vyrůstaly společně a byly si až neuvěřitelně podobné, zvláště s ohledem na to, že byly blízce příbuzné. Niobe a

Pacian byli předky obou. Náhodní kolemjdoucí si myslívali, že Orb a Luna jsou dvojčata. Kouzelník měl stále sklony rozvíjet své umění a Blenda zanechala vyučování ve škole, aby mu mohla pomáhat, takže Luna trávila hodně času v Niobině domě. Pacian, věčný farmář, se teď rozhodl pěstovat stromy, aby nahradil škody napáchané v mokřinách, a zabíralo mu to mnoho času. Největší část břemena výchovy dětí tedy ležela na Niobe. Zamilovala si to. Své první dítě, Juniora, odložila, a tak nyní byla vděčná za to, že může vychovávat dvě.

Vozila je po okolí společně ve dvojitém kočárku, a když dost vyrostly, že mohly chodit samy, brávala je na procházky do mokřin, kde Pacian kultivoval statné kouzelné stromy. Občas zalátaly na rodinném koberci do míst, která jí připomínala její život s Cedrikem. Starou chatu už nahradili moderním bungalovem kompletně vybaveným elektřinou a ústředním topením, ale starý vodní dub přetrval. Víla se dostala do středních let, což bylo poznat spíše ze způsobů než z jejího vzhledu, na Niobe si však vzpomněla, když se zase po dlouhém čase ukázala, a ochotně sešla dolů pohrát si s malými děvčátky. Niobe zaplavila nostalgie a štěstí v té nejhojnější míře. Vždy se však ujišťovala, že děvčata mají u sebe své ochranné kameny, protože Satan mohl číhat a čekat na svou šanci kdekoliv.

Když děti dospěly do školního věku, vzala je Niobe a nechala je do školy zapsat společně. Musela vybojovat boj s úředníky, kteří usoudili, že dvě skoro stejná děvčata se stejným jménem musí být aspoň sestry, když už ne dvojčata. „Orb je moje, Luna je dcera mého syna.“ Hleděli na ni, protože vypadala na třicet.

Stejně jako hezké byly obě dívky i bystré. Niobina strana rodiny se projevila v kráse, Kaftanovic v brilantnosti. Důvodem byla spíš genetika než zásluhy, přesto však byla hrdá.

Jak procházely školou, začaly se u dívek více projevovat odlišnosti. Začaly se lišit i v účesech a oblékání. Jedna si oblékala růžovou, druhá zelenou, čímž se také odlišily. Jedna si nechala narůst vlasy dlouhé, druhá si je ustrihla – a odlišily se ještě víc. Luniny vlasy vypadaly jako jetelový med, stejně jako vlasy její matky, a oči měla perlově šedé. Orb měla vlasy také po matce, tedy jako med z pohanky, a oči měla světle modré. Přesto si však zůstávaly podobné, když stály vedle sebe.

Luna se mnohem víc zajímala o výtvarné umění, zatímco Orb měla ráda hudbu. Luna při malování prokazovala opravdový talent, od tužek přes pastelky a vodovky až ke konečným olejovým barvám. Její výtvary byly vždy hlavní reprezentací na třídních přehlídkách. Orb začínala u kytary a dospěla až k pianu, pak se zaměřila na harfu. Měla pro ni jedinečný talent, a když jí bylo deset, zpívala Chepperdovu píseň tak, že to znělo jako kouzelná hudba jejího otce nebo děda, až to Niobe vyděsilo. *Ona má kouzlo* – a našlo kratší cestu ven bez fyzického kontaktu s někým, kdo pozorně naslouchá. Publikum, ačkoliv slyšelo jen hudbu, nadšeně a vřele tleskalo.

Za čas, když už jim bylo dvanáct, začaly obě dívky vyrůstat do krásy svých matek a jejich talent už byl solidně rozvinutý. „Je čas, aby dostaly lepší vybavení,“ řekl Pacian a vzal Niobe na návštěvu ke Kouzelníkovi.

„Nástroje existují,“ řekl Kouzelník. „Ovšem je třeba je získat. Jsou uloženy v přístavku Haly Krále Hor. Král normálně spí, ale každý pokus něco mu odcizit ho vzbudí, a to je pak neštěstí.“

„Nechci, aby něco kradly!“ protestovala Niobe. „Jsou to slušné dívky!“

Kouzelník se shovívavě usmál. „To je jasné, matko. Musíš však pochopit založení Krále Hor. Dobrovolně nástroje přenechá každému, o kom je přesvědčen, že je jich hoden – ale co on nazývá darem, můžeme my nazvat lupem.“

„To je absurdní!“

„Zas tak moc ne, matko,“ vysvětloval jí to pečlivě. „Osoba, která si může vzít nástroje, je obdrží, a ta, která nemůže, a přesto to zkusí, je zloděj.“

„Je to nějak blíže určeno – nějakou zkouškou?“

„Série tří překážek k dosažení vstupu do přístavku,“ odpověděl. „Pak budou muset předvést, jak tím svým nástrojem vládnou.“

„Překážky?“ Nebyla si jista, zda to slovo slyší ráda. V souvislosti s dvanáctiletými dívkami.

„Přístavek je samozřejmě hluboko v horách. Jsou tam útesy, pasti, obludy – takové věci. Normálka.“

„Normálka! Do něčeho takového své ani tvé dítě nepošlu! Ty dívky jsou jen –“

„Dvanáct let staré,“ dokončil za ni. „Matko – ty překážky jsou jen iluzorní. Žádné nebezpečí nehrozí, dokud se nepovolaná osoba nepokusí získat nějaký z nástrojů.“

Ted' už to bylo jasnější. „Půjdou tam – a pokud se tam dostanou bez chyby, mohou žádat ceny?“

„Přesně tak. A pokud chybu udělají, jednoduše se vrátí, aniž Krále vzbudí. Je vzteklý, když ho někdo vytrhne ze spánku.“

„A když by pokračovaly i poté, co provedou nějakou chybu, vzbudí ho?“

„Ano. Opravdu není moudré ho budit.“

Uvažovala o tom. „Co se přesně stane, když se jim podaří ho probudit?“

„Překážky změní z iluzorních na opravdové.“

„Na opravdové pasti místo zdánlivých?“

„Přesně tak, matko,“ řekl způsobem, jaký používají lidé s vyšší inteligencí v případě, že narazí na někoho s podprůměrnou. „A jestliže nějaká osoba touží ukrást –“

„Pak – ne že by to dělala naše děvčata – ale –?“

„Pak Král Hor zasáhne osobně. V Králově Hale je chránit nemohu, tam je všemocný. Měsíční kameny je chrání před zlem, ale Král není zlý, je jen neústupný. K něčemu takovému ovšem nedorazí.“

„Nemohu je nechat riskovat takovým způsobem!“

Pokrčil rameny. „Proč s nimi nechceš jít jako gardedáma? Ujistíš se, že nedělají nic bláznivého. Král Hor je podivný muž. Neublíží nikomu, kdo dodržuje jeho zákony.“

„To mohu udělat? Překonávat překážky s nimi?“

„Jistě že můžeš, matko!“ řekl, jako by její intelekt klesl pod úroveň jeho nejnižších předpokladů. „Král se detaily nezabývá. Dívky bych mohl s sebou vzít i já, ale mou přítomnost by netoleroval. Soupeř v magii, znáš to.“

„A ty nástroje jsou dobré?“

„Nejlepší, jaké existují, matko,“ ujistil ji pečlivě. „Nejvyšší umění.“

Přikývla. „Pak to udělám.“

Vzala dívky s sebou a auto zaparkovala před obrovským nápisem: KRÁL HOR – PŘÍSTAVEK. Vstoupily označeným

otvorem, který ústil do jantarem obložené jeskyně. Dívky byly vystrašené a nervózní. Slýchávaly příběhy o neskutečných halách Krále Hor, ale nikdy nedoufaly, že je navštíví osobně. Chtěly se hezky obléci, ale Niobe jim nařídila džíny a tenisky. „To není žádná módní přehlídka!“ usadila je.

Vevnitř na zdech visely značky se šipkami: TURISTÉ – NÁSTRAHY. Vydaly se druhým směrem. Průchod se otevřel do rozlehlé jeskyně s kamennou podlahou. Nakreslená žlutá čára vedla mezi skalami ke vzdálenějšímu konci. Blíže parkovalo několik motocyklů. Velký nápis hlásal INSTRUKCE.

Niobe přistoupila blíž, aby si přečetla, co říká. Menším písmem byly vyjasněny podmínky úkolu. Přečetla si je a hvízdla. „To je opravdu zkouška!“

Dívky si podmínky prošly také. „Matko, tohle nemůžeme zvládnout!“ protestovala Orb.

„Přísahám, že se mi to taky nelíbí,“ souhlasila Niobe, „ale pamatujte: neriskujete doopravdy. Je to jen iluze.“

Zkouška spočívala v jízdě na motocyklu podél linky, která představovala jedinou bezpečnou cestu přes zaminované pole. Protože zkouška byla první, byla povolena jedna chyba. Díky tomu, že miny jsou jen jako, nebude chybující hned smeten, ale jen se jasně zaleskne. „Jak je ten Král Hor milý,“ zamumlala si Niobe ironicky pro sebe.

„Ale jestliže sejdeme z cesty dvakrát,“ ujišťovala se Luna, „nedostaneme naše nástroje?“

„Přesně tak, drahoušku. Protože kdybychom si něco vzaly, přestože jsme udělaly chybu, miny by se změnilly v opravdové.“ Musela uznat, že rozdělení bylo naplánováno pěkně. Ti, kteří překonají překážky, nebudou mít problémy, tedy jen ti, kteří nejsou úplní blázni a nepokusí se spustit opravdové nebezpečí. Král Hor hraje složitou, ale poctivou hru.

„Ó,“ povzdechla si Orb lehce. Byla z těch dvou impulsivnější, rychleji se pro něco nadchla nebo to odsoudila, rychleji propadla vzteku nebo lítosti. „Ale jestli to všechno zvládneme, nemáme se čeho bát.“

„To je pravda. Dobré pravidlo do života.“ Niobe si prohlížela motocykly, zaminovanou plochu a úzkou linku. Jaká je tolerance na

každé její straně? A co dívky – nikdy dříve nejezdily na ničem jiném než na kole. Jedna z nich určitě zakolísá. Tohle byla víc než zkouška!

„Bude lepší, když vás po jedné převezu,“ rozhodla Niobe. „Větší motorka uveze dva.“

Vytláčila velký motocykl, nastartovala ho – rozloha vesnice byla dost velká, aby pojala oblaka spalin – projela se párkrát dokola a ujistila se, že to zvládne. Král Hor čekal, že překážky budou překonávat spíše muži, a ne ženy a dívky. Když si byla jista, posadila si za sebe Orb, která se jí chytila kolem pasu, a dojela na začátek linky. „Teď se při zatáčení nakláněj se mnou,“ řekla. „Musíme držet rovnováhu jako na kole.“

„Ano, matko.“

„Luno, ty měj oči na stopkách, dívej se na nás a křič, jestli se ti bude zdát, že se nedržíme čáry.“

„Ano, babi.“

V soukromí si dívky užívaly svého opravdového příbuzenství, zatímco na veřejnosti vystupovaly jako sestřenice.

Vynervovaná Niobe se rozjela podle čáry. První zatáčku projely bez problémů, ale jak se dostaly do druhé, Orb se začala naklánět na opačnou stranu. Hned to sice napravila, ale i tak málo stačilo, aby motorka vyjela ven z dráhy. Dotkly se miny – a oslepila je jasná záře.

„Nic nevidím!“ křičela Niobe.

„Já taky ne!“ ječela Orb.

Motocykl se zakymácel, když se ho pokoušela vést popaměti. Věděla, že je to beznadějně. Až znovu uvidí, bude uprostřed min a prakticky diskvalifikována, i když –

„Luno!“ zavolala. „Vidíš?“

„Ano,“ odpověděla Luna. „Sjela jsi doprava.“

„Naváděj mě!“

Luna byla chytrá a měla hlavu na svém místě. Okamžitě porozuměla. „Zatoč vpravo.“

Niobe zatočila, udržujíc rychlost, takže se motorka nemohla nekontrolované vychýlit.

„Teď pomalu zatoč doprava, pomalu,“ volala Luna. „Ještě kousek – tak. A rovně. Dostaneš se k ostré zatáčce doleva – na znamení se prudce vytoč. Připravit – teď!“

Niobe s Orb se naklonily doleva a udělaly ostrou zatáčku.

„Ted' jed' rovně – pořád rovně – tak – přijde esko, nejdřív vpravo, pak vlevo. Ne zas tak moc – víc vpravo – ted' ostře vlevo, víc – to je ono – a znova vpravo. Ted' rovně, už jsi skoro tam.“

Navigovala je přes celé pole, aniž by najely na další minu. Niobe zastavila a počkala pár minut, až se jí vrátí zrak. Pak sama přešla za Lunou. „Odvedla jsi dobrou práci,“ řekla dívce. „Díky tobě jsme nakonec vyhrály.“ Děvče se potěšením začervenalo.

Druhá cesta přes minové pole už byla hračka, protože si dávaly pozor a už měly nějaké zkušenosti. Odstavily motocykl a přešly průchodem k další zkoušce.

Ulička se změnila v podzemní řeku, širokou a hlubokou, rozdělenou po délce špinavým drátěným plotem, přes nějž bylo vidět pokračování chodby. Také tady visela informační tabulka. „Toto je část řeky Léthé,“ četla Niobe nahlas. „Jediná její kapka v ústech vám způsobí chvilkové zapomenutí, při jediném loku se ponoříte v zapomnění na hodinu. Voda v očích vám způsobí ztrátu zraku. Vyvarujte se příznaků, které hlídají v nepravidelných intervalech.“

„To je sranda!“ zvolala Orb. „V Léthé plavou přízraky!“

„Když tě chytí, tak to zase taková sranda není,“ obrátila se k ní Luna.

„Budeme to muset přeplavat,“ řekla Niobe. „Problém je ta bariéra uprostřed. Tu budeme muset podplavat. To znamená pevně zavřít oči. Nejlépe bude, když se do toho pustíme jednotlivě a ostatní budou sledovat, jak se zbývající potápí.“

„Ale – naše šaty!“ protestovala Orb. „Máš pravdu. Musíme je nechat tady. Nepotřebujeme si s sebou nosit vodu z Léthé. A s mokrým oblečením není legrace.“

„Vždyť nemáme žádné plavky!“ řekla Luna.

Niobe se na ni podívala. „Drahousku, budeš hrdá, že vůbec stojíš na druhém břehu. Jsou příležitosti, při nichž není oblečení důležité. Tohle je jedna z nich. Všechny jsme ženy, a navíc rodina. Král Hor spí. Nikdo se nebude dívat. Myslím, že toto je část zkoušky: nebudeme se zdráhat nahé vkročit do jeho doupěte? Pamatujte, nebezpečí není opravdové. Jestli polkneme vodu, nic nezapomeneme, jen budeme vyřazeny a půjdeme zpátky. Opravdový test je horší.“ Svlékla se, pečlivě si složila oblečení a položila je daleko od vody.

Luna pokrčila rameny a následovala její příklad, aniž tím byla zvlášť nadšena. Po chvíli se svlékla i Orb a samozřejmě nad tím vůbec nejásala. V jejich věku, kdy nebyly ani ženy, ale už ani děti, se pochopitelně zdráhaly svléknout.

„Tak teď můžeme překonávat překážku,“ řekla Niobe. „Hned jak zmizí ty přízraky. Která jde první?“

Orb pokrčila rameny. „Já to zkusím. Křičte někdo, jestli se ty příšery vrátí. Čekaly a pozorovaly duchy. Za chvíli se objevily – kulovité masy slizu, které vypadaly, že svou pravou podobu neznají. „Ó, fuj!“ zvolala Orb.

„Je to jen iluze,“ připomněla jí Niobe přesvědčivě. „Ale nenech je, aby tě chytily. Teď jdi!“ Postrčila dívku po širokém dně.

Vyděšená Orb vkročila do vody a psím způsobem ji začala překonávat. „Pamatuj – nemrkej!“ volala Niobe. „Drž oči zavřené, až se objevíš na druhé straně, dokud si nebudeš jista, že už nejsou mokré.“

Orb přikývla, pak se nadechla, pevně stiskla víčka a ponořila se. Objevily se její nohy a hned sklouzly pod vodu. Obě dívky uměly dobře plavat, jen zvláštní povaha zkoušky činila tentokrát plavání nepříjemným. Za chvíli se vynořila na druhé straně, oči a ústa stále zavřená, a začala hrabat rukama – ve špatném směru. Plavala po proudu místo přes něj.

„Jdeš špatně!“ volala Niobe. „Otoč se!“

Dívka stále neviděla a neporozuměla. Obrátila směr a plavala teď proti proudu, čímž udělala malý pokrok.

„Přízraky se vracejí,“ šeptala Luna.

„Tomu se nevyhne!“ řekla rezignovaně Niobe. „Jdu jí na pomoc.“ Vstoupila do řeky a překonávala ji tiše a bez cákání, jak jen to bylo možné. Naštěstí byl přízrak pomalý a ona jej předběhla. Zavřela oči a pus, ponořila se, našla spodek plotu a podsunula se pod něj. Pak se vynořila na hladinu ve směru, ve kterém doufala, že najde Orb. Vystrčila hlavu, otřepala ji – ale nemohla otevřít oči.

„Doleva!“ volala Luna.

Niobe máchla doleva a setkala se s Orbinou paží.

„Ta příšera je mezi váma a břehem!“ křičela Luna. „Nedostanete se přes ni. Otáčí se přímo k vám!“

„Tudy,“ naváděla Niobe Orb. „K překážce!“ Překlopila se na druhou stranu a napůl nadnášela dívku svou druhou rukou. Našla plot. „Vylez si na to, nepotřebuješ se dívat!“

Dívka bez hlesu poslechla. Niobe se ujistila, že se Orb pevně drží, a pomocí rukou i nohou vyšplhala nahoru sama.

Potom použila hřbet ruky, aby si osušila obě oči. Jedno rychle otevřela. Orb byla vedle ní a pevně se držela drátu. Potvora zůstala pod nimi a snažila se je najít. Její ulepená chapadla se vznášela vedle ní.

„Tady nahoře, blbče!“ řekla jí Niobe.

Prízrak slyšel a pokusil se na ně dosáhnout, ale stavba jeho těla byla na skákání příliš rosolovitá. Nemohl vystrčit jedinou část svého těla ven z vody. Po chvíli toho nechal a pustil se dolů proudem.

„Velmi dobře,“ řekla Niobe. „Orb, vyčisti si oči a slez dolů. Přeplaveme ten zbytek.“

Udělal to. Pak šla Luna a s pomocí Niobiných instrukcí se vyhnula všem nebezpečím. Tak překonaly druhou překážku.

Nahé se vydaly ke třetí. Tato se ukázala jako nejděsivější. Představovala ji propast, překlenutá úzkým provazovým můstkem. Musely po něm projít, nebo jej přešplhat. Další deska s instrukcemi říkala: VYVARUJTE SE UPÍŘÍCH NETOPÝRŮ.

To nepotřebovalo žádné další vysvětlení. Určitě je vyřadí jen dotek takového netopýra – a ten bude útočit, kdokoliv bude na mostě. Instrukce je však ujistily, že k vyřazení netopýra se dá použít jedna z magických hůlek. Opravdu, stál tam stojan se třemi hůlkami.

Jedna pro každou z nich. Jak milé! Nebo to je jen náhoda? Niobe tomu zase tolik nedůvěřovala, ale jinou cestu si vybrat nemohly. Dvě třetiny už měly za sebou, a tak by byla škoda to teď zkazit.

Orb pohlédla dolů do propasti a zavrtěla hlavou. „Nemyslím si, že bych mohla–“

„Nesmysl,“ řekla Niobe, ačkoliv ani jí samé se hrozivá prohlubeň nelíbila. „Pamatujte – – je to jen iluze. Když ztratíte rovnováhu, nic se vám nestane, jen budete vyřazeny.“

„No ano,“ dodala, když děvčata pochopila. „Je to rovná podlaha jako v zaminované jeskyni a ten most je jako ta čára.“

„Ale stejně buďte opatrné,“ kladla jim na srdce.

„Jdu první,“ nabídla se Luna. Vzala si hůlku, uchopila ji pevně do pravé ruky a vykročila na most. Pod její vahou se prohnul, což ji vylekalo, ale rovnováhu udržela a pokračovala.

„Á, houpe se to,“ vykřikla, když se dostala nad díru. Most se opravdu houpal dopředu a dozadu jako kyvadlo.

„Vyrovněj to!“ volala Niobe. „Všechno je v pořádku!“

Luna to udělala a pokračovala dál. Když se dostala doprostřed, objevil se netopýr.

Ta věc byla hroživá a ošklivá. Rudé planoucí oči hleděly na svou kořist. Černá křídla měla rozpětí asi metr. Jak se dalo předpokládat, vítr z křídel odhodil Luniny vlasy dozadu a ona si přestala věřit.

„Zažeň to holí!“ volala Niobe. „Stůj na místě, drž rovnováhu a ožeň se po tom.“

Luna se o to pokusila, ale byla teď hodně nervózní. Netopýr přiletěl až k ní. Zamávala tyčí. Ztratila rovnováhu a začala padat.

„Chyt’ se mostu!“ křičela Niobe.

Dívka pustila hůl, zachytila se oběma rukama a rozhoupala most. Tyč padala do propasti a trvalo to dlouho, než dopadla. Jaká iluze!

Netopýr uviděl bezmocnou dívku, opsal zatáčku a vrátil se.

Niobe skočila na most. Dlouhá zkušenost s vlákny osudu jí dala jistotu. Nestarala se, jestli udělá špatný krok nebo jinou chybu. Střemhlav se vrhla na netopýra, který se vracel dolů, a vrazila do jeho odporného těla konec hůlky. Necítila odpor. Tyč prošla skrz. Netopýr skoro současně s tím vykřikl a upláchl. Zdálo se, že je zraněný.

„Pojď nahoru, děvče,“ naklonila se Niobe. „A pokračuj.“

„Nemůžu!“ křičela Luna. Tekly jí slzy. Byla citlivá, ale měla koneckonců jen dvanáct let.

„Tak se přitahuj rukama! Ochráním tě!“

To dívce šlo. Přitahovala se rukama a nohama, zatímco Niobe vyhlížela netopýra. Stvůra se pokusila přiblížit ještě jednou, ale viděla Niobin militantní postoj a držela se zpátky. Na druhém konci se Luna znova postavila. Byla v pořádku.

„Ted’ ty, Orb,“ volala Niobe. „Můžeš to zkusit sama nebo ti mám pomoci?“

Orb se podívala na houpající se most a vyčkávajícího netopýra. „Já – raději přijď pro mě.“

Niobe se vrátila zpátky a netopýra nespouštěla z očí. Měl možnost poznat rozdíl mezi vystrašenou dívkou a vyzbrojenou ženou. „Dobře – jdi přede mnou. Budu ti krýt záda. Dívej se na Lunu na druhé straně a drž rovnováhu. Není to těžké.“

„Jak můžeš být tak odvážná?“ ptala se dívka vystrašeně.

„Jsem matka. To pak přijde samo.“

Byl to jen takový žertík, ale Orb ho vzala vážně. „To, že máš děti, tě dělá statečnou?“

„Když máš něco, pro co bys zemřela, jen abys to ochránila – v tom je podstata péče,“ vysvětlovala Niobe. „Víš jen, co musíš udělat, ale strach si nepřipouštíš.“

Posunovaly se po mostě. Netopýr přiletěl až k nim a Orb zakolísala. „Jedeš,“ vykřikla na něj Niobe. „Nebo ti tímhle prorazím hrdlo, stvůro!“

Otočil se ve vzduchu a odletěl. I iluze se dají zahnat!

„Proč se tě bojí?“ zeptala se překvapeně Orb.

„Protože to myslím vážně,“ odpověděla Niobe. „Propíchla bych mu krk, kdybych se ho dotkla, a on to ví.“

„Ach, matko!“

„Každý rodič by udělal totéž. To uvidíš, až se jím staneš.“

Došly až na konec. Luna kroutila hlavou. „Celou dobu jsi nás musela chránit, babi. Samy bychom to nikdy nedokončily.“

„To je věc spolupráce. Ale myslím, že jste si své nástroje musely vyhrát.“

Přešly do další místnosti, kde byla dvě oddělení. V jednom ležel malířský štětec se stříbrnou rukojetí, ve druhém malá zlatá harfa.

„To je ono,“ řekla Niobe. „To jsou vaše nástroje.“

„Ale –,“ nesouhlasila Luna. „Jak si je můžeme –?“

Niobe se rozhlédla. Nikde žádnou informační tabuli neviděla. „Myslím, že je to tady připraveno jen pro vás.“

Luna pokrčila rameny. Popošla, otevřela dveře oddělení a uchopila štětec. Udělala jím pohyb ve vzduchu – a štětec za sebou zanechal žlutou šmouhu.

Potěšena mávla štětcem znovu a šmouhu přeškrtila, takže vzniklo X. Proměnilo se ve vzduchu na velké černé.

„Barvy to dělá podle myšlenek!“ zvolala rozradostněná Luna.

Ponořila se do vážné práce. Pečlivě vymazala šmouhy a X a začala malovat obraz Niobe. Ač byla Luna mladá, šlo jí to dobře, postřeh už skutečně měla. Niobe dívku neviděla nikdy malovat tak dobře a lehce. Samozřejmě nebyla příliš nadšená tím, že je malována nahá ve věku třiceti šesti let. Stačila už nabrat nějaká ta kila a nebyla už úplně nejhezčí. Drobné jizvy po porodu Orb jí také neprospěly. Neměla však chuť protestovat. Chtěla, aby Luna malovala kvůli zvládnutí štětce co nejvíc. Ten nástroj vypadal naprosto ideálně.

Nakonec kolem téměř nebarevné fresky udělala téměř nebarevnou auru. „Co to má být?“ ptala se Niobe.

„Maluji tvou zář,“ odpověděla Luna.

„Moji –?“

„Když ji vidím, tak ji nakreslím.“

Niobe nic neříkala. Jestli to děvče říká pravdu, tak má mnohem větší nadání, než mohl kdokoliv předpokládat.

Luna skončila a odstoupila. „Tady,“ řekla. Nakreslila velkou lasturu částečně obklopující postavu. „Nahá babička v mořské škebli.“

„Proboha!“ zvolala Niobe s falešným rozhořčením a Orb se chichotala.

Pak se obraz zvedl do vzduchu, vplul do rámu, naklonil se a vklouzl do proskleného oddělení. Skleněné dveře se zavřely.

„Myslím, že tvůj obraz byl přijat,“ řekla Niobe. „Štětec si můžeš ponechat.“

„Ó, to je dobře,“ zvolala Luna. „Děkuji ti, Králi Hor! Budu jej používat pořád! Je to lepší štětec, než o jakém jsem kdy snila.“

Teď byla na řadě Orb. Otevřela druhou skříň a vytáhla zlatou harfu. Byla malá, ale dovedně zhotovená, určitě nejlepší nástroj svého druhu. Sedla si s překříženýma nohama na podlahu, harfu si položila na kolena, aby ji měla pevně zapřenou, a prsty se dotkla strun. Ozval se skvělý sbor! Zvolala: „Na tohle už se dá opravdu hrát!“

Orb se na chvíli odmlčela a v duchu vybírala píseň. Pak začala zpívat a doprovázela se na harfu.

„Budu tancovati v mokřinách ...“

Niobe byla unesena. Nevěděla, že Orb tu píseň zná. Musela se ji naučit ve škole. Uměla ji velmi dobře a kouzelná harfa jen

podporovala zvuk přirozeného kouzla, kterým disponovala, takže doprovodný orchestr zněl hlasitě, čistě a stereofonně.

Dvanáct let! Jak to bude s Orbiným zpěvem, hraním a představami, až dosáhne plné profesionality? Asi se opravdu stane profesionálním hudebníkem, jestli bude chtít.

„Ano – budu plakat – budu plakat – až mokřiny vyschnou,“ dokončila Orb a zvedla hlavu. Měla na tvářích slzy stejně jako Luna a Niobe. Opravdu to bylo krásné.

Pak se píseň ozvala znova, i když Orb ani nezpívala, ani nehrála. Zněla ve skleněné skříni. Píseň byla nahrána se vším všudy, i s kouzelným orchestrem.

Opakování skončilo a dveře oddělení se zavřely. Orb svou harfu vyhrála.

„Už je po všem,“ ulevilo se Niobe. „Ted’ můžeme jít domů.“

Vyrazily na zpáteční cestu. Netopýří jeskyně se ztratila a teď bylo vidět, že propast je jen půl metru hluboká. Netopýra zastupovala světelná projekce. Lunina hůlka se zapíchla a opsala kruh kolem kamene, její dlouhý pád, to byla jen iluze. Tady opravdu nehrozilo žádné nebezpečí.

„Když si pomyslím, jak jsem tady lezla po rukou a po kolenou,“ řekla zrudlá Luna.

„Při zkoušce to platí,“ řekla Niobe a vrátila hůlku zpět do stojanu. „Iluze mohou zraňovat, třeba jako v případě, když jsme byly s Orb na motorce oslepeny. Život je takový. Neskutečné bývá někdy stejně důležité jako skutečné, a někdy se nakonec skutečným stává.“ Poučovala dívky už předem, protože věděla, že už brzo vstoupí do arény společenského a sexuálního uvědomění, kde i malé omyly mohou znamenat velké ztráty. Místnost přešly, aniž se zajímaly o použití provazového mostu a tunelem prošly do prostoru druhé zkoušky. Nebyl změněný. Řeka i přehrazení opravdu existovaly.

„Zůstalo to stejné,“ řekla Luna. „Nenáviděla jsem pomyšlení, že bych nahá přelavávala neexistující řeku!“

„Ale teď je to jen voda,“ řekla Orb, která si nabrala vodu do dlaně a usrkla si. „Bez nafouklé přišery.“

Vstoupily do řeky. Dívky, dokud mohly, držely své nástroje nad vodou. Obklopovalo je teď mihotavé světlo. Pak se Orb ponořila pod

zátaras a vynořila se na druhé straně. Sotva vystrčila hlavu z vody, nabrala dech – a vykřikla.

Niobe před bariérou se zarazila. „Co je, drahoušku?“ volala vystrašeně.

„Nic nevidím,“ křičela. „Jsem slepá! Jsem slepá!“ Plavala dokola a upustila harfu, která sklouzla ke dnu.

„Počkej, miláčku!“ volala Niobe. „Jen klid! To se může stát.“

„Kde to jsem?“ ječela stále bloudící Orb. „Jak jsem se sem dostala? Proč nic nevidím?“

Niobe si vyměnila pohledy s Lunou, jejíž ústa se zkroutila do O. „Léthé!“ zašeptala dívka. „Přišla znovu!“

„A teď je opravdová!“ zvolala Niobe. „Něco se pokazilo.“

Objevila se příšera a pomalu se pohybovala k Orb.

„Vylez ven z vody,“ vykřikla Niobe na Lunu. „Půjdu ji zachránit.“ Nabrala dech a ponořila se pod zátaras. Orb našla podle jejího plácání. Uchopila dívku za paži a technikou zachránců života ji táhla pryč. Niobe nezbývalo než věřit, že má správný směr a že plave ke druhému břehu. Nebylo radno otevírat oči nebo se pokoušet mluvit ke své dceři. Dovnitř by se mohla dostat nějaká voda. Neměla představu, jak blízko se příšera nachází. Musela je obě prostě udržovat v pohybu.

Podařilo se to. Našla břeh a vytáhla Orb ven. Vysušila si oči a pak zatřásla dívčinými rameny, aby vzbudila její pozornost. „Dávej pozor, Orb. Byla jsi zasažena vodou z Léthé, takže nemůžeš nic vidět nebo si něco pamatovat, ale je to jen načas. Jen odpočívej. Klid!“

Dívka se pomalu utišila. „Ach, matko,“ plakala a objímala Niobe. „Jsem tak vyděšená!“

Takže si vzpomněla na základní vztah. Asi je to jen jedna z kratších příhod, která rychle pomine. „To přejde,“ ujistila ji Niobe. „Nejsi ztracená, jen vyřazená na pár minut. Sedni si sem a nehýbej se.“ Pak se podívala přes řeku. Luna stála na vzdálenějším břehu. „Jsi v pořádku, Luno?“

„Jsem v pořádku,“ volalo děvče. „Mohu přejít?“

Niobe se chvilku rozhodovala. „Ne, jdi do vedlejší komory a podívej se, jestli je také v provozu. Ale opovaž se ji přecházet!“

„Nejsem hloupá!“ řekla Luna vážně. Zmizela v tunelu.

Vypadalo to, že Orbiny slzy pomohly očistit oči od kouzla. „Matko, už trochu vidím!“

„Ano jistě, drahoušku,“ řekla Niobe a dala najevo víc soucitu, než cítila. „Jen zůstaň v klidu a brzy zas bude všechno normální.“

Po chvíli, která vypadala delší, než byla, se vrátila Luna. „Je to zpátky,“ hlásila. „Postavila jsem se na okraj a podívala se dolů, ale žádnou podlahu jsem necítila. Pak přiletěl netopýr, tak jsem utekla.“

Niobe zajímalo, jak se mohla iluze propasti změnit v obrovskou díru. Půlmetrový schodek nemohl nahradit několik set stop vysokou stěnu. Byla si však jista, že tam ta propast teď je. Magie Krále Hor určitě není jen představa.

„Pak bude nejlepší, když to přeplaveš,“ rozhodla Niobe. „Pro tebe to bude snadnější, než to bylo pro Orb, a myslím, že přes zaminovanou komoru se také dostaneme lépe.“

„Co se stalo?“ zeptala se Orb, když Luna přecházela. Její paměť zcela jasně nezachytila posledních pár minut.

„Přecházely jsme řeku – a kouzlo se vrátilo,“ řekla

Niobe. „Nevím proč. Vypadá to, jako bychom se najednou z vítězů proměnily v normální zloděje.“

„Ale my *nejsme* zloději!“ protestovala Orb.

„Jistě že nejsme!“ Pak ji to napadlo. „Ale možná tady někde zloděj je, to by pak aktivoval kouzlo – a chytily jsme se my.“

„Nikoho jsme přece nepotkaly!“

„Pravda,“ řekla Niobe. To byla dobrá připomínka. Pak se zamyslela nad odpovědí. „Někdo zkoušel první překážku, narazil víc než dvakrát a nevrátil se. To může být jeho účet.“

Luna se vynořila z vody. „Mám to!“ zvolala a v ruce držela harfu. „Ucítila jsem ji na dně, tak tady je!“

„Ale, díky ti, Můro!“ vykřikla Orb.

„To je v pohodě, Bulvo,“ odpověděla Luna a smála se, když jí nástroj podávala.

Niobe to trochu zarazilo. Nikdy dřív tyhle zvláštní přezdívky neslyšela. Začalo ji zajímat, kolik dětských zájmů zůstává nepozorným rodičům utajeno.

Oblékly se a opatrně se vydaly směrem k zaminované jeskyni. Napůl čekaly, že se tam střetnou se zlodějem, ale nikdo tam nebyl.

Jeskyně zela prázdnotou. Zkusily doprostřed hodit kámen a zakryly si oči.

Ozval se strašlivý výbuch. Celou prostorou to otřáslo a ze stropu spadlo několik úlomků skály. Nebezpečí se vrátilo, a navíc se teď miny bezpochyby změnily v pravé.

Niobe se podívala na jedinou motorku na této straně, na tu, na které přijely, a v hrdle jí vyschlo. Přejížděla tuhle jeskyni třikrát, jednou z toho oslepená, a cítila v hloubi duše odpor k tomu, aby to udělala znova. Tentokrát je hazard opravdový. Ona může být i s dívkami smetena! To, že si nebezpečí uvědomovala tak moc, jí bránilo nasednout na motocykl a projet tím. Třásl se jí ruce.

„Kde je ten bandita?“ zeptala se Luna. Ano, kde! Jestliže nějaký zloduch způsobil spuštění opravdového mechanismu, musí tady někde být, mrtvý nebo živý. Motocykl, který použil, by měl být někde vidět – celý, nebo rozbitý. Ale nikdo tu nebyl – a ostatní motorky stály na svých místech. Vypadalo to, že žádný zloděj není.

No, možná je Král Hor napálil. Třeba neměl vůbec v úmyslu zbavit se kouzelných nástrojů, takže přichystal pro dívky léčku při jejich odchodu, aby to vypadalo jako nehoda.

To Niobe rozzlobilo. „Na hru jsou vždycky dva!“ procedila skrz zuby. Zvedla jeden z ulomených balvanů. „Dívejte se!“ upozornila a kámen hodila.

Nastala obrovská exploze. Jeskyně se zachvěla znova a spadly další úlomky. Jakmile se jeskyně utišila, zvedla Niobe další balvan a hodila jím.

„Co to děláš, matko?“ ptala se Orb po třetím výbuchu.

„Čistím cestu přes tuhle past!“ řekla Niobe ostře. „Mina nemůže vybuchnout, když už to jednou udělala.“ Znovu hodila.

„Aha!“ smála se hlasitě Orb. „Jak jsi chytrá, matko! Můžu to dělat taky?“

„Proč ne. Ano, můžeš – ale chraň si oči.“

Dívka zvedla kámen a hodila jím, pak se otočila. Když mina vybuchla, zatleskala s potěšením rukama. Niobe pozorovala, že děti bez rozdílu pohlaví mají určitý vrozený smysl pro nebezpečí.

Zanedlouho měly volný průchod přes jeskyni vyklizený. Vrhly ještě několik úlomků, aby měly jistotu, že nešlápnu na nějakou nevybuchlou minu. Pak je Niobe převezla jako už předtím. Netušila,

co by se stalo, kdyby prostě přešly, a nechtěla to zkoušet. Teď bylo poměrně jednoduché motocykl uřídit. Když se dostaly bezpečně na druhou stranu, zaparkovala a všechny tři vyšly vstupním/výstupním průchodem ven.

Když procházely, vynořil se z druhé strany proti nim muž. Byl obrovský, divoký a zarostlý, v ruce držel gigantický perlík a jeho oči zářily tak moc, až se jim zdálo, že se mu z toho musí vznítit vousy.

„Zloději!“ zahřměl. „Vy chcete rabovat muzeum Vaniru? Zničím vás!“ zvedl svůj perlík.

„Král Hor!“ vyjekla Luna a uskočila zpět. Niobe zalilo něco podobného vzteku berserkra. Postavila se čelem, uhnula rozhoupanému kladivu a vrazila muži na jeho zarostlou tvář zvučnou facou. „Nech ty holky být!“ vykřikla. To nejsou zlodějky! Ty jsi.“

Muž se stěží zalekl políčku, ale překvapeně se zastavil a pohlédl na ni. „Clotho!“

„Už ne!“ řekla Niobe mírněji. Pak se také zarazila. „Odkud mě znáš?“

Spustil perlík dolů na zem a opřel se o rukojeť. „Jak by mohl někdo zapomenout na tvář nejkrásnějšího stvoření, povznášejícího celé pohanské království? Co zde pohledáváš, ó, nejvznešenější?“

Niobe potlačila záchvěv potěšení. „Hm, jak dlouho jsi doposud spal?“

Král Hor si začal odpočítávat na prstech. „Dvacet pět let, nebo tak nějak. Proč?“

To vše vysvětlovalo. Spal po celou tu dobu, co ona byla smrtelná. „Před třinácti lety jsem se vrátila k obyčejnému životu,“ řekla Niobe. „Jsem tady se svou vnučkou a dcerou. Nepřišly jsme, abychom tě okradly.“

Muž se podíval na nástroje, které dívky držely. „Jestli mluvíš o těchto, Clotho, ty nebudu postrádat. Vskutku jsem ve svém snu slyšel hrát na svou harfu způsobem, pro nějž byla stvořena.“ Pak ho něco napadlo. „Vnučka – třináctiletá? Tvé tělo uvádí v šílenství každého muže, ale –“

„Je z mé první smrtelnosti,“ řekla Niobe rychle. Ukázala na Lunu. „Tvá skříňka přijala její obrázek, takže –“

„To je pravda. Tak proč ten poplach?“

„To je to, co chci vědět! Byly jsme v půli zpáteční cesty, když –“ Vnořil se do jeskyně a jeho stopy za ním zářily. Měl vztek. Šly za ním a tentokrát se vůbec nezajímaly o motorky. Zářící stopy byly zárukou bezpečnosti.

Když přišel Král Hor do prostřední jeskyně, vstoupil do vody, která se vypařila a zanechala suchou podlahu. Jakmile dosáhl bariéry, otevřela se brána, aby ho nechala bez zastavení projít. Nebylo pochyb, že toto je pán tohoto místa. Ustrašeně jej následovaly. Ve třetí místnosti čekala propast a poletující netopýr. Král přes to přešel, iluze nebo realita se proměnily a jeskyně byla náhle prázdná. Mihatající síť světél, která vytvářela pohyb upířího netopýra, se rozplynula.

Přešly do místnosti výher. Uviděly tam démona s prstem zastrčeným v komůrce harfy. Evidentně tato náказа zla byla příčinou aktivování poplachu.

„Ha! Práce Lokiho!“ zvolal Král Hor a zamával svým masivním kladivem, jako by to byla hračka. Pak zasáhl démona.

Stvůra se změnila v dým a skříňka explodovala.

Král Hor svůj nástroj nadzvedl. Jednotlivé do dálky rozházené kousky komůrky se začaly skládat dohromady a zformovaly se do původní podoby i s nahrávkou Orbiny hudby.

„Jdi v míru, Clotho,“ zahřměl obr. „Ty i tvé. Lituji těch nedorozumění.“

„To je v pořádku, sire,“ řekla Niobe a odcházela zpátky. Vedla dívky ven znovu. Tentokrát nenastal v žádné jeskyni žádný problém.

Nástroje byly překrásné a obě dívky pokračovaly v prohlubování svého talentu. Za čas vychodily školu. Byly tak dovedné, jak ani Niobe netušila. U obou si byla jista, že si v životě poradí, jestli to osud připustí, avšak ještě existoval problém se zamotaným větrem, který se dosud blíže neprojevil.

Když zemřela Blenda, Kouzelník Kaftan odjel s Lunou do Ameriky, neboť nebyl schopen žít ve staré zemi v nepřítomnosti své ženy. Niobe víc rozesmutil odjezd Luny než jejího vlastního syna, protože byla v poslední době víc se svou vnučkou. Ale neprotestovala. Luna byla pěkná, vzdělaná mladá žena. O svého muže se dobře postará.

Pak, dvacet dva let po jejich svatbě, zemřel Pacian. Bylo mu sedmdesát čtyři, nebyl žádný mladík, ale přišlo to náhle. Vždy o něm nějak přemýšlela jako o dvanáct let mladším, ale přitom jí fyzicky bylo jen čtyřicet šest let. Dvacet tři let žila ve své první smrtelnosti a stejně dlouho také ve druhé smrtelnosti. Bylo to, jako by konečně skončilo období určené její původní lásce k Cedrikovi. Paciana milovala pořád. Intenzita tohoto vztahu s přibývajícými lety slábla. Teď se starala o svou rodinu a s nezbytnými ukončeními vláken byla srozuměna. Věděla, že Pacian churaví, dělala pro něj, co mohla, a nikdy si nepomyslela, že by mohl hned umřít. Nevypadalo to, že by v tom měl prsty Satan, smrt byla naprosto přirozená.

Po pohřbu měla sklony vyzouvat se ze světských záležitostí. Orb vyjela na turné jako zpěvačka. Opravdu, po světě začala cestovat, sotva jí bylo osmnáct. Niobe toho moc ve smrtelné říši nezůstalo.

Pak obdržela zprávu, že její syn, Kouzelník, také zemřel. Tohle bylo opravdu nečekané, měl jen šedesát tři let. Luna jí popisovala, že teď žije v Kouzelníkově domě sama, zařizuje vše kolem otce a že se setkala s novým Thanatem, přesně jak předpověděla věštba. Niobe na takové věci neměla žaludek. Na dopis zdvořile odpověděla a nechala dívku samotnou. Co může, koneckonců, od smrtelnosti očekávat – věčné mládí, krásu a nevinnost? Měla takové postavení, že to žádná žena nemohla vědět lépe.

Podle časují bylo osmdesát šest let, už přežila svůj čas. Její pohodlný vlídný svět byl nahrazen moderním, vysoce technickým a vysoce magickým světem. Připravovala se na odchod s minimem lítosti.

Ale v následujícím roce se věci změnily.

LACHESIS

Pavouk se před ní spustil na tenkém vlákně a změnil se v příjemnou mladou ženu s vlasy tak světlými, že vypadaly skoro jako bílé. „Musím s tebou mluvit,“ řekla žena. „A nevyslovuj jméno toho, kdo nemusí vědět.“ Měla přízvuk, ale byl skoro nepostřehnutelný.

„Clotho!“ vyrazila ze sebe Niobe, která si náhle vzpomněla na chvíli před čtvrt stoletím, kdy vybrala ženu z řady uprchlíků v Budapešti. „Lisa!“

Žena se usmála. „Změnila ses, já ne.“ Pak si prohrábla vlasy. „Jen kosmeticky. Jsem ti neskonale vděčná za to, co jsi udělala, že jsi mě zachránila z toho města. To mi dalo nový život, mohla jsem pomoci svým přátelům v nesnázích. Nikdy se nedozvěděli, že jsem se změnila.“

„Rozumím,“ řekla Niobe. „Je to od tebe pěkné, že se ke mně znáš.“

„Nicméně to není společenská návštěva,“ připomněla rychle Lisa. „My – se tě musíme na něco velmi důležitého zeptat.“

Niobe se usmála. Velmi ji totiž zarazil rozdíl mezi nimi. Když si Lisu vybrala za svou nástupkyni, byla Niobe štíhlá a krásná, zatímco Lisa byla velice atraktivní, ale bez sexappealu. Teď, o čtvrt století později, si musela přiznat, že je Niobe stará a nezajímavá. Neviděla žádný důvod se nějak udržovat, zvláště pak v posledních dvou letech. Lisa vypadala pořád stejně. Jaký strašný úděl smrtelného stárnutí.

„Jestli tvá otázka zní, zdali se – ten nejmenovaný – pletl do mého života od doby, kdy jsem se stala smrtelnou, tak si nejsem jista. Mohu uvažovat jen o jednom případě, kdy jsem vzala své dívky do –“

„Ne, ne,“ přerušila ji Lisa rychle. „Tak otázka nezní. Byla jsem vybrána, abych si s tebou promluvila, protože jsem jediná z nás, která se s tebou setkala. Lachesis i Atropos se vyměnily –“

„Poslední dobou se období úřadu zkracují!“ poznamenala Niobe. „Já jsem byla Součástí třicet osm let!“

„Ano, ty jsi byla jedna z největších a uměla jsi to s – nejmenovaným. Já – my – ocitly jsme se v těžkých dobách. Bez oprávnění hýbe s vlákny, mate nás –“

„To dělával,“ souhlasila Niobe. „Jestli jsem se k němu stavěla neohroženě, bylo to jen proto, že jsem předtím získala tvrdá ponaučení. Jsem si jista, že nejsem lepší –“

„Ale ano, máš hodně zkušeností. Víc než kterýkoliv jiný smrtelný. Proto musíme o tu věc požádat tebe.“

To znělo naléhavě. „O co přesně jde?“

„Musíš se vrátit.“

„Co?“

„Být znovu Součástí Osudu. Znovu tě potřebujeme.“

Niobe byla natolik překvapena, že ze sebe nemohla vypravit ani slovo. „Být – být – já, já – Liso, já už mám ve své smrtelné podobě čtyřicet osm let! Jen mladá žena může –“

Lisa zavrtěla hlavou. „Nechceme po tobě, aby ses stala Clotho, byla bys Lachesis. To je klíčová Součást – ta která vládne Tapisérii.“

Lachesis – no jistě. Niobe se teď tělesně dostala do středního věku a vypadala tak. Lachesis je Součást ve středním věku. Obvykle –

„Liso, já jsem nikdy netušila – to předtím nikdo nikdy neudělal! Jak se jednou Součást vrátí ke smrtelnosti – jakmile se jakékoliv Vtělení vzdá úřadu –“

„Pravda. Je však jeden důvod, pro který věříme, že to tak musí být. Nejmenovaný to nepředpokládá.“

Bláznivý Satan! Takže jeden důvod k provedení něčeho takového tady je.

„Polichotilo mi, Liso, že jste si v souvislosti s touto záležitostí vzpomněly na mě. Ale já už jsem jednou nesmrtelná byla a opravdu si nezasloužím –“

„Žádáme od tebe hodně, to víme,“ řekla Lisa spěšně. „Ty jsi však jediná, která nám může pomoci. Jinak –“

„Ted' počkej, Liso! Do úřadu vždycky nastupovaly nové ženy! Každá z nich se musela svou práci naučit. Osud je jedno ze šťastnějších Vtělení, protože novickou obklopují dvě zkušenější Součásti, které ji mohou uvést na její místo. Takže určitě nemusíte –“

„Prosím,“ přerušila ji žena. „Možná, že se nevyjadřuji přesně. Lépe bych to vyslovila ve svém rodném jazyce –“

„Mluvíš bezchybně! Jen se ti snažím povědět –“

„Nech mě to vysvětlit, prosím. Musíme – musíme vyměnit naše Součásti – všechny společně.“

„Všechny najednou? To není možné! Nebude nikdo –“

„Ano, myslíme, že to tak připravil nejmenovaný. Objevilo se mnoho problémů a hlavním je dítě tvého syna – Luna. Každá z nás musí pomoci při zákroku, který ji zachrání. On se ji pokoušel zabít, ale Thanatos tomu zabránil –“

Niobinou myslí se něco mihlo. „To období loňského roku, kdy lidé podivně přestali umírat –“

„Ano. Thanatos zastavil vybírání duší, aby nemusel vzít její, protože ji miluje. Nakonec nejmenovaného zastavil. Luna byla ušetřena a Thanatos se vrátil zpátky ke své práci. My – tedy Lachesis ho vybrala jako nejvhodnějšího pro úřad, a tak k tomu mohlo dojít.“

„Vy se pletete do výběru jiných Vtělení?“ zeptala se Niobe zděšeně.

„My – bylo to nezbytné. To je – myslely jsme si, že to je hlavní bitva války. Nemám ráda válku.“ Lisa se odmlčela a Niobe věděla, že vzpomíná na Budapešť. „Když se však objeví tyranie Zla, musí se proti ní bojovat všemi možnými způsoby. Bitvy bývají strašné, ale ...“

Ted' Niobe uviděla změř na vřetenu. Její vnučka opravdu stála proti tomu a důvod pro její podivný vztah s Thanatem byl zřejmý. Jen Thanatos mohl zachránit osobu před smrtí, když už bylo vlákno přetáto. Ale přece –!

„Odkud víte o spiknutí proti Luně?“

„Kouzelník, její otec, to věděl. Studoval magii celý život a vyzvěděl, že nejmenovaný chce způsobit, aby věštba zůstala nenaplněna. Kouzelník všechno naplánoval a vzdal se života, aby seznámil Lunu s Thanatem způsobem, který dával –“

„Tak proto zemřel tak mladý! Nikdy mi to neřekli!“

„Nemohli, Niobe. Nikdo to nemohl vědět, dokud k tomu nedošlo. Kouzelník tušil, že musí ochránit svou dceru i po vypršení svého času, protože na ní leží osud lidstva.“

„Tak málo jsem věděla!“ lamentovala Niobe. „Myslela jsem si, že se vrtal v kouzlech jen pro své vlastní potěšení. Nebo pro byznys. On však musel rozumět věštbě mnohem víc, než –“

„Ano. Pak se objevilo něco divného. Myslely jsme si, že je do něčeho namočený Chronos, který zastavil nejmenovaného v podnikání něčeho dalšího, a že to neřekl. Zná budoucnost, a když prohlásil, že se změní, tak –“

„Tak se všechna Vtělení přihlásila k – k největšímu závazku,“ dokončila Niobe.

„Dvacetiletý závazek,“ přitakala Lisa. „Nejmenovaný zamýšlí převzít politickou moc na celé Zemi. Jeho agenti pracují ve všech národech, jen v Americe je to těžké, protože tamní politika je chaotická tak jako tak. Jestli zvítězí tam, zbytek se podle jeho předpokladů kvůli ekonomické nestabilitě zhrouť sám. Takže tam musí být zastaven především, a Luna má proti němu hrát klíčovou úlohu – jestli přežije.“

„A to chtěla být umělkyně!“ zvolala Niobe.

„Věříme, že my tři Součásti jsme teď uprostřed,“ pokračovala Lisa. „Nejmenovaný si myslí, že se Luny zbaví, ale my víme, že –“

„Že já obětuji svůj život, štěstí a hrdost, abych ji ochránila!“ dokončila Niobe. „To samozřejmě udělám – stanu se Součástí Lachesis – jestli jí tím pomohu! Ale nikdy jsem tou Součástí nebyla a – co je s tou záležitostí výměny celé trojky najednou? Jestliže vás nejmenovaný utiskuje tak, jak říkáte, pak je taková akce absolutní bláznovství! Tři novicky pohromadě –“

„Ano. Bláznovství. Proto jsme přišly za tebou. Ty máš zkušenosti –“

„Tvoji část chápu! Ale vy budete muset další dvě zaučit, což potrvá rok nebo dva –“

„To nemůžeme,“ řekla Lisa. „Musíme se vyměnit hned tento víkend.“

„To přece nejde, děvče! Sama víš, jaké to je na začátku!“

„To víme všechny. Ale máme příležitosti, které přicházejí jen jednou za život, jestli vůbec. Nemůžeme to nechat plavat, stejně jako jsi ty nemohla nechat plavat svou druhou lásku. Šanci mít dceru –“

Niobe roztáhla ruce. „Vy děláte své věci. Ale my jsme pouhé hříšné lidské bytosti! Víte, nebo aspoň předpokládáte, že tyto příležitosti mohou být nastrčeny –“

„On nám to, jak připomínáš, usnadnil po tu mez, že už nemůžeme ustoupit. Ale je v tom víc než to. Podívej, my neznáme jeho plány – a jestli opustíme naše Součásti, bude vědět, že jsme se zbláznily, a zase něco provede. Něco, co ani nemůžeme předpokládat. Je to jako jeho podvody – rozhodly jsme se, že do toho skočíme rovnýma nohama –“

„S jedinou zkušenou Součástí, o které neví!“ dokončila Niobe. „Tak objevíme jeho podraz a znemožníme jej.“

Lisa se usmála. „Věděla jsem, že to pochopíš.“

Niobe o tom uvažovala. Zapřísáhla se, že si se Satanem vyrovná účet za Cedrikovu smrt, ale nikdy to nedotáhla až do konce. Řekla si, že její činnost jako Součásti Osudu plně postačí, a i výchova dívek, Luny a Orb, se zdála postačující, dokud nebyly povolány k odstranění Prince Zla. Oč však bude lepší pokořit ho přímo, osobně!

Její smrtelný život už byl stejně pryč. Už nebylo nic, pro co by mohla žít. Opravdu ji nic nedrželo. „Udělám to.“

Lisa se usmála. „To nás moc těší. Víme, že uděláš vše, co musí být uděláno. Víme, že naše smrtelné záležitosti budou před zlem ochráněny, když budeš bdít ty.“ Podala Niobe ruce.

Niobe ustoupila. „Počkej! Nezamýšlím se vyměnit hned tady na místě. Musím si dát do pořádku své záležitosti ve smrtelném životě –“

„Lachesis to za tebe udělá,“ ujistila ji Lisa. „Než si začne zařizovat svoje vlastní věci.“

Opravdu se mohla spolehnout, že Součást Osudu zná důležitost správných rozhodnutí v pozemských záležitostech! Zvláště jestliže je životně důležité, aby Satan o výměně nic nevěděl.

Niobe vzala Lisinu ruku. Bylo to podobné drcnutí, jaké zakusila už dvakrát předtím.

Pak se ocitla uvnitř Lisy a dívala se ven jejíma očima. Před ní stála nevýrazná žena středního věku – stará Lachesis.

Sbohem, smrtelný živote! myslela si Niobe s podivnou nostalgií. Žádný život není snadné opustit, ani ten dokončený.

„Vem si tělo,“ řekla Lisa a změnila se v ni.

Niobe se znova ocitla ve své vlastní podobě v jiném těle. Svě původní tělo ztratila, když se poprvé stala Clotho před dlouhým časem, a když se ke smrtelnosti vrátila, vzala si tělo Lisy. Její podstata včetně reprodukčních genů se přenášela s ní. Teď bylo to tělo předmětem přání a představ předchozí Lachesis. Lisa určitě také cítila nostalgii, když věděla, že tělo, původně patriciji, přešlo na třetí osobu. Je to známá a divná praxe.

Niobe si se ženou, která bývala Lachesis, potřásla rukou. „Myslím, že už víš všechno, co jsem chtěla říct. Věnuj se svým záležitostem a buď šťastná.“

„Nikdy ti nebudu moci dost poděkovat – Lachesis,“ řekla žena. „Víš, co pro mě teď smrtelnost znamená?“

„To opravdu není moje věc –“

„Titul,“ zvolala žena. „Dostala jsem se do postavení, v němž obdržím titul a velké území v Evropě a budu vysoce postavenou dámou se služebnictvem, funkcemi a možnostmi. Po tom jsem vždy toužila a strchovala se, že to nikdy nepříjde. Jako Lachesis jsem rozvinula své předpoklady pro řízení záležitostí.“

„To je vlastnost z těch nejvhodnějších pro tuto Součást,“ souhlasila Niobe.“

„A teď to bude opravdové. Myslím smrtelnost. Majetek mne potřebuje. Bez osoby z masa a krve by byl rozdělen mezi chamtivé žalobce a poplatky – byl by rozdroben. Ale teď připadne mně, když si na něj včas budu činit nárok, a já vím moc dobře, jak jej mám řídit. Jestli z nějakého neznámého důvodu v nejbližších dvaceti letech zemřu, i tak budu spokojená!“

Určitě ano. Různí lidé mají různé sny a splněný sen má pro každý život hodnotu. „Měj se a prosperuj,“ řekla jí Niobe vřele.

„Ty se měj, nádherná ženo!“ odvětila ta druhá.

Niobe vrátila tělo Lise, aby se ona i Atropos mohly pořádně rozloučit se svou společnicí. Bylo to divné, sdílet Osud se ženou, která ji nahradila jako Clotho, ale určitě si v tento den po čtvrtstoletí vybrala správně. Lisa svou práci skončila.

Když se druhé dvě rozloučily, změnil se všechny do formy pavouka a vyšplhaly se do pavučiny v Očistci. Jak rychle se to všechno vrátilo! Niobe ani na chvíli nelitovala svého druhého smrtelného života a trochu ji hryzlo svědomí pro jeho náhlou ztrátu – ale zároveň cítila nepopsatelnou radost ze svého návratu mezi Vtělení. Být Nesmrtelným – žádná smrtelná zkušenost se tomu nevyrovná.

Sídlo zůstalo nezměněno: kokon, dům udělaný z nitek, pohodlné útočiště pro toho, kdo splétá a třídí vlákna. Stále tady nebyl žádný obsluhující personál, protože trio žen Osudu bylo příliš nezávislé na to, aby na něco čekalo. Byla tady uložena také nezbytná zásoba materiálu Prázdnoty pro Clotho. Všechno bylo v pořádku.

„Teď je řada na mně,“ řekla Lisa a znovu vyrazila.

„Už?“ ptala se Niobe. „Vždyť jsme sem teprve přišly.“

„Ano – aby ses ujistila, že je všechno, jak má být. Jak vidíš, připravila jsem všechno pro svou výměnu. Než bude muset jít navštívit Prázdnotu, uplynou dvě neděle.“ Odmlčela se. „Jaká to byla zkušenost, tehdy poprvé!“

Niobe v duchu pokrčila rameny. Tohle byla čistě jen práce každé ze tří Součástí – vybrat si svého nástupce a svůj čas k návratu do smrtelného života. Niobe se stala Clotho převážně proto, že si ji první Clotho oblíbila, a teď byla Lachesis, protože ostatní Součásti usoudily, že je potřebná. Podrobí se všemu, o čem bylo rozhodnuto.

Clotho vyhledala vlákno vedoucí na západní pobřeží Ameriky. „Do čeho jdeš?“ ptala se Niobe.

„Opravdová láska,“ odpověděla Lisa nadšeně. „Jednoho dne minulý měsíc jsem se procházela po horách, když tu se snesl shora mladý muž na létajícím koberci, aby se zeptal na cestu. Měl přízvuk, který jsem poznala. „Vy jste z Maďarska!“ vykřikla jsem. Byl překvapený. „Moji rodiče byli,“ řekl. „Matka mě čekala, když odcházela během –“ pokrčil rameny, protože v Americe jen málo lidí rozumí tomu, jaké to bylo v Budapešti. „Jsem taky odtamtud,“ řekla jsem mu a začala mluvit v našem jazyce. „Počkej!“ vykřikl. „Nejsem v tom tak dobrý. Celý život bydlím tady.“ Ale rozuměl hodně. Teď si mě chce vzít. Chápe, jak to se mnou je, že jsem skoro dvakrát starší. Jeho matce jsme o tom neřekli – nerozuměla by. Tak jsem jí pověděla, že mi o tom, jaké to bylo, když odcházela, vyprávěla má

vlastní matka. A pak jsem jí v našem jazyce řekla svou vlastní zkušenost, jako by to bylo od mé matky – a myslím si, že by to mohly být matčiny zážitky, kdyby nezahynula při invazi do naší domoviny – a jeho matka při vzpomínkách plakala a připomínala mi hodně mě samotnou, takže jsem taky plakala! Myslím si, že chce, abych si vzala jejího syna, dvakrát víc, než to chce on sám. Nastěhuji se k nim s vědomím, že nikdy nebudu mít problémy se svými soukromými právy!“

Niobe nenáviděla pokládání takových otázek, ale cítila, že musí. „Stále si myslíš, že to je práce – nejmenovaného – která tě odvádí z této cesty?“

„Ano. Lachesis – ta před tebou – si ověřila, jakým způsobem on popřehazoval vlákna, aby toho mého nechal přiletět do míst, kde jsem se procházela, takže jsme se setkali. Tak malá věc – ale při pomýšlení, že šlo o manipulaci, je ta osoba naprosto čistá. Není v něm žádné velké zlo. Nejmenovaný ví, že bych si zlého člověka nevzala. Součást Osudu nemůže být oklamána pozlátkem! Takže příčina mohla vyjít ze zla, ale nabídka je čistá. Úmysly zla už nejsou moje věc, ale spíš tvoje.“

Ano, přesně tak. Satanovi způsoby jsou překroucené, ale efektivní. Teď však Otec Lží zjistí, že byl překonán, protože Vtělení Osudu není nevinný smrtelník, aby bylo poblázněno nádhernými příležitostmi. Zvláště ne navrátivší se Součást, která zná Satanovy způsoby z první ruky. *Budeš překvapen, až přijdeš, Zlo největší!* pomyslela si.

Na zem sestoupily v neobydlené krajině. Mladá žena se tam brodila prachem k vysokému útesu, odkud se ozývalo hučící moře. Byla to orientálka a byla velmi pěkná.

Lisa ji oslovila. „Kam jdeš, pěkná mladice?“

„Co na tom záleží? Můj život je u konce.“

„Ale jsi mladá, pěkná a inteligentní,“ protestovala Lisa. „Máš takových věcí, pro které můžeš žít!“ Osud zřejmě vybral vlákno této ženy.

„Ne, nemám nic, pro co bych mohla žít,“ namítla dívka. „Moje rodina mne odvrhla pro nedodržování starých způsobů. Chtěla jsem pocítit touhu a nebezpečí, a teď nemám žádnou rodinu.“

Niobe věděla, že orientální kultury bývají ve svých tradicích velmi striktní, a že tak občas nastávají konflikty se zvyky okolního světa. Dívka se asi odmítala vdát za muže, kterého jí vybrala rodina. Tomu Niobe mohla rozumět, ačkoliv její vlastní sňatek se ukázal jako dobrý. Nechtěla si to připustit, ale rodičovské rozhodnutí bylo pro všechny zúčastněné to nejlepší. Amerika však sama sebe nazývá zemí svobody, a pro dívky tak bylo nepřijatelné podřizovat se rozhodnutím rodičů. Je v tom víc tragédie než ztracené lásky.

Amen! souhlasila Atropos.

„Takže jsi teď připravena opustit tento svět?“ ptala se Lisa.

Dívka pohlédla směrem k útesu. Závan mořské brízy jí rozvlnil její černé vlasy. „Kdybych měla odvahu.“

„Znám jednu možnost.“ Lisa začala vysvětlovat záležitost Osudu a roli Clotho.

Mladé ženě chvílku trvalo, než začala chápat, ale když se znova podívala na temný a rozbouřený oceán, rozhodla se pro lepší alternativu. Atropos si vzala tělo, natáhla ruku a bylo to. Clotho se vyměnila.

Lisa teď stála před nimi ve své fyzické podobě a právě tak sama. Všechny znaky orientální rasy zmizely. Niobe nikdy plně neporozuměla kouzlu, které to způsobuje, ale to samozřejmě nebylo nezbytné. *Vítej, Clotho*, pomyslela si a proces vzdělávání začal.

Vrátily se do sídla a na několik hodin si odpočinuly. Niobe si jako Lachesis převzala tělo a probírala se Tapisérií, zatímco Atropos vnitřně pokračovala ve vysvětlování věcí Clotho. Předchozí Lachesis udržovala Tapisérii v dokonalém pořádku s ohledem na nastávající problémy, takže v tuto chvíli nebylo nezbytně nutné něco zařídit. Niobe tuto práci viděla během svého prvního období Součásti, ale nyní ji měla na starosti, což byl rozdíl. Doufala, že je Satan po několika dalších týdnech nechá být, dokud se nevpraví do své role – a věděla, že to tak nebude.

Příští den přišel čas Atropos. Došlo k nehodě a z jejich vnuků se stali sirotci. Začal o ně pečovat stát a rozdělil je do různých dětských domovů, dokud ona, jejich jediná pokrevní příbuzná, nepřeveze dohled. Bylo jim jedenáct a devět let. Atropos věřila, že jí zůstalo dost smrtelných let na to, aby s nimi mohla zůstat, dokud nedospějí, a že do té doby nezemře. Jako jejich pokrevní příbuzná to musela tak

udělat. Nevypadalo to, že by to připravil Satan. Spíš zahlédl příležitost a zařídil, aby zbylé dvě Součásti odešly ve stejný čas jako Atropos. Jak se blížilo období zkoušky, Niobe cítila, že přece jen mají šanci vyhrát.

Atropos sklouzla po vlákně, které vybrala. Zavedlo ji do slumu, kde uprostřed stinné verandy seděla na houpacím křesle stará černoška a sledovala, jak si děti na ulici hrají s míčem. Když se před ní objevila Atropos, zvedla hlavu. „Přišlaš pozdě,“ poznamenala žena.

Atropos o krok ustoupila. „Ty mě znáš?“

„Znám tě. Čekala jsem spíš Smrt než Osud.“

„Přišla jsem, abych tě požádala o převzetí mého místa. Jestli to přijmeš, potkáš Smrt jen v pracovních záležitostech.“

„Myslela sem, že už je to on. Pohřbila sem víc příbuzných, než spočítám na svých rukách.“ Zdvihla své kostnaté a uzlovité prsty.

„Jestli ten úřad přijmeš, budeš krátit miliónkrát víc vláken, než je tohle číslo.“

Stará žena ztěžka mrkla. „Žádná práce není horší než ty ostatní.“ Vzala ruku.

Pak náhle stará Atropos seděla v křesle a nová byla Osudem. V tu chvíli vyskočilo jedno z dětí. „Babi! Uhrál jsem bod!“ Pak, když uvidělo v křesle cizinku, zarazilo se a zastavilo.

Niobe dala tělo nové Atropos. „To je okej, Jimmy,“ řekla, Je tu jen na návštěvě.“ Najednou se dal vyděšený chlapec na ústup.

„Jimmy, přišel čas, kdy musím odejít,“ pokračovala nová Atropos. „Udělals mi velkou radost a podívanou pro tu paní na zastávce. Řekni ostatním, že jsem šla.“

„Šla kam?“

„Prostě šla, Jimmy. Oni už budou rozumět.“

„Okej.“ Chlapec měl teď důležitou práci, a tak nechal starou Atropos stát na ulici.

Niobe převzala tělo, změnila se v pavouka a začala šplhat po vlákně. *To byl nějakej trik!* myslela nová Atropos. *Vždycky jsem nenáviděla havěť.*

„To zas tak nevadí,“ řekla Niobe svým pavoučím hlasem. „Naučím tě ten trik ovládat.“

Donesla je do sídla a vzala si svou lidskou podobu. „Nejlepší bude, když začneme základní dovednosti procvičovat hned,“ řekla, „protože se věci brzy mohou začít měnit.“

Měnit? podivily se zbylé dvě.

Niobe rychle vysvětlila, jak to Satan zařídil, aby měl tři nové Součásti najednou. „Já jsem se teď vrátila,“ pokračovala. „Mám za sebou několik desetiletí zkušeností ve formě Clotho. S tím jsem skončila před pětadvaceti lety. Doufám, že o mém návratu Satan neví.“ Tady v sídle se cítila při nazývání Prince Zla bezpečně, protože bylo proti nevítaným návštěvníkům dobře chráněno. Ve svém obydlí je každé Vtělení svým pánem. „Takže teď poprvé si můžeme dovolit trochu tápat. To ho jen ujistí, a stane se nepozorným. Musíme si však dát pozor, ať neuděláme příliš mnoho chyb. To, s čím pracujeme, jsou lidské životy. Pamatujte si to.“

Procvičovaly se v používání úst k mluvení, měnění se do pavouci podoby a používání cestovních vláken, aby se mohly rychleji přemísťovat, takže to nakonec každá z těch tří zvládala dost dobře. Pak začala Niobe vysvětlovat práci: jak musí Clotho sprádat vlákna života, jak je Lachesis třídí a Atropos je stříhá na přesnou délku.

„Ve svém vlastním zaměstnání se sama těžko vyznám,“ posmutněla. „Takže se vlastně budu muset učit taky. Pravděpodobně neodhadnu správně míru, kterou budu potřebovat pro tu kterou část Tapisérie. Výsledkem bude, že se někteří smrtelníci ocitnou v lidských náhodách. Nebudeme muset předstírat, že věci vypadají poněkud nemotorně.“

„Ale to bychom mohly použít a předstírat opravdu těžké chyby, navrhla Atropos. Vypadala, že chápe detaily. Předchozí Atropos ji vybrala dobře.

Clotho zkoušela nějaké sprádání. Neměla s tím však žádnou smrtelnou zkušenost, takže to nevypadalo nejlíp. Vybrána byla spíše díky své přízpůsobivosti a bojovnému duchu než kvůli dovednostem, protože už nastal časový skluz. Niobe ji musela pečlivě vést, ale i tak bylo vlákno nepravděelné a nepovedené. Mohla to však dělat, i když pomalu.

Teď bylo na Atropos, aby si zkusila nějaké stříhání. Niobe vybrala vlákno a předala tělo staré ženě. Atropos si vzala nůžky, ušmíkla jeden konec, pak druhý. „Fíha,“ řekla, „nechala jsem to moc

dlouhé!“ Ustříhla to znova malý kousek před koncem. „Tady – teď je to správně.“

Připravily okolo dvaceti osmi vláken a upravily je do správné délky. „Až budeme více zkušené,“ řekla Niobe, když je umisťovala do Tapisérie, „budeme je dělat ve velkém! Na Zemi je mnohem víc lidí, o něž musíme pečovat.“ Vpletla vlákna dovnitř – a ona se vypletla ven.

Bylo to legrační. „Lachesis, kterou jsem znala před léty, s tím, podle mého názoru nikdy neměla problémy, že by jí vlákna nezapadala dovnitř.“ Posbírala vlákna a znova je rozmístila – a ona znova vyklouzla ven. „Nepamatuji si, jak je tam navazovala.“

„Možná jsem je špatně spřádla,“ řekla nervózně Clotho.

„To si nemyslím. Tak zkusíme nějaká nová.“

Clotho upředla nějaká další, Niobe jim určila délku a Atropos je ustříhla, i když měla problémy to udělat přesně na míru. Mnoho odstřížků skončilo na zemi. Avšak nová vlákna také nechtěla zůstat na svém místě.

Nemohly přijít na to, co dělají špatně. Podlaha sídla byla poseta ústřížky, ale žádné vlákno nevězelo pevně v Gobelínu.

Ozvalo se naléhavé klepání na dveře. Niobe si vzala tělo a šla to vyřídit.

Přede dveřmi stál Thanatos. Nečekala jeho černý plášť a holou lebku, takže se ho lekla. Vybělené kosti jeho prstů se křečovitě třáslly. Opravdu to bylo Vtělení Smrti. „Co tady zrovna vyvádíte?“ ptal se.

Niobe ustoupila. „Právě se pokoušíme dělat svou práci,“ odpověděla.

Thanatovy široké a hluboké oční důlky se na ni zahleděly. „Vy jste se změnila.“

„Všechny jsme se změnily,“ přisvědčila Niobe a v mžiku předvedla novou Atropos i Clotho. „Ale máme nějaké problémy –“

„Problémy!“ zvolal Thanatos a ukázal dovnitř do Sídla. Venku za ním viděla Niobe bledého oře, toho, na kterém byla kdysi dávno svezena. „Dvacet šest novorozeňat je zbytečně mrtvých!“

„Mrtvá novorozeňata?“ ptala se Niobe. „Žádná vlákna jsem neumístila a ani jedno nezkrátila.“

„Ne? Co si myslíte, že je tohle?“ tázal se Thanatos a nabral plnou hrst ústřížků. Byl rozezlený a hodně ji děsil, přestože věděla, že pro ni neznamená žádnou hrozbu.

„To jsou jen odstřížky –“

„Odstřížky!“ zahřměl Thanatos. *„Nikdy nestříhej životy z předního konce!“*

Niobe zdrceně ustoupila zpět ke tkané stěně. „Z předního konce?“

Thanatos zdvihl jedno vlákno s plnou délkou. „Toto je Vlákno Života,“ řekl sarkasticky. „Tady je přední část, tady zadní. Když ustríhnete vlákno zezadu –“ Napodobil dvěma prsty stříhání nůžkami – „ukrátíte stejnou délku života. Když ho ustríhnete vepředu, zkrátíte život o *tolik*.“ Zahodil celé vlákno na zem. „Život je jen tohle.“ Zvedl dva prsty, které se skoro dotýkaly.

„Ach, ne!“ vykřikla Niobe hrůzou. „Zkrátily jsme je po dnech – nebo po hodinách!“

„A dvacet šest dětí se v nemocnici otrávil,“ řekl Thanatos temně, „protože kuchař si spletl krabici a do jídla jim místo cukru nasypal sůl! Smrtelní lidé si myslí, že je to tragická nehoda, ale já vím, že je to vaše práce. *Těch dvacet šest dětí jsem musel odnést!*“ Jeho divoký hlas otřásl Sídlem.

Niobe se ponořila do slz. Byla už sice ve středním věku, ale to neznamená žádný rozdíl. Nebyla schopna reagovat jinak.

Nakonec celou situaci a tělo převzala Atropos. „Neřvi na ni, Smrti,“ vyštěkla. „Udělala jsem to já a jsem z toho na smrt. Nevěděla jsem – a jsem si, u všech d'asů, jista, že to znova neudělám!“

Thanatos se na ni zahleděl a uvědomil si jejich situaci. „Všechny tři nové?“ ptal se. „Žádná zkušená?“

„No, tak to zrovna není,“ začala Atropos.

Neříkej mu to! zhrozila se Niobe. *Když to ví on, dozví se to i Satan!*

„Ale všechny tři jsme se vyměnily v několika posledních dnech,“ řekla Atropos. „A jak můžete teďka vidět, žádná z nás nemá se svou rolí žádné zkušenosti.“

„Jak jste se mohly vyměnit všechny tři naráz?“ ptal se Thanatos. „Ztratily jste kontinuitu.“

„Ted' nám to pověděl,“ řekla Atropos. „Dneska ráno jsem seděla a čekala jsem, kdy odnese moji duši pryč. Ted' se mu omlouvám za to, že jsem udělala chybu.“

Thanatos se zklidnil. „Taky jsem byl v minulém roce nový a vaše předchůdkyně mi velmi pomohly. Víím, jaké to je, taky jsem dělal chyby. Lituji, jestli jsem na vás byl hrubý. Pojd'me se podívat, co s tím uděláme.“ Sedl si do spleteného křesla a stáhl si dozadu svou kapuci. Objevil se obličej nijak zvláštního muže.

Atropos měla smíšené pocity. „Vy jste živý člověk!“

Thanatos se usmál. „To vám neřekli? Předpokládám, že na to nemohly myslet, protože jste se měnily moc rychle. My jsme časově omezení Nesmrtelní.“

„Myslíte, že nemohu zestárnout?“

„Ne dřív, než se znovu stanete smrtelnou – vy se vrátit můžete, a to podle své vůle, ne jako já.“

„Vy jste na tom jinak?“ Bylo toho hodně, co Niobe druhým dvěma kvůli časovému stresu neřekla. Zůstala zticha. V tuto chvíli bude nejlepší, když kolem sebe nebude budit velký rozruch.

„Budu žít, dokud mne nezabije můj zástupce. Potom bude moci nastoupit do mého úřadu.“

„To pak ale nejste Nesmrtelný!“

„Jsem Nesmrtelný – dokud si budu dávat pozor. Žádný člověk nebo tvor mi nemůže ublížit, dokonce ani sám Satan, a to tak dlouho, jak dlouho zůstanu ostražitý. Jediný, kdo mne může zabít je můj nástupce – a dokonce ani ten nemusí uspět, dokud mu to nedovolím. Můj plášť je odolný proti přirozenému útoku a moje osoba je chráněna nadpřirozenou hrozbou. Na rozdíl od vás se však nemohu vrátit dolů živý.“

„To musí být strašné!“ zvolala Atropos.

„Ne, je to docela normální. Mnohem lepší než sebevražda, na kterou jsem pomýšlel, když jsem byl smrtelný.“ Při těchto slovech Clotho v duchu přikývla. Něco o toň věděla.

„A není váš život planý?“ zeptala se Atropos. „Žádné hraní si s Peklem, žádný karban, žádné ženské?“

Zasmál se. „O mladých mužích asi nemáte nejlepší mínění, že!“

„Mínění mám spoustu! Sama jsem jich hodně poznala když jsem byla mladá a sexy. Ale znám jejich povahu. Muž bez ženy má sakramentské sklony dělat si problémy.“

Thanatos se smál. „No, já ženu mám. Je smrtelná, ale ví o mé podstatě. Jmenuje se Luna Kaftanová. Miluji ji a zaručuji, že nezemře dřív, než přijde její čas. Oženit se s ní nemohu, protože nemám žádnou legální smrtelnou identitu jsem veden v seznamech mrtvých. Vždy však zůstanu s ní.“

Niobe byla ráda, že teď nemá své tělo. Byla z toho celá pryč. V posledních několika hodinách zapomněla, že si Luna dala dohromady s Thanatem! Jako smrtelná s tím nesouhlasila, teď najednou svůj názor změnila. Zdálo se, že je to milý mladý muž, rozhodnutý snášet svůj úděl. Lunu mohl doopravdy uchránit před opravdovou smrtí. Tato čas věštby se ukázala jako mnohem pozitivnější, než se před pokládalo.

Ale Atropos se učila velice rychle. „Mohla bych – nikdy bych to neudělala s ohledem na vás – ustříhnout zkrátit vlákno vaší přítelkyně?“

Thanatova kapuce nebyla nasazená, ale zdálo se, že mi přes rysy přeběhl stín lebky a jeho kůže se zabarvila do odstínu kosti. Opravdu to je Smrt. „Udělala jste to už jednou předtím – vaše předchůdkyně to udělala. Přinutil ji Satan. Odmítl jsem ji vzít. Neukončujete životy, jen to plánujete. Až když já převezmu jejich duše, tak zemrou. Tak jako jsem odnesl duše těch dvaceti šesti dětí. Musel jsem to udělat, jejich těla byla zpustošena a trpěly by, kdyby měl žít dál. Tak jsem se postavil bokem a nechal je odplout do Nebe. Já jsem opravdu ten, kdo to má na práci, a z mého nařízení může umírající osoba žít neurčitý čas, bez ohledu na útrapy. My Vtělení musíme spolupracovat, jinak by se situace stala neudržitelnou.“

Atropos přikývla.

„Myslela jsem si, že to bude něco takového. Víc děcek už nezabijeme, to pro jistotu! Teďka to už nechme tak a pojďme se podívat, jestli to už máme v pořádku.“

Clotho si převzala tělo a připravila další vlákna. Pak to Niobe vyměřila a Atropos opatrně ustříhla, jen jednou na každém konci. Potom je Niobe přenesla na Tapisérii na místo, o kterém věděla, že tam patří.

Tentokrát se spojilo. Vlákno ztloustlo a vnořilo se do chomáčovité budoucí části Tapisérie.

„Tak to má být,“ přikývl Thanatos. Nasadil si kapuci. „Musím jít, práci mám teď všude. Kdybyste měly o čemkoliv pochyby, spojte se se mnou nebo s jiným Vtělením a my se pokusíme vám pomoci. Zvláště Chronos s vámi musí úzce spolupracovat. Žije pozpátku, takže zná budoucnost, ne minulost.“

Thanatos se otočil a odjel vzhůru na svém bledém koni. Všechny tři Součásti Osudu klesly svým jediným tělem na gauč. To bylo nějaké jednání!

Clotho měla otázku: *Jestliže Chronos žije pozpátku a zná budoucnost, může vědět, že se do funkce vrátila zrovna Niobe?*

„Ne, když mu to někdy v budoucnu neřekneme,“ řekla Niobe. „Bude lépe, když mou minulost jednoduše zapomeneme a přeneseme se do současnosti. Ale co se týká Chrona, je tady něco jiného, co bys měla vědět, Clotho.“

„Co je to?“

„On – v minulosti – nám byl velmi blízko. Zvláště Clotho.“

„Přátelství je dobré, ne?“ zeptala se dívka v rozpacích.

„Jde o milence.“

Clotho mlčela. Niobe nemohla určit, o čem Clotho přemýšlí, protože když nechtěly, nemusely spolu myšlenky sdílet.

„Vidím to asi tak,“ řekla Atropos. „Tohle už není naše smrtelné tělo. Už prošlo takovými věcmi, o kterých nemáme ani ponětí.“

„Ano,“ přitakala Niobe.

„Takže ono asi příliš nezáleží na tom, co s ním budeme provádět, dokud budeme tuhle svou práci dělat tak, jak máme.“

Clotho stále nic neříkala. Niobe si vzpomněla, jak pro ni zprvu byla tato funkce v rámci Součásti Osudu těžká. Dobrá, časem se přizpůsobí. Časem? Zase Chronos!

Z vhodných surovin si připravily jídlo a uložily se k odpočinku. Pak vypracovaly pravidelný rozvrh operací – kdy která Součást pracovala a měla tělo, která dělala společnost a která v této době spala. Samo tělo bylo neúnavné. Nepotřebovalo ani spánek, ani odpočinek, to potřebovaly jen mysli v něm.

Osud, ať to vypadalo jakkoliv, opět fungoval.

ZMĚŤ

Další den však spadla klec. Niobe zavolala Chrona, protože potřebovala jeho radu a asistenci v prostoru zvláštních vláken. Tapisérie měla sklon následovat svůj přirozený chod, ale kdyby byla ponechána úplně sama sobě, brzy by se v ní nadělaly díry a změti v místech, kde by se křížila vlákna. Vlákna musela klást přesně, načasování bylo stejně důležité jako umístění. Když došlo například ke svatbě, zkřížila se vlákna muže a ženy – jestliže se ovšem vlákna překřížila dřív, než proběhl pozemský ceremoniál, mohlo nové vlákno vzniknout už před termínem svatby, což nebylo nic příjemného. Takové věci mohl Chronos kontrolovat přímo. Znal opravdu dobu každého významné skutečnosti v lidských životech, ačkoliv většinou běžné práce se zabýval jeho personál. Osud měl pro rutinní záležitosti také personál. Podřízeným se však nemohly ponechat významné události.

Nejprve došlo k představování. „Pochopila jsem, že jsi nás určitý čas znal,“ řekla Niobe. „Ovšem z našeho úhlu pohledu je to naše první setkání. Všechny jsme se staly Součástmi Osudu v několika minulých dnech a nemáme ještě v plnění svých povinností žádné zkušenosti. Dovol nám tedy, abychom se představily, i když to pro tebe bude naše poslední setkání. Jsem si jista, že v našich předchůdkyních naleznete schopné spolupracovnice.“

„Ale, to už nadešel čas?“ podivil se Chronos. „Viděl jsem, jak se dvě z vás vyměnily –“

„Raději nám to neříkej, prosím,“ skočila mu do řeči Niobe.

„Samozřejmě. Jen chci podotknout, že jste na mě v mé minulosti byly všechny laskavé, hluboce si vás vážím a lituji, že vás vidím odcházet. Doufám, že s vašimi nástupkyněmi budu vycházet dobře.“

„V tomto ohledu jsem si jista,“ řekla Niobe a bleskově vyměnila podobu Součástí Clotho a Atropos. Pak si zase vzala svou. „Vzhledem k tomu, že žádná z nás nikdy Součástí nebyla, nemáme žádné původní informace. Jsme všechny nové a děláme trapné chyby.“

„Ano, vím,“ řekl Chronos s pochopením.

„Třeba ty kousky vláken – bezdůvodně zemřelo dvacet šest dětí – Thanatos zuřil!“ řekla Niobe.

„Promiňte, myslel jsem si, že máte na mysli nehodu v OSN.“

„Nehoda v OSN?“

„Ale ovšem, to se pro vás právě ještě nestalo, jako já nic nevím o těch mrtvých dětech. Lituji, že jsem si to neuvědomil.“

Jestli to máme zase zpackat..., pomyslela si Atropos.

Zeptej se ho na to, skočila do toho Clotho. Ještě neměly zažité rozvrh, takže byly všechny vzhůru. Každá z těch tří uvažovala úplně jinak, ale hrůza z dětského neštěstí je spojila.

„Nemusíš se omlouvat,“ řekla Niobe. „Toužíme se vyhnout budoucím chybám. Jestli tím neznásilníme tvoje morální zásady, rády bychom se o tom dozvěděly víc.“

Chronos se usmál. „Vtělení nemají morální zásady tohoto druhu. Všichni děláme, co dělat musíme. Jinak bychom byli nuceni opustit naše úřady. Kdykoliv jsme požádáni, pomáháme jeden druhému. Koneckonců jste mi sama před dvaceti lety, když jsem nastoupil do úřadu, řekla, a já tomu věřím, že je cílem zabránit machinacím Satana a podporovat záměry Boha. S tou nehodou v OSN to bylo prosté, měla jen nezvyklé okolnosti. Zdá se, že někdo umístil psychochemickou bombu do komplexu Organizace spojených národů v New Yorku. Když vybuchla –“

„Psychochemickou bombu?“ zeptala se Niobe. Vzpomněla si na to, jak Luna a Orb byly ještě malé děti. Měly také psychochemickou bombu, jeden z typů nazvaný „malí smrad'oši“, a pohodily ji v její kuchyni. Spoustu dní trvalo, než se podařilo zlikvidovat ten smrad. Děti jsou děti, to věděla, ale přinutila je drhnout podlahu, strop i

stěny. Potom už byly trochu méně zlomyslné – jejich hodnocení ve škole se pak dramaticky zlepšovalo.

„Vytvořila emocionální atmosféru, kterou nemohl nikdo snést,“ řekl Chronos a potlačoval nedobrovolný úsměv. „Nic směšného, samozřejmě. Spojené státy byly vyloučeny z OSN a hlavní stan se přesunul do Moskvy –“

„Přestěhoval do Moskvy!“ zvolala Niobe, která se neovládla.

„No, chápejte, mezinárodní diplomaté měli nějaké problémy s hodnocením vážnosti situace,“ vysvětloval Chronos. „Ačkoliv je jasné, že jak sovětští vůdci, tak i američtí konzervativci utrpěli trochu toho poměrně silného výsměchu. Nebylo samozřejmě možné normálně vést jednání –“

„Satanova práce!“ vykřikla Niobe nevěřicně. K jejímu kroucení hlavou se v duchu přidaly i Atropos a Clotho.

„Přirozeně,“ souhlasil Chronos. „Je až k neuvěření, jakou výhodu získal Satan takovou obyčejnou nehodou. Soulad ve světě postupně mizel a začalo vítězit zlo. Mars nedělal nic jiného, než řídil války, které později vznikly –“

„To musíme zastavit!“ řekla Niobe rozhodně. Atropos a Clotho s tím bez debaty souhlasily. Tohle byl určitě největší Satanův pokus o vyvolání rozbrojů.

„Jsem si jist, že počátek všeho je ve vaší Tapisérii,“ řekl Chronos.

„Tak se na ni podíváme.“ Niobe se naučila, jak vyvolat jasný obraz Tapisérie, aby mohla bez problémů umisťovat vlákna. Přivolala ji teď. Vzor se zdál neporušený.

„Kdybyste mi dovolila,“ řekl Chronos a zvedl své přesýpací hodiny. Písek změnil barvu a Gobelín se k nim přiblížil. Niobe na sobě nadávala nic znát, ale zbylé dvě Součásti byly ohromeny. Niobe věděla, že Chronos má možnost ovlivnit obraz, který sama vytvořila. Přesýpací hodiny byly určitě jedním z nejúžasnějších nástrojů. „Za pět dní, ve vašem čase,“ ukázal.

Niobe se podívala. Uviděla obrovskou změt, která měla za následek zkroucení celé Tapisérie. Atropos i Clotho to překvapilo stejně jako ji samu. Tohle nikdy nedají do původního pořádku, když už k tomu jednou dojde.

„To musíme zastavit!“ zopakovala Niobe. „Jakmile se to stane, bude už příliš pozdě. Musíme se postarat, aby se to nikdy nestalo!“ Pak se podívala na Chrona. „Jestli jsme se však proti tomu bránily, a vy jste viděl, že se to už stalo –“

„Nemějte starosti. Proti paradoxu jsem imunní. Já měním události doslova pořád, když jde něco špatnou cestou. Účastnil jsem se hezkého tažení proti Satanovi, a pak jsem musel procestovat celou věčnost, než jsem se zase zorientoval. Jestli to změníte, změňte to, nic se nestane, budu si to pamatovat jen jako jednu z možných časových linií.“

„Pak to uděláme,“ řekla Niobe s úlevou. „Jestli tam ta bomba má být za pět dnů, máme čtyři dny na to, abychom vystopovaly toho, kdo ji tam má doručit, a vytáhly jeho vlákno z Tapisérie drv, než to udělá nebo se znovu nasměruje. Pak se ta proslulá 'OSN nehoda' nestane!“

„Nikdy se nestane,“ přitakal Chronos.

„A my si ušetříme těžkosti s největší změtí,“ dokončila Niobe. Na nás nováčky to přirozeně seslal Satan, aby nás tím vyřídil. Zkušené Součásti by to mohly zvládnout a on si myslí, že my ne.“

„Správný odhad,“ souhlasil Chronos. „Satan je neobyčejně zlý, před jeho vstřícností se člověk musí mít vždy na pozoru.“

„Půjdeme domů a podíváme se, co se dá dělat.“

„Pamatujte,“ připomněl jim Chronos. „Kdybyste potřebovaly pomoc jiného Vtělení, klidně o ni požádejte. Každý z nás udělá rád, co bude v jeho silách, zvláště když víme, jak jste nezkušené.“

„Budeme to tak dělat,“ slíbila Niobe a sklouzla po svém vlákně.

V sídle se konala válečná porada. „Ta změť je neproniknutelná,“ řekla Niobe. „Skutečný gordický uzel. Ale my víme, že příčina je jednoduchá: někdo tu bombu bude muset umístit a rychle zmizet, aby nebyl zasažen, až vybuchne. Vlákno toho smrtelníka musí být jediné v naší Tapisérii. Musíme ho tedy najít a přemístit!“

Zbylé se dívaly na Tapisérii skrz její oči. „Je tam tolik vláken a tak složitě zamotaných!“ řekla Clotho. „Mohly bychom hledat měsíce, a nikdy bychom nenašly to pravé!“

„Jehla v kupce sena,“ přitakala Atropos. „Dámo, dostalas mě do větší bryndy, než jsem tušila, že se dostanu, když jsi mě zvolila za Osud. Miluju to!“

„Je to hodně zlé, že nemáme počítač,“ řekla Clotho.

„Existuje tady počítač Očistce,“ řekla Niobe. „V něm by mělo být všechno.“

„No dobře, tak sebou hod!“ pobídla ji Atropos. „Doufám, že víš, jak s tím zacházet, protože já určitě ne!“

Niobe sebou hodila. Zašla do vstupní kanceláře Očistce a požádala o čas u počítače. Za časů, kdy sama bývala Clotho, se počítače v takové míře neužívaly, ale Očistec zjevně držel krok s dobou. Příliš zkušeností neměla, rozuměla však obecnému principu.

Naštěstí se ke svým uživatelům choval přátelsky. ZDRAVÍM TĚ, OSUDE, zazářilo na jeho obrazovce, když k němu Niobe přistoupila. JAK TI MOHU PORADIT? Začala neohrabaně mačkat klávesy. JEDNODUŠE KE MNĚ PROMLUV, radila jí obrazovka.

„Potřebuji objevit jedno vlákno,“ začala Niobe. „Jsem tady nová a –“

JE TO KLÍČOVÉ VLÁKNO?

„Ano. Potřebuji ho lokalizovat – jsou jich miliony, ze kterých mohu vybírat.“

PROVEDU CELKOVÉ HLEDÁNÍ. JAKÁ JSOU URČUJÍCÍ KRITÉRIA?

„No, je to nějaký člověk, který navštíví komplex OSN v New Yorku v určenou dobu nebo dřív.“

POSKYTNI DATUM. Niobe je řekla.

Na obrazovce se objevila směrnice času, pak zmizela. ZŮSTÁVÁ TŘI TISÍCE DVĚ STĚ DEVADESÁT VLÁKEN.

To už znamená pokrok. „Můžeme to snížit, řekněme na půl tuctu?“

POSKYTNI DALŠÍ VYMEZENÍ.

Niobe zapřemýšlela. Pomohla druhá Součást. *Třeba, jak velký je ten výmysl – psychochemická bomba?* pomyslela si Atropos.

„Ta osoba s sebou musí nést psychochemickou bombu schopnou zlikvidovat celý komplex,“ řekla Niobe. „Kdybys náhodou věděl, jak by mohl být takový balík velký –“

Obrazovka zablikala. Kdyby o tom Niobe nic nevěděla, myslela by si, že se jí stroj vysmívá: PSYCHOCHEMICKÁ BOMBA? Blikání zvýraznělo.

„Ano, někdo se chystá nechat ji vybuchnout v komplexu OSN, Amerika pak odtamtud bude vyloučena a hlavní velmoci se přesunou do Moskvy.“

DO MOSKVY? Teď se na okrajích obrazovky ukázaly žluté zoubky a zezadu se ozvala rozjařená hudba.

„Nenech se teď rozptylovat,“ napomenula ho Niobe rozčileně. „Jediné, co potřebuju vědět, je –“

Se zdánlivým úsilím se počítač začal kontrolovat.

JEDEN TISÍC OSM SET ČTRNÁCT VLÁKEN ZŮSTÁVÁ.

Pořád příliš moc. *Možná motiv*, radila Clotho. Ví, kdo by mohl chtít zničit OSN?

„Můžeš vyloučit všechna vlákna těch, kteří nemají důvod nemít v lásce OSN?“

Obrazovka znova zablikala a slova OSN se tam mihotavě ukazovala, jako by strojovou pamětí probíhala nějaká zapovězená myšlenka. Pak znovu vypsál SEDM SET OSMDESÁT TŘI VLÁKEN.

Pořád je jich strašně moc! *Bud' praktičtější, dámo*, pomyslela si Atropos. *Zeptej se, kolik se jich může dostat k takové bombě. Těch nemůže být víc než tucet.*

„Vyluč ty, kteří nemají rozumný přístup k takové bombě,“ řekla Niobe.

ZŮTÁVAJÍ ČTYŘI VLÁKNA.

Jackpot! pomyslela si Atropos. *Jeden den na vlákno! Nikdy, za celou tu dobu, co jsem byla dole jsem netušila, že se takhle dali najít vandalové!*

Babičky v ghettu zcela určitě učili užitečným schopnostem. Atropos patřila k těm, kteří považují příležitost za určující.

„Identifikuj, prosím tě, ta čtyři vlákna,“ řekla Niobe s úlevou.

Na obrazovce se objevila čtyři jména. Niobe si je poznamenala. „Děkuji ti, počítači,“ rozloučila se.

RÁDO SE STALO, OSUDE, objevilo se na obrazovce. Pak, těsně před tím, než se vypnula, ještě jednou zablikala slova CHEMICKÁ BOMBA. Zdálo se, že stroj není schopen vymazat je z paměti. Vypadá to, že zařízení Očistce je větší osobnost než podobné ve smrtelné říši.

Musíš připustit, že ten kujón Satan má jistý smysl pro humor, pomyslela si Atropos.

„Ano, jsem přesvědčena, že se směje, když nás tak ponižuje,“ souhlasila Niobe úsečně. Veselost je vskutku charakteristická pro Otce Lží.

Zpátky v sídle prověřily ta čtyři vlákna. „Možná bychom udělaly lépe, kdybychom přistoupily k našim vlastním zkouškám,“ pravila Clotho. „Abychom se ujistily, jestli jsou vinná nebo nevinná.“

„Nechceme ušmíknout žádná nevinná vlákna,“ souhlasila Atropos.

Niobe si povzdechla. „Ano. Nechceme udělat chybu. Velmi správně, já prověřím jedno z těch bílých dnes.“ Podívala se na dvě bílá vlákna. Jedno patřilo starému muži a druhé ženě středního věku, která –

„U všech čertů!“ zvolala Atropos. „Ona je satanistka!“

Byla to zajisté jen domněnka. „Nechci se dostat do boje v satanské svatyni!“ řekla Niobe.

„Nechme tedy to vlákno nakonec,“ radila Clotho.

Niobe ochotně souhlasila. Věděla o satanistech z povídaní, ale dokonce ani jako nesmrtelná se s nimi nechtěla zaplévat.

To druhé bílé vlákno bylo normální. Ten starý muž je prodavač koberců v důchodu, jmenuje se Henry Clogg. To bylo asi tak všechno, co se o něm mohla dozvědět. Jinak by mohla řešit hádanku chemické bomby bez opuštění sídla. To bylo určitě to, s čím Satan počítal: současná neschopnost Osudu číst vlákna rychle. Tato rozhodující část Satanovy strategie fungovala.

Sklouzla po vlákně dolů k domu starého muže. Bylo zrovna dopoledne a on pracoval venku na malé zahrádce.

Niobe se k němu přiblížila. „Dobrý den, hledám pana Clogga.“

„Stojíte před ním, princezničko,“ odvětil muž vesele.

Niobe zjistila, že se červená. Už je to hodně let, co ji někdo takto nazval. Prála si, aby v posledních pár letech tolik nezanedbávala svůj vzhled. Vážila o dobrých třicet liber navíc a sádelnaté faldy se objevily na místech, kde zamlada nebyly. Teď jako Vtělení byla k této postavě připoutána, dieta neměla šanci napravit její figuru. Samozřejmě mohla měnit svůj vzhled pomocí kouzla nebo psychicky, jak to dělala Lisa, ale raději žila sama se sebou bez kouzel nebo bez jiných omezení. Jakkoli by se to snažila zatajit, zůstávala stále stejná.

Clotho na tom byla lépe. Jediné, co potřebovala, bylo minimální kouzlo na změnu barvy nebo délky vlasů, odstínu pleti či barvy očí. Zůstávala bez ohledu na cokoli stále atraktivní mladou ženou.

Niobe se soustředila na své poslání: zjistit, jestli je tento muž schopen dopravit bombu. „Pane Cloggu, já–“

„Říkejte mi Henry, princezno. Jen obyčejný starý Henry, nejsem nikdo zvláštní, víte.“

Tak málo věděl! Pochopila, že určitě každou ženu nazývá princeznou. Nemělo to žádný hlubší význam. To ji ztrapnilo úplně stejně. Červenala se pro nic, stejně jako by se červenala z nějakého důvodu. „Hm, Henry, já – vyrozuměla jsem, že se chystáte brzy navštívit komplex OSN.“

Zarazil lopatu do země tak, že rukojeť trčela do vzduchu a nemohla se zvrátit, zhoupł se na nohou a zopakoval si to pro sebe. „Á, vy jste o tom slyšela! Jo, můj syn mi vyřídil dvoudenní výlet a věřím, že je na seznamu. Já, nevím o tom moc, ani se moc nestarám. Ale on přišel na to, že starý muž musí udělat nějaké věci, dřív než natáhne bačkory, a tak to vyřídil. Předpokládám, že v Pekle nechtějí žádného nevšimavého nemotoru.“

„Ach, vy tak brzy nezemřete, Henry!“

Muž se ušklíbl. „Já to vím a vy to víte, ale můj syn to neví. Přeji si, aby ušetřil peníze. Bude je brzy potřebovat, když půjdu na operaci.“

„Operaci?“

„Mám na zadku takový nádor,“ řekl stručně. Jako jiní staří lidé nechtěl ani trochu diskutovat o intimních detailech svého těla s cizími. Nezdálo se, že se jí vůbec zeptá na jméno.

„Je to nesmysl, ale benigní. Jen bolest v zádech.“ Zasmál se. „Všechny ty roky jsem se o těchto věcech jen bavil, a teď jsem to opravdu dostal! Bože, měkký polštář se o to postará, ale můj syn, ten se strachuje. Řekl, že ho musím dát pryč, a to znamená operaci, nemocnici a všechno, což je nakonec skutečná bolest. Jde jen o to dokázat něco, co už vím. Můj syn ty peníze potřebuje pro svou rodinu. Nechci po něm, aby je vyhazoval za doktory, což koneckonců ani nepotřebuju.“ Podíval se na ni. „Znám vás?“

„Ne,“ řekla Niobe. „Já –“

„Máte přízvuk, že jo! Jste Irka! Už jste kdy políbila Blarney Stone? Posad'te se. Vy nemáte žádnou bouli na svém zadku, že?“

„No, to ne,“ řekla Niobe a přijala dřevěnou židli, kterou jí nabídl. Henry, přesně jak říkal, měl židli s měkkou poduškou. Pomalu se na ni posadil v bolestivých křečích. Zřejmě byl nádor daleko bolestivější, než si připouštěl.

„Dobrá, co pro vás můžu udělat, princezno?“ zeptal se.

„Týká se to Spojených národů,“ řekla důrazně. „Jsou řeči, že se tam něco chystá, a –

„Říkal jsem vám, že se o OSN nestarám. Těch pár ušpiněných dolarů na daních vám dám, když to po mně budete chtít. Stejně by nám bylo líp bez nich. Říct jim, ať vypadnou z naší země, ať jdou do Ruska nebo kamkoliv jinam.“

Je to kandidát, skvělé! pomyslela si Antropos.

„Ale Spojené národy jsou pravděpodobně hlavní silou pro udržení míru na Zemi,“ protestovala Niobe. „Reprezentují fórum pro dialog mezi většinou národů, takže mohou o problému mluvit otevřeně místo toho, aby se mezi sebou všichni porvali. Byla by to pohroma, kdyby se toto fórum zrušilo.“

Henry pokrčil rameny. „Jak to vidím já, většinou se tam mluví o tom, jak je na tom hrozně Amerika, zatímco si od nás všichni berou peníze.“

Mluví k věci, vložila se do toho Atropos.

„To je důsledek svobody projevu,“ řekla Niobe. „Slova té zemi neuškodí, ale bomby ano. Je daleko lepší –“

Přikývl. „To je pravda, že jo! Vy víte o bombách od vás! Mohu vám říct, že bych dnes nežil v Irsku, ani kdyby mi zato zaplatili!“

„No, ve skutečnosti to tak není,“ řekla Niobe na ochranu. „Nevidíme násilí, jen o něm čteme v novinách. Stejně, jako když čtete o zločinu ve velkých městech. Krajina je klidná a krásná jako žádná jiná na světě.“

Znovu přikývl. „Záleží vám na vaší zemi. Líbí se mi to. Ale víte, jestliže mají bomby, které tam vybuchují, jak to přijde, že nemluví v OSN? Myslím IRS a –“

„IRA,“ doplnila Niobe.

„Jaký je v tom rozdíl? Všude tady to nazývají IRS a dělá to s vaší taškou to, co bombardéři dělají vašim budovám. Přeji si, aby byli všichni smetení!“

Uviděla svou příležitost. „Vy nemáte rád bombardéry?“

„Nemám rád bombardéry,“ důrazně přikývl. „Možná s výjimkou budovy OSN. Tam by se bomba možná hodila!“

Aha! pomyslela si Atropos.

„Tohle si nemůžete myslet, Henry!“ protestovala Niobe. „Kdyby byla do OSN umístěna bomba, vyvolalo by to další světovou válku!“

Henry se zamyslel. „Mohlo by. A my si nemůžeme dovolit další válku, to pro jistotu. Nemohli jsme si dovolit ani tu poslední, když na to přijde. Víte proč je inflace tak zlá? Protože se stále pokoušíme vyplácet poslední válku! Ale stále je tady pokušení. Kdybychom možná mohli mít falešný alarm, jen abychom přemístili OSN –“

„Jako chemickou bombu?“ zeptala se Niobe.

Smál se tak, že jeho polštář až nadsakoval. „Jistě! To by bylo ohromné! Udělat doslova smrad!“

Niobe zažívala smíšené pocity. Na jedné straně by se jí ulehčilo, kdyby mohla schválit jeho záměr, protože by to vyřešilo jejich problém hledání. Na druhé straně nerada dělala to, co bude muset udělat: nechat Atropos zkrátit jeho vlákno. Teď když si promluvila s Henrym Cloggem, líbil se jí. Byl to aspoň čestný muž. Byla by hanba ukončit jeho život tak náhle.

Není to jisté, varovala Clotho. Hodné lidí nedělá to, co říká.

Niobe se zachytila tohoto stébélka. „Henry, kdyby někdo přišel a dal vám chemickou bombu, kterou byste mohl dovézt do komplexu OSN, když už tam pojedete, a umístit ji tam tak, že potom, co ho opustíte, by to celé zamořila a přinutila by Spojené státy americké vystoupit z –“

„Hej, počkejte moment!“ řekl. „Proč by to někdo dělal? Bomba takové síly by stála spoustu peněz!“

„Ano. Ale řekněme, že Satan doufal, že to vyvolá zmátek na světě, a tak by vám přinesl –“

Henry se zamračil. „Satan? Poslouchejte, princezno, já jsem muž, který ctí Boha. Nezáleží na tom, co jsem říkal o chození do Pekla! Nedotkl bych se Dábla ani bidlem dlouhým deset stop!“

„No, samozřejmě že by se vám nepředstavil jako Satan. Mohl by přijít v podobě obchodníka, který by vám nabídl dost peněz na pokrytí vaší operace, takže by to nezatížilo vašeho syna, a chtěl by, jen abyste vzal balíček do komplexu OSN, skryl ho před strážníky a nechal ho tam, kde by si ho nikdo nevšiml. Třeba na záchodě nebo tak.“

Hleděl před sebe a přemýšlel. „Satan, eh? Kdyby se chtěl on zbavit OSN, nejsem si jist, jestli bych chtěl já!“

„Dobrá, jak jsem řekla, neřekl by, že je –

„Copak já potřebuju brát peníze od cizinců?“ naléhal oprávněně. „Tahat se po cestě s kufrem? Nic z toho nepotřebuju!“

„Myslíte, že byste v OSN nespustil chemickou bombu, kdybyste měl šanci?“

„Ted' ne, když jsem o tom přemýšlel. Když o tom přemýšlíte vážně, chemické bomby jsou ožehavá záležitost, není na tom nic k smíchu. A jsem si jist, že bych to pro špinavé peníze neudělal! Kdyby to chtěl po mně Dábel, ať si najde pro tu zatracenou práci někoho jiného! Já chci jít do Nebe, až skapu, i když tam většinu ze svých přátel nenajdu.“

Niobe opět ucítila úlevu a zároveň i lítost, tentokrát z opačného důvodu. Henry nakonec není ten pravý a ona byla ráda, že se nerozhodla ustříhnout vlákno nevinného muže. Znamenalo to však, že si musí popovídat i s ostatními a že práce ještě neskončila.

„Řekněte, chcete trochu sherry?“ zeptal se Henry.

„Děkuji, ne, já –“

„Neměl jsem moc společnosti v posledních dnech,“ řekl. „Bude dobré se o ni podělit. Moje žena, pokoj její duši, ji měla ráda. Ted' to byly tři roky –“ Jeho tvář zesmutněla.

„Dáme si trochu sherry,“ souhlasila Niobe.

Postavil se na nohy a šel dovnitř pro láhev a sklenice. *Je to správný a hodný dědula*, pomyslela si Atropos omluvně. *Připomíná mi něco z mého starého muže, ještě než zemřel. Kromě mne měl rád měsíční svit.*

„Normálně nepiju –“ zašeptala Niobe.

Sherry není pití, dámo! vložila se jí do toho Atropos. *Je to společnost.*

Nemyslím si, že ostatní rozhovory budou tak snadné, myslela si Clotho.

Niobe jen přikývla.

Henry se vrátil se sherry. Niobe usrkávala zlatého vína, chvilku spokojená, že si mohla odpočinout. A je to hezké, dělat někomu společnost, jakkoliv spontánně. Takovým způsobem měla trávit svůj čas s Cedrikem, místo aby pili přes míru. Alkohol je zlý, jen když je užíván nad míru – tak jako mnoho příjemností.

„Můj syn už mi koupil lístek na koberec do New Yorku,“ poznamenal Henry. „To mě nějak stísňuje. Chápejte, byl jsem prodavač koberců, když jsem ještě pracoval. Měli jsme taky nějaké hodně přepychové modely. Víte, jak ty automobilové společnosti vždycky říkají, že koberec není vhodný do deště? Nevěřte tomu! Máme modely s kabinami, nemáte za žádnou cenu šanci v nich zmoknout. Můžete ji také pevně uzavřít a vyrovnat tlak, když lítáte ve výšce. A magie neznečišťuje ovzduší tak jako benzín.“

Poslouchala a souhlasně přikyvovala. Litovala, že došlo sherry a že musí jít. „Přijďte někdy zas!“ řekl jí Henry vesele.

„Přijdu,“ slíbila. Měla to v úmyslu, až bude mít trochu volna.

Vrátily se do sídla a uvažovaly. „Jednoho už máme, jest tři zbývají,“ řekla Atropos. „Do koho se pustíme teď?“

„Dobrá, máme tu mladou černošku, orientálního válečného umělce a satanistku.“

„Tak si nejdřív zajdeme za tou lehkou,“ řekla Atropos „ta je moje – černoška.“

„Ale nejprve si odpočihneme,“ řekla Clotho. „Chceme být čerstvé, abychom nedělaly chyby.“

Ostatní souhlasily. Také některá běžná vlákna potřebovala namotat, přemístit a ustříhnout. Nemělo smysl nechávat si práci na později.

Všechny pracovaly s vlákny a potom všechny spaly.

Příští ráno přijala v oblasti New Yorku Atropos svou podobu a podnikla první samostatnou cestu po vlákně dolů do říše smrtelných. Dívka byla doma a flirtovala s dvěma chlapci. Měla asi patnáct, chlapci o něco víc.

Atropos nad nimi stanula jako bič z Očistce. „Co tady kluci dělají, děvče?“ ptala se a vrhala výhrušné pohledy. Dívka vypadala sklíčeně a chlapci zahanbeně. „Sama nesmíš mít doma společnost, to víš! Kdyby to věděla tvá bába –“

„Bába je mrtvá,“ řekla dívka na obranu.

„Obrátila by se dvakrát v hrobě!“ pokračovala Atropos bez přestávky. „A kdyby tvá máma věděla –“

Dívka zděšeně zakňučela.

„Měla by tvoji kůži pověšenou na provaze, aby ji troch zchladi-la!“ řekla Atropos a upřela na ni vražedný pohled. „Není to pravda, holka?“

Dívka neochotně přikývla. Atropos pohlédla na kluky.

„Teď vypadněte!“ Udělala směrem k nim výhrušný krok. Jeden do druhého ve spěchu vrazili, jak se snažili odejít. „A jestli vás dva tu ještě znovu uvidím, osobně vám nasekám rákoskou,“ volala za jejich mizejícími obrysy.

Jak jsi věděla, že tady nemají co dělat? ptala se Niob *To jsme si z toho vlákna nepřečetly!*

„Znám kluky,“ zašeptala Atropos. „A znám holky, v momentě, kdy jsem uviděla jejich obličej, věděla jsem, co se tady děje.“ Vnitřně se usmála. „Na co jsem já stačila v tom věku. Udělali mě bábou dřív, než jsem potřebovala.“ Obrátila se zpátky k dívce, která se snažila uklidnit. „Kdo jste?“ ptala se nenávistně dívka. „Nejste moje matka! Nemůžete mi říkat, co mám dělat.“

„Jsem přítelkyně tvé báby, holka,“ řekla Atropos, „nemůže klidně odpočívat, dokud nebude vědět, že kráčíš po rovné cestě, a tak tě teď kontroluju. Mohu ti říct, že se mi moc nelíbilo, co jsem viděla! Ty se tady chováš pěkně zdivočele – jak to, že nejsi ve škole?“

„Jsem ve druhé směně,“ protestovala dívka. „Začínám za dvě hodiny.“

Atropos obrátila oči v sloup. „Pane, já nevím, jestli mohu udělat práci za dvě hodiny.“ Pak upřela zrak znovu na dívku. „Jsi ve velkém průšvih, dítě!“

„Poslouchejte, stařeno, nic vám do toho není. Nemůžete si sem přijít, jako by vám to tady patřilo! Mohu si dělat, co chci. Nechtě mě na pokoji!“

Atropos vzdychla. „Vidím, že to budeme muset udělat tou horší cestou. Budu tě muset okouzlit.“

„Nemáte žádná kouzla!“ řekla dívka. „Nemůžete –“

Atropos ji chytila za ruku a omotala kolem ní svou druhou rukou vlákno. Naučila se zručnosti s vlákny velmi rychle. „Nemám ráda zpátečnické řeči, holka!“ Začala šplhat nahoru po vlákně a dívku nesla s sebou.

Dívka křičela, když procházely stěnou a vpluly do Nebe. „Nechtě mě jít! Nechtě mě jít!“

Atropos pohlédla dolů. Hrany střech se pod nimi zmenšovaly. „Jsi si jistá, holka? Jestli tě nechám jít, spadneš jako kámen.“ Dívka si to uvědomila a ztichla. Atropos sklouzla na okraj mraku, který ohraničoval Očistec, pak se zastavila. „Teď chci, aby ses šla se mnou očistit, holka. Jestli mi lžeš, shodím tě přímo z tohoto mraku.“

Dívka byla zastrašena. „Co jsi zač?“ ptala se.

„Jen někdo, kdo se zajímá o to, co je pravda. Teď mluv, nebo se proměním ve velkého pavouka a sežeru tě.“

Dívka stále odporovala. „Nemůžeš!“

Atropos přijala formu pavouka v lidské velikosti.

Dívka vykřikla a pokoušela se prohrabat hmotou mraku. Atropos se proměnila zpět. „Změnila jsi názor, holka?“

„Nemyslela jsem na nic špatného!“ breptala dívka. „Dokonce jsem ani nevěděla, co to je! Ten kluk mi to řekl, jen abych to číchala, že mi to udělá dobré pocity, a tak jsem to číchala a trochu jsem se cítila, jako bych se vznášela nad podlahou!“ nervózně se podívala dolů. „Takhle zrovna ne!“

„Nikdy nic takového už znova nečichej!“ řekla jí Atropos přísně. „Ta věc bude tvá smrt!“

„Nebudu!“ slíbila dívka. Pohled na obrovského pavouka ji nakonec přesvědčil, že to Atropos myslí vážně.

„Jak ti to jde ve škole?“

„No, víte, jak to chodí –“

„No jasně že vím, holka! Máš na práci lepší věci, než jsou studia, že? Uvědom si, že tím zrovna procházíš. Takové věci se pak dělají ve velkém světě sex-appealu! Holka, přimykáš se ke ghettu celým svým životem, stejně jako tvoje matka, stejně jako tvoje bába! Stejně jako já! Chceš být závislá na muži kvůli všemu, co potřebuješ? Určitě se ti

to stane, holka! Jen muž vždycky bere plat. Jenže ty můžeš pracovat na svém vlastním, pak se rozhlídni a uvidíš, co potřebuješ od muže. Pak všechno oceníš trochu jinak, nejen penězi. Co děláš ve škole?“

„Nic moc,“ přiznala dívka.

„Vezmou tě na nějaký výlet?“

Dívka zazářila. „Jistě – je tu výlet do New Yorku, který se chystá. Pojedeme tam autobusem, prohlédneme si památky.“

„Něco ti k tomu musím říct, holka. Může přijít nějaký chlápek. Možná ti nabídne peníze nebo nějaký fet, jen abys něco donesla do budovy OSN. Co mu řekneš?“

Dívka beze slova zavrtěla hlavou. „Řekneš mu, ať jde k čertu!“ zakřičela Atropos. „Nevezmeš tu věc do New Yorku! Jenom pojedeš a zapamatuješ si všechno, co budeš moci, abys o tom mohla popsat hodně papíru, až potom přijedeš domů.“

„To je všechno? Jen mu říct – ?“

„To je všechno. To, a taky si dělej své domácí úkoly, ještě jsi ne – ?“

„Ještě ne,“ souhlasila dívka smutně.

„Dobrá, ještě máme hodinu. Tentokrát ti pomůžu, ale potom to budeš muset dělat sama. Zlepšíš si známky. Posloucháš mě? Už žádné nestydatosti vůči tvým učitelům. Tak se tvá bába nebude obracet.“

Dívka znovu zavrtěla hlavou a nijak se nebránila.

Atropos ji snesla zpět dolů po vlákně do jejího domova. Vytáhly domácí úkol a bavily se o něm. Atropos nebyla obeznámena s technickými věcmi, ale Niobe a Clotho jí v mysli posílaly odpovědi, takže mohla dívce všechno vysvětlit. Bylo to pěkné společné úsilí. V době, kdy dívka odešla do školy, byly spokojené, nejen že ji vyloučily jako potenciálního nosiče bomby, ale také proto, že ji uvedly na mnohem lepší životní dráhu, kterou by jinak nesledovala. „Svět potřebuje mnohem agresivnější babyčky,“ poznamenala Atropos, když se vrátily do sídla. Ostatní dvě mohly jen souhlasit.

KREV

Když se zaměřily na další případ, měly zlou předtuchu. Vlákno muže z Východu jim ukázalo, že má třicet let a ve svém oboru je velice vzdělaný. Nemohly jednoduše ustříhnout jeho vlákno, vedlo by to k vážným komplikacím v Tapisérii, ne tak zlým, jako by způsobila chemická bomba, ale pořád stálo za to se jim raději vyhnout. Budou s ním muset mluvit osobně – Niobe si dostatečně dobře přečetla vlákno a už teď věděla, že to nebude jednoduché.

Jednak proto, že na jeho vlákně byl uzel, který znamenal něco zvlášť významného, co se týkalo jeho osoby. Byl to určitě Satan, který učinil svou nabídku. Jestli ji muž přijal, jak ho budou moci zastavit, aniž přestřihnou jeho vlákno?

Clotho přijala své tělo. „Zkusím to,“ řekla prostě.

Dotkla se vřetena, natáhla vlákno a sklouzla dolů k bydlíšti muže. Opět bylo ráno, ve státě New Jersey, a on už byl v práci. To bylo dojo, neboli sídlo vojenských umění.

Měly jsme to tušit, pomyslela si Niobe. *Říká se mu samuraj!*

„Což znamená válečník,“ zašeptala Clotho. „Neskromný titul!“

Otevřela dveře a vstoupila. Uvnitř stál stůl a za ním seděla dívka v *gi* neboli v uniformě bojového umění. „Přejete si připojit se k naší cestě?“ otázala se zdvořile.

„Ne,“ řekla Clotho. „Přeji si mluvit se samurajem.“

Dívka se zasmála. „Mistr se nepodepisuje studentům. Ale ve třídě se vám bude věnovat úplně stejně jako ostatním žákům. A jestli máte talent, možná budete schopna se zapsat do vyšší třídy a získat dovednosti se speciálními nástroji.“ Mrkla na Clotho a ocenila ji. „Samozřejmě je to dražší a vyžaduje to zvláštní určení.“

„Nepřeji si být student,“ poznamenala Clotho. „Mám s tímto mužem vyřídit mnohem osobnější záležitosti.“

Dívka si ji znova pozorně prohlédla. Najednou si Niobe uvědomila vzhled jejich nejmladší součásti. Byla dobře oblečená – oblečení v sídle je té nejvyšší kvality, vyrobené z opravdového hedvábí, a sedí s kouzelnou dokonalostí – a navíc to byla výjimečně dobře tvarovaná žena. Byla ten typ, kterého si všimnete víc než jen letmo. „Zeptám se,“ řekla dívka a dotkla se tlačítka.

Okamžitě dostala odpověď. Vzhlédla. „Jděte chodbou doleva, projděte přes záclonu. Ano – a zujte si boty, dřív než vejдете do kanceláře. Je na to velice háklivý.“

„Děkuji.“ Clotho šla dolů chodbou a pak se zastavila, aby si zula své vybrané botky, dřív než prošla záclonou z tenkého bambusu.

Kancelář vypadala jako japonská zahrada s ozdobnými květinami a orientálními sochami všude podél zdí. Podlaha byla pokryta širokou rohožkou. Na vzdálené straně na vyvýšené plošině seděl krásný muž v lesklém *gi*, jediných šatech.

Clotho zůstala omráčená stát ve vchodu. „Ach, to je nádhera!“ vzdychla. „Nikdy jsem nebyla v Japonsku, ale –

„Pojďte blíž,“ řekl muž. „Nebojte se *tatami*.“

Vstoupila svou bosou nohou na rohožku, která byla měkká, ale pevná. „Samuraji, chci s vámi mluvit o –

„Počkejte,“ řekl nekompromisně a ona se zastavila na místě. „Otočte se, ženo.“

Clotho zaváhala, pak se otočila dokola.

Muž se postavil. Zdálo se, že se bez úsilí na svých nohou vznáší. Přešel ke klozetu za závěsem na jedné stěně a pohyboval se při tom jako panter. Přinesl složené kimono. „Hod'te si to na sebe.“

„Co?“

„Chci vás mít přesně oděnou,“ řekl. „Běžte tam do převlékací kabiny.“ Ukázal na dveře. „Oblékněte si to. Pak si promluvíme.“

„Samuraji, nechci, abyste si myslel, že jsem tu kvůli –“

„Ne kvůli vyučování,“ řekl. „Ne kvůli obchodu, takže musíte být gejša.“

„Gejša!“ zvolala rozzlobeně.

Co je to gejša? zeptala se Atropos.

Japonská dívka k pobavení, vyšší třída, odpověděla Niobe.

Aha, takže tam je nazývají tak. My u nás jim říkáme kurvy.

To není totéž – začala Niobe, ale pak je přerušily vnější události.

„Máte snad jiné úmysly?“ ptal samuraj.

Clotho přešla k japonštině a vydávala minimální proud slov. Ani Niobe, ani Atropos tomu jazyku nerozuměly, ale získaly podstatu z její mysli. Nazvala ho výmluvným výrazem mužským sexuální prasetem.

Ale! pomyslela si Niobe.

Ta holka má temperament! napůl se obdivovala Atropos.

Samurajův obličej se zakřivil. Postoupil o jeden krok ke Clotho. Otočila se a utíkala do dveří se záclonou. Prošla jí, zastavila se, aby si obula boty, a ztuhla. Muž přicházel chodbou k ní.

Znovu se otočila a prošla záclonou. Samuraj byl tam. Mrštila po něm svýma botama. Jednu chytil a druhou odrazil. Reagoval rychlostí blesku. Ucukla stranou a přeběhla přes místnost.

Samuraj ji následoval. Clotho se přiblížila, uchopila květináč s kaktusy, napřáhla se a mrštila jím po jeho hlavě. Hliněný kořenáč se roztříštil mezi jeho očima, hlína mu zašpinila celou tvář.

Přeji si, aby to neudělala! pomyslela si Niobe.

Je to nepřítelna šelma! odpověděla Atropos. Možná bychom udělaly lépe, kdybychom se po vlákne odtud ztratily.

Nemůžeme, má tělo.

Tím míníš, že ho nemůžeme ovládnout, když potřebujeme?

Ne, dokud nám to nedovolí – a ona na nás teď nedává pozor.

Atropos v duchu zavrtěla hlavou. Už je to čtyřicet let, co jsem byla naposled znásilněna. Teď je to tak čtyřicet sekund do doby, než budu znásilněna znova!

Smrtelník nemůže znásilnit Vtělení! protestovala Niobe.

Jsi si tím jista?

Niobe se zamyslela. *Ne. Vím, že nám smrtelní nemohou ublížit, ale nejsem si jista, jestli se znásilnění počítá jako znásilnění. Možná je to – jen spojení, ne prolévání krve.*

Žádná krev, co se týče mě, žádná krev, co se týče tebe, ale – co ona?

Niobe se znovu zamyslela. *Je nevinná, tak jako jsem byla já, když jsem se poprvé vdávala. Pořád –*

Dobře. Jestli se to stane, podívejme se, jestli se uprostřed můžeme proměnit ve mne. To by vystřízlivěl.

Když na to Niobe pomyslela a představila si všechny reakce muže, začala se smát, ačkoli nechtěla. Ve skutečnosti to vůbec nebylo směšné.

Mezitím Clotho utíkala dolů jinou chodbou. Proběhla bambusovou záclonou na vzdálenějším konci a vtrhla do hlavní pracovní místnosti. Tam si pod vedením muže s hnědým opaskem procvičovalo hody kolem dvaceti studentů v bílých *gi* s bílými a žlutými opasky. Zarazili se, když ji uviděli, protože letní šaty Clotho vypadaly naprosto odlišně od jejich uniforem. Byly takové čerstvě modré s růžovým páskem a červenou růží vpředu a její vlasy byly sepnuty do západního stylu růžovou stuhou. Velice se podobala obrázku mladé nevinné panny.

Pak za ní vtrhl samuraj, dokonalý obraz mužského vzteku. Hlína pošpinila jeho bílé oblečení a byla rozmazána po jeho tváři a z jeho nosu crčela krev. Studenti uvolnili cestu, když se proti ní vtrhl, takže mohl chytit Clotho za ruku. „Ženo, nemáš –“

Clotho na chvíli ztuhla, pak se pokusila vytrhnout, ale jeho sevření bylo jako sevření dvou želez. Vychrlila na něj další japonštinu.

Uf! pomyslela si Atropos a v duchu sešpulila rty. Žádná dívka v jejím věku by takovéhle výrazy neměla znát!

Niobe musela souhlasit. Svůdná žena se evidentně naučila jiným věcem než mladší ženy v předchozích, konvenčních generacích.

Samurajův vztek se změnil v něco jako odpor a pak ve zhnusení. V japonštině něco zaprskal v odpověď. Zdálo se, že se to dá přeložit jako Atropin pojem pro gejšu.

Clotho vymrštila ruku směrem k jeho hlavě. Chytil ji a přitáhl ji k sobě. Políbil ji. Zatřásla se, ale nemohla uniknout. Pomalu se uvolnila.

Ten muž určitě umí líbat! pomyslela si Atropos.

Zkrocení dračice, souhlasila Niobe.

Pak se Clotho vzpomatovala. Kousla samuraje do rtu. Nakonec si uvědomila svou moc. Vytáhla vlákno a vyklouzla podél něho z mužova sevření.

Jeho ruce byly najednou prázdné, protože Osud je nehmotný, když klouže podél vlákna. Ohromeně se ohlížel.

Clotho stála o deset stop dál. Samuraj k ní vyskočil – ona se skrz něho sklouzla na druhou stranu. Přihlížející studenti zírali. Když se otočil a znovu k ní vystřeli sklouzla se k němu, přikrčila se a zhmotnila se mezi jeho nohama, což způsobilo, že přes ni přepadl. Pak se sklouzl po noze, prošla jím, znovu se zhmotnila a kopla ho do zadku.

Samuraj udělal přemet a lehce se vymrštil zpátky na nohy. „Kouzla!“ zakřičel. „Můj meč!“

Ten s hnědým opaskem pospíchal a v momentě se vrat s katanou v pochvě. Samuraj ho vzal a vytasil zářící čepel. „Vím, jak mám zacházet s čarodějnicí!“

Vypadni odtud, holka! vyslala Atropos svou myšlenku ke Clotho. Tentokrát ji dívka slyšela. Vyplula po vlákně ven z budovy.

Pak se ve vzduchu zastavila. „Jenže takhle jsem nevyřídila své poselství!“ zvolala.

„Vítej ve skutečnosti, holka!“ zabručela Atropos. Teď použila ústa, když byly samy. „Jestli ten muž nebyl zapleten do obchodu se Satanem předtím, tak teď určitě je!“

„Ale co mám dělat? Zaplatil obličejem!“

„Cože?“

„Obličej. Ztrapnila jsem ho na veřejnosti, způsobila jsem mu něco, čím ztratil úctu na veřejnosti.“

„Tím myslíš, že teď nebude rozumný?“ zeptala se Atropos suše.

„Není to zlý muž, je jen arogantní. Neměla jsem ho ponižovat.“

„Nenazval tě snad kurvou?“ zeptala se Atropos. Niobe si uvědomila, že stará moudrá žena vede mladou hloupe ženu k tomu, aby se znovu urážela.

„Myslel, že jsem gejša. To je – jsem si jista, že to tu nemyslel jako urážku. Je to ceněná profese.“

„Žena pro zábavu,“ přidala Niobe, „společnice.“

„Dobrá, pak se teda, holka, vrat a omluv se!“ vyrazila ze sebe Atropos a znělo to naprosto stejně, jako když hovořila k mladé černošce.

„To není tak jednoduché,“ utrhla se Clotho. „Jsem svobodná žena. Neudržím se s – s –“

„Raději bys mu řekla, ať jde k čertu?“ naléhala Atropos.

„Ne! Když je tu ta záležitost s obličejem – nechtěla jsem mu to udělat!“

„Nechtěla udělat rozhodný krok a nechtěla na něj křičet pouliční japonštinou?“ zeptala se Atropos.

„Já – staré způsoby – celý svůj život jsem oponovala –“

„Holka, myslíš si, že tvé nové způsoby vypadají lépe?“

„Ne,“ zašeptala Clotho. „Já – reagovala jsem nepřiměřeně.“

„Dobrá, udělaly bychom lépe, kdybychom se vrátily a pokusily se to vysvětlit,“ řekla Niobe, „nebo budeme muset ustříhnout jeho vlákno.“

„Ne!“ zakřičela Clotho úzkostlivě.

„Není zas tak emancipovaná,“ řekla Atropos.

„Dobrá, je to hezký muž,“ přiznala Niobe.

„Hezký muž,“ zopakovala Clotho žalostně.

„Podívej, holka, vrátíš se tam zpět,“ přikázala Atropos Clotho. „Ale tentokrát nás poslouvej. Pomůžeme ti, stejně jako jsi mi pomohla s mým úkolem. Žádná z nás neví všechno, jestli to chceš slyšet po mém. Znovu se k tomu muži postavíme čelem, ať se stane cokoliv.“

Clotho se hystericky zasmála. „To nebude fungovat! Tímhle způsobem to nemůže fungovat!“

„Rozhodně to zkusme,“ navrhla Atropos. „Je to muž a ty jsi velice dobře vypadající mladá žena. Bude poslouchat. Máme co ztratit?“

Clotho nešťastně pokrčila rameny a pak se po vlákně sklouzla zpátky.

Třída se znovu vrátila k vyučování, ale muž s hnědým opaskem v okamžiku, kdy se Clotho zhmotnila, vykřikl. Prošla kolem něho do chodby ke kanceláři.

Samuraj tam byl. Omýval si obličej. Když uviděl Clotho v zrcadle, ztuhl.

Omluv se, přikázala Atropos.

„Já – přišla jsem se omluvit,“ řekla Clotho.

Samuraj se otočil. „Tohle spraví jenom krev,“ řekl krutě.

„Já – nemohu ti ji dát.“

„Kdo jsi?“

Clotho zaváhala. Nemyslím si, že by bylo chytré vykládat mu o naší podstatě, pomyslela si Niobe. Mohlo by ti vypadat jako výhrůžka.

„Já – jsem nadpřirozené stvoření,“ řekla Clotho „Proto bych nemohla –“

„Čarodějka!“ zvolal.

„Ne. Žena. Ale ne... jako ostatní.“

Skoro se usmál. „Ne jako ostatní,“ souhlasil.

„Samuraji, jak to mohu napravit?“ zeptala se Clotho. „Nemínila jsem – rozčílil jsi mě –“

„Protože jsem si o tobě myslel, že jsi gejša?“

„Toto je Amerika! Ženy jsou nezávislé a nejsou to jen věcičky na hraní pro muže!“

Přikývl. „Spletl jsem si tě s Japonkou.“

To zabořelo. „Já jsem Japonka – ale svobodná! Já – opustila jsem svou rodinu, protože – bych nemohla žít podle středověkých způsobů.“

„Ty způsoby jsou dobré způsoby!“ řekl.

„Přijmeš mou omluvu?“

„Ne. Jen krev může toto ponížení vyrovnat.“ Prosebně sepnula ruce. „Samuraji, jsem nesmrtelná. Nemohu ti dát krev. Ale jestliže nemůžeme nijak vyjít, budu si muset vzít tvoji.“

Dotkl se svého nosu. „Už jsi to udělala.“

„Všechnu tvou krev,“ řekla.

„Tak si ji vezmi!“ zvolal. „Přiveď svého ochránce, ať se seznámí s mým *katanou*! Pak bude dluh splacen!“

Přijmi! pomyslela si Niobe.

„Ale –“

„Dnes,“ pravil. „Tady v mém *dojo* před mými studenty, kde k ponížení došlo.“

Přijmi! zopakovala rychle Niobe.

„Dobře,“ souhlasila Clotho váhavě. „Dnes – dnes odpoledne.“

Samuraj vypadal překvapeně. „Ty přijímáš?“

Ted' mu řekni o naší záležitosti, pomyslela si Niobe.

„Ano. Přivedu si sem svého ochránce. Aby se s tebou setkal. Mohu ti už nyní říct, proč jsem sem přišla?“

Samuraj naklonil hlavu. „Ty jsi intrikánka, ženo!“

„Někdo sem přijde, aby ti za jistou službu –“

„Už to udělal.“

Clotho se odmlčela. *Jsme blíže závěru*, pomyslela si Niobe.

„Nesmíš to udělat!“ řekla Clotho.

„Proč ne?“

„Ten, kdo ti to nabídl, je Satan. Má v úmyslu zlikvidovat Spojené národy.“

„Co je mně do Spojených národů?“

„Jestli k tomu dojde, objeví se nepokoje mezi národy a možná dojde i k válce.“

„A co je na válce špatného?“

Clotho na něho zmateně hleděla.

Je to válečný umělec, pomyslela si Niobe. *Bojovník. Miluje boj.*

Zeptej se ho, jestli chce, aby jeho duše skončila v Pekle, radila Atropos.

„Když to uděláš, když Satanovi posloužíš, tvoje duše připadne jemu.“

„Jak to můžeš vědět?“ ptal se nevěřičně samuraj.

„Já – prostě to vím.“

„A proč bych ti měl věřit?“

Asi bude přece jen lepší mu to říct, pomyslela si Atropos a Niobe souhlasila.

„Protože já jsem Osud,“ řekla Clotho.

„Teď se vysmíváš mému intelektu!“

„Jaký důkaz požaduješ?“

„Žádný důkaz, ženo! Nechci být zesměšňován!“

Zeptej se ho, co mu nabídl Satan, ozvala se Niobe.

„Co ti nabídl Satan za to, že dopravíš balíček?“

„Neumíš si ani představit hodnotu –“ zarazil se. „To nebyl Satan.“

„Možná jeden z jeho agentů. Na tom, kdo za tebou přišel osobně, nezáleží. Nabídka určitě pochází od Satana.“

Samuraj se zamyslel. „Nabídl mi tajemství usmrcení prstem.“

„Cože?“

„Hledám ho už spoustu let. Jde o úder, který je tak lehký, že může být veden jediným prstem, a přitom do hodiny způsobí smrt.“

Způsobí poruchu vnitřních orgánů, s níž se tělo není schopno vyrovnat.“

„Ty chceš někoho zabíjet jedním prstem!“

„Ne. Jenom chci vědět, jak to udělat.“

„A z toho důvodu jsi souhlasil se spoluprací na útoku na OSN?“

„Ne, já tam mám jen dopravit balíček. A nesouhlasil jsem, rozhodnout se mám zítra.“

„Musíš to odmítnout!“

„To není tvoje starost. Kdo je tvůj ochránce?“

Mars, vložila se Niobe. Pomůže, když ho požádáme.

„Mars.“

„Kdo?“

„Vtělení Války.“

„Pořád si ze mě děláš legraci!“ zvolal. „Takové věci jako Vtělení Osudu nebo Války prostě nejsou! Nemusím si zesměšňování nechat líbit, ani když jsem zraněný!“

„Ale on sem přijde!“ ujišťovala ho Clotho.

„Žádné cizince sem nepustím!“

Rozhodně ho přivedeme, pomyslela si Niobe. *Samuraj si myslí, že ho podvádíme. Avšak až uvidí Marse, uvěří!*

„Přijdeme sem!“ zakončila Clotho. Pak natáhla vlákno a bez dalších řečí zmizela.

Když se dostaly do sídla, probraly znovu, co se stalo.

Shodly se, že samuraj nepoužil výraz gejša jako urážku, spletl si prostě záměr, se kterým za ním přišla. Pravděpodobně potkával spoustu mladých žen, které si přejí mít osobní nebo jen sexuální vztah s mistrem válečného umění. A pak že se reakce rozhněvané Clotho nedala ospravedlnit. Shodly se také, že samuraj je v podstatě slušný člověk, jehož vlákno by nemělo být ustřiženo předčasně. Zasloužil by si i kompenzaci za svou zhanobenou tvář. Ne však krev!

Clotho slíbila, že příště bude konzultovat s ostatními Součástmi dříve, než vybuchne podobným způsobem. Po tom, co ji vyobcovali z rodiny, byla připravena spáchat sebevraždu, a tato bojovná reakce na podobné podněty jí zůstala. Měla sklon zacházet příliš daleko. „Koneckonců,“ uznala, „některá mužská prasata mohou být v jádru slušná, když se člověk s něčím smíří.“

Tohle byla Součást z dobré společnosti. „Kdyby samuraj Satanovi odmítl za to, že se pro něj staneš to, za co tě považoval, udělala bys to?“

Clotho ucítila nával čistého vzteku. Když si uvědomila, že se chystá reagovat přesně tak, jak slíbila, že nebude, uklidnila se. „Já nevím,“ zašeptala.

Podobné to bylo s Chronem, vzpomínala Niobe. Když ještě byla Clotho ona sama. Role Osudu si vyžadovala svoje oběti, ani ne tak duchovní, jako spíš tělesné. Tato Clotho si o sobě mohla myslet, že je svobodná, ale i ona se musela přizpůsobovat.

„Teď se musíme spojit s Marsem,“ řekla Niobe. „Znám ho z dřívějšíka, pomůže nám. Neznám ovšem tohoto konkrétního držitele úřadu, takže bude lepší, když se nedozví nic o mé minulosti. Je to tajemství, které musíme skrýt přede všemi, dokud se nestřetneme se Satanem. Setkat by se s ním tedy měla Clotho ve své podobě a vzít záležitost do svých rukou.“

Clotho si povzdechla. „Tento úřad a tato Součást mají mnoho břemen!“

Niobe se usmála. „To jsou mi novinky. Budeš to nějak řešit dál?“
„Ne.“

Usmála se i Atropos. „Myslím, že jsme do toho spadly spolu.“

Clotho sklouzla po vlákně k Marsovi. Byl blízko hranic mezi Irákem a Íránem a přihlížel místní běžné šarvátce. „Tihle obyvatelé Babylónu a Persie jsou opravdu ti nejlepší pro mé záměry,“ poznamenal spokojeně, když se Clotho přiblížila. Pak se na ni zadíval podruhé. „Ale Clotho, vy jste se změnila! Ta sladká Maďarka už se unavila?“

„Zamilovala se,“ řekla Clotho tónem, jako by Lisa zemřela.

Mars se zasmál. „To je vaše typická věrnost! Je s vámi všechno v pořádku, dokud se nezblázníte do muže, dokud nepodlehnete –“

Clotho se znovu rozohnila. Pronesla japonsky pár ostrých slov.

Mars se smál. „A ty jsi matka chcíplého psa,“ odpověděl stejným jazykem. Niobe a Atropos pochytily význam z Clothiny mysli.

Clotho se zděsila. „Vy rozumíte!“

„To je jednoduché, válka zná každý lidský jazyk. Jestli se chcete hádat, přišla jste do správné společnosti.“

Teď se cítila zahanbeně. „Přišla jsem požádat o pomoc.“

„A velice hezky o ni žádáte, kvítku Orientu! Co pro vás mohu udělat?“

Clotho vysvětlila, jak jsou všechny Součásti ve svých funkcích nové a jak mají problémy zvládnout Satanovy machinace. „Dneska jsem ponížila toho válečného umělce, který si říká samuraj. Musím mu nabídnout satisfakci dřív, než ho přemluvím k –

„Samuraj! Zná ho! Je to slušný válečník, ačkoliv nemá na ty, jejichž reputaci si propůjčuje. Muž ze staré školy s takovou tou staromódní pýchou. On vás tedy považoval za gejšu!“

„Ano,“ souhlasila zahanbená Clotho.

„A vy jste ho kopla do zadku před celou jeho třídou.“

„Ano,“ řekla nesměle.

„Bude chtít tvou krev.“

„Ne! Žádné zabíjení!“

Mars mávl svým mečem a boj v krajině se zastavil. Pušky se odmlčely a utichlo i sténání zraněných. „Ženská, vy jste zasáhla jeho tvář. Víte, co to znamená?“

„Ano,“ skoro vykřikla.

„Co se týče cti, je neoblomný. Dneska už existuje málo lidí jako on. On je ocel ve věku rzi a plastů – opravdový muž. Mohu ho uspokojit na bojové úrovni, ovšem jen vy můžete vymazat z jeho duše bolest. Dokud to neuděláte, neučiní nic z toho, oč jej požádáte. Vůbec by neměl. Podle dlouhé tradice stojí smrt před zneuctěním.“

„My se však pokoušíme vyhnout smrti, abychom zabránily válce –“ Zajíkla se a zahleděla se na něho.

„A já jsem Válka,“ dokončil Mars. „Občas byste si měla svou vybranou ručku položit před svá vybraná ústa. Ale chápu. Jsem Vtělení a vy jste také. Dnes pro vás udělám, co budu moci, a někdy příště uděláte pro mně zase vy, co bude ve vašich silách.“

Clotho si povzdechla. „Opravdu všichni muži baží jen po té jedné věci!“

„Upravíte svá vlákna, a tak pomůžete mé situaci, v níž třeba uvíznou,“ objasnil Mars. „To je způsob, jakým spolupracují Vtělení.“

„Aha,“ zarděla se Clotho tak, že už to víc ani není možné.

„Důvod, proč ženy předpokládají, že po nich muži chtějí jen tu jednu věc,“ pokračoval Mars vesele dál, je ten, že je to to jediné, co

jsou u muže schopny vnímat. Ženy nerozumějí věcem, jako je například čest.“

„To není pravda,“ zvolala Clotho.

„Ano? Pak si o cti promluvmе. Připravila jste samuraje o čest. Když s ním chcete jednat, musíte mu nabídnout svou. Určitě jste panna –“

„Jak to můžete vědět?“ ptala se nevěřicně.

„To je jedna z věcí, ke které my mužští sexisté máme vztah,“ řekl Mars. „Teď už chápete, že musíte samurajovi nabídnout krev?“

Clotho ve své zlosti váhala.

Má pravdu, myslela si Niobe.

To jsou mužské způsoby, přitakala Atropos.

„Líbí se vám, ne?“ zeptal se Mars přímo.

Clotho se vymrštila a drápla ho do obličejе.

Znovu se začíná vztekat, pomyslela si Niobe.

Zlobí se, holka, souhlasila Atropos.

Mars ji bez námahy chytil. „Vidím, že se chystáme spolu docela pěkně vycházet,“ řekl. „Zbožňuji držet hezké dívky v náručí. Dobře, půjdu tam a vyřídím to za vás. Nakonec však stejně zbudete zase vy a samuraj. Vy se jen musíte rozhodnout, jak ty věci budete snášet. On je to skutečně dobrý muž.“ Posadil ji, otočil se na opačnou stranu a bitva se znova rozběhla.

Clotho zůstala stát se slzami vzteku na tváři a nebyla schopna čelit Marsově nestydatosti.

Vypadneme odsud, holka, pomyslela si Atropos.

Clotho ztuhle vytáhla vlákno a vyšplhala zpět do Očistce. Niobe ji litovala. Dívka celý svůj život bojovala za nezávislost a rovnost, a teď byla vržena do staré sexistické pozice. Ona není týž případ, jako byla ve svém mládí Niobe, přesto však k ní má blízko, a proto ví, že je lepší nezasahovat.

Poobědvaly a v zamyšlení probraly pár vláken. Pak si Clotho obula lodičky na vysokém podpatku, oblékla volné kalhoty a košili, která dobře prodává, a zavedla své vlákno zpátky do *dojo*.

Mars se zjevil, když před *dojo* přistála. Měl na sobě bílé *ji*. Niobe nikdy přesně netušila, jak Mars cestuje, ale zdálo se, že to nějak souvisí s jeho mečem. Každé Vtělení má symbol svého úřadu, který

bývá naplněn velkým množstvím kouzel. Marsův symbol byl přirozeně meč.

„Následujte mne,“ řekl Mars a natáhl k ní svůj meč.

Clotho na něho pohlédla. Ta věc nebyla v pochvě – masivní nástroj s rukojetí příliš objemnou na to, aby ji udržela svou malou rukou, a se zářící čepelí broušenou z obou stran, z jejíhož nitra vycházela rudá záře. Celá ta věc měla magické kouzlo hrozby a znervózňovala ji. Chytila meč s nechutí oběma rukama, přičemž čepel směřovala přímo dolů.

Tohle ohromilo dokonce i Niobe. *Co má za luhem? Nikdy svůj meč neodkládá!*

Na to brzy přijdeme, uklidnila ji Atropos.

Dívka za stolem v recepci Clotho poznala. „Odejděte, prosím,“ řekla. „Tady nejste vítána.“

Mars stůl přeskočil. „Jsem její ochránce. Dejte o nás vědět.“

Ve vnitřních dveřích se objevili dva muži. Oba měli bílé *bi* a kolem nich černé opasky. „Dáma vás požádala, abyste odešel,“ pronesl jeden a vydal se k Marsovi.

Myslím, že uvidíme nějaký mužský styl bláznovství, pomyslela si Atropos s jistým potěšením. *Když jim v mozku nesedí sex, tak rádi bojují.*

„Mám schůzku,“ řekl Mars. Přikročil k muži, zachytil jeho vymrštenou ruku, otočil jí a pustil ho otáčejícího se na zem.

Přitočil se druhý muž – Marsova ruka vystřelila a zkřížila dráhu vysoko letící noze protivníkově. Ten přistál na zemi s dutě znějícím plácnutím.

„Teď běžte dovnitř a ohlaste mne,“ řekl Mars. „Očekávám jiné chování a tradiční zdvořilost *dojo*.“

Bez dalších slov muži spěchali pryč.

„Vždyť jste je mohl zranit!“ protestovala Clotho.

Mars se k ní vrátil a nabídl jí své rámě. „Jednoduchým chvatem rukou či nohou určitě ne. Oni vědí, jak mají padat. Já jsem jim jen předvedl své schopnosti.“

Podala mu jeho meč, ale on odmítl. „Tady ho používat nebudu, nemohu ho ovšem svěřit do rukou smrtelníkovi. Hlídejte ho, dokud nebudeme hotovi.“

Clotho se pokusila udržet meč jednou rukou a druhou se do Marse zavěsila. Prošli bambusovou záclonou a vydali se chodbou k hlavní místnosti *dojo*. „Máte v plánu bojovat s nimi se všemi?“

„Ovšem,“ odvětil Mars.

„Ale –“

„Vylížu svou kaši. Pak už to bude vaše práce.“

„Ale –“

„Nemějte starosti, kotě, bude to v pořádku.“

To doufám, pomyslela si Clotho nervózně. *Ví, co dělá*, pomyslela si Niobe přesvědčivě. *My tři možná nevíme, co dělá, ale on to ví.*

Došli ke druhé zácloně. „Vyzuj si boty,“ řekl Mars. Sám už byl bos.

Zula se. Prošli závěsem.

Na okraji velké rohože u vzdálené stěny stálo seřazeno asi čtyřicet studentů. Vypadalo to tak, že jejich řazení bylo určeno hodnotí, a to tak, že řada začínala bílými opasky a končila černými. Jak si všimla, bylo mezi nimi i pár žen.

Uprostřed rohože stál samuraj. Otočil se tváří k nim.

Mars napnul svou pravou paži. V jeho ruce se objevila červená látka. Pomalu, s rozmyslem si pásek obtočil kolem pasu a svázel ho volným uzlem, jaký používají bojovní znalci. Z řad studentů se ozval šum ohromení. To proto, že ještě nikdy předtím neviděli rudý opasek.

Děje se něco významného, pomyslela si Niobe.

Mars vstoupil na rohož, zastavil se a ohnul se v pase. *On se klaní rohožce!* pomyslela si Atropos a zdálo se jí to velmi směšné.

Clotho už o tom něco zaslechla. „To je rituál,“ zašeptala. „Musíš se poklonit vždy, když vstupuješ nebo opustíš *tatami*, rohož, protože ona brzdí tvůj pád a šetří tvé kosti. Vždycky na ni musíš vstoupit bos.“

Nyní kráčet Mars po povrchu rohožky. „Přijal jsi opasek Mistra Dana,“ řekl samuraj trochu vyzývavě.

„Jsi všímavý,“ odpověděl Mars.

Samuraj se otočil a vydal se směrem k černému konci řady studentů. Usedl do tureckého sedu.

Mars se otočil a uklonil se k řadě žáků. Řada se na oplátku uklonila také.

Pak Mars vyrazil a uchopil žáka na bílém konci. Byla to žena, a byla tak mladá a lehká, že se jí nohy vznášely nad matrací, jen když ji vedl. *S touhle nemůže zápasit!* pomyslela si Niobe s hrůzou.

Jenže nikdo jiný neprotestoval ani nevypadal ohromeně. Jen se dívali.

Mars ji dovedl doprostřed matrace a držel ji za klopou a rukáv jejího *gi*. „Zkus hmat,“ vyzval ji.

Dívka se otočila a zatáhla za jeho košili. Nedosáhla tím ničeho. Mars ustoupil zpátky, ji vedl vedle sebe, takže nemohla dát nohu rychle dopředu, aby se vyhnula ztrátě rovnováhy. V momentě, kdy se její pravá nohy dotkla matrace, podrazil ji svou levou nohou. Obrátila se ve vzduchu a dopadla na záda. Jakmile se dotkla matrace, levou napnutou rukou praštila hlučně o zem, pravou měla uvězněnou v jeho sevření.

„*De-aši havai*,“ řekl Mars. „Vyvinutý nožní rozmach. Pamatuj si to.“ Pak ji pustil. Ona vyskočila, spěšně se poklonila a vrátila se do řady.

Mars kývl na dalšího studenta, chlapce s bílým páskem, který přišel, uchopil ho a sám se pokusil o hmat. Zase to nikam nevedlo.

Mars ho táhl dopředu jako předtím dívku, ale tentokrát položil svou levou ruku proti chlapcovu kolenu a hodil s ním v přemetu o matraci. „*Hiza-guruma*“ pronesl Mars. „Kolenové kolo. Procvič si své pády, chlapče, nebo se ti něco stane.“

„Ano, pane!“ zvolal chlapec, vyskočil, uklonil se a utíkal zpátky na své místo v řadě.

Mars pokýval na třetího žáka, další ženu s bílým opaskem. Opět jí dal šanci zkusit ho shodit, ale neuspěla, tak s ní zase praštil o matraci hmatem ruky a nohy, který vypadal jako něco mezi dvěma předchozími. „*Sesae-tsurikomi-aši*,“ řekl. „Podpůrně vedený kotníkový hmat.“

Podél řady začalo znít mumlání. „Dělá prověrky Prvního kursu!“ řekl někdo za Clotho. Otočila se, aby se podívala. Vzadu přicházel muž s hnědým opaskem. Byl to instruktor ranní třídy začátečníků. Určitě se vrátil příliš pozdě, aby pochytil, co se děje, a navíc přihlížel ze strany. „Má to nějaký význam?“ zeptala se Clotho. Ted' ji poznal, „Vy jste –“

„Ano jsem,“ přikývla. „Přivedla jsem si svého ochránce, který se má utkat se samurajem.“

„Rudý opasek!“ zabručel ohromeně. „To je devátý nebo desátý dan!“

„To je dobré?“

„Aha – vy neznáte judo?“

„Ani trochu,“ přiznala se. „Přišla jsem si jen promluvit se samurajem, a pak se to všechno nějak zvtlo.“

Zamyšleně našpulil rty. „Je to tak,“ řekl po chvíli. „Dobrá, bude mi velkým potěšením vám to vysvětlit. Mistrovské stupně v judu – dany – jsou něco podobného jako studentské stupně kyn. Nejvyšší dany jsou s černým páskem, ale hodně dobří mohou oblékat i rudý pás. Normálně se takové stupně dávají za zásluhy mistrům, kteří už nezápasí. Zápasník s rudým pásem by měl být nejlepší na celém světě.“

„To ovšem vysvětluje, proč byla třída tak překvapena.“

„To zajisté. Pokud vím já, dnes nežije žádný zápasník s rudým opaskem. Takže tento muž musí být podvodník.“

„To je Mars, Vtělení Války.“

„Cože? Pak možná –“ Muž s hnědým opaskem se zachvěl. Pak se vrátil k předchozí otázce. „Na Prvním kursu není nic zlého,“ vysvětloval. „Všechno to jsou dobré hmaty. Jakmile si však bude zvat lidi po pořádku, budou přesně vědět, jaký hmat udělá příště. Tak si to hodně ztíží. U bílých opasků to nemá význam, ale mohl by mít problémy shodit mě hmatem, který očekávám, a u černých opasků mu to nepůjde vůbec.“

Mars hodil dalším studentem přes svůj pravý bok. „To je čtvrtý – *Ubi-goši*, hmat vznášející se bok,“ řekl hnědý opasek. Nikdy jsem ho neviděl lépe provedený. Zajímalo by mě, kde přišel ke svému výcviku?“

Mars hodil dalším dozadu. „*O-soto-gari*,“ zašeptal hnědý opasek. „Základy zná dobře.“

Spadl další žák. „A *Ogoši*,“ řekl hnědý opasek.

„Nedělal už přesně takový?“

„Ne, to byl *Uhi-goši*, jiný hmat. Vypadá podobně a práce s nohama je podobná, ale pocit je úplně jiný. *Uhi* způsobí mnohem tvrdší pád.“

„Ale já jsem si myslela, že *Uhi* je hmat, a ne padající.“

Hnědě opásaný muž se usmál. „Vy opravdu nic nevíte? Ten, co dělá hmaty, se vždy nazývá *Tori*, ten co se dívá a ten, který hmat přijímá, se nazývá *Uhi*, příjemce. Rozhodně je *Uhi-goši* prováděn s napnutými koleny, zatímco *O-goši* kolena ohýbá, a – ach, tohle je *O-uši-gari*, hlavní vnitřní sklizeň! Nádherné!“

Clotho – i Niobe – měly problémy s rozlišením hmatů. Byly ochotny uznat slova muže s hnědým opaskem, že jsou prováděny přesně. Clotho využila jeho přítomnosti a zeptala se na něco, co jí vrtalo hlavou. „Co to znamená – proběhnout čáru?“

„No, to bojovník ukazuje svou nadvládu porážkou množství ostatních v rychlém sledu,“ objasnil hnědý opasek. „Například černý opasek by měl by schopen proběhnout řadu pěti hnědých opasků a všechny je dostat na zem, protože ovládá obtížnější hmaty. Když je řada smíšená, dělají se nejdřív nejnižší stupně, pak kny a nakonec se dochází k nejvyšším danům. Ovšem, když někdo shodí dvacet nebo třicet lidí, snadno se unaví, takže je to ztíženo dvěma způsoby. Ještě nikdo neproběhl celou naši řadu vítězně. Jestli to udělá váš přítel, obhájí svůj řád. Někteří z nás jsou *Sundani*, jeden je *Jodan*, a samuraj je samozřejmě *Rohudan*, šestá úroveň a šampión východních států. Jednoho dne se stane šampiónem celého světa, jestli se rozhodne, že mu to stojí za to.“

„On si pro to nemusí jít?“

„No, na závodění už je starý a judo je jen část jeho zájmů. Je také mistr v karate a v aikidó, specializuje se na meč. V tom se mu nikdo nevyrovná. Hledal nějaký mystický prstový útok – Řekněte! Podívejte na ten *Tsuri-komi-goši*! Ještě jsem neviděl krásnější hmat! Viděla jste, jak zabral plné rozpětí? Nikdy jsem to nebyl schopen udělat na *Uhi* mé vlastní váhy!“

Hmat vypadal pro Clotho a pro zbylé Součásti stejně jako všechny ostatní, ale nejspíš tam nějaký rozdíl byl.

„Už je ve žlutých opascích, a když se mu podaří zvládnout zelené, bude mu chybět už jen málo. Ach, pěkný *Okuri-aši-harai*! Není to tak jednoduché, jak to vypadá.“

Clotho byla svolná přijímat jeho komentář.

„Bože, přeji si, abych byl v té řadě!“ vydechl muž s hnědým opaskem po dalším hmatu. „Je to čest být shozen mistrem, jako je tento! On je skutečně Vtělení Války?“

„Ano, on –“

„Ach, to je *Uchi-mata*! Sám samuraj by to nezvládl lépe!“

Zatímco přihlíželi, přesunul se Mars k zeleným opaskům. Pokoušeli se ho shodit, ale byli stejně neúspěšní jako bílé opasky a ani v odporu k jeho hmatům nedosahovali větších úspěchů.

„To je ohromné!“ komentoval hnědý opasek. „Nikdy jsem nikoho neviděl dát jim takovou šanci, Obvykle se vyřazují, jak rychle jen můžou. Má s nimi hodně slitování.“

„To má,“ řekla Clotho, ačkoliv ji samu to ohromovalo.

Pak uviděla Marse spadnout. Někdo ho shodil! Ale jeho protivník s hnědým opaskem spadl hned také! Oba leželi na matraci.

„*Joko-okoši*! Pád stranou!“ zvolal hnědý opasek. „Krása!“

„Tím míníte, že to má takto vypadat?“ zeptala se Clotho.

„Samozřejmě. To je sebeobětující hmat.“

„Aha.“

Pak zhlédli pár hmatů vestoje. Potom šel Mars znovu dolů. Svou nohu měl pod břichem druhého a nadzvedl ho tak, že udělal přemet a dopadl na záda. „*Tomoe-nage*, břišní hmat,“ řekl hnědý opasek. Hmaty pokračovaly a Mars se už ocitl ve třech čtvrtinách řady. Zdálo se, že jí není konce. Třída byla přirozeně nesmírně unesena.

„*Soto-mahikomi*,“ poznamenal hnědý opasek, když šli oba zápasníci znova dolů. „Já dělám podobné pády strašně nerad. Zcela jistě je to silný hmat. Protivníka už není téměř možné zastavit, když s tím jednou začne. Jestli umí udělat i ten další, *Uhi-otoši* –“

Niobe se zdálo, že ten *Uhi* s hnědým opaskem sebou praštil na matraci skoro hned, ale muž stojící vedle tiše hvízdal. „Perfektní!“

Z řady teď vystoupil černý opasek. Pokoušel se o podražení nohou, ale Mars jen klidně stál. Nakonec mu navrhl: „Zkus něco jiného.“ Z řady se ozvalo pochechtávání.

„Co je na tom tak směšného?“ zeptala se Clotho.

„Ta situace. Už dělá třicátý sedmý hmat základní čtyřicítky. Tohle je *Uširo-goši*, zadní lev. Je to v podstatě protihmat následovaný útočným bočním hmatem.“

Clyde se pokoušel opětovat hmat, ale bezúspěšně, vypadalo to, jako by Mars vrostl do země. Ozval se další smích.

Pak se Clyde bleskově pokusil zaútočit z boku – a Mars ho nadzvedl a hodil na matraci. Clyde riskoval a prohrál. Vstal, uklonil se a usmál se. Vůbec mu nevadilo, že ho porazil umělec s takovými schopnostmi. „On to provedl z levé strany,“ zamumlal zděšeně hnědý opasek. „Clyde ho chtěl převézt, zaútočil vlevo, a ten váš byl připraven.“

„Z levé strany je to něco jiného?“

„A jak! Opravdu se za ně potím!“

Poslední muž z řady se připlížil, chytil Marse, ale pak hmat nedokončil. „*Randori*,“ řekl.

„Co to znamená?“ zeptala se Clotho.

„To je náš Jodan“ řekl hnědě opásaný muž. „Je to vrcholový bojovník a nerad dělá statické hmaty. Dává přednost, rovnému boji, kde má příležitost i protivník. Ví, že se váš zástupce pokusí o *Joho-gahe*, pád těla ze strany. Chce, aby to udělal za pohybu.“

„Zajímavé,“ pravila Clotho, které to nic neřeklo.

Muži se pohybovali po matraci v kruhu, skoro jako by tancovali. Náhle černý opasek zakřičel a bleskově kopl nohou. Marsova noha se však pohnula stejně rychle a oba spadli na matraci.

Muž s hnědým opaskem zavrtěl hlavou. „Nádherné! To provedení!“

„A jak poznáte, kdo koho shodil? A proč tak křičel?“

Hnědý opasek se usmál. „Ten křik, to bylo zavytí *kiai*, které má usnadnit hmat. Tentokrát to nezapůsobilo. A co se týče pádu, to může být někdy opravdu těžké určit. Viděl jsem jednou zápas, kde dali nejdřív cenu špatnému judistovi, než to soudci opravili. Tentokrát to však byl perfektní *Joho-gahe*, bez pochyb.“

Žákům ve třídě to bylo skutečně jasné. Mars se vrátil doprostřed matrace a vyměnil si s žáky poklony. Vypadá to, že řadou proběhl úspěšně.

„A dokonce ani není unaven!“ zašeptal hnědý opasek. Pak Mars přešel k okraji matrace, sestoupil z ní, otočil se a uklonil se jí. „V pořádku, holka,“ řekl drsně ke Clotho. „Teď se musí setkat s vámi.“

„On, a proč?“

„Protože váš ochránce porazil jeho třídu. Se samotným samurajem jsem nebojoval. S tím se musíte utkat vy sama.“ Vzal ji za loket a tlačil ji dopředu. „Uctěte *tatami*.“

Zmatená Clotho se poklonila a vstoupila na matraci. „Ale já mám stále váš meč!“

„To je v pořádku. Jde o urážku. Pokračujte.“

Clotho kráčela přes matraci jako šílená. Třída překvapeně přihlížela.

Je to blázen? ptala se Atropos v duchu. Tato dívka o mečích nic neví a prolévat krev také nechce.

Vkročit se zbraní na matraci pravděpodobně znamená také urážku dojo, pomyslela si Niobe. Mars k tomu však má určitě důvod.

Samuraj vyskočil na nohy. V mžiku měl v ruce svůj vlastní meč. „Za to musíš zemřít!“ vykřikl a vyrazil k ní.

Jsi si jista, že jsme nesmrtelné? pomyslela si Atropos nervózně.

No... ozvala se Niobe najednou nejistě. Nikdy nečelila takové zkoušce, když byla Clotho.

Najednou se však rudý meč v Clothině ruce zvedl. Vypadal jako těžké monstrum, ale teď byl lehký jako pírko. Zaujala obrannou pozici.

„Vypadni odtamtud!“ křičel samuraj a udělal výhružné gesto.

Meč se pohnul a střetl se s jeho zbraní. Železo zařinčelo o železo.

Očarovaný meč z nás udělal odpůrce, pomyslela si ohromená Atropos.

Pobídnut předchozím gestem a nutností se bránit, samuraj celý žhavý zaútočil. *Je to stejně šílený vztekloun jako ona*, pomyslela si Atropos.

Oba jsou ze stejného těsta, přitakala Niobe.

Rudý meč se rychle pohnul, aby odrazil útok. Samuraj vyrazil znovu a znovu se mu rudý meč postavil, Přes tuto obranu se nemohl dostat.

„Tohle není to, co chci,“ zašeptala Clotho. „Takhle ho nikdy k rozumu nepřivedu!“

Opravdu. Čím déle to trvalo, tím víc samuraj zuřil, protože veškeré jeho umění nemohlo projít obranou Marsova meče. Samuraj spěl velmi rychle k šílenství.

Máš dvě možnosti, holka, radila Atropos. Buďto zaútočíš, což znamená, že ho pravděpodobně zabiješ jediným výpadem, nebo –

„Ne!“ vykřikla Clotho. Odhodila rudý meč a klesla před samurajem na kolena. „Vezmi si mou krev!“

Jestli zaútočí, pomyslela si vyplašená Niobe, budeme buď mrtvé, nebo nekonečně ponížené.

Samuraj se zastavil překvapen stejně jako všichni ostatní. „Ty se vzdáváš?“

„Všeho!“ vykřikla Clotho a po tváři jí tekly slzy.

Samuraj se zarazil. Bojový zápal z něj opadl téměř viditelně. Clotho má opravdu vynikající postavu.

Podal svůj meč stranou. Přispěchal jeden ze studentů a vzal mu ho. „V tom případě jsem spokojen,“ řekl samuraj a natáhl ruku.

Clotho ji uchopila do svých dlaní a políbila.

Oni se snad... pomyslela si Atropos kysele.

„To není třeba,“ řekl samuraj zahanbeně. „Neponižujte se víc, než je třeba.“ Pomohl jí postavit se, pak se otočil a kývl na žáky. Okamžitě začali odcházet a každý se uklonil, stejně jako když opouštěli matraci.

Clotho našla kapesník a přetřela si obličej. „Já – se omlouvám, že –“

„Přijímám,“ řekl samuraj jemně.

„Chtěla jsem být emancipovaná, ale –“

„Svoboda a emancipovanost mají svůj půvab, když jsou správně chápány,“ řekl. „Koneckonců, tohle je Amerika. Nechtěl bych, abys byla jiná, než jsi. Přidáš se ke mně u večeře dnes večer?“

Usmála se. „Ano.“

Přešli na kraj matrace. Když sestoupili, uklonili se a navzájem se na sebe usmáli.

Samuraj pohlédl na muže s hnědým opaskem, který zůstal stát v místnosti vedle Marse. „Přines meč Vtělení Války,“ přikázal. „Je to báječná zbraň.“

Hnědý opasek se uklonil matraci a spěchal zvednout odhozený meč. Ale nebyl schopen s ním pohnout, zdálo se, že ta věc na místě zapustila kořeny. Pokoušel se s ním hnout, vůbec mu to však nešlo.

„Odpust’ mi,“ zašeptal Mars. Zvedl svou pravou ruku – a rudý meč se sám přenesl přes matraci až do jeho dlaně. Mars ho důstojně vsunul do pochvy.

„A znamenitý muž,“ pravil samuraj a vyměnil si s Marsem poklony. Pak se Mars otočil a vyšel ven z *dojo*.

Samuraj se otočil ke Clotho. „Je mi líto, že jsem vás nepoznal. Jestli to Osud přijme –“

Clotho se svým prstem dotkla jeho rtů. „Teď jsem jenom žena.“

Přikývl. „Tedy dnes večer.“

„Dnes večer.“

Clotho vyšla z *dojo*. Venku vytáhla vlákno a začala šplhat.

„Ještě však neznáme jeho konečný názor na bombu,“ připomněla Atropos.

„Ten budeme mít – dnes v noci,“ odpověděla Niobe. „A pokud se v Marsovi nepletu, dá samurajovi tajemství prstového útoku. Jako vyjádření úcty, nějaký úplatek.“

„Musím se toho hodně učit,“ řekla Clotho.

V tom měla pravdu – z jakéhokoliv pohledu.

PROTITAH

„Potřebovaly jsme pomoc minule,“ řekla Niobe, „budeme potřebovat pomoc i tentokrát!“

„Kdo nám může pomoci se satanistkou?“ zeptala se Atropos.

„Podle mého názoru Gaia. Je všeobecně považována za nejsilnější z pozemských Vtělení.“

„Příroda? Myslela jsem si, že Čas.“

„Chronos má nejjednodušší a nejmocnější nástroj – přesýpací hodiny. Ale Gaia –“ Niobe pokrčila rameny. „Rozhodně ji požádáme.“

Niobe si vzala tělo a sklouzla po vlákně před Gain Rostlinný palác. Přistály přede dveřmi. Někdy bývalo těžké se k Zelené Matce dostat, záleželo to na situaci. Niobe si vzpomněla na svou cestu s Pacianem. Ge věděla, co teď dělá!

To je ale nádherný stromový dům, pomyslela si Atropos.

Dveře z listí se otevřely a objevila se v nich Gaia.

Niobe ztuhla. To je táž Zelená Matka, kterou znala před čtyřiceti lety!

„Podívejme, to je Osud!“ zvolala Gaia. Pak se zahleděla znova. „Ovšem nová Lachesis!“

Gaia ji nepoznala! Niobe samozřejmě věděla, že se v období svého smrtelného života přirozeně změnila, a to určitě ne k lepšímu. Kdo by v takové sešlé ženě poznal krasavici, kterou kdysi bývala?

„A nová Clotho,“ řekla. „A Atropos také.“ Rychle předvedla podobu ostatních Součástí.

Gaia zavrtěla hlavou. „Všechny tři najednou? Neobvyklé!“

Niobe v rychlosti vysvětlila okolnosti. „Teď musíme ještě provést něco s jedním smrtelným vláknem,“ dokončila. „A protože jsme nezkušené –“

„Hledáte pomoc,“ řekla Gaia. „To je od vás velmi rozumné. Pojd'te na chvíli dovnitř, než se převléknu.“

Zatímco se Gaia převlékala, Niobe se vevnitř trochu rozhlížela. Gaiino převlékání nespočívalo v převlékání šatů, prostě jen pořád stála a šaty se jí změnily ve žluté s nádechem červeně. Pak listy opadaly a objevil se podklad z hnědé kůry. Zbělely jí vlasy. Postupovala po ročních obdobích od léta přes podzim až k zimě. Byla celá zasněžená.

Pohnula se a hnědé zářezy změnily svůj tvar na záhyby a kapsy dlouhé halenky. Sníh se proměnil v bílý klobouk, od vlasů se však barvou příliš nelišil.

Gaia vytáhla malé brýle s tenkou hůlkou na jedné straně. „Tohle budete potřebovat, Lachesis.“

„Lorňon? Ty se nepoužívají už po celé generace,“ protestovala Niobe. „A já navíc nepotřebuju žádné brýle!“

„Podříd'te se mi, Lachesis,“ řekla Gaia jemně.

Niobe pokrčila rameny a lorňon přijala. „Pak nám pomůžete?“

„Samozřejmě, drahá! My matróny musíme jedna druhou podporovat. Nemůžeme být závislé jen na základním oblečení.“

Niobe se vstřícně usmála. Gaia žádné doplňky k oblečení nepotřebovala, mohla přijmout podobu, na jakou si vzpomněla. Mohla být mladá nebo stará, krásná nebo šeredná, mohla být zvíře, rostlina nebo kámen. Jen zřídka předvádí v plné síle svou moc, ale ta je stejně objemná a přizpůsobivá jako moc kteréhokoliv jiného Vtělení. Mnoho smrtelníků si myslí, že ji přelstí, ale to trvá jen krátký čas, nakonec se vždy prosadí její moc.

„Jsem připravená, Lachesis,“ řekla Gaia. „Lachesis, doved' mne tam.“

Niobe ji vzala za ruku, zachytila vlákno a s nimi oběma sklouzla podél něho do průmyslové oblasti Connecticutu do blízkosti obrovské pošty. Vstoupily do ní a vydaly se halou se stánky do nitra budovy. Nad pultem nedaleko zmrzlinářského stánku visel nápis K ČERTU S TEBOU! Pod ním stála znuděná žena asi v Niobině věku. „To je ona,“ zašeptala Niobe. „Elsa Mira, satanistická uvaďečka.“

„Dobře, dovolíme jí, aby nás naverbovala,“ navrhla Gaia. „Říkej mi Ge, já ti budu říkat Lach.“ Slabě se usmála, jako když slunce vykukuje za mlžným oparem, a Niobe měla náhle dojem, že ji Gaia opravdu poznala. Ale žádný jiný tvor na světě nemohl udržet tajemství lépe než Gaia.

Přistoupily ke stánku. „Ve skutečnosti nemáme zájem vstoupit do Pekla,“ řekla Niobe. „Jen se ve vši počestnosti chceme podívat na vaši literaturu.“

„Ano, samozřejmě,“ řekla žena a ožila. „Peklo má velmi špatný tisk, ale pracujeme na jeho zlepšení.“ Podala jí barevnou brožuru.

Niobe se podívala na obal. Byla na něm dvě roztomilá d'áblátka: obchodní značka Pekelného ohně, Dee & Dee. Jedno bylo mužského pohlaví a druhé ženského. Když si je prohlížela, to mužské zvedlo jednu ruku a pokývlo na pozdrav. Polekalo ji to, přestože věděla, že by nemělo. Příznivci Pekla mají přirozeně kouzla na předvádění.

„Možná bys měla v té knížce číst pomocí svých brýlí, Lach,“ zašeptala Gaia.

„Ach, děkuji ti, Ge,“ řekla Niobe. „Pořád zapomínám.“ Zvedla lorňon a podívala se skrz čočky.

Ztuhla. Místo obrázku uviděla objektiv. Někdo ji natáčel na video!

Dala lorňon stranou. Malý d'áblík jí znova pokynul.

Konečně jí došlo, proč po ní Gaia žádala, aby si vzala ty brýle. Měly v sobě kouzla, která pronikala iluzí! Už tedy věděla, že satanisté jenom neukazují svou literaturu, získávají i přesnou podobu každého, kdo se zeptá. Byli mnohem větší profesionálové, než jak se snažili vypadat. Tenhle objektiv mohl na kazetu natočit kompletní setkání a uložit její obraz i s otisky prstů do počítačové databanky. Peklo rozhodně toužilo znát její identitu!

Naštěstí jí nikdy předtím nebyly otisky prstů odebrány. Jako smrtelná žila v zemi, kde takovéto praktiky nejsou běžné. Peklo nebude s to vystopovat její pravý původ pomocí tohoto vynálezu.

Gaia brožuru otevřela. Niobe opět nahlédla skrz brýle a viděla, že stránky jsou jen obrysy, hříšný objektiv zůstal. Bez brýlí viděla podobu materiálu: momentky šťastných, zdravých lidí, jak plavou, lyžují, hrají tenis a sluní se. JDI DO PEKLA, hlásal nápis, A ŽIJ SVŮJ POSMRTNÝ ŽIVOT NAPLNO!

„V Pekle se dá lyžovat?“ zeptala se Niobe pochybovačně. „Myslela jsem, že je tam horko.“

„Lyžovat tam opravdu jde,“ řekla uvaďečka povzbudivě. „Peklo je obrovské. Má přesně stejná podnebí jako smrtelný svět. Některé oblasti jsou stále zasněžené.“

Díky své předchozí zkušenosti na postu Vtělení to Niobe věděla. Věděla ovšem také, že ubohé hříšné duše byly v tomto sněhu zamrzlé tak pevně, jak jen duch může být, a jediný, kdo lyžoval, byli démoni, kteří si nesmírně libovali v dělání smyků přes věčně vyděšené zamrzlé obličejy. Stejně jako mnoho jiných tvrzení Pekla, i záležitost se sněhem byla pravdivá jen napůl: byl tam, ale nepoužíval se tak, jak o tom mluvili tady na Zemi. Všichni, kteří byli do Pekla přijati, se stali podvrženými, a kdo do toho spadl, zůstal jen smutně podvedeným. Naneštěstí je vidět, jak mnoho jich to udělalo.

Niobe tady však nebyla proto, aby předváděla své znalosti o Pekle. Šla sem z toho důvodu, aby Miře vymluvila dopravení bomby do komplexu OSN, a tak zrušila posledního z potenciálních nosičů. Musí jednat jako nevšimavě skeptická, dokud se neobjeví nějaká lepší příležitost, jak dosáhnout svého záměru.

„Já nevím,“ řekla. „Lyžování, plavání – myslela jsem si, že Peklo je místem útrap a bolestí.“

„Ale tak to není!“ zvolala Mira. „Peklo je místem rehabilitace! Zkažené zlé duše se znova přetvářejí, aby byly dobré. Je tam mnoho popudů k pozitivnímu postoji.“

A mnoho mučení zatracených, pomyslela si Atropos kysele.

„Když však lidé nejsou dobří ve svém smrtelném životě, proč by měli být dobří ve svém posmrtném životě?“ zeptala se Niobe. Zнала odpověď, ale musela hrát svou úlohu.

„Hodně lidí o sobě ve skutečnosti nepřemýšlí,“ vysvětlovala Mira. „Jdou svou cestou, dokud není příliš pozdě. To jsou ti, kterým vycházíme vstříc – nejružnější obyčejní lidé, kteří jsou příliš zaměstnáni na to, aby byli dobří pořád. Myslím, že to dá moc práce být dobrým pořád, a upřímně řečeno, je to pěkně hloupé a pravděpodobně také nepotřebné. Cítíme, že většina lidí by udělala skutečně lépe, kdyby se méně strachovala o posmrtný život a jen by v klidu prožívala a formovala svůj život na této Zemi. V Pekle potom mohou všechno vytřídit ve volném čase.“

Volný čas? Věčnost! vybuchla Atropos v duchu. *Co je to za děvku!*

„A neměli by spíš být dobří ve svém životě?“ zeptala se Niobe.

„No, ano, samozřejmě. To však může být velmi těžké. Vezměte si muže, kterého žena ignoruje a nenechá se od něho ani obejmout. Ale ani se s ním nechce rozvést. On si tedy najde mladou pěknou přitažlivou ženu, která ho má ráda. Je to pak opravdu špatnost, že s ní má poměr? Jeho duše možná utrpí nashromáždění zla, *ale je to špatné?* My satanisti si myslíme, že bychom měli dělat to, co je přirozené, a pykat za to později.“

Tohle Niobe ještě nikdy neslyšela. „Jste vdaná?“ zeptala se.

Mira se zasmála. „Já? Samozřejmě že ne! A ani nikdy nebudu! Nemohla bych se s něčím takovým smířit – jsou to všechno tak směšné věci, které se vyžadují. Zásada však zůstává –“

„Nejdřív potěšení, smrtelnost nakonec,“ dokončila Niobe.

„To rozhodně,“ řekla Mira rychle. „Chceme, abyste se sama přišla podívat, co je Peklo za místo. Co kdybyste přišla na náš soubor demonstrací?“

„Váš co?“

„Vytvořili jsme si vlastní model Pekla, takže si ho občané jako vy mohou prohlédnout, procestovat a sami spatřit, co Peklo nabízí. My satanisté toužíme rozšiřovat pravdu o Pekle.“

„Dobře,“ řekla Niobe a pohlédla na Gaiu. „Domníváme se, že jen podívat se můžeme – ze slušnosti.“

Mira poskočila. „To je správný přístup! Sama vás budu na tom výletě doprovázet!“

To bylo přesně to, po čem prahly: co největší možnost působit na ženu, aby jí vymluvily, co by jinak bezpochyby udělala.

Vsadím se, že dostávají bonus za každého nového, který podepíše, pomyslela si cynicky Atropos.

Něco takového jako výlet do budovy Spojených národů? pomyslela si Clotho. Byla úplně klidná. Ještě se vzpamatovávala ze zážitku z předešlého večera. Byla v prvním rozkvětu něčeho jako láska. Ohnivost tohoto pocitu měla tendence se rozlévat a nakazit i ostatní Součásti. Nezapomínala však na jejich poslání.

„Drž své brýle šikovně, drahá,“ zašeptala Gaia jako zbytečně starostlivá stará dáma, když následovaly Miru dveřmi dozadu za stánek.

Ocitly se ve výtahu. Škublo to. Pak se dveře klouzavě otevřely a ony vkročily do zábavního parku. Na přenášení do modelu Pekla bylo použito běžné kouzlo. Nikde na Zemi nebylo možné zjistit, kde je zbudován.

Niobe se rozhlížela. Přímo před ní se tyčilo otáčející se velké ruské kolo. Na jedné straně stála ohrada a za ní se na kodrcavých autech vozily děti. Výskaly, jak do sebe malá auta bez poškození narážela. Jinde zase fungovaly miniaturní vláčky, bzučící jezdci a malá letadýlka poletující kolem tyče. „Tohle je Peklo?“ zeptala se Niobe a pozvedla obočí.

„Ano, horní rovina,“ informovala ji Mira. „Velmi jemné zábavy pro ty, kteří tady jen čekají na přátele, nebo pro děti těch, kteří jsou zde na výletě. Pro ty, kteří si ve skutečnosti nedopřávají moc hříchu.“

„Jak to vypadá s těmi, kteří mají na duši významný hřích?“ zeptala se Gaia.

„Předvedu vám to,“ řekla Mira dychtivě a vedla je dál po schodech sestupujících pod úroveň chodníku. Vedly do obrovské chodby, dobře osvětlené a plné stolů. Kolem nich se pohybovali lidé a vrhali se po tom, co na nich bylo.

Přistoupily k nejbližšímu. Na něm se vyjímalo obrovské kolo rulety. „Á – hazardní hry,“ řekla Niobe nesouhlasně.

„Nechápete,“ reagovala Mira. „Dívejte se chvíli.“

Přihlížely. Kolo se otáčelo, kulička se zakutálela na jedno z očíslovaných polí. Nějaký muž radostně vykřikl. „Vyhrál jsem! Vyhrál jsem!“

Od ostatních hráčů se ozval povrchní potlesk. Muž si posbíral svou výhru a vsadil je do dalšího kola. A znovu vyhrál.

„Cože?“ zeptala se Niobe. „Dvojnásobný úspěch? Proti náhodě –“

„Lidé tady mohou mít velké štěstí,“ řekla Mira. „Obvykle vyhrávají.“

Gaia šťouchla do Niobe loktem. Ta zvedla lorňon a prohlížela si scénu.

Stůl s ruletou byl skutečný – ale všechno ostatní už o dost méně. Většina hráčů byli buď znuďení zaměstnanci parku v hrubých uniformách, anebo spíše špatně oblečení návštěvníci Pekla. Na krupiérově místě byl kontrolní panel.

Když se začalo kolo otáčet, krupiér se dotkl několika knoflíků. Tentokrát hráč vsadil na číslo 19 a právě tuto kombinaci krupiér zmáčkł. Kulička se s naprostou jistotou skutálela na pole s číslem 19. Hru tady podvodně manipulovali.

Pak se Niobe podívala na žetony, které měl hráč shromážděné před sebou. Byly opravdové. V čem je tedy ten háček? Satanisté určitě nenechávali bezvýznamné lidi odcházet jako bohaté!

No, mohla se zeptat, aniž by dala něco najevo. „Jak se vám může dařit udržet obchod, když necháváte lidi vyhrávat tolik peněz?“

„Ty žetony nejsou za peníze,“ řekla Mira, když se přesunovali k dalšímu stolu. „Platí za body. Jeden tisíc bodů opravňuje hráče ke vstupu do další úrovně, kde se riskuje skutečně.“

„Vypadá to, že to musí udělat každý.“

„Ne, nemusí. Jen ti lidé, u kterých cítíme, že jsou pro nás vhodní, jsou přijati.“

„Potom jednáte podle předem stanovených příkazů.“

Mira se na ni podívala překvapeně. „Moje drahá, co od Pekla očekáváte? Samozřejmě že je všechno předem stanoveno!“

„Kladeš hloupé otázky,“ zašeptala Gaia.

„Nám však poskytujete výlet a ani nehrajeme,“ trvala na svém Niobe.

„Přesně tak. Jestliže nehrajete, nemůžete ani vyhrát. To je základní princip. Zatím se jenom díváte – ale jsem si jista, že když jste teď viděla naši nabídku, budete dychtivá se účastnit.“

„Je tady nějaká přijímací cena?“

„Jsem ráda, že jste se zeptala,“ řekla Mira. „Jsme nyní velice upřímní, co se týče těchto věcí. Všechno je naprosto jasné. Abyste se mohla účastnit našich zábav, musíte podepsat standardní smlouvu –“

„Krví?“

„Je to jen malé píchnutí, ani ho neucítíte.“

„Co stanoví smlouva?“

„Každý ví, co Peklo vyžaduje. Nemusíte se bát, že něco skrýváme.“

„Zaplatím tedy svou duší!“

„Jenom její částí, protože tohle je jen model Pekla. Jediné, co technicky vyžadujeme, je jmenovitý příspěvek zla. V současnosti je to jedno procento. Jestliže jste ze sedmdesáti procent dobrá, naše smlouva způsobí, že budete dobrá jen ze šedesáti devíti procent. Je to hodně málo na to, abyste si zaplatila cokoli v posmrtném životě nebo abyste změnila své určení. Když uvážíte, co nabízíme, je to pakatel.“

Opitly se u dalšího stolu. Na tomhle se hrál black jack. Označený opět vyhrával, kouzelné čocky znova ukázaly, že hru někdo řídí. Peklo chtělo, aby označení vyhrávali.

U všech stolů to bylo takové. Způsoby hry se lišily, ale systém zůstal stejný.

„No, já jsem nikdy neměla ráda hazardní hry,“ řekla Niobe.

„Ale přece všechno v životě je hazard,“ tvrdila Mira nadšeně. „Pořád tady jsou ještě jiné cesty do Pekla. Dovolte mi, abych vám předvedla další úroveň.“ Vedla je k dalšímu schodišti.

Niobe se zastavila. „Vidím, že ostatní používají výtah.“

„Ano, ale oni se kvůli tomu podepsali.“

„Podepsali kam?“

„Pod další smlouvu,“ řekla Gaia.

„Je to jen dodatek,“ poznamenala Mira rychle. „Další procenta z jejich duší?“ zeptala se Niobe. „Myslela jsem, že to bylo obecné přijímací vstupné. Jaký má význam hraní o body, když do každého dalšího oddělení musíte vždycky zaplatit vstupenku?“

„Všeobecné přijímací vstupné zaplatí člověk při vstupu do parku. Pak hraje, aby určil svou přednost, aby postoupil do dalších úrovní: to je však záležitost kvalifikace, ne placení. Kdyby nebylo přesné kvalifikace, dostali by se do některých úrovní nevhodní lidé. A kdyby nebylo placení, nebyli bychom schopni, jak jste sama před chvílí poznamenala, udržet obchod moc dlouho. Je to dvojitý systém, perfektně srozumitelný. Ty hlubší úrovně pochopitelně také musí z něčeho žít.“

„Kolik je tady úrovní?“

„Přesné číslo vám neřeknu. Ale do všech se nedostane nikdo.“

A to proto, jak pochopila Niobe, že při jednom procentu za úroveň by daná osoba ztratila půl své duše dřív, než dokončí zkušenost, která s ní mrští do skutečného Pekla.

To je systém! pomyslela si Atropos.

Je to opravdu Pekelný systém! Jedině hlupák by naletěl na tento podfuk – na světě je však hodně hlupáků.

Další úroveň vypadala jako monstrózní skladiště na peníze. Na stolech se válely hromady peněz mnoha národů – slitky zlata, stříbra a platiny – a stály tam koše plné drahých kamenů. Hojnost bohatství!

Jako přitahována magnetem vykročila Niobe ke kádi se zářícími rubíny. „Mohu?“ zeptala se.

„V každém případě zboží vyzkoušejte,“ pravila Mira štědře. „Jako turista si samozřejmě nic z toho nemůžete nechat, ale kdybyste se rozhodla připojit se a podílet se –“

Za jedno nebo dvě procenta dobroty v její duši! Niobe se zamračila. Ty drahokamy byly nicméně nádherné!

Pozvedla rubín. Ten temně a slavnostně rudý kámen měl svou hodnotu a byla to snad ta nejkrásnější věc, kterou ve svém životě viděla. Otáčela ho mezi prsty, napůl unesena jeho leskem. Už začínala rozumět podstatě pokušení. Tak nádherný drahokam za tak malou část duše!

„Možná kdyby sis ho prohlédla blíže,“ poznamenala Gaia.

Aha. Niobe pozvedla lorňon a podívala se znovu.

Rubín nebyl nic víc než třešňová pecka.

Niobe nasadila kamennou tvář, aby se neprozradila. Všechny ty rubíny jsou jen třešňové pecky! Diamanty na vedlejším stole jsou jen obyčejné křemeny.

Až chorobně zvědavá ověřovala jednu z hromad zlatých mincí. Byla navršena z kulatých plátků mrkve.

Ted' se Clotho musela smát. Mrkev – místo karátů! Ten Satan má ďábelský smysl pro humor!

„Ďábelské,“ souhlasila Niobe.

„Cože?“

„Ďábelsky svůdné,“ řekla Niobe. Přešla ke stolu se zelenými bankovkami.

To byly listy hlávkového salátu.

Salát! pomyslela si Atropos a v duchu se prohýbala smíchem. *Opravdový salát! Ten Satan je podivín!*

„Ano, tohle svedlo každého,“ řekla Mira, která nepochopila podstatu Niobina smíchu. „Tahle místnost přesvědčila i mě, abych se

připojila. Když jsem viděla všechny ty drahokamy –“ Ukázala na stůl pokrytý vzácnými a propracovanými náhrdelníky.

„Vy ale nejste hráč, že ne?“ zeptala se Niobe.

„Ne, já jsem personál. Ale začínala jsem jako hráč. Pak, když jsem chtěla příliš moc –“ Kousla se do rtu. „To je –“

Takže byla svedena a odevzdala příliš mnoho ze svého dobra! Řízení systému už začínalo být jasné! Je to stejné jako u těch, kteří berou drogy, až se stanou závislími natolik, že za ně jejich závislost začne jednat a ještě víc prohlubuje jejich návyk. Ti, kteří flirtovali s tretkami Pekla, byli zavedeni ještě hlouběji. Všechno bylo, jak říkala Mira, jasně srozumitelné – až na to, že skutečné zboží bylo padělané. Nikdo, kdo věřil v Otce Lží, nebyl hoden toho, co dostal.

To ji zarazilo. Kdyby si označení zasloužili jít do Pekel za své stupně – neprokazoval pak ve skutečnosti Satan službu kosmu tím, že svět těchto duší zbavoval?

Znala však odpověď. Satan je neodstraňoval ze světa. Používal jejich proměny k provádění své další špinavé práce. Všichni ti váhavci za hracími stoly nahoře – všichni rozptýlení hráči, kteří teď museli pracovat pro dům. Kolik tady dnes zažívají radosti?

A tohle je navíc jen zkrášlený model Pekla, pomyslela si Atropos. Vezmi si teď, jak to má vypadat ve skutečnosti!

To byla opravdu střízlivá myšlenka.

„Já – vím, že drahokamy nevyhláší to, co je ve mně špatné,“ řekla Niobe, která nechala usadit svůj žaludek. „Po dobu mnoha let jsem příliš jedla.“

„Pak budeš milovat úroveň hostiny!“ zvolala Mira. „Přímo tudy!“

Další nižší úroveň byla vskutku pokušením pro ženu, která ráda jedla. Vypadalo to jako nenormální samoobslužná restaurace. Stoly se prohýbaly pod zákusky, cukrovím a nádhernými dezerty. Sedělo zde mnoho žen a cpalo se svými oblíbenými sladkostmi.

Niobe se zastavila blízko tlustého muže, který pěchoval koláč do svých úst. „Z toho se musí příšerně tloustnout!“ bránila se.

„Ne, nemusí,“ řekla Mira s radostí. Naše jídlo je naprosto netučné a nekalorické. Chuť a stavba zůstávají, ale všechny kalorie jsou prázdné – tím myslím, že v něm nejsou žádné kalorie. Můžete jíst všechno, na co máte zrovna chuť, ale nikdy nebudete přesycena.“

Tohle jsou způsoby samotného Pekla, jen jestli si to ti hlupáci uvědomují, pomyslela si Atropos.

Nekonečné cpaní bez následků. Niobe dovedla posoudit to pokušení, ale kvůli němu ještě nemusí flirtovat s Peklem, i regulérní potravinové společnosti oznamovaly v reklamách JEDNA KALORIE NA LÁHEV, a dělaly tak přednost z přezírání i zdánlivě planým jídlem, zatímco jinde na světě lidé trpěli hladu. Malé sebeovládání by neškodilo.

Pak zvedla lorňon. A z náhlého překvapení lehce vyjekla.

To nebyl koláč, co jedl ten muž. Byl to vymodelovaný odpad – doslova. Většina z toho, co se snažil do sebe nacpat, zůstávala na jeho obličeji a padala před něj, místo aby se dostala do jeho úst. To vysvětlovalo, že se nepřecpával, ale nadále to zůstávalo hrozné.

Mira zachytila její reakci. „Děje se něco?“

Niobe chvíli přemítala a pak jí podala ty brýle.

Žena se podívala – a pozvracela se.

„Vy jste to nevěděla?“ zeptala se Niobe.

„Já – to nemůže být – to je strašné!“ zvolala Mira. Přešla k dalšímu stolu, kde dítě olizovalo zmrzlinu, a podívala se přes brýle. Tvář jí zezelenala.

Gaia jí vzala lorňon z ruky dřív, než její uvolněné sevření umožnilo jeho pád na podlahu. Vrátila kouzelný nástroj Niobe.

Niobe se podívala na chlapcův nápoj. Byla to promíchaná směs splašků. Stejně jako u onoho muže i tady většina skla po bradě dolů místo toho, aby ji chlapec spolkl, přesto se však dovnitř něco dostalo. Pravděpodobně dost na to, aby mu to zahnilo žížeň.

„To je lež!“ křičela Mira. „Kouzelné čočky, které zkreslují –“

„Žádná lež,“ řekla Gaia. „Já jsem schopna vidět pravdu bez brýlí. To jídlo je odpad, drahokamy v tom předchozím sále jsou druhotné suroviny.“

„Ale já jsem získala volnost jíst, co chci, je to jedna z výhod personálu –“, Mira se otočila a vyzvracela se na podlahu vedle chlapce. Vůbec to nevadilo, protože to tady bylo zaneřáděno odpadky celé.

Niobe dala lorňon z očí. Viděla Miru stát s přimhouřenýma očima u stolu, jako by souhlasně hleděla na chlapce. Žádné známky zvracení nebyly vidět. Pořád ale nevypadala dobře.

Po chvíli se žena jakž takž vzpamatovala. „Kde jste vzala ty brýle?“

Niobe rychle zapřemýšlela. „Od – Přírody.“

„Od – Vtělení Přírody?“

„Ano. Myslela, že je tady budu potřebovat.“

„Já – mohu si je ještě na chvíli půjčit?“

Niobe jí brýle podala. „Kdyby vám to nevadilo, ráda bych si s vámi promluvila.“

Mira utíkala k dalšímu schodišti. „Je tu jedna úroveň, které jsem nikdy neodolala, a chci se jen podívat –“

Skoro utíkaly, když ji následovaly dolů po schodech. Niobe překvapilo zjištění, že žena o podvodu opravdu nevěděla, ale pak si uvědomila, že přece jen to smysl má. Satan tak mohl provádět mnohem víc zla a mnohem kvalitnějšího, když podváděl i své vlastní pomocníky. Kolik z nich by asi považovalo za odměnu skutečnost, že mohou sníst tolik odpadu, kolik jen chtějí?

Ten Satan není nic jiného než jen obrovský lhář, souhlasila Atropos.

Další úroveň vypadala jako dobře vymyšlený bordel. Na jevišti na jedné straně neobyčejně smyslné mladé ženy ve sporých šatech pomalu tančily a až sugestivně pohupovaly řadry a boky. To s Niobe téměř nic nedělalo, jen jí myslí přeběhl jemný závan lítosti a žárlivosti, že ona svou vlastní krásu už ztratila, mohla však sledovat, jak celý výjev zapůsobil na muže právě vystupující z výtahu. Oba se vrhli kupředu a doslova slintali.

Jaká jsou jen muži prasata! pomyslela si Clotho. Pak se ještě zamyslela. *Kromě samuraje...*

Mira se dívala přes kouzelné čočky. „Ne,“ řekla nevěřičně. „To nemůžou!“

Jeden muž se vrhl na jeviště. „Hej, zlato, jsi na prodej?“ vykřikoval a chmatl po jedné z tanečnic. Žena na něho pohlédla se svůdným úsměvem na dobře vykrojených rtech. Pak seskočila na podlahu a její tělo se na několika místech smyslně zatřásl, když dopadla. Vzala muže za ruku a vedla ho do jednoho z výklenků se záclonami. Nebyla na prodej, zjevně byla zadarmo.

Nyní Niobe zaslechla i z jiných výklenků silné vzdychání. Zdá se, že je tady velké množství klientů v plné práci.

Mira zavrtěla hlavou. „Oni jsou – oni skutečně jsou!“ zvolala. Pak se začala smát. „Když si pomyslím, že můj bývalý manžel – to prase – prodal svou duši za propustku do této úrovně!“ Její smích se začal rozléhat tak silně, že jí Gaia musela znovu vzít lorňon.

Zmatená Niobe si vzala brýle. Docela chápala, jak je možné, že se sem dostanou obyčejné ženy nebo ženy z domácnosti, které je snadné okouzlit iluzí tak, že potom slouží chťičům potenciálních příchozích – ale co na tom bylo tak směšného? Bylo to přinejmenším smutné.

Zvedla lorňon a zalapala po dechu.

Na jevišti netančily žádné mladé ženy. Bylo to divadlo s prasaty. Opravdová svině se tam rochnila v bahně.

A Miřin bývalý manžel sem měl permanentku.

Kdo říká, že v Pekle není spravedlnost? pomyslela si Atropos. *Znám pár mužů, které bych sem s chutí poslala.*

Mira se už dostatečně vzpamatovala na to, aby se znova zorientovala. „Vy nejste žádné pravděpodobné zákaznice!“ řekla obviňujícím tónem. Vy jste věděly lépe než já, jak to vypadá. Kdo jste?“

Přišel čas vyjít s pravdou ven. Posadily se na jedno z mála čistých míst, na ohrádku chlívku, a začaly si povídat.

„Já jsem Osud,“ představila se Niobe. „Přišla jsem si s vámi promluvit a přesvědčit vás –“

„Osud! Vtělení!“

„A to je Gaia, která mi půjčila lorňon.“

„Příroda! Není divu, že nepotřebuje brýle, aby viděla pravdu!“

„Chceme vás přesvědčit, abyste nedělala pro Satana jednu pochůzku.“

Mira se zasmála znova, ale tentokrát nevesele. „Jestli po mně Satan něco bude chtít, udělám to. Má duše je ztracena!“

„Není ztracena,“ odporovala Gaia.

„Vy mi nerozumíte? Stala jsem se personálem, protože jsem už neměla na rozdávání žádnou duši! Chystali se mne odříznout od potravy –“

Když si to uvědomila, položila si ruku na ústa. „Ach!“

Gaia na ni pozorně pohlédla. „Vaše duše je sice ztracena, Elso Miro, ale ne úplně. Zůstává dvacet čtyři procent dobra.“

„Ne! Není žádné! Už jsem ho všechno vypotřebovala, a – vy nevíte jak návykové je nezkrotné potěšení! Prostě jsem to nemohla zastavit! Já –“

„Já to znám,“ řekla Gaia. „Patří k mé práci znát takové věci.“

Mira na ni zůstala civět. „Vy jste opravdu Příroda?“

„To opravdu jsem. A moje spolupnice je opravdu Osud. Může přeložit vaše vlákno, jestli budete dostatečně spolupracovat.“

„Tomu nevěřím! Počítala jsem si každé možné procento!“

Gaia se zamračila. „O moci Přírody pochybuješ na své vlastní nebezpečí, ženská.“ Udělala znamení a místnost se najednou zatměla. Zavířil vítr. Začalo pršet, zprvu lehce, pak se to změnilo v bušící dravé proudy vody. Prasata zakvičela, jak se jim to líbilo. Ve chvíli byly všechny tři promočené.

Gaia znovu udělala znamení. Místnost se otřásla. Ted' zakvičela prasata strachy.

„Zemětřesení!“ vykřikla Mira. „Nechtě mne jít!“

Gaia zvedla ruku. Otřesy přestaly a déšť zmizel. Vysvitl na ně proud slunečního světla.

„Ale vždyť my jsme pod zemí!“ protestovala Mira. „Tady nemůže svítit slunce.“

„Máte po strachu,“ řekla jí Gaia. „Jste šťastná.“

Mira se usmála. „Jsem šťastná!“ souhlasila.

„Rozzlobená,“ řekla Gaia.

Najednou otřásl Miřinou tvář vztek. „Když si vzpomenu, co mi Satan řekl –“

„Klidná.“

A žena byla klidná. „Ted' už vám věřím, Přírodo. Ohromila jste mne svou mocí právě tady, v přístavku Pekla. Opravdu mám ještě čtvrtinu svého dobra?“

„Opravdu ji máte. Viděla jste, jak Satan podvádí, a to jak klienty, tak i příslušníky personálu. Proč by vás nemohl klamat také s procenty zla vstupujícími do vaší duše? To je pro něho výhodné. Způsobil tím, že jste se stala tvorem poslušným jeho příkazů, i když jste nemusela. Pořád ještě můžete do Nebe, Elso Miro.“

„To ne,“ řekla žena smutně. „Jsem pořád ze sedmdesáti šesti procent zlá a nemám žádnou příležitost obnovit své dobro. Stále jsem závislá na bláznivém potěšení.“

Gaia opět udělala znamení. „Už ne.“

Mira se dotkla břicha. „Hlad je pryč! Nejsem vyhladovělá!“

„Přesto pořád budete muset tvořit svou cestu vlastními skutky a životem,“ řekla jí Niobe. Ona sama byla unesena ukázkou moci Přírody, jejímž svědkem se stala. Gaia je opravdu nejmocnějším ze všech Vtělení. „To je ovšem obecně platný způsob, jak se dostat do Nebe, a platí tedy pro všechny. Bůh nerozdává volné vstupenky. Ještě máte čas, jestli začnete teď hned.“

„Vždyť jsem satanistka! Podepsala jsem to krví! Mnohokrát! Nenáležím k žádné slušné víře.“

„Ta smlouva je neplatná,“ řekla Gaia. „Je to jen podvod, který vás má přesvědčit, že už jste se rozhodla.“ Vzhledla, zrovna když si další muž přišel pro další prase. Svině zachrochtala a odvedla ho do výklenku. „To, co nás určuje, jsou naše skutky, naše myšlenky a úmysly, nic víc.“

Jako by jí spadl kámen ze srdce. „Myslíte –?“

„Dejte své srdce Bohu,“ nabádala ji Niobe. „Vaše duše je bude následovat.“

„Ach dám, dám! Nechci jít do Pekla, je to tam mnohem horší než tady! Nikdy jsem se neodvážila zjistit o tom pravdu –“

Vstaly a vykročily ke schodům. „Satan vás požádá, abyste zanesla balíček do –“

„Ach, psychickou a chemickou bombu do budovy Spojených národů,“ souhlasila Mira. „Zítra. Bombu už mám ve své cele. S tím jsem souhlasila už před několika dny.“

„Nesmíte to udělat!“ varovala ji Niobe.

„To víte, že teď už to neudělám!“ ujistila ji Mira. „Vím, že to je zlý skutek!“

Došly ke schodům. „Předvedu vám, jak změnit vaši orientaci s nejmenšími obtížemi,“ řekla Gaia. „Nejdřív vás musíme dostat ven z tohoto komplexu –“ Kráčely po schodech nahoru.

Niobe ještě na chvíli zaváhala. Nyní, když tady jejich poslání skončilo, zjistila, že je nakažena a zmatena různými iluzemi. To nebyl jen podvod, to byla naprostá degradace důstojnosti. Každý muž, který později zjistí, co tady prováděl, bude natolik zahanben, že to nákazu nezastaví. A Satanova řízená zkaženost může vesele pokračovat. Způsoby zla jsou opravdu komplikované.

Začala stoupat do schodů. Do cesty se jí postavil Satan. „Takže my tady máme slídící Vtělení,“ řekl a z nozder se mu vyvalil dým. „A ono kazí moje zaměstnance.“

„Řekl jste mi, že už v sobě nemám žádné dobro!“ obviňovala ho Mira shora.

„Nevěř všemu, co ti říká Otec Lží, důvěřivá dcerko,“ řekl Satan.

„Z této instituce vystupuji! Nebudu dál vykonávat vaše příkazy!“

„To je jen teorie! Jsi rozzuřená. A rozhodně jsi nebyla nikdy moc užitečná.“

„Ale!“ zvolala Mira. Otočila se a pokračovala nahoru v doprovodu Gaii.

Satan pozoroval Niobe. Jeho oči vypadaly jako dva malé rudé ohně a z jeho rohů stoupala pára. „Tak teď jsi vyřadila poslední z těch čtyř, ty slídivá matróno,“ řekl „Myslíš si, že jsi vyhrála.“

„Zlo není nikdy opravdu poraženo,“ řekla Niobe tvrdě.

„Tentokrát jsi s tím ani nezačala!“ řekl a z jeho těla se zakouřilo. Niobe zvedla lorňon, ale Satan se nezměnil. Zjevil se jí ve své skutečné podobě. „Svoje milované Spojené národy jsi nezachránila.“

„S tím na mne nechod, ty starý darebáku,“ řekla Niobe „Nezvládl jsi to.“

„Nezvládl jsem čtyři vlákna, protože je Osud rozpoznal,“ řekl Satan. „S nimi jsi promarnila všechen čas a nemůžeš zítřejší dopravu bomby zastavit.“

„Ale kdo ji ponese?“ zeptala se Niobe.

„Mám stovku dalších nosičů. Myslela sis, že to mohou udělat jen ti čtyři?“

„Ale počítač v Očistci –“

„Pro tebe udělal seznam celé té stovky.“

„Vypsal jen čtyři!“

„Jen čtyři jsi byla schopna vnímat, stará feno,“ řekl Satan. Dal znamení a ve vzduchu vedle něho se objevil obraz počítačové obrazovky. Stála na ní ta čtyři jména. „Ty ses domnívala, že tohle je skutečný seznam.“

Niobe se plácla dlaní do čela. „Iluze! V Očistci!“ Samozřejmě že v Satanově moci bylo změnit mluvený a tištěný materiál, s nímž počítač pracoval. Iluze je formou lži a lež je jeho specialita.

Gaia by to poznala, pomyslela si Atropos. Ale nebyla tam.

Satanovy klamy najdeš všude, souhlasila Clotho.

„To je nevýhoda toho, že jsme nové,“ zabručela Niobe.

„Kdyby sis uvědomila, kolik jich tam je,“ řekl Satan, „věděla bys, že individuální práce nemůže nikdy zabrat. Našla bys obecnější způsob, jak upozornit bezpečnostní policii OSN, která by zapojila psychické senzory, a tak by zabránila té věci dostat se dovnitř.“

„Cítím, že jsem velmi hloupá,“ pravila Niobe žalostně.

„Nejsi hloupá, jen nezkušená,“ uklidňoval ji Satan. „Hloupé bylo vaše trio předchůdkyň, které dovolilo vyměnit všechny tři Součásti v tutéž chvíli. Opravdu jsem od nich očekával něco lepšího.“

Prase! pomyslela si Clotho bojovně. *Naplánoval to!*

Niobe si povzddechla. „Není příliš pozdě. Ještě pořád můžeme upozornit OSN.“

„Možná,“ řekl Satan. „Ještě máte jistou šanci. Ale proč se o něco takového pokoušet? Mám pro tebe lepší obchod.“

„Nejsi z těch, kterým se věří,“ řekla Niobe.

„Nedělej nároky na důvěru,“ uklidňoval ji Satan. „Podívej se raději na obyčejný užitek. Jestli vybuchne bomba v OSN, vznikne ve vlákněch pěkný zmatek, který způsobí mnoho nepokojů na Zemi. Nikdo však nemůže přesně určit, k čemu ty nepokoje povedou. Někdy to, co vypadá jako dobré, se náhle změní ve zlé, jako třeba katolická inkvizice nebo nacistické jednotky SS. A někdy zase to, co vypadá jako zlé, se potom změní v dobré, jako třeba černý mor.“

„Černý mor!“ zvolala Niobe. „Co je na něm dobrého?“

„Odstranil stres evropské populace, zdesetinásobil hodnotu pracovní síly, a vytvořil tak podmínky pro konec feudálního systému,“ řekl Satan. „Nemůžeš držet dělníky a neplatit jim, když je jich tak málo, že je jejich hodnota vysoká.“

Niobe se domnívala, že Gaina předchůdkyně měla pro rozšíření černého moru své vlastní důvody. Je to ovšem zajímavý názor. „O co ti jde?“

„Jde mi o to, že celá záležitost s OSN je hazard,“ řekl Satan. „Stálo by mě to víc, než za co to skutečně stojí. Jen hlupák riskuje, když nemusí.“

„Na tvém hracím patře riskuje taky hodně lidí.“

„Já jsem si dal pauzu. Mne za stoly neuvidíš.“

„O co ti vlastně jde, Satane,“ zeptala se přímo.

„Ty chceš zabránit velkému výbuchu smradu. Já chci jen jednu malou, neškodnou změnu na jednom z vláken Osudu. A tak se mi zdá, že bychom se mohli rozumně domluvit.“

„Nechci se domlouvat se Zlem!“ vykřikla Niobe.

„Zaříd' se podle sebe,“ řekl jí na to. „Jen se pořádně ujisti, že si pevně držíš nos, až zítra náhodou půjdeš kolem OSN – tam se rozhodně nebude dít nic dobrého.“

Dostal ji tam, kde ji chtěl mít. „Jaký obchod nabízíš?“

„Ten smrad zruším výměnou za malou změnu v zaměstnání jednoho člověka. Neublíží se jí, do její duše nevstoupí žádné zlo, chci jen malou změnu bez následků.“

„Proč to chceš, když je to bez následků?“

„Bez následků pro tebe, pro mne to nějaké mít bude. Tato žena se brzy dostane do politiky. Dal bych přednost mít v úřadě, po kterém baží, jednoho z vlastních. Koneckonců, většina politikuje zkažených, takže vás se to těžko týká. To místo jsem navíc slíbil jednomu oblíbenci – no, nevádí. Hlavně že existuje něco, s čím se dá obchodovat. Máš zájem?“

„Nevěřím tomu,“ řekla Niobe.

Tak se podívejme, jak to vypadá, pomyslela si Atropos. Nechceme přece způsobit zmatek v OSN, jestliže se mu můžeme vyhnout.

„Co je to za osobu?“

„Mladá žena, sotva odrostlá dívka, nezanechá to žádné následky, opravdu.“

„To říkáš ty. Jméno té ženy.“

„Á, jmenuje se Měsíc, nebo tak nějak,“ řekl Satan opatrně. „Na tom vůbec nezáleží,“

„Jak ode mne můžeš očekávat, že změním její vlákno, když mi ani přesně neřekneš, kdo to je?“ ptala se rozčileně Niobe, dobře si vědoma, že sklouzává blíže a blíže souhlasu.

Něco chystá, pomyslela si Atropos. Přěji si, aby Gaia zůstala, je to tak moudrá žena!

Satan se zarazil a v soustředění se dotkl bradky. „Ve skutečnosti je to dítě předchozího Vtělení, takže možná trpí klamem vznešenosti. Jmenuje se – dovol mi se podívat – Kaftanová.“

Niobe ztuhla. To Lunu se snažil eliminovat – tu, jak říkala věštba, která má spasit lidstvo! Teď už bylo jasné, že celý zmatek s OSN je planý poplach, vytvořený jen proto, aby se dalo dojít k domnělému kompromisu, který má vypadat, že stojí za to. Způsob, jakým zajistil všechny Součásti Osudu nové, teď opravdu dával smysl. Všechny tři předchozí Součásti mohly o Luně vědět, a tak musely odejít. Satan hrál vysokou hru!

A ona ji musí hrát s ním, aby o jeho úmyslech získala lepší obrázek, než mu je překazí. Tři předchozí Součásti ji požádaly, aby se vrátila, protože tušily, že Satan chystá něco zlého. Vybraly si lépe, než věděly! Chtěla se ujistit, že jí je jasný celý plán.

„S tímto příjmením existuje určitě několik žen,“ řekla Niobe předstírající nevědomost. „Co má za rodinu?“

„Nijak velkou. Před časem je vypátral jeden z mých miláčků. Dvě dívky, které vypadají jako dvojčata, ale jsou potomky různých generací. Já mám na mysli tu, která pochází od předchozího Vtělení. Tu s tmavšími vlasy.“

Niobe ztuhla znova. Neudělal Satan chybu? K záchraně lidstva byla předurčena její vnučka Luna. Niobina dcera se měla stát Vtělením, jestli ovšem říkala věštba pravdu. Satan určitě býval šíleně zaneprázdněn a nedával příliš pozor na Niobiny milostné aféry. Teď ji přirozeně také nepoznal. Poprvé děkovala Bohu za ztrátu své mladistvé krásy! Démon, který se vplazil do prostor Krále Hor a aktivoval obranu proti zlodějům, si pravděpodobně obě dívky popletl – to není nic složitého – a popsal Lunu jako dívku s vlasy pohankově medovými. Satan taky nikdy nepomyslí na ověření informací. Luna je ve skutečnosti dívka s jetelově medovými vlasy v lehce světlejším odstínu.

„Myslíš, že je to nemožné?“ zeptal se Satan, který si všiml jejího mlčení.

Niobe si povzdechla. „Gaia mi říkala, abych ti nevěřila. Máš něco za lubem.“

„Má drahá společnice, věřit mi není žádný problém! To zvládneš klidně sama! Dej mi jednoduše své slovo, a jestli v OSN nevybuchne žádná bomba, pozměň dívčino vlákno tak, že ji vyřadíš z politiky.“

Niobe se pokoušela uhodnout, zda Satan už neví, jak dál, anebo chystá nějaký dvojí podvod. „Té dívce to nijak neublíží?“

„Slibuji, že dívce, jejíž vlákno změníš, nebude nikdy ublíženo,“ řekl Satan velkodušně.

„Tvůj slib je však bezcenný!“

„To je pravda! Jsem Otec Lží,“ souhlasil pyšně. „Mé slovo však platí, když je přesně stvrzeno.“

„A to je jak – přesně?“

„Krví, samozřejmě.“

„Ty máš krev?“

Zasmál se. „No to je jasné, že mám krev! Jsem Vtělení jako ty!“

Niobe si vzpomněla. Za svého předchozího působení na postu Vtělení se naučila pár věcí o ostatních Vtěleních a jedna z nich je tahle: Satanova krev zavazuje a slovo dané jedním Vtělením druhému je nezměnitelné. V tomhle specifickém případě mohla věřit dokonce i Otcí Lží.

„Tak budeme přísahat na krev,“ rozhodla.

Zbláznila ses, dámo? naléhala Atropos na její svědomí.

Ta holka, co ji obětuješ, je tvé tělo a tvá krev!

A *spasení lidstva*, přidala se Clotho. Ty dvě si vyzvedly informace z Niobiných silných impulsů vědomí.

„Skvělé,“ řekl Satan. Pozvedl ruku a Niobe vytáhla z úkrytu ve svých šatech jehlu. Píchla ho do palce a vytekla kapka krve. Pak udělala totéž se svou rukou. Krev Vtělení nemohla být přelévána nikým jiným, ani smrtelnými, ani nesmrtelnými, možná jen s výjimkou při Thanatově změně úřadu. Pro tuto příležitost však Satan souhlasil s proléváním své krve a ona také.

„Přísaha mezi Vtěleními,“ pronesla Niobe, „stvrzená krví. Ty ušetříš OSN a budeš brát ohled na život té ženy a já pozměním vlákno života potomka Niobe Kaftanové s tmavšími vlasy tak, že nikdy nevstoupí do politiky.“

„Přísaha odsouhlasena,“ řekl Satan. Potřásli si zkrvavenýma rukama.

„Doufám, že to bude za něco stát,“ zabručela Niobe. Měla přece jen strach, jakou špatnost Satan i přes svou přísahu provede Orb. Jsou způsoby, jak nechat člověka trpět, aniž mu někdo skutečně ublíží. Jenže jazyk je bohatý a pojem „brát ohled“ zahrnuje mnoho – zvláště s ohledem na závažnost věštby. Tahle přísaha byla jen krok k

vyplnění proroctví. Úplně klidná nebyla, ale byla přesvědčena, že v se v této obtížné situaci zachovala správně.

„Ono je to,“ řekl najednou Satan, „v podstatě čistě jen teoretická záležitost.“

„Teoretická?“

„Chronos, jak cestuje pozpátku, už jednal a varoval ochrannou policii OSN před tou bombou. Psychické štíty už nainstalovali.“

„Tys to věděl?“ vykřikla rozruženě. „Podváděl jsi!“

„Těžko. Souhlasil jsem, že ušetřím OSN a Niobina nepolitického potomka. Ušetření budou.“ Pak se Satan zarazil. „Jak to, že znáš to jméno – Niobe? Nikdy jsem je nevyslovil.“

„To je moje práce, znát takové věci, Satane. Vlákna –“

Ale jemu už něco došlo. „Ty – myslel jsem si, že vypadáš trochu podobně! Ty jsi Niobe – kdysi Clotho!“

Niobe přikývla. „Teď jsem Lachesis a dohlédnu na to, že moje dcera Orb nikdy nevstoupí do politiky. Přisahaje přísaha.“

„Orb? Já jsem myslel Lunu!“

„Ale, to je teoretická záležitost?“ zeptala se sladce.

„Přisahala jsem, že mého potomka s tmavšími vlasy nepustím do politiky.“

Satan se zamyslel. „Ty ses vrátila, abys mne podvedla.“

„Jsi dost blízko,“ přikývla Niobe. „Upřesnil jsi, že je to Luna, kterou jsi –“

Očekávala výbuch, ale Satan jenom přikývl.

„Někdy je i Otec Podvodu smeten svou vlastní střelou. Gratuluji ti, Niobe, za vynikající blufování.“

„Od tebe je to opravdu kompliment.“

„Teď jsem tě však poznal a nenechám se znova podvést. Jsou i jiné cesty.“ Zmizel.

Niobe znejistěla. Tohle vypadalo příliš jednoduše. Mohla to však hrát jinak? Natáhla vlákno a sklouzla se po něm k domovu.

ÚPLATEK

Když se doslaly zpátky do sídla, odpočinuly si a vrátily se k běžné práci. Opravdu se jim podařilo Satana přemoci, protože budova OSN nevybuchla. Možná, jak prohlásil Satan, to byla záležitost teoretická, ale jen proto, že byl Chronos upozorněn jejich reakcí a připojil se sám. Kvůli tomu, že žije pozpátku, se jeho následující čin odehrál až po jejich rozhovoru, ale – no, tento problém už byl projednán. Niobina dcera a vnučka budou bez překážek pokračovat ve svých životech, předurčená cesta jejich vláken se nezmění.

Jaké náhlé štěstí, že se Niobe vrátila jako Lachesis, aby řešila zrovna tuhle záležitost! Nikdo jiný by o těch dvou krásných měsíccích nevěděl a nemohl by Satanův podvod odvést do neškodného kanálu.

Byla to jen náhoda – nebo to byl hlubší tah Osudu, který přesáhl i záležitosti Vtělení? A jestli je to tak, jaký je původ tohoto tahu?

„Bůh,“ řekla Atropos.

Bylo to tak. Bůh ctil Úmluvu tím, že nezasahoval do záležitostí smrtelných, zatímco Satan chronicky podváděl. Satan ji určitě nepodepsal krví. A jestliže Bůh představoval nejvyšší vzor, všechny Satanovy machinace se staly – teoretickými.

Byl její návrat součást boží vůle – nebo to opravdu byla jen náhoda?

„To nikdy nebudeme vědět s jistotou,“ řekla Clotho.

S tím se Niobe musela spokojit.

Niobe teď s Chronem spolupracovala víc, než s ním měla do činění jako Clotho. Pravda, s dřívějším Chronem před drahnou dobou

měla milostný vztah, ale v současnosti to bylo něco jiného. Podle způsobu, jakým se Chronos stavěl k této Clotho, se mohla domnívat, že opět přijde něco podobného, ale ne v nejbližší době a ne s touto Clotho. Nejmladší Součást Osudu vábí mužskou pozornost vždy a všude. Hlavní pracovní vztah však existoval mezi Chronem a Lachesis. Jen on mohl určovat přesnou souslednost složitého přemístování vláken. Jen jeho personál a personál Osudu byl schopen řídit velkou většinu událostí. Konstantní vývoj událostí však vyžadoval pozornost Vtělení samých.

Při jednom takovém jednání si Chronos všiml jedné věci, na niž Niobe upozornil. „Satan má pravidelně možnost uvolnit z Pekla pár démonů,“ poznamenal. „Nevím, kdo to řídí, a stává se to jen občas, ale vždy, když je uvolněn démon, dojde na světě k nějaké špatnosti.“

„I duchové démonů bývají špatní,“ souhlasila Niobe.

„Aha, vy tedy znáte podstatu problému. Pamatuji si, jak jsem musel vrátit běh celého světa, abych vyloučil – pro vás se to ovšem ještě nestalo. Zdá se však, že se taková bolavá událost znovu chystá – ve vašem rámci se už stala. Předpokládám, že je na nás, abychom přesně ověřili, jaká špatnost má proběhnout tentokrát.“

„Nemůžete to určit na základě své minulosti?“

„Je to podivná věc. Nevypadá, že by měla nějaký účinek. Jenže Satan si nikdy nenechá takovou příležitost ujít.“

„Žádné zlo?“ zeptala se. „To je podezřelé. Jakou neplechu by mohl Satan provést, když si ji neuvědomoval?“

„Něco v omezeném rozsahu,“ řekl. „Něco velmi jemného.“

„Jestli to má být něco omezeného nebo malého na to, aby to ovlivnilo rovnováhu dobra a zla na Zemi, tak mu to snad ani nestojí za to,“ uvažovala Niobe. „Jsem si jista, že by neplýtvat démonem na něco okrajového.“ Vzpomněla si na různé útoky démonů na její vlastní rodinu. „Za tím musí něco vězet.“

„Možná něco, co se udalo po začátku mého období,“ řekl Chronos. „V tom případě bych o ničem nemohl vědět. Satan je mistr v přípravě spáčů.“

„To ano. Luna se má stát někdy v budoucnu spásou lidstva, možná za dvacet let. Satan je abnormálně prohnáný a trpělivý. Může si dovolit čekat, aby tak vynuloval tvou všímavost. Musí jít o něco, co démon vykoná teď, a projeví se to až v budoucnu.“

„Takové věci dělá,“ souhlasil Chronos. „Podle mých zkušeností nikdy tak dlouhodobě, ale už jsem se setkal s podobným krátkodobějším úsilím. Objevily se tam těžkosti, to uznávám. Kdyby nebylo vaší a Clothiny pomoci – myslím tím následovnici – mohl jsem to vzdát.“

Niobe se poznámku o následovnici Clotho rozhodla ignorovat a doufala, že si toho Clotho nevšimla. Nikdo z nich nechtěl znát čas svého odchodu z úřadu, ať měl být třeba dobrovolný. „To musí být ono. Co by mohl provést démon teď, aby se to projevilo až za dvacet let? Časovaná bomba?“

„Takovéto akce jsou proslulé svou nespolehlivostí. Spíš by to mohla být změna někde v lidském faktoru, třeba by někdo pak nemusel být dostupný v čase, kdy by měl vystoupit proti Satanovi.“

„Lunu máme zajištěnou dobře,“ řekla Niobe. „Nemyslím si tedy, že by se jí démon mohl nějak dotknout. Je to opravdu jediná rozhodující osoba, o níž vím.“

„Jednou Satan vyslal démona, aby vyrušil náhodnou otravu senátora, kterého sesadila, takže –“

„Počkejte, počkejte, Chrono! Mluvíte o budoucnosti! Přeji si, abyste to nedělal. Mluvte obecně, jestli vám to nebude vadit.“

„Promiňte. Chtěl jsem jen říci, že Satan může ovlivnit lidi, s nimiž se Luna setká. Tím ji může ovlivnit nepřímo. Jestli má být proveden obrat v politickém smyslu, může výměna okolních lidí znamenat obrat hlavní osoby.“

„Teď tomu rozumím. Říkáte, že se má stát senátorkou?“

„Ano, jestli jste si nevšimla té narážky. Dobrou senátorkou.“

„Takže Senát je něco jako aréna pro – je to tak?“

„Řekl bych, že ano.“

„Pak bychom raději měli hlídat změny v postojích Senátu. Učila jsem se, jak číst vlákna, takže bych to měla nyní zvládnout obratněji, než jak tomu bylo s nosiči chemické pumy. Poděkovala jsem vám za vaše úsilí v tom případě?“

„Chemická bomba? Něco takového bylo v alternativní skutečnosti OSN.“

„Přesně tak. Kdybych vám poděkovala minulý měsíc, teď byste to nevěděl.“

„Jsem si jist, že jste udělala, co se patří – a já to udělám taky.“

„Dobře. Rozhodně vám děkuji za tamto, a za tohle taky.“ Opustila dům a jako obvykle se rozhodla obejít čas, než se vrátí do svého sídla. Nechtěla samu sebe potkat v přímé minulosti, vždycky to znamenalo nějaké zmatky. Příležitostně to schválně dělala v období dětského Chrona a bývalo to zajímavé, ale teď měla příliš mnoho práce, na to aby dělala podobné věci. Sklouzla po vlákně, aby zavolala Luně a pověděla jí něco o současné situaci. Tu mladou ženu neviděla od té doby, co se stala Součástí Lachesis, takže už skutečně byl nejvyšší čas.

Objevila se přede dveřmi něčeho, co se proměnilo z domu spíš v elegantní oplocené sídlo hlídané dvěma grifiny. Když se jí postavili, proklouzla mezi nimi na svém vlákně, aby věděli, s kým mají tu čest.

Otevřely se dveře a stála v nich Luna.

„Má drahá!“ zvolala Niobe. „Co sis to provedla se svými vlasy?“

„Babi!“ zvolala Luna. „Pojď dál!“

Po dlouhé době si zase příjemně popovídaly a Niobe zjistila, že Luna, když se stěhovala do Ameriky, použila kouzlo, aby jí vlasy ztmavly do kaštanově hnědé. „Trval na tom můj otec, a já opravdu nevím proč.“

Niobe si vzpomněla, jak byl Satan popletený a předpokládal, že Luna je ta s tmavšími vlasy. Satan ji viděl mnohem později než Niobe! „Myslím, že já vím proč,“ zabručela. Její syn Kouzelník skutečně nezahálel.

Později políbila svou vnučku na rozloučenou a vyšplhala domů. Musela se zúčastnit velmi vážné záležitosti.

Zkontrolovala vřetenou a vyhledala vlákna současných senátorů. Za dvacet let tam samozřejmě bude mnoho změn, takže teď nemohlo být nic vidět. Ale –

Zklamalo ji to. Začala u nejmladšího, který by mohl nejspíš zůstat po dalších dvacet nebo i více let v kresle, a mohl se proto stát terčem Satanova úsilí. Na druhé straně, co je možné použít ke korupci senátora, který na svém místě nesedí kvůli braní úplatků? Vlákna – jedno po druhém – byla normální. Žádné z nich nebylo dotknuto viditelným znamením Satanova vlivu.

„No, kontrola není nikdy na škodu,“ řekla nakonec. „Asi to byl jen divoký nápad.“

„Proč nezkontrolovat ty staré?“ navrhla Atropos.

„Ti budou stejně časem sesazeni.“

„Přesto je zkontroluj. Mám tušení.“

Niobe přikývla a zkontrolovala vlákna nejstarších senátorů. Zůstala civět. Objevila tam Satanovu smyčku.

Vzala další staré vlákno. Zase tam bylo znamení. Tyto muže Satan určitě ovlivnil.

„Vždyť to nedává smysl!“ nesouhlasila Niobe. „Jeden z nich má sedmdesát šest let a chatrné zdraví. Není možné, aby vydržel dalších dvacet let!“

„Jedině, že by dostal dávku mládí,“ připomněla Atropos.

„Dávka mládí!“ najednou to smysl mělo! Věřte staré ženě, ta na to myslí. Starý zkažený muž by za něco takového rád dal svou duši, když si uvědomil, že stejně půjde do Pekla. Satan mohl s úspěchem nabídnout tomuto muži dalších dvacet let života výměnou za pomoc v rozhodujícím okamžiku. Od té doby, co mohou být tihle muži sesazeni mladšími a zbožnějšími muži, má Satan na takovéto akci zájem.

Lunu to mine. Tohle mu nemůže projít.

Podívala se i na další vlákna. Čtyři nejstarší senátoři měli uzel, pátý a šestý ne. „Démon ještě podplácení nedokončil!“ řekla. „Ještě není příliš pozdě, abychom mu to zatrhl!“

„O zapletení se s démonem nic nevím,“ řekla Clotho. „Samuraj mne učí sebeobraně, ale říká, že proti kouzlům to nefunguje. Démon prý nemůže být usmrcen.“

„To víš, že může,“ řekla Atropos. „Zkus na něj prsknout trochu svěcené vody.“

Niobe souhlasila. „A my jsme jako Vtělení samozřejmě nezranitelné. Ani démon, ani smrtelník nemůže prolévat naši krev, aniž bychom souhlasily.“

Naplnily ampuli svěcenou vodou a sklouzly do senátorovy rezidence. Jaký už je zvyk, i senátorovo hnízdo bylo vystláno peřím. Sídlo to bylo věru elegantní, s rozsáhlými zelenými trávníky, vybranými křovinami a venkovními budovami pěkně uspořádanými kolem hlavního domu.

Žádná fyzická překážka v přístupu k domu nebránila, ale kolem celého senátorova majetku byla namalována tlustá žlutá čára. Kouzlo, pomyslela si Atropos temně.

Když se Niobe procházela po okolí domu, přišla na to, že Vtělení nemůže ublížit žádné kouzlo. To byla jedna z největších výhod její předchozí zkušenosti: mohla s klidem pokračovat, protože znala svou moc. Kdyby tady stály tři úplně nové Součásti Osudu, Satan by je určitě přesvědčil, že jsou fyzicky i kouzlem zranitelné, a získal by tak obrovskou výhodu. Thanatos si všiml, že je takovým způsobem Otcem Lží zpracováván, až si nakonec uvědomil pravý stav věcí. Niobe si vzpomněla, jak blízko byl Satan tomu, aby ji přemluvil k odchodu z její funkce tehdy poprvé v Prázdnosti. Existuje tolik podob, které může lež přijmout, a Satan je používá všechny!

Když překročily žlutou čáru, ozvalo se poplašené zařízení, z prostředního domu vzlétlo hejno ptáků a hnalo se přímo k ní. Zdálo se, že v ní viděli vetřelce, protože nezaváhali, zamávali křídly a začali střemhlav klesat.

Áááá! pomyslela si Clotho a v duchu si dřepla. Niobe však jen vyhodila smyčku vlákna a další, aby ji překřížila v pravém úhlu a vymezila tím prostor kolem svého těla. Ptáci do této vrstvy vnikli a náhle, aniž si toho všimli, zpomalili. Ztratili sílu a nebyli schopni proniknout až k jejímu tělu. *Jako tatami!* myslela si Clotho. Během svého vztahu se samurajem pochytila termíny válečného umění. Matrace je měkká, ale přijímá pády a nezraňuje.

„Přesně tak,“ zašeptala Niobe. „Není nic jemnějšího, ale ani jistějšího než pavučina Osudu. Žádný smrtelný tvor ji nemůže obejít nebo zrušit.“ Pokračovala v chůzi a ptáci za chvíli vzlétli a usadili se na svých hradech na střeše.

Hezké sídlo, pomyslela si Atropos. *Nevadilo by mi pracovat na takovém místě.*

Nejsi žádná služka! pomyslela si Clotho rozzlobeně. *Jsi svobodná žena!*

To samozřejmě jsem, děvče – v duchu souhlasila Atropos. *Ale v opravdovém světě jsem si musela na živobytí vydělávat a nikdy jsem se za to nestyděla.*

Niobe se smutně usmála. Nebyla ani svobodná, ani sloužící, ale sdílela jakýmsi způsobem obojí. Na rozdíl od Clotho si vzala muže, kterého jí vybral otec, na rozdíl od Atropos nemusela jít nikdy pracovat pro někoho jiného. Jenže kdyby se na začátku jen trochu víc

vzbouřila, mohla jít klidně cestou Clotho – a pak by musela nastoupit cestu Atropos. V základu to byl pořád svět mužů.

Ale stále předeme Vlákno Života! poznamenala Clotho.

A stále je stříháme! dodala Atropos.

„No, jsme Ženy,“ řekla Niobe s úsměvem. „Vlastníme druh moci, který nám mužové nemohou odepřít.“

Když se přiblížila k domu, ozval se křik z blízkého stromu. Z části to připomínalo křik velkého ptáka a zčásti křik zlé ženy. Dohromady to znělo hrůzostrašně! Pak ze stromu vzlétl obrovský temný tvor a těžkopádně zamával křídly.

To je zatracená harpyje! pomyslela si Atropos.

„Je,“ zabručela Niobe. „Tohle kouzelná vlákna než staví, je to nesmrtelné.“

Možná bych mohla použít sebeobranu, pomyslela Clotho.

„To není dobré! Můžeš ji trefit a třeba i odhodit stranou, ale její špína na tobě zůstane pořád. Doopravdy na nemůže ublížit, dokonce ani když nebudeme dělat nic, může nás však neskutečně ušpinit.“

To ošklivé stvoření se proti ní hřmotně řítilo vzduchem. Obličej a hrud' vypadaly jako od staré ženy, tělo připomínalo dravce. Přivřené vrásčité oči hleděly na Niobe. Harpyje se na chvíli překvapeně zamyslela a vydala zápach, který pod tlakem vzduchu z jejích křídel klesal dolů.

„Co tady pohledáváš, Lachesis?“ vyzvíдалa. Zuby měla dlouhé a žluté. „Tady se nenachází nikdo, kdo by stál za tvoji pozornost, všetečnice!“

„To je jen moje věc, ty shnilá slepice!“ odsekla Niobe. „Teď uvolni cestu, nebo tě omotám vláknem!“

„Žádné tvoje vlákno mě neohrozí, pavoučí ksichte!“ vyjekla harpyje. „Uhni stranou, nebo na tebe plivnu!“

Tohle nebyla žádná planá výhrůžka! Niobe však mě na paměti, že se k senátorovi musí dostat dřív než Pekelný démon. Nemohla si dovolit odklad.

Dej mi tělo! pomyslela si Atropos. *Vím, jak mám zvládnout tu věc!*

Niobe se proměnila. Atropos převzala tělo. Vyrázila z chodníku přes trávník k zahradní boudě.

„Á, tak teď je to Atropos!“ ječela harpyje a pronásledovala ji. „Si myslíš, že uděláš co, ty stará černá otrokyně?“

„Jdu uklidit nějaké smetí,“ řekla Atropos. Vešla do boudy a vzala si z ní bytelné koště.

„Jdi to zamést jako hloupá námezdní čarodějnice, která jsi!“ křičela harpyje, jejíž spleené vlasy zavlály, když se vznesla nad hlavu Atropos. „Můžeš se tady cítit jako doma, až na tebe vyprázdním svou nádobu!“

„Bílí občané na nás posílali psy, když jsme chodili uklízet jejich domy,“ řekla Atropos a máchlá metlou. V jejích cvičených rukou se metla pohybovala jako zbraň. „Víš, co jsme pak udělali?“

„Byla jsi pokousaná?“ zeptala se harpyje harpyjím štěkotem, který je tak zvláštní, že nemůže být nikdy s ničím zaměněn.

„Nechali jsme ty kurvy, ať to odmetou svým vlastním ocasem!“ řekla Atropos. Obkroužila metlou velký a přesný oblouk. Štětiny chytily harpyji za ocas právě ve chvíli, kdy začala vypouštět svou špínu, a srazily ji k zemi.

Tvor dopadl na zem drápy nahoru a pronikavě ječel.

Neohrožená Atropos se k němu rozběhla se zdviženou metlou. Harpyje se převrátila na nohy, nemotorně zamávala křídly a vznesla se do vzduchu. Uprchla, víc už toho nechtěla.

Atropos vrátila metlu do boudy. „Žena se i pár věcí naučí, když v životě pracuje,“ zamumlala spokojeně.

To určitě ano! Niobe si vzala tělo a překonala zbytek cesty k domu.

Když přistoupila ke dveřím, prohořely a vyskočil z nich sám démon. Vysoký byl kolem sedmi stop, tělo měl chlupaté, vzadu mu trčel dlouhý a huňatý ocas, vpředu mužský přívěšek a na hlavě měl rohy. Vrhnu se na Niobe, omotal ji svými rukama a tlamu otevřel tak široce že zbývající rysy úplně zanikly. Proti jejímu obličejí vystoupily obrovské špičaté zuby.

„Nech toho!“ vykřikla Niobe. „Mě kousnout nemůžeš!“ Opravdu. Démonovy zuby se dotkly jejího těla a zastavily se. Měla nezranitelné tělo!

Démon zavrčel a zmáčkl ji v pokusu rozmačkat jí žebra, ale stisk neměl žádný účinek, i proti tomuto byla chráněna. Pak si démon vzpomněl na něco jiného. Zvedl svou nohu s drápy a přejel po přední

části jejího těla. Šaty se roztrhly ve dvě, ale na těle nezůstal ani škrábanec. „Ani poškrábat mě nemůžeš, hlupáku. Jsem odolná proti fyzickému násilí od jakéhokoliv tvora, kterého tvůj zpupný pán pošle!“

Démon znova zvedl svou nohu a roztrhal jí i zbytek šatů. Ted' na ní visely už jen rukávy a její přední část zůstala odhalená. Démon ji zcela nepustil, ale uvolnil ji jen natolik, aby se podíval na dolní čas jejího těla. Vychrlil kouř. Ted' si uvědomila, k čemu se schyluje. Měl v úmyslu ji znásilnit!

Tuhle věc pravděpodobně udělat mohl. Zabezpečená byla jen proti fyzickému zmrzačení, ne proti citovému. Jak věděla ze své dřívější zkušenosti, mohla se účastnit sexuálních radovánek – to nepředstavovalo žádné fyzické násilí. Démon byl silnější než ona. Pro svůj záměr byl schopen ji udržet.

Otrásla se, ale ruce měla stále uvězněny po boku. Pokusila se vysmeknout ze sevření, ale démon ji zvedl ze země. Jeho přívěsek se vzpínal, za chvíli dokoná to, co má v úmyslu. Nakonec tedy bude nepředstavitelně ponižena.

Možná ho mohu porazit! pomyslela si Clotho.

Jak? zeptala se Atropos. *Je proti našemu útoku také odolný, nemůžeme ho dokonce ani kousnout.*

Nechte mě to aspoň zkusit!

Niobe, zoufalá stejně jako obě zbylé, jí předala tělo. Démon se zarazil a hleděl na tu proměnu, ale nepustil ji. Pak, když zjistil, že se zajatkyně stala mnohem přitažlivější, jen přidal na svém úsilí. Clotho se zoufale prohnula ve snaze své tělo aspoň trochu uvolnit. Pak zvedla pravé koleno a tvrdě udeřila do démonových slabín. Trefila se – ale tvor ani nezasykl. Byl, jak tvrdila Niobe, nezranitelný.

Moje kolo! pomyslela si Atropos.

Clotho si s ní vyměnila tělo. Démon se opět zarazil, když si všiml změny, ale ve chvíli zase pokračoval v započaté činnosti. Uvolnil svoje sevření a přitáhl si tělo blíž. Svá dolní klepeta použil na sevření a roztažení jejích nohou.

„Sakra!“ zaklela Atropos. „Myslela jsem, že mohu uklouznout pryč po vlákne – ale nemohu vytáhnout žádný pramen, když mám sevřené ruce!“

Niobe si najednou uvědomila, co je třeba. Jsme všechny hloupé! pomyslela si. Dej mi zpátky tělo!

Atropos jí ho předala. Niobe se dostala k vedení, právě když se démonovo žhavé tělo přilepilo na její.

Změnila se do podoby pavouka. Měla najednou osm nohou a byla mnohem menší. Osud mohl být pavouk takové velikosti, jaké si přál. Vyběhla ze sevření překvapeného démona a sklouzla na zem.

Démon seji snažil zašlápnout. Niobe zůstala na místě a s klidem nechala kopyto dopadnout na své tělo. Když se noha zvedla, zůstala bez poranění. Pavouk byl stejně nezranitelný jako kterýkoliv z lidských podob.

Vrátila se do své normální podoby. Démon po ní chňapl znova, ale tentokrát už měla ampuli se svěcenou vodou vytaženou. Když jí démonovy ruce obepnuly, přiložila si ampuli ke rtům a olízla kapalinu. „Polib mě, démone,“ zašeptala a nastavila tvář.

Démon ucukl hlavou zpátky, když ucítil pach vody, ale ona ho pronásledovala. Teď její ruce obepnuly jeho tělo, a zabránila tak jeho útěku stejným způsobem, jako on předtím zabránil jejímu. Přiblížila svá ústa k jeho tlamě a vyplivla vodu.

Polibek smrti! pomyslela si Clotho.

Opravdu. Démonova kůže se v místě, kam zasáhla voda, roztáhla. Rty se roztekly a sjely dolů po bradě, která byla touto rychlou vlnou spláchnuta taky. Kůže na tvářích a jazyku zhnisala a nechala zuby holé jako zuby Thanatovy. Pak vybledly dásně a zuby se začaly tříštit a vypadávat jeden po druhém. Destrukce pokračovala obličejem vzhůru, sežrala nos a pak i oční bulvy. Nakonec se ukázal démonův mozek, který začal kypět na povrch. Sotva se jej dotkla voda, celý zčernal a proměnil se v kouř.

To je způsob, jak se má jednat s násilníkem, pomyslela si Atropos.

Nakonec se velmi rychle začal rozpadat i celý zbytek těla a měnil se v mlhu, jako když hoří tlustá cigareta. Jediné, co zbylo, byl nepěkný oblak kouře.

Jak se však rozplynul kouř, něco se pohnulo. Zůstala démonova pravá noha, její zásah nebyl dostatečně silný.

Niobe znovu sáhla po své ampulce. *Jak může uškodit jediná noha?* ptala se v duchu Clotho.

„Jakákoliv část démona může znamenat něco zlého,“ řekla Niobe rozumně. Kápala si trochu svěcené vody na prsty a sáhla po noze.

Ta věc se drápala přes schod a k pohybu požívala svá klepeta. Pokoušela se uniknout. Niobe zatřepala prsty a potřísnila ji. Noha vybuchla v chomáče kouře, když na ni dopadly kapky, a spadla přes okraj schodu do trávy. Niobe ji pronásledovala a prskla na ni další vodu, ale zbytek už zmizel.

„Doufám, že jsem ho dostala celého,“ zašeptala.

Nesmí zůstat víc než prst na noze, pomyslela si Atropos

„Démoni nejsou normální lidé,“ vysvětlovala Niobe temně.
„Mohou přežít i po kouscích.“

To nám může ublížit i jeden prst? pomyslela si Atropos. *Jak?*

Niobe pokrčila rameny. „Nevím, ale doufám, že teď je po celé té noze.“

No tak se podívejme, co je uvnitř, pomyslela si Clotho. Stejně jako Atropos také nebrala démona příliš vážně a Niobe musela přiznat, že je trochu paranoidní, co se týče démonů. Jeden zabil Cedrika, další Blanche, jiný se snažil zlikvidovat Lunu a Orb a teď se jeden pokusil ji znásilnit. Měla důvod – ale co mohl doopravdy udělat jeden démonův prst?

Niobe sestavila roztrhané šaty zpátky k sobě, a jak jen nejlépe uměla, je spojila přesně umístěnými prameny vlákna. Pak pokračovala v cestě do senátorova domu.

V hale stál mladý muž, jehož oblečení na něm podivně viselo. Zdálo se, že úplně zapomněl na své okolí. Pozoroval se ve velkém zrcadle na stěně haly.

Přišla příliš pozdě!

Povzdechla si. „Senátore?“

Odpověděl, aniž se na ni podíval. „Ano, určitě se budu muset vzdát své funkce. Byly by řeči, pomluvy a pravděpodobně také vyšetřování. To si nemohu dovolit. Mohl bych mít problémy s dokazováním své identity. Koneckonců, právě jsem ztratil čtyřicet let!“

„Vy nezůstanete ve funkci?“ To ji překvapilo.

„Samozřejmě že ne. Není to vhodné. Budu muset začít nový život. Ale stojí to za to. Dalších čtyřicet let, a už vím, jak začnu.“

„Ale nezavázal jste se Satanovi?“

„Nežádal po mně nic. Je to dar bez jakýchkoliv podmínek.“

„A co břímě zla na vaši duši –“

„Přijetí daru svobodně nabídnutého se netýká žádné zlo. Nechtěl za to žádnou politickou laskavost. A já taky žádnou neudělám. Z politiky mizím pryč.“

To ji ohromilo. Jestliže senátoři nezůstanou v úřadě, jak pak mohou za dvacet let plnit jeho politické příkazy? To nedává smysl!

Aspoň že zničily démona. Nebude už více úplatků darovaným mládím. Natáhla vlákno a sklouzla zpět do Očistce.

Diskutovaly o tom, když se znovu probíraly vlákny. Jakmile našly proměnlivý znak, situace se vyjasnila. Senátoři byli podplaceni nepřímo – tím, že svobodně dostali to, po čem nejvíc toužili. Za to, že se z toho mohou těšit, musí opustit své funkce. To znamenalo, že proběhnou boje o doplnění míst – a Satan tyto boje určitě řídil. Noví senátoři budou určitě mladí a schopní a nedají žádný podpis své věrnosti – do dne, třeba někdy za dvacet let, kdy bude Satan potřebovat upřít Luně její místo a konečně zvítězit. Dlouholetý plán, skutečný spáč – ale zdá se, že už je rozmístěn. Ve volbách, které jsou tak blízko, jako by k tomu byly předurčeny, budou čtyři změny na volených místech víc než dost. Pět včetně senátora, který byl vyloučen právě teď.

Nicméně nová vlákna ještě nebyla na místě, protože se dosud neuskutečnila setkání. Tento proces započne za pár dnů. Ale i když Niobe prohledávala Tapisérii, jak mohla, nebyla schopna najít žádný způsob, jak by tomu zabránila. Satan si vytvořil hru a mohl zaútočit proti jakémukoliv protiplánu. Pět starých senátorů už bylo podplaceno, aby odešlo, a nemohli být vráceni, mládí už jim patřilo.

„Nějaký způsob přece musí existovat!“ zvolala Niobe. „Nemůžeme jen tak předat svět Satanovi, i když to bude až za dvacet let.“

Spojila se rychle s ostatními Vtěleními, ale nikdo z nich odpověď neznal. Nakonec se vydala za osobou v centru dění, za svou vnučkou Lunou.

Luna to přijala klidně. Vyrostla z ní opravdu krásná žena, přestože si přebarvila vlasy. „Můj otec mi říkal, že se něco takového může stát,“ řekla. Pro tuto příležitost zanechal vzkaz.“

„Můj syn to předpokládal?“ ptala se překvapená Niobe.

„Byl to nejtvůrčivější kouzelník,“ připomněla jí Luna. „Pravděpodobně nejlepší ze své generace – a posledních třicet let života zasvětil tomuto problému. Omlouval se mi, že mě zanedbává – doopravdy mě však nezanedbával. Byli jsme si velmi blízcí.“

Tak, jak si Niobe se svým synem nebyla. Ale to je stará historie. „Co je to za vzkaz?“

Luna vytáhla malý modrý topas, pěkný, ale ne moc vzácný kámen. Položila ho na malou skříň před bílou obrazovku a rozsvítila speciální světlo. Kámen se rozzářil a vrhl na stínítko vzor z modrých stínů.

„Na molekulách topasu je kouzelný tlak,“ vysvětlovala Luna. „Potřebuji ho jen soustředit a najít ten pravý úhel. Většina z těch odrazů jsou nesmysly, jen ten správný úhel nám zobrazí poselství. Kouzelník je vložil dovnitř tímto způsobem, takže nikdo nepovolaný nemohl přečíst poselství dřív, než přišel čas. Předčasné prozrazení by upozornilo Satana, chápeš.“ Otočila kamenem a vzor na obrazovce se změnil.

Znovu ho natočila a najednou se na obrazovce objevilo několik řádků písma. „A, tady to je. Teď pro soustředění.“ Namířila na ně světlo, a písmo se vyjasnilo. Za chvíli bude čitelné. Pak se něco překutálelo přes stolek a narazilo to na kámen. Kámen ze svého místa vyklouzl a výjev se ztratil.

„Démonův prst,“ zvolala Niobe. Vytáhla ampulku se svčcenou vodou a polila ho. Změnil se v oblak kouře.

Luna vrátila kámen na své místo. „Dobře že mu ta potvora neublížila,“ prohodila. Správně ho natočila a znovu soustředila paprsek světla.

Na obrazovce se neobjevilo nic, jen blankytně modrá barva. Překvapená Luna ho otočila na druhou stranu, ale ani tak se žádný vzor neobjevil. „Je to vymazané!“ zvolala překvapeně. „Pouhý dotek ďábla zkazil dobré kouzlo!“

A my jsme si říkaly, co zmůže jeden prst! pomyslela si rozčilená Atropos.

Niobe si se svou vnučkou vyměnila rychlý pohled. Teď ztratily tolik potřebné poselství.

„A nějaký jiný skrytý kámen?“ zeptala se Niobe po chvíli.

„Ne. Pro tenhle případ žádný. Kouzelník nechtěl riskovat –“

„To jsem si mohla myslet,“ řekla Niobe ztěžka. „Satan o kamenu musel vědět nebo o něm aspoň něco tušil. Dal pak démonovi další příkaz, aby ho, jestli se ke kamenu dostane, vymazal. Proto k tomu došlo.“

„Proto k tomu došlo,“ přitakala Luna.

„Takže teď o poselství ví jenom Kouzelník.“

„A ten je mrtvý.“

Niobe mladou ženu objala a začaly obě beznadějně plakat.

Pak se Niobe napřímila a zvedla bradu. „Vždyť já jsem Vtělení! Já mohu jít za svým synem přímo do Očistce a zeptat se ho!“

„Ano!“ vykřikla Luna. Její šedé oči jí zazářily. „Můj otec nevěděl, že se znovu staneš Osudem! Soustředil se jen na mne.“

Objaly se a brečely znovu, tentokrát v nové naději. Potom se Niobe sebrala a vyšplhala do Očistce, aby našla svého syna.

Když však požádala počítač o přesné místo pobytu jeho duše, utrpěla další šok.

DUŠE KOUZELNÍKA KAFTANA UŽ NENÍ V OČISTCI, objevilo se na obrazovce.

„Tím myslíš, že jeho pokání skončilo? Už odešel do Nebe?“

NE. BYLA OBJEVENA CHYBA V JEHO OHODNOCENÍ. JEHO DCERA SI VYPŮJČILA NĚCO Z JEHO BŘÍMĚ ZLA. ONA JE PŘEDURČENÁ PRO NEBE, ALE JEHO OPRAVDOVÝ POMĚR SIL BYL ZÁPORNÝ.

Proč by Luna takovou věc dělala? To Niobe zajímalo. Viděla však důležitější problém. „Záporný? Potom –“

VÁŠ SYN JE TEĎ V PEKLE.

Niobe s hrůzou hleděla na obrazovku. Byla si jista, že ta informace je pravdivá, protože tentokrát podnikla určité kroky, aby vyloučila možnost být Satanem mystifikována.

Jediná osoba, která věděla, jak úspěšně zakročit proti Satanovi se dostala do jeho rukou.

ZMATEK UROVNÁN

Když se dostaly zpátky do sídla, probraly to. „Víme, že řešení existuje,“ zhodnotila Niobe. „Ale nevíme, co to je.“

„Šance je taky, jenže samy ji nenajdeme,“ dodala Atropos. „Kdybychom byly možná všechny zkušené, věděly bychom, jak se zařídit, ale až budeme ty zkušenosti mít, bude už příliš pozdě.“

„Pořád vezíme v Satanově pasti,“ souhlasila Clotho.

„Ne úplně,“ řekla Niobe. „Kdybychom byly všechny tři úplně nové, možná by to byla pravda, jenže já mám za sebou třicet osm let zkušeností. Víím, že Satan není všemocný. Musí být něco, co před námi skrývá.“

„Řešení!“ zvolala Clotho kysele.

„Je to zlé, že si nemůžeme zajít do Pekla a zeptat se Kouzelníka, co jako,“ prohodila Atropos.

Niobe nad tím přemýšlela. „Možná můžeme. Vtělení mívají zvláštní moci.“

Spojily se s Thanatem, který to potvrdil. „Byl jsem tam,“ řekl. „Ale jen jako duch. Fyzické tělo je třeba zanechat před Peklem. Jediné, co tam může, jsou duchové, ale vypadají pevní jako ti v Očistci. Satan by vás však nenechal projít ani jednu.“

„A jak ses tam dostal ty?“

„Byl jsem pozván na výlet.“

Aha. O takových věcech něco zaslechla. Pořád –

„Může matka navštívit svého milovaného syna?“ zeptala se.

Nad tím se pozastavily všechny tři. Kdo by to mohl vědět? ptala se v duchu Clotho.

„Gaia,“ odpověděla Niobe. „Zelená Matka rozumí všemu v okolním světě, lidské podstatě a vůbec.“

Vydaly se za Gaiou. „V tomto případě tě Satan zastavit nemůže,“ řekla. „Ale nepomůže ti. To znamená roztržku mezi Vtěleními a tvoje šance na úspěch bude poloviční.“

„Ovšem udělat to mohu?“ přeptala se Niobe.

„Můžeš si taky uřezat nohu, to bys ale nechtěla,“ zasmála se Gaia studeně.

„Jestli to udělám – jestli půjdu do Pekla – dosáhnu tak vítězné spásy lidstva – nebo to aspoň umožním své vnučce. Co mohu ztratit?“

„Svou duši,“ řekla Gaia přímo.

„Ale já jsem Vtělení! Satan se mé duše nemůže dotknout!“

Gaia zakroutila hlavou. „Svou duši musíte položit na čáru, abyste získaly vstup do Pekla. Jestli dosáhneš splnění svého záměru, udržíš si i svou duši. Jestli však prohraješ, tvoje duše bude ztracená. Peklo není dětská hra, Lachesis!“

Niobe si povzdechla. „To určitě ne!“

No, než ji nechat propadnout, soudila Atropos.

Ztratit dobrou duši v Pekle –

„Jak to udělat?“ zeptala se Niobe.

Nedělej to, Lachesis! naléhala Clotho.

K čemu ti to vůbec bude dobré, když zachrániš svět, ale přijdeš o svou duši? ptala se v duchu Atropos.

„S tou duší je to teorie, skutečnost je jiná,“ řekla Niobe. „Na čáře tentokrát leží celý svět.“

„Musíš si najít soudce,“ řekla Gaia. „Aby během tvé návštěvy dohlížel na spravedlnost, jinak bude Satan podvádět.“

Niobe se zamyslela. „Co třeba Mars? Ten má zkušenosti s dohledem na válku. A tohle bude skutečná bitva ve válce mezi Dobrem a Zlem.“

Gaia přikývla. „Vynikající volba. Běž za ním a požádej ho.“

„Děkuji ti, Ge.“

„Každé Vtělení musí dřív nebo později přímo čelit Satanovi,“ pravila Gaia. „Už kdysi jsi to dělala, tam v Prázdnostech. Teď to uděláš znovu – místo však už není neutrální a sázky jsou vyšší. Budeme se

dívat, ale nikdo z nás ti nebude moci pomoci, jakmile se v Pekle začneš topit.“

„Já vím.“ Tohle bylo, mimo jiné, ujištění v tom, co jí Gaia říkala už v den exkurze do modelu Pekla, když sdílela její tajemství.

„Své tělo i své Součásti necháš za sebou. Jestli prohraješ, budou za tebe muset najít náhradu a nebudou mít na výměnu žádnou duši. Prázdné tělo pak zemře.“

Opravdu hrozivý výsledek. Záleželo na tom v souvislosti se ztracením světa? Bude se muset snažit.

„Sbohem,“ řekla Gaia. „Jste milá žena, Lachesis.“

Niobe se po vlákně vydala do Marsova hradu. Tentokrát seděl doma. Rychle mu vysvětlila, o co jde. „Máte odvahu,“ řekl Mars uznale. „Věřím, že víte, že Peklo není žádný dýchánek.“

„Vím, ale musím tam jít. Pomůžete mi?“

„Pomohu vám. Mohu však zaručit jen to, že budou ctěny zásady. Poradit ani pomoci vám tam nijak nemohu. Jakmile jednou vstoupíte do Pekla, záleží všechno jen na vás.“

„Ale – já prostě nemám představu, co tam mohu čekat.“

„Moje povinnost jako soudce je pomoci vám připravit se na všechno, s čím se můžete setkat,“ řekl Mars. Pozvedl svůj rudý meč a ten se zaleskl. „Satan!“

Satan se objevil. „Co, k čertu, chceš, Marsi. Válku?“

„To taky,“ přikývl Mars klidně. „Lachesis si přeje navštívit svého syna, Kouzelníka Kaftana. To jí nemůžeš odepřít.“

Satan se otočil k Niobe. „Takže ses o tom, ty slídívá ženská, dozvěděla! Ale bude tě to stát tvou duši.“

„Tomu, kdo ti nabízí, nemůžeš odmítnout,“ přitakala Niobe.

„Ne,“ zakročil Mars. „Návštěvu si za svou duši nekupuje, vkládají do hry jako sázku, v tom je rozdíl.“

„Je to rozdíl,“ souhlasil Satan pobaveně. „Po odborné stránce.“

Soudce už se chopil své funkce. Odbornost tady byla na místě!

„Musíme určit podmínky,“ řekl Mars.

„Vzdušný boj v průběhu šplhání na FIREDRAKE,“ navrhl Satan.

„Soutěžní tkaní gobelínu,“ odsekla Niobe.

Atropos se v duchu zasmála.

„Zvolíme kompromis,“ řekl Mars s úšklebkem. „Věc, která zkombinuje záležitosti příznaků i vláken, iluzi i realitu. Démony zamořené bludiště.“

Satan se zamyslel. „To by mohlo být. Je to legrační.“

Niobe se také zamyslela. Bludiště připomíná gobelín, s chodbami místo nití. Démoni jsou přízraky, ale neměli by proti ní mít velké šance. Kdyby, jak to teď vypadalo, nemusela během cesty řešit nějaké obtížné hádanky, byl by to pro ni ten nejlepší druh souboje. Ale – „Vlákna? Iluze?“

„Bludiště příznaků je fyzicky málo náročné,“ objasnil Mars. „Zato žádá vyšší intelekt.“

Niobe o sobě věděla, že není žádný génius, ovšem smysl pro tkaní složitých vláken měla. „Zní to dobře,“ souhlasila prozatímne.

„V žádném případě,“ řekl Satan.

„Supervysazen na fyzické bludiště,“ zhodnotil Mars. „Řekněme tedy sto klaunů podle tvého výběru a – sto skutečných vláken pro ni? Některá může mít i normální, takže bude moci cestovat rychle –“

„Ale omezeně,“ protestoval Satan. „Nechci, aby se mi producovala po celém Pekle.“

„Omezeně,“ souhlasil Mars. „Bludiště ustavíme tak, že ho přímou cestou zvládne nejméně padesát vláken, ale vymezené bude na sto?“

„Šance jsou fifty–fifty,“ usoudil Satan. „Já sám však vyberu všechny tvary bludiště.“

„Já ho prověřím a sdělím případné chyby,“ řekl Mars. „Bludiště zkontroluji ještě před jejím vstupem, a pak, až vstoupí, už se nebudou dít žádné změny.“

„Dojednáno,“ zakončil Satan.

Nebyla si jista, jestli může věřit, že je v pořádku, na čem se domluvili tito dva muži. Tušila však, že by ji Mars nepodvedl, a jinak to vypadalo jako největší kompromis, kterého mohl dosáhnout. „Velmi dobře.“

Vyjasnili ještě zbývající detaily. Pak si Niobe sedla pozpátku na židli, chvíli počkala a vstala – své tělo nechala za sebou. Proměnila se v ducha!

Otočila se a přistoupila, aby se dotkla své fyzické ruky. Když to udělala, spojila se se svými dvěma Součástmi. *Dej jim, holka!* řekla Atropos. *Najdi svého syna!* pomyslela si Clotho.

Udělám to! ujistila je.

Otočila se zpátky. Satan stál přímo před ní, zatímco Mars ze strany přihlížel. „Pojď do mne, hlupačko!“ řekl Satan a rozesmál se.

Vstoupila do něho a zjistila, že je to způsob vstupu do Pekla. Prošla bránou a ocitla se v Pekle.

Peklo vypadalo jako z křišťálu. Obklopovaly ji průzračné šestihranné krystaly všech barev – rudé, zelené modré, každý byl velký jako ona. Na jeden z nich se postavila.

Otočila se, aby si prohlédla cestu, po níž přišla. Stál tam další krystal, perfektně vyleštěný, takže se viděla jako v zrcadle.

Vypadala přesně, jako když žila. Ničím výjimečná žen středního věku. Její kdysi vlající medové vlasy měla nyní ostříhány do praktičtější délky a medová barva vybledla. Šaty měla šedé a moc jí nepadly. Ne že by tuto stránku zanedbávala. Kdyby je měla střiženy lépe, ukázalo by to nepatřičnosti její nynější postavy příliš jasně. Ach, jaké mívala krásné tělo. Moc dobře rozuměla, proč staří senátoři považovali návrat mládí za tak lákavý.

Ironií bylo, že si svůj mladý vzhled udržela po celých třicet osm let, a pak se ho vzdala. Pro Paciana by to však udělala znova. A pro Cedrika by se vzdala všeho. Přesně Clotho rozuměla, když ta dívka na samuraje ječela „všeho!“. Když žena miluje muže –

Ale teď musí najít svého syna. Podívala se do své levé dlaně. Byla plná změti vláken. Už nebyla žádná Lachesis, už nemohla cestovat do všech končin světa. Zůstala jen Niobe a každé vlákno, které použije, bude ztraceno. Musela je využívat co nejlépe. Nejdelší cesta bludištěm si vyžádá přes sto vláken, a ona měla jen sto. Její poselství i duše budou ztraceny, jestliže je vyplývá a svého syna nenajde.

Ale nic není ztraceno předem. Sklonila se, aby poklepala modrý krystal. Rozezvučel se a vyslal do okolí příjemný tón. Sice hezký zvuk, ale přes bludiště ji nepřenesel.

Spatřila, že jeden šestihran není krystal, ale otevřená díra. Protáhla se jí na patro pokryté zlatými dlaždicemi.

Její noha se podlahou propadla. Byl to klam. S výkřikem proletěla dolů kolem několika šestiúhelných rovin, než narazila na další zlatou dlaždici. Nestalo se jí nic – ale vězela doslova v lochu.

Z ruky jí stoupal oblak páry. Podívala se a viděla, že s jedno z jejích vláken mění v dým. Jeden z mála detailů tet hry. Měla ještě devadesát devět vláken a byla vystaven prvním klamu.

Tápala rukama po okolí. Všechno bylo pevné. Ocitla se ve spodní místnosti, odkud neexistoval žádný východ. Vyhlazené krystaly nenabízely jejím rukám žádnou oporu, vyšplhat nemohla.

Povzdechla si. Uložila opatrně vlákna do kapsy a venku si nechala jen jedno. Vyhodila je nahoru.

Vyšplhala po něm a sledovala jeho směr pečlivěji, než to dělávala jako Součást Osudu. Ve chvíli se dostala na svou původní rovinu naproti panelu se zlatou podlahou. Jeden klam – ale spotřebovala už dvě ze svých drahocenných vláken, aby to zjistila a vrátila se. Dvě na jeden, Satan tím získal jeden bod.

Podívala se na zlatou dlaždici. Pořád vypadala opravdově. Určitě se tím nenechá znova podvést, protože v tomto smyslu už byla past spotřebována – ale o kolik lepší by bylo zjistit takové věci bez padání do děr. Mohla by se tak dostat o jeden bod do vedení a nepotřebovala by najeden ze sta klamů žádná vlákna.

Dotkla se okraje přeludu. Objevila úzkou římsu, část podlahy byla skutečná. Mohla po ní kráčet, když se potřebovala dostat dál. Cesta přes bludiště musela existovat. Pohybovat se však musela opatrně, aby se vyhnula dalším trikům. Přes bludiště se nemohla dostat bez použití skoro padesáti vláken. To znamená, že nemůže jen tak zavřít oči a jít celou cestu jenom po čichu. Objeví se klamy, které bude muset odhalit dřív, než jim svěří své tělo, a úkoly, které musí zvládnout s ohledem na to, že si nemůže dělat zásoby svých vláken. Jinak to nezvládne.

Obešla celou zlatou iluzi a vstoupila do dalšího prostoru, kde stála na pevné podlaze – nebyl tam však žádný jiný východ. Pohlédla nahoru a vysoko mimo dosah uviděla další zelenou římsu. Zjevně to byla cesta. Žádná iluze, jen to zase potřebovalo vlákno.

Vytáhla další a hodila je na římsu. Ve chvíli po něm vyšplhala a ocitla se v zeleni. Hodně dobré.

Až na to, že se ukázalo, že je to slepá ulička.

Znovu si povzdechla. Byla přinucena zbytečně použít další vlákno.

Sklonila se a dotkla se okraje římsy. Zdál se od oleje a kluzký. Narovнала se a přejela přes něj podrážkou boty. Pak ho znovu ohmatala prsty.

Ano – zůstal tam malý škrábanec. Materiál nebyl zvlášť pevný. Mohla by to odřít.

Začala po tom škrábat o něco víc, pak si klekla. Rozkročená spustila nohy přes okraj. Po kluzkém povrchu roztáhla prsty. Římsa nebyla přesně vertikálně uložena, měla mírný sklon. Vůbec tady nikde nebyly přesné pravé úhly. Jen tupé úhly šestihranů. Její tělo se sunulo dolů asi ve čtyřiceti-stupňovém úhlu – nebyla si jista, jak jsou na tom šestihrany, ale cítila to tak. Možná i padesát stupňů. Prsty se zachytila o nějaké výstupky na pevné straně úrovně.

Když se větší část jejího těla přesunula na svažující se plochu, podklouzlo jí to. Prsty už se udržet nemohla. Sjela a spadla na podlahu pod sebou. Pád nebyl tak dlouhý jako ten před tím, a také na něj byla lépe připravená. Dopadla přímo na nohy.

Prohlédla si vlákna v kapse a žádný obláček mlhy se neobjevil. Zvládla to bez použití dalšího vlákna. Tentokrát se „nezabila“.

Bylo to však velmi malé vítězství, protože už vypotřebovala tři vlákna a objevila jen jeden klam. Dál by měla být úspěšnější než doposud.

Znovu si překontrolovala zlatou podlahu. Římsa pokračovala podél druhé strany a tam se objevil další otevřený panel. Kdyby se předtím vydala na druhou stranu narazila by na něj a vyvarovala by se slepé uličky.

No, špatný krok jí dal jednu nebo dvě lekce, aby si nemyslela, že předložená cesta je ta pravá. A taky aby neplýtvala vlákny jen proto, že to někde jako cesta vypadá.

Pokrčila rameny a vydala se cestou doleva. Stáčela se dokola na pravou stranu mezi krystalické útvary různých velikostí. Zdálo se, že tady nepanuje žádný řád – řád v Pekle? – co se týče výzdoby a její velikosti. Po čase ji cesta zavedla zpět do prostoru, který opustila.

Pustila se znovu dokola a ověřovala si všechno, kolem čeho prošla. Žádná cesta dál. Podle všeho narazila na další slepou uličku.

Vrátila se zpátky na zlatou dlaždici a začala obcházet stranu, po níž ještě nešla. Ocítla se zpět ve výchozím bodě, tři vlákna měla pryč a v cestě přes bludiště neudělala žádný pokrok.

Pak ji napadla spásná myšlenka. Vrátila se ke zlaté dlaždici, položila se na břicho a prostrčila jí ruku. Ucítla pevný povrch.

Vše na dosah bylo pevné. Vstala, přešla na druhou stranu a znova si lehla. Natáhla ruku – a zjistila, že pod ní je volný prostor.

Jak nejlépe mohla, si zapřela nohy o pevný okraj, natáhla se tělem dopředu přes zlatý panel, dokud nebyla tak daleko, že mohla prostrčit do volného prostoru hlavu. Hleděla dolů.

Naprosto jistě tam otvor byl. To je její správný východ. Klam zahrnoval slepé uličky, jámu a cestu dál. Spadla předtím přímo kolem ní a minula ji cestou nahoru. Satan v sobě nezapře mazaného ďábla.

Přehnula se a spustila se dolů. Mohla se tady okraje panelu chytit, ale raději mu nedůvěřovala. Nebyla přece žádný svalnatý muž, jen křehká žena.

Povzdechla si potřetí. Pak vytáhla další vlákno a spustila se do díry.

Zavedla ji na okraj šestihranného tunelu. Prudce se svažoval dolů a ona se nemohla udržet na místě. Cítla, že klouže. Pokusila se roztáhnout nohy a zapřít je o boční stěny, ale to se minulo účinkem. Ať chtěla nebo ne, musela se sklouznout až na konec tohoto tunelu, ať vedl kamkoliv. Nepotřebovala k tomu další vlákno. Rozhodla se to riskovat.

Dostala se do nové části bludiště. Sklouzla do místnosti s posuvnými zdmi, před nimiž stáli démoni odporných zjevů. Z této místnosti mohla vyjít šesti směry – každý však střežila obluda. Jak se přes ně dostat?

Nejméně jedna z oblud je přelud, takže kolem ní může projít, aniž bude „zabita“. Cesta odtud musela pokračovat a kolem skutečného zjevu projít nemohla.

Přiblížila se k muži s tygří hlavou u nejbližšího východu a hodila na něj vlákno. Zmizel. Vítězství – objevila cestu hned na první pokus.

Vešla do chodby, která se zatáčela v pravém úhlu a pak ještě jednou po způsobu bludišť malovaných na papíře. Pohybovala se

opatrně, aby snad nepropadla podlahou, ale ta vypadala pevně a nebyla průhledná.

Přišla na rozcestí. Kudy se má dát – vpravo, nebo vlevo? Nezdálo se, že na tom sejde, protože by jí žádná z cest nestála za vlákno. Vydala se vlevo.

Chodba ji zavedla do malé místnosti, kde stál muž s hlavou tygra. Podobal se tomu před vchodem. Hodila po něm vlákno.

Vlákno zasyčelo a změnilo se v dým. Démon zůstal stát. Je skutečný!

„Pojď sem, sousto!“ zařval muž. „Vypadáš akorát tak k nakousnutí!“

Vrátila se zpátky a vybrala si druhou cestu. Ulička tentokrát končila u vlčího muže. Bez zastavení se pohupoval a sledoval ji.

Vyhodila vlákno – a potvora se i s vláknem vypařila. Další přelud. Cesta je čistá!

Zastavila se. Právě vypotřebovala dvě vlákna na odhalení jednoho zdání. Tímto způsobem použije všechna vlákna dřív, než se dostane přes všechny překážky. Satan vyhrává.

Uvědomovala si však taky, že kdyby důvěřivě přišla k démonovi a on byl opravdový, sežral by ji. Fyzicky by jí to neublížilo, protože tady nemá tělo, ale stálo by jí to dvojnásobek – dvě vlákna. Být „sežraná“ obludou je jako pád do díry a zpáteční cesta ven. Takže se jí vyplatí vyzkoušet si obludu dřív, než vkročí na její území.

Nebo ne? Jestliže předpokládala, že toto monstrum je skutečné, pak musela počítat s tím, že ji polovina z nich může chytit. Dvojnásobek vláken – a dostala totéž množství, jako kdyby prověřila všechny demony. Žádná ztráta – žádný zisk. Stejně to bude, když vlákna nepoužije.

To ji otrávil. Zdálo se, že není jiné šance než ubít Satana – a šance stála proti ní. Když to přepočítala – použila čtyři vlákna v krystalové části a odhalila jedem klam, tady použila tři navíc a odhalila dvě iluze. Konečný výsledek zněl sedm vláken ku třem iluzím. Šance dostat se skrz bludiště by měly být stejné. Nakonec zůstávala pozadu.

Prověřovala každou příšeru. Problém byl v tom, že by jich mohlo být desetkrát víc reálných než klamných. Mohla vyplýtvat všechna

svá vlákna, aniž se tímto způsobem někam dostala. Musí přece existovat nějaký lepší způsob. Co to ale může být?

Zaťala zuby. Prověřování každého démona je přirozeně ztrátová záležitost. Může taky neprověřovat žádného z nich. Kdyby požívala tuto strategii, mohla už být sežrána tygřím mužem a vypotřebovat dvě vlákna. Pořád to však bylo méně než ty tři, které použila, když kontrolovala každou příšeru.

Pokračovala dál chodbou. Došla k obrovské lidské hlavě, z níž trčelo pět nohou. Žádné torzo. Živá příšera! Přistoupila přímo k ní.

Monstrum se k ní obrátilo a přitom se podlahy dotkla každá z nohou. Když se to dovalilo přímo před ni, koplo to Niobe do nohy. „Au!“ vykřikla. Pak ji další noha trefila do tváře. Pronikavě ji zabolet nos a ona upadla. Najednou byla ta příšera všude kolem ní a ukopala ji k smrti.

Nebyla to samozřejmě smrt opravdová. Ona to však tak cítila. Po nějaké době se spokojená nohatá tvář odvalila a Niobe se mohla postavit zpátky na nohy. Bolest se vytratila a ona zjistila, že nemá zlomen ani nos a ani jeden z údů! Po fyzické stránce poraněná nebyla. Údery bolely, ale nezpůsobovaly déletrvající poškození. Být sežrána však ani tak neskýtalo žádné pohodlí.

Pryč byla další dvě vlákna. Skóre: devět ku třem ve prospěch Satana. Jak pokračovat dál?

Zapojila konečně svůj líný mozek. Tušila, že musí existovat nějaká cesta. Satan ji podvádět mohl, ale Mars ne. Měla mít stejnou šanci, jen potřebovala přijít na to – jakou.

Pomalu jí to začalo docházet. Musela obětovat svá vlákna. Satan ovšem musel dělat totéž se svými klamy. Obojí bylo omezeno na stovku. Jestliže ona nechtěla zahazovat svá vlákna, on nechtěl zahazovat své klamy. Každý z nich musel postupovat tak, aby mu zůstával co největší počet. Zatímco však ona mohla neproduktivní způsob změnit, on nemohl. Satan už svoje bludiště vystavěl a měnit ho nemohl. To je jasné, že tam, kde Satan iluzi nepotřeboval, tam ji nestavěl. Musel nějaké nechat na klíčových místech, protože jinak by mohla proklouznout bludištěm prostě zrušením viditelných oblud. Klamná obluda mohla vypadat, že blokuje cestu, která Niobe zavede ke skutečnému démonovi.

Odtud vedlo pět východů. Nedávalo by smysl mít několik iluzí v jedné chodbě –jestliže je její začátek blokován skutečnou příšerou. Nemohla kolem ní projít, takže by neměla šanci být podvedena nějakými klamy. Buď musely stát na začátku, nebo podél pravé cesty.

Všech pět démonů v této místnosti muselo být klamy. To byl jediný model, který dával smysl! Žádný div, potvrdila si to na první iluzi, ke které se vydala! Může si teď ušetřit vlákno.

Navíc, jsou-li Satanovy klamy omezené, je jich tady jen tolik, kolik pro tento úsek nejnuteněji potřebuje. V krystalové části byla jen jedna past, strategicky umístěná. Víc tam toho určitě nebylo. Devět z deseti příšer by tak mohlo být skutečných, protože ty jsou tady v Pekle poměrně laciné. Ve smrtelném světě jsou iluze lacinější, ale tady v Pekle se všechno řídilo podle jiných zákonů. Takže to bude tak, že na začátku chodby bude většina démonů skutečných.

Jestliže se cesta dělila na deset alternativních, devět z nich hlídá skutečné monstrum a ta, která někam vede, má jako dveřníka přelud. Tudíž má devět šancí ztratit vlákno – bez ohledu na skutečnost, jestli riskovala, nebo zkoušela. Z tohoto důvodu je pozadu, neuvědomila si Satanovu strategii.

Jediné, co opravdu potřebovala, bylo odhalit model skutečného bludiště a najít v něm tu pravou cestu, na níž nejspíš budou klamy. Špatné cesty většinou blokují skuteční démoni.

Jak by však mohla přijít na systém bludiště, když ho nemůže vidět v celku? Stěny by mohly být skleněné, ale ani to by jí nedalo představu a celkovém rozložení. Mohla potkat mnoho monster, ale celkovou představu o pohybu v bludišti si udělat nemohla.

Podívala se nahoru a uviděla, že se nad okolními zdmi tyčí jediná věž. Zdálo se, že většina bludiště je otevřená a horní okraje stěn, udělané ve výšce, aby na ně nedosáhla, vypadaly ostré jako nůž. Vylézt na ně nemohla. Věž měla hrát úlohu odrazového můstku. Odhadovala, do čeho by měla skákat. Do iluze jezera? Věděla, že tohle riskovat nemůže. Stálo by ji to nejméně dvě vlákna.

Věž je však vysoká. Z ní by mohla vidět rozlohu bludiště jako celku. Jestli je to tak, bylo by pro ni užitečné na věž vylézt, i když to není ta správná cesta.

Vybrala si chodbu, která nejvíc vypadala na to, že by mohla vést k věži. Prošla kolem stvůry, hada s ženskou hlavou. Ta zasyčela, ale dotknout se jí nemohla. Bylo to tak, vůbec se nepletla – pouhá iluze. Ušetřila pro sebe vlákno. Ve skutečnosti ušetřila čtyři, protože všechny tyto obludy musely být klam. Jediným zastavením a zamyšlením se zvýšilo prozatímní skóre na devět ku sedmi, protože jakmile klamy identifikovala, nemusela na ně plýtvat vlákny. Tyto přeludy byly ukotveny na místě, pronásledovat ji nemohly. Kterýkoliv, jímž si nebyla jista, mohla prověřit pomocí vlákna, ale víc jich mohla odhalit pouze dedukcí. Zjistila, že se chvěje napětím. Tím, že démona brala jako neškodného, ušetřila svoje vlákno a potvrdila domněnky. Kdyby se spletla...

Před ní teď stála žena s hadí hlavou, opak předchozího tvora, a blokovala chodbu. Když není jiná možná cesta, dá se předpokládat, že je to klam. Satan chtěl, aby si po ztrátě vláken zvolila tuto cestu, pravděpodobně doufal, že si opravdu bude chtít trochu zaskákat z věže. Dodala si odvahy a proběhla kolem ženy: iluze číslo osm.

Došla k točitému schodišti. Vytvářelo podél zdí serpentinu. Musela připustit, že Satan určitý cit pro umění má. Veškeré umění však zajisté může na sebe vzít podobu lži, protože se liší od reality. V Otcí Lží je určitě hluboce zakořeněno.

Stoupala do schodů a každý z nich zkoušela, jestli není falešný, aby se nepropadla. Další vlákno si to však nevyžádalo. Brzy se dostala až na vrchol věže. Byl obklopen sklem, které rozmazávalo pohled do okolí. Musela vyjít až na odrazové prkno, aby viděla jasně.

Vkročila na ně a přepadla ji vlna akrofobie. Prkno trčelo do vzduchu patnáct stop nad hranami zdí a dvacet pět stop nad zemí. Pod její vahou lehce kleslo a ona se otrásla. Nikdy si jako skokan nedůvěřovala, a teď si věřila ještě méně. Vzpomněla si, že bývala smělejší, když přecházela propast v přístavku Krále Hor. Její odvaha asi vymizela s věkem. Klekla si a po kolenou a po rukou dolezla na kraj, aby se rozhlédla.

Pod ní se rozprostírala mýtiny a na ní leželo pět polštářů tak nadýchaných, že by bylo naprosto přirozené, kdyby do nich skočila i z této výšky, a nezranila se. Některé však mohou být klam, a tak to nebylo radno zkoušet bez použití vlákna.

Také si uvědomila, že to může být past. Může určit dobrý polštář, skočit na něj a bezpečně pokračovat – jen aby zjistila, že je to slepá ulička. Jak by se pak dostala do výchozího bodu? Věděla, že k základně věže z této strany žádný přístup není.

Mohla samozřejmě riskovat vlákno, aby se dostala na odrazové prkno – to by ji však zpozdlilo. Každé vlákno, které použila, aby vyrušila iluzi, pro ni bylo ztrátové.

Ona nicméně nepřišla skákat, jen se podívat. Na této cestě žádné vlákno nevytřebovala, takže něco získávala. Usoudila, že dva z těch pěti polštářů jsou preludy, ty dva nejbližší. Stálo by ji to něco víc, kdyby se rozhodla tuto slepou uličku prozkoumat. Učila se přemýšlet o počtech.

Nyní se zaměřila na zbytek bludiště. Nebylo tak rozlehlé, jak se zdálo zespod. Zákruty způsobovaly, že se vzdálenosti zdály větší. Vyhledala pěšinu z první chodby, kterou zkusila, aby se ujistila, že věděla, co dělá. Pak našla cestu k věži. Pěkné. Všechno bylo odtud vidět mnohem jasněji.

Další tři cesty prohlédla velmi pečlivě. Každá z nich měla mnoho odboček, ale většina z nich končila hned za obludami. Přirozeně měly vypadat jako pokračování. Ona by pak soupeřila s démonem, plýtvala by vlákny a – vůbec. Dál se jedna cesta napojovala na druhou, takže tou mohla projít a – dostat se zpátky na začátek o několik vláken chudší.

Jedna z cest však procházela celým bludištěm se třemi rozvětvenými odděleními a připojeními a končila v neprůhledné stěně. Evidentně šlo o tu jednu jedinou. Podél stálo celkem třináct příšer. Usoudila, že všechny kromě tří jsou preludy, kromě tří, které blokují právě ty tři odbočky. Nedalo se poznat, která z každého páru příšer je skutečná a která ne, ale na tom nezáleželo. Skóre teď bylo v její prospěch. Potřebovala testovat jenom v těchto odbočkách a použije jen tři vlákna, zatímco jich deset ušetří. Když uvažovala, že správně určila i ty polštáře, dělalo konečné skóre dvanáct ku dvaceti. Dvanáct vláken ku dvaceti preludům a pravděpodobně jsou opomenuty ještě další preludy dalších chodbách. Tento způsob počítání se jí líbil!

Zapamatovala si cestu a pak pozpátku slezla z prkna. Postavila se na nohy a sama sebou potěšena sestoupila. Jestli počítala správně, tak teď vyhrávala.

Chodba, kterou se chtěla vydat, byla střežena hlavou se svalnatýma rukama. Je v tom symbol? Svalnatá hlava, která představuje správné myšlení? Symboly jsou formy umění a Satan má smysl pro humor. Je to možné.

Prošla kolem iluze do chodby. Další příšeru představovala kočka s kuřecíma nohama, tu také nechala za sebou. Dorazila k prvnímu rozvětvení, vstoupila do levé chodby a hodila vlákno po psovi s hlavou sokola, který ji střežil. Stvoření zasípalo a vyrazilo k ní, bylo opravdové! Ustoupila a dala se druhou chodbou. Proběhla kolem bezhlavého muže, který měl obličej na břichu.

Na další křižovatce narazila na přelud hned napoprvé. Ve skutečnosti to bylo jedno. Dál se dostala vždy pomocí jediného vlákna, když věděla, jak má hrát. Bez obtíží dokončila cestu a nakonec došla k neprůhledné zdi. Zvládla to! Její mozek jí to umožnil!

Prošla dvěma ve stěně. Ve chvíli se dostala k nenápadné překážce – byla to však jen iluze. Prošla přes ni –

Nejdřív jednu nohu, potom i druhou položila na něco, co ji chytlo za kotník. Vylekaně se podívala dolů a zjistila, že stojí na lyžích. Rozjely se. Jako dítě lyžovávala, takže věděla, jak udržet rovnováhu a jak cestou dolů ze sněhového svahu řídit – ale to bylo před sedmdesáti pěti lety! Poslední věc, s níž očekávala, že se v Pekle setká, bylo lyžování. Pořád ale věděla, že je to možné.

Nabírala rychlost. Po stranách trasy uviděla lyžařské hole. Naklonila se a chytila je. Mars zjevně zajistil pro tuto část souboje férové jednání, dostala potřebnou výbavu.

Vyjela z místnosti. Ocitla se na vysokém kopci na vrcholku strmého svahu a stále zrychlovala. Před ní se objevily dvě možné trasy vyznačené na sněhu dvěma pruhy. Jedna končila na skokanském můstku, druhá na širokém a zamrzlém jezeře.

Najela na třetí cestu, která vypadala jako slalom. Klikatá dráha mezi hořícími tyčemi. Necítila se jako přeborník v tomto stylu, ale zdálo se jí to jako lepší varianta než ty první dvě. Minula první tyč a udělala kolem ní Širokou otočku, až málem upadla. Byla už z formy

a postrádala pružné mladické svaly. Kdo kdy slyšel o ženě ve středním věku, která jezdí slalom?

Srovnala rovnováhu a prosvištěla kolem druhé tyče. Dotkla se jí. Vyšlehl plamen a zasáhl její loket. Chytlo jí oblečení a pocítila ostrou bolest. Druhou rukou se snažila oheň zlikvidovat, ale jak ji dala na druhou stranu, hole se jí zapletla a narušila její rovnováhu. Projela přímo přes ohnivou tyč. Popálila ji na obličeji a začaly jí hořet vlasy.

Hole hodila na stranu, zajela do sněhu a snažila se uhasit si vlasy. Lyže se jí zatočily každá na jinou stranu a její zastávka ve sněhu skončila jako směšný, naprosto nekontrolovaný pád na břicho. Sníh byl pevný, asi jako když se po ledě rozpráší tenká vrstva sněhu. Klouzala bez kontroly dolů svahem, jednu nohu měla ohnutou, cítila bolest vystřelující z ní nahoru.

Pak se začala kutálet. Lyže odpadly, jedna dokonce i s botou, takže měla jednu nohu bosou. Svah se zmírnil, pak zmizel. Spadla –

Do jezera. Led praskl a ona sklouzla pod něj přímo do neskutečně studené vody. Pokoušela se vyplavat na hladinu, ale byla tažena pod neprolomený ledový příkrov a přitlačilo ji to na něj zespodu. Vyřikla – a napila se vody.

Začala ztrácet vědomí, ale soustředila se na jedinou věc: vlákna. Jedno z nich vytáhla a hodila jím, jak nejvíc mohla.

Najednou se pohybovala směrem nahoru. Pronikla ledem bez jeho prolomení a postavila se nohama na jeho povrch. Díky kouzlu se jí podařilo zachránit se před utopením.

Rozhlédla se kolem sebe. Na tomto místě led pod její vahou držel. Bokem ležela jedna lyže, která ji následovala dolů. Druhá, jak se zdá, zůstala ztracená ve sněhu někde nahoře ve svahu. Jedna tyč plavala ve vodě v místě, kudy se propadala pod led. Bosá noha jí mrzla. Přišla sem jen jako duch. ale její intelekt vnímal každou změnu a neušetřil ji jediné bolesti. Potvrdilo se jí, že ti, co jsou nuceni trávit svůj čas v Pekle, trpí skutečně.

Podívala se na svou zásobu vláken. Viditelně se ztenčila. Během toho sjezdu se několikrát zabila. Ocítla se tak o hodně pozadu.

Vydala se opatrně přes led a vykašlávala zbytky vody, kterou nabrala, když se pod ledem pokoušela dýchat. Zvedla osamocenou lyži a zjistila, že to je ta druhá, a že její bota se válí někde ve svahu.

Vyzutá byla samozřejmě její pravá noha. Z toho usoudila, že lyžování dokáže být pěkně odporné. Použila lyži jako hranatou tyč a začala se drápat do nejbližšího svahu, který mohl být i úplně jiný. Bude muset projít dlouhou cestu kolem dokola, než se dostane k vrcholu a najde lyži se svou botou. Nic příjemného, ale jinou možnost neměla.

Stoupala vzhůru. Její bosá noha na sněhu tuhla zimou, ale brzy ji přestávala cítit – to není žádné dobré znamení! Pokusila se zrychlit krok, jenže na noze bez boty měla také namožený kotník, jak se ukázalo, a spěchat tudíž nemohla. A do třetice všeho nejhoršího se ještě zvedl vítr a krutě profukoval lehké oblečení.

Nikdy si nepředstavovala, že by to mohlo dojít až tak daleko! Povzddechla si. Vytáhla další vlákno, vyhodila je nahoru před sebe a vydala se podél něj. Zachránila se asi půl hodiny před úplným zmrznutím – ztratila však další vlákno.

Najednou se před ní zjevila bílá postava. Šlo o sněžného muže!
„Zatraceně!“ zaklela. Mřskla po stvoření lyží.

Proletěla yettim bez odporu. Niobe muže obešla a vyčerpaná padla do sněhu. Iluze!

Zvedla se a ploužila se dál, dokud neobjevila stopy svého pádu. Vydala se podél nich, až narazila na lyži se svou botou. Rozběhla se k ní a spadla do klamem přikryté jámy.

Nešlo o nic zvláštního, jen o ledovcový splaz, a už ji to stálo dvě vlákna. Vylezla ven a došla až k lyži, kde odvázala svou botu, vytřepala z ní sníh a obula si ji. Ponožka byla v nenávratnu. Vůbec na tom nezáleželo, protože stejně celou nohu cítila jako jeden mrtvý špalek.

Kam teď? Z tohoto mrtvého bodu se musí dostat ven.

Usoudila, že slalom přece jen zůstal její nejlepší možností, a tak se k němu vyškrábala a vydala se dolů svahem podél něj. S udržení směru už žádné problémy neměla. V rychlosti na lyžích bylo téměř nemožné zatočit, ale teď to šlo jednoduše. Kdyby byla chytřejší, zula by si lyže už předtím na rozcestí a pokračovala by pěšky. Nešla sem proto, aby předváděla své lyžařské umění, ale šlo jí o to udržet směr. Celé lyžování bylo zřejmě jen rozptýlení, dovolila tak Satanovi řídit průběh hry, což přirozeně vedlo k neštěstí.

Zastavila se, aby se zahřála u hořící tyče, ale zase to byl jen klam. Jak ďábelsky chytré: všechny předtím hořely doopravdy, aby ji popálily, tyhle další jsou iluze. Možná by mohla na lyžích sjet až dolů, kdyby věděla, kterým tyčím se má obloukem vyhnout. Tahle třeba stála zrovna uprostřed dráhy, takže se jí oklamáný lyžař musel vyhýbat s velkým úsilím.

Pokračovala k další tyči, která byla opravdová. Přistoupila k ní co nejbliž. Neúčinkovala však jako topení. V těsném okolí se dalo pocítit až nepřírozené horko, zato do dálky tyč žádné teplo nesálala. Niobe potřebovala opravdové teplo, ne kouzla. Plazila se dál podél dráhy.

Na úpatí hory došla na konečnou zastávku. Vedl odtamtud vlek, ovšem ne nahoru do svahu, z nějž sešla. Zcela jistě vedl do další části bludiště.

Byla jí zima a byla příliš unavena na to, aby si do detailu rozebrala události. Stěží vylezla na sedadlo. Zdálo se jí pohodlné a cítila se božsky, když mohla nechat nohy odpočinout. Připnula se bezpečnostním pásem. Představte si to: starat se o bezpečnost v Pekle.

Pomalu se to celé pohnulo. Sedadlo se vyhouplo do vzduchu, drželo na ocelovém laně a pokračovalo přes terén.

Měla nyní čas spočítat si zbývajících vláken. Zůstalo jich dvacet. Při tomhle fiasku jich ztratila šedesát osm! To číslo vypadalo jako nemožné, ale Mars by nedovolil, aby byla podvedena! Možná jich pár vypadlo z kapsy při pádu dolů svahem a některá byla vyplavena vodou. Jak teď ztrátu dohonit?

Připomněla si, že nemusí dohánět nic, jejím úkolem je dostat se přes bludiště. Jestliže už konečně začne používat švu rozum a důvtip, může to ještě zvládnout. Musí tomu věřit.

Kolik ještě zbývá do konce bludiště? Nevěděla. Ale ať je ho, kolik chce, ona jím projde.

Pohnula se a dotkla se své zmrzlé nohy. Život se do ní pomalu vracel. To bylo dobré i zlé. Dobré proto, že se pomalu vzpamatovala, zlé kvůli bolestivému zranění. To však pomine. Už ji k smrti ukopal hlavonožec a dostala se z toho hned. Zdá se, že to zabere víc času, dostat se z šedesátiosmivláčenného zranění než z jen dvouvláčenného. Ale dostane se z toho.

Lanovka zajižďdla do tunelu. Rozsvřtla se svřtla – a Niobe vidřla, ře se ocřtla v nřjake řtovárnř. Řetřzy lanovky ji protahovaly mezi roboty, kteřř pouřřřvali opravářenské nřřinř. Kdyř se dostane na sprřvnř mřsto, bude opravena – to se jř vřak nezdřlo moc pohodlnř! Přeř tohle musela takř najřt tu pravou cestu.

Nahoře se lanovka rozdřlovala. Přeřsunula celou vřhu vpravo a sedadlo se dalo po pravř drřze. Do urřitř mřry si svou cestu mohla vybřrat.

Ovřem rozhodnř nemohla svřj pohyb zastavit. Sedadlo se střle pohybovalo kupředu svřm nemřnnřm tempem. To jř dalo přimřřenř mnořstvř řasu k řvahřm o svřm rozhodnutř. Sedadlo se nemohlo vratet, to znamenř, ře se musř rozhodovat rychle a jasnř. Nemohla zmřnit nřzor a svř rozhodnutř odvolat. Je mořnř, ře uř si řpatnř vybřrala!

Vepředu se objevil robot s napodobeninou lidskř hlavy a přrem řlřnkovitřch kovovřch pařř. Jedna byla zakonřena obrovskřm klepetem, druhř velkřm nořem. Robot mřl nejspřř v popisu přrce uchopit předmřt a okrajřt z nřho přebyteřnř materiřl. Jestliře mř břt třm předmřtem ona, ztratř nřkterř řasti svřho třla. Nestane se tak jedinř v přřpadř, ře ten robot je iluze.

Hodila na robota vlřkno. Vypařřlo se a robot zřstal. Tolik v tento pokus doufala.

Niobe ve spřchu odpojila svřj přs a seskořila na zem k podstavci robota. Objevila se mlha. Tento skok ji střl dalřř vlřkno. Jen pokračovřnř neřtřstř. Byla si jista, ře bludiřtřm projřt nemřře, kdyř nepojede lanovkou. A tohle byla řpatnř linka.

Na svř řance se vřak vřbec nechtřla ohlřřet. Musela vymyslet model, jakř mřla v oddřlenř oblud. Pak se tudy protřhne s minimřlnřmi ztrřtami.

Střla a pozorovala tyřcřřho se robota. Jak urřit tento model? Nemohla ho ani vidřt v celku – a řřdnou cestu nad nřm nevidřla. Ne, jako řena střednřho vřku musela pouřřt svřj intelekt, protoře po třlesnř strřnce na tom nenř nejľpe. Posadila se na podstavec robota a přemřtala, zatřmco jř nad hlavou přeřjřřdřla sedadla lanovky. Pochopila, ře kdyř se chce dostat ven, musř jet lanovkou, a ře jakmile se jednou na cestu vydala, nemohla si pořřd nřco vymřřřlet. Celkovř model vidřt nemřře, takře bude muset odhadovat. Mřře se

úspěšně dostat ven? Ztratila i to málo víry ve štěstí, které s sebou tady v Pekle měla.

A co zrada? Satan je mistr v podvádění. Mohla by se stát obětí svých vlastních praktik? Už se mu to stalo v případě Luny a Orb, jen –

Pak na to přišla. Kdyby to selhalo, no, pravděpodobně to prohraje tak jako tak. Kdyby se jí to povedlo, mohla by vyhrát.

Hodila vláknem k robotově paži a v tu chvíli se ocitla nahoře. Nejistě se chytila svého zrádného bidýlka. Zvedla ruce a chytila se robotovy hlavy. Vyjekla. Zvedl se příklop. Vypadalo to jako čepice ve tvaru poháru s otvory pro oční čočky. Pod tím se blýskalo hnací ústrojí, které zajišťovalo pohyb hlavy na krku. Neotravovala se s ním. Jediné, co potřebovala, byla helma, a možná paže.

Robotovu kuklu si nasadila na hlavu. Byla nasáklá olejem a seděla jí zcela volně. Ven se mohla dívat otvory pro čočky. Hrábla po paži.

Robot ucítil kontakt nebo možná tlak zvenčí. Hnací ústrojí otočilo hlavou a čočky se zaostřily na paži. Pak se kloub myšlený jako loket zohnul a paže se složila zpátky.

Uchopila ji a potáhla. Ruka ztuhla a přestala se hýbat. Ani ta největší Niobina síla jí nemohla ulomit.

Tak moc to zas neznamenal. Musela se spokojit s helmou. Doufala, že to bude stačit.

Sledovala sedadla lanovky, jak kolem ní projíždějí. Když se přiblížilo to vhodné, hodila na něj vlákno a naskočila na sedadlo. Rychle dosedla a připnula si pás.

Robot po ní sáhl. „Uh–uh!“ vyrazila ze sebe a otočila se k němu očními otvory. Její hlas se v kukle odrážel. „Jsem kontrolní robot. Cink–cink.“

Robot zaváhal. Jeho ústrojí pro pohyby v hlavě stočilo pohledy na sedadlo stejným způsobem, jako by pohybové ústrojí mělo zároveň i myslet. V době, kdy si stroj učinil závěr, byla už daleko za ním.

Dráha se znova dělila. Zvolila svůj směr a pokračovala k dalšímu robotovi. „Cvak! Cvak!“ křičela na něj v přilbě. Robot znovu zaváhal, na tohle nebyl jeho program stavěný, a opět projela. Fungovalo to.

Na neštěstí pro ni zvolila nesprávný směr. Končil ve slepé uličce, ve stanici, odkud se nedalo nikam dojít. Sedadla se otáčela, nadskočila a poslušně se s lanem zase vzdalovala na druhou stranu továrny. Žádná možnost pokračování. Ale druhá linka vedoucí v blízkosti vypadala, že někam vede. Aby se k ní dostala, použila vlákno. Minula ji však a dopadla na podlahu. Byl to klam.

Musela vytáhnout ještě jedno vlákno, aby se dostala k další lince. Tahle byla skutečná, ale konec byl zase slepý.

Nevzdávala to a zkoušela to pořád dál. Nakonec se dostala k lanovce, která někam vedla. Robot po ní sáhl, ona ho varovala, ale on si nedal pokoj a pokračoval. Přilba ho nepodvedla a ona neměla žádný čas na to, aby se uvolnila. Vykřikla, když ji chytila klepeta – prošla však jejím tělem, aniž jí nějak ublížila. Narazila na další přelud!

To znamená, že je zpět na správné cestě. Touto linkou se dostala na opravdový konec: na cestu, která vedla ven z továrny. Sundala si příklop a hodnotila svou situaci. Její zmrzlá noha se rozechřála a byla schopna jí posloužit, měla však už jen pět vláken. Nevěděla, jak daleko ještě musí jít ani kolik iluzí ještě zůstává. Byla si však jista, že tak či onak je blízko u konce.

ODPOVĚDI

Venku před továrnou stála další hala. Procházela jí ostražitě, aby nenaletěla na nějaký trik. Vypadalo to, že tam žádný není. Brzy dorazila na křižovatku s chodbou v pravém úhlu. Uprostřed byla na zemi postavena cedule chráněná plotem. Přistoupila k ní a prohlédla si ji. Stálo na ní. VÍTEJTE VE FINÁLOVÉ SÉRII SOUBOJŮ. ZBYLÁ VLÁKNA: 5. ZBYLÉ KLAMY: 10.

Zamyslela se nad tím. Může to brát vážně, nebo je to Satanův trik? Její vlákna počítal určitě dobře. Jestliže to s klamy bylo podobně, byla cíli blíží, než předpokládala. Ještě pořád to mohla vyhrát!

Mohl to však být chyták, který ji měl podvést. Měla by na prověření cedule použít vlákno? Ne, to by bylo bláznovství. Kdyby to měla být lež, byla by to úplná lež – a to, jak je vidět, nebyla. Lepší prostě je si myslet, že je to správně, a zbytečně neztrácet další vlákna. Může aspoň zbylé klamy odpočítávat, a až se dostane na nulu, bude vědět, že zvítězila. Nebude tomu moci důvěřovat úplně, protože, kdyby cedule lhala, způsobila by pak, že by se Niobe domnívala, že má za sebou poslední iluzi, ale ta by ji nakonec ještě dostala. Mars by však nejspíš falešnou informaci Satanovi zveřejnit nepovolil, protože by koneckonců mohla stát na rozhraní pravdy a klamu.

Rozmýšlela se a pak zatočila vpravo – a objevila slepé ukončení. Ohmatala zdi, podlahu i strop, ale všechno bylo pevné. Tady nebyl žádný východ.

Zkusila chodbu vlevo, ale ta také byla slepá. Vydala se tedy přímo rovně – a našla třetí slepý konec. Ani jeden z těch průchodů nikam nevedl.

Postavila se před ceduli a přemýšlela. Nápis mohl být podvod, ale ne tím, co říkal, ale tím, že tady vůbec stojí a vytváří tak klamné zdání, že je cesta správná. Mohla svá vlákna vypotřebovat na něčem, co neexistuje. Třeba to je ďábelská past.

Obešla tabuli kolem dokola a na zadní straně uviděla nápis: **PODDÁVÁŠ SE?**

To je jen Satanův humor, to je v pořádku. „Nepoddávám,“ zvolala.

Ta cedule tady mohla být i proto, aby si o ní myslela, že je to lež, a zavrhlá celé tohle křídlo, i když tady správná cesta je. Musela se ujistit, že tomu tak není, předtím než odejde.

Znovu se pustila do průzkumu chodeb. Věděla o tom, že klam nemusí být jen vidět, může to být také zvuk nebo dotek. Někteří z klamných démonů také něco vykládali. Mohl tady být východ, který nemohla najít proto, že ho její ruce mýjely stejně jako její oči. V tom případě bude třeba použít vlákna, což by pak znamenalo čtyři vlákna proti devíti klamům. Nemohla si dovolit vyměňovat jedno za jedno, ne teď.

Objevila šikmo vedoucí chodbu, která spojovala levou a přímou, což v celku vytvářelo rozestavení chodeb do tvaru číslice čtyři. Proč by měla existovat taková pasáž, když se dá snadno projít z jedné chodby do druhé středem? Možná proto, aby umožnila procházet obě chodby, aniž by se někdo musel vracet.

Něco jí pořád vrtalo v hlavě. Některé obrazy se přece kreslí tak, že se nesmí jet dvakrát po jedné lince. Ve velkých městech existují přece takové dopravní modely, kde tři odbočení vpravo nahrazují jedno odbočení vlevo. Mohlo to tak být?

Vrátila se do svého výchozího bodu v základně 4 a pak rázně vykročila vpřed. Pokračovala kolem cedule přímo do výběžku, pak ostře zatočila vlevo, pokračovala šikmou odbočkou, pak znovu zatočila ostře vlevo. Potom prošla zase kolem cedule do konce 4 – a nyní se průchod otevřel do jeskyně. Pronikla klamem, aniž užila vlákno. Dvě levá odbočení zmohla to, co nezmohlo jedno pravé.

Před sebou spatřila přímý chodník vedoucí jako molo do hlubokého černého bazénu. Uprostřed se rozšiřoval a vytvořil tam něco jako ostrov. Na ostrově stál drak. Cesta za drakem pokračovala dál a končila v černé zdi.

Draka musela přirozeně minout, aby se dostala dál. Dál? Ale kam? Nebyl tam žádný východ.

No dobře, ale musel být! Satan má devět klamů, musí mít průchod přes zeď skryt klamem a na stráži opravdového draka, který skutečně hlídá. Většinu předchozích iluzí představovaly preludy monster hlídajících skutečnou cestu. Tohle vypadalo jako další způsob, který s tím souvisí. Klamem patrně bude moci proniknout, jakmile se dostane přes draka. Nepotřebuje tedy použít žádné vlákno.

Ale jak se dá přejít přes draka?

Ovšem drak může být také iluze. Jenže kdyby k němu přišla a on byl skutečný, ztratila by dvě cenná vlákna a stále by ho neminula. Nestálo za to riskovat. Lepší bylo ho prověřit jedním vláknem.

Ne, dostala ještě lepší nápad. Přiblížila se k němu tak blízko, jak se jen odvážila, a hodila po něm přilbu. Kovová věc se od drakova šupinatého boku odrazila a skutálela se se šplouchnutím do vody. Drak vychrlil oheň. O tomhle stvoření není pochyb. Rozhlédla se do stran. Těsně nad vodou vedla římsa ke druhému břehu za drakem. Točila se z obou stran a přibližovala se k chodníku, na němž stála ona, na osm stop.

Povzdechla. Muž by to přeskočit mohl, ona však takovou šanci neměla. Musela najít jinou cestu.

Viděla, že ze stromu visí popínavé rostliny, ale vypadaly nepevné. Jednu zachytila a zatahla za ni. Utrhla se blízko horního konce a spadla dolů. Ty z nich, které by mohly její váhu unést, končily daleko z dosahu.

Zdálo se, že tady žádná jiná cesta není, kromě toho, že by se vrátila zpátky do výběžku obrazce 4, což udělá jedině jako poslední věc, poslední východisko z nouze. Cesta tady musí být, jenom to chce ji najít.

Našla ji. Stáhla dolů další slabý výhonek, svázala ho a udělala na něm pevný uzel. Ten uzel pak připojila k dalšímu visícímu výhonku. Uzel rozhoupala a snažila se jím dosáhnout silnější stonek. Po

několika pokusech dostala silnější rostlinu nad sebe. Mohla se teď držet toho, co si vybrala.

Se vzrůstajícím napětím se na ni pověsila. Držela, byla pevně zakořeněná a dost pevná na to, aby udržela její váhu.

Chytila rostlinu pevně do rukou, ustoupila kus zpátky, rozběhla se, zhoupala se na rostlině nad vodu a skočila na římsu. Když letěla nad vodou, něco se v ní zablesklo, něco jako obrovský žralok. O svůj drahý život měla strach. Přiměřeně těžce dopadla a výhonek se zhoupł zpátky. Mohlo se jí to stát osudným jako jakýkoliv gymnastický výkon, ale na druhou stranu se dostala. Byla ráda, že se nepokoušela plavat.

Vydala se na cestu po pěšince a pravou rukou se přidržovala zdi. Drak ji sledoval, ale dosáhnout na ni nemohl.

Tam, kde se římsa křížila s chodníkem, našla východ, a opravdu ho skrýval přelud. Opatrně vykročila a dávala si pozor na léčku, ale na žádnou nenarazila. Prošla a stále měla svých pět vláken proti osmi klamům, jestliže se dalo ceduli věřit. Stále zůstávala pozadu, její důmysl však pracoval pro ni.

Došla do široké sloje, jíž protékala řeka velmi podobná té, s níž se setkala už v přístavku Krále Hor. Satan si pravděpodobně vypůjčil koncept. Jestliže ano, věděla, jak se má přes ni dostat.

Nebyla to ovšem táž řeka. V této nestála žádná zablácená ohrada a žádné znamení nehovořilo o tom, že je to Léthé. Samozřejmě to pořád ještě Léthé mohla být, protože to byla jedna z řek Pekla, a tak s ní musela jednat opatrně. Žily v ní ryby. Když do vody ponořila prst, připlavaly okamžitě tři hrůzostrašné ozubené příšery. I když ruku rychle vytáhla, jedna vyskočila, ale její zuby cvakly naprázdno do vzduchu, a ryba dopadla se žbluňknutím zpátky do vody. V této řece si nezaplave!

Podél břehu vedla široká cestička, která začínala v místě, kde do sloje vstoupila. Pozvolna se vydala podél ní. Jejím úkolem přirozeně bylo dostat se přes řeku, ale tady už ze stropu nevisely žádné rostliny a řeka sama byla široká kolem padesáti stop. No dobře, uvidí se.

Něco zaslechla. Zastavila se a neklidně naslouchala. Znělo to jako obyčejné kroky přicházejícího člověka. Zalezla do výklenku ve stěně. Nechtěla potkat ten druh člověka, na jaký je možné běžně narazit v Pekle.

Muž došel na dohled. Byl vysoký, svalnatý, světlolasý a chlapeckým způsobem krásný.

Všechny Niobin odpor se zhroutil. „Cedriku!“ zakřičela.

Cedrik se k ní obrátil tváří. „Niobe!“ zvolal a rozevřel náruč.

Pak jí došlo pár věcí. „Ale ty jsi mrtvý!“ řekla a zastavila se dřív, než k němu došla.

„To jistě jsem, ale má láska k tobě přetrvává.“

„A co děláš v Pekle? Byl jsi za života dobrý člověk a – zázračný muž!“

Pokrčil rameny. „Možná chyby v systému. Ovšem jestli jsi tady ty, je to místo, kde chci být i já. S nejkrásnější ženou své generace.“

„Já už nejsem tak krásná! Už jsem zestárla.“

Pokrčil znovu rameny. „To je jedno. Má láska je věčná.“

„Ty jsi iluze, že?“ řekla rozezleně. „Démon v přestrojení? Mohu na tebe použít vlákno a předvedu ti, co jsi zač.“ Teď ji rozčililo, že mohl Satan použít tento cílený podvod, aby ji nachytil. Podvádět ji její dávno ztracenou láskou!

Cedrik tam jen stál a neodpovídal. Vypadal přesně tak, jak si ho pamatovala. Její láska se jí z prsou drala ven, aby zase jednou vyšla najevo a přemohla ji. V životě není nic tak sladkého, jako je první láska! To ji rozlítlo ještě víc. „Vypadni odtud!“ křičela. „Nebudu na tebe plýtvat vláknem! Jsi obyčejná napodobenina!“ začaly jí téci slzy. Touto nástrahou byla zastižena úplně nepřipravená, proto musela dát průchod svému citu. „Nemáš žádné právo, abys – abys –“

„Je mi moc líto, že to cítíš takto,“ řekl Cedrik. „Nicméně tvoje láska ke mně nebyla nikdy tak opravdová jako moje k tobě.“

V tomto výroku bylo hodně pravdy, což ji mělo podráždit. Vyrasila k němu a praštila ho pěstí přímo do nosu.

Po obličeji mu začala stékat krev, ale on neudělal žádný pohyb, aby ránu oplatil. „Vždycky tě budu milovat, Niobe,“ řekl klidně.

Její vztek byl tak velký, že byla připravena zabíjet. Její prsty se zformovaly do podoby klepet. Začne s jeho očima –

A zarazila se. Nenávist patří ke způsobům Satana. Padá do Satanovy pasti. Kdyby dovolila nenávisti a vzteku, aby ji ovládly, zůstane v Pekle navždycky.

Tohle je démon v převleku, protože je moc pevný na to, aby byl jen iluze. Démon ji určitě může zničit jediným fouknutím. Ale ještě

to neudělal. Místo toho ji přiváděl ke vzteku vábením lásky, se kterou se tady vytrasit nemohla. Mohla by proti němu použít jedno vlákno, aby ho odhalila – nebo ji mohl zabít, což by ji stálo vlákna dvě. Pravidla bludiště nedovolovala obludám ji smést, mohly jí jen ubližovat, jestliže se s nimi kontaktovala z vlastní iniciativy. Ona začala kontakt – ale ta potvora se pokoušela zničit její rozumné uvažování, ne její tělo. Chtěla znemožnit její objektivní chápání všeho kolem, takže by pak jednala hloupě a vyplývala by svá zbylá vlákna. Toto je past, kterou si nemůže dovolit – taková, která by ji stála všechno.

Uklidnila se. „Promiň mi to, Cedriku. Neměla jsem tě uhodit. Tvá láska je zcela určitě opravdová.“ Vytáhla kapesník a přiložila mu ho na obličej.

Teď se začal cítit nepříjemně on. „Netrap se, prosím,“ řekl. „To bude v pořádku.“

„Ale já ti musím pomoci,“ pravila vřele. „Je to tak důležité – milovat tě na oplátku jako ty mě.“

Vyskočil. „Opravdu už musím jít.“

„Musíš – tak brzy, Cedriku?“ zeptala se smutně.

Pospíchal pryč bez dalšího slova.

Věděla proč. Démoni jsou stvoření násilí a nenávisti a sotva mohou tolerovat jemnost a lásku, ať už říkají, co chtějí. Tento démon ji vychvaloval, dokud nezačala být pozitivní. Pak už situaci zvládnout nemohl.

Pokračovala ve své cestě – a potkala dalšího muže. „Pace!“

„Niobe!“ odvětil.

Tohle musel být další démon, protože Pacian býval stejně jako Cedrik člověkem dobrým, nikoliv určeným do Pekla.

Namířila k němu. „Miláčku, je skvělé tě znovu potkat!“ zvolala.

Zaváhal. „Hm, ano, samozřejmě. A já vím, že ty nejsi skutečně vinna tím, že jsem tady.“

Tak tohle je jeho plán! Přinutit ji k zlostnému odmítnutí tohoto urážlivého výroku. „Ale já jsem,“ odpověděla. „Vím, že bys tady nebyl, kdyby to nebylo kvůli mně.“

Znovu zaváhal. Tohle nebylo podle scénáře! Pak to zkusil opět, dost divadelně. „Dobrá, ve skutečnosti víš, že to nejsem přesně já, tohle tady –

„Dovol mi dát ti vřelý polibek, drahý,“ řekla a přiblížila se k němu.

Ztratil svou vyrovnanost a zbledl. Niobe se usmála. Učila se, jak s démony zacházet.

Ale byla zvědava, jestli si správně myslí, že její vztek si spíše než její život zaslouží Satan. Byla s počtem vláken tak nízko, že dvě vlákna zabití, která by zaplatila, představují čtyřicet procent všeho, co má. Oba tito démoni mohli snížit její celkový počet na tři – a to by ji při závěrečném výstupu v bludišti posunulo pěkně dozadu. Stál jí její vztek za víc než za vítězství?

Zastavila se tam, kde byla, protože si uvědomila, že je na důležitém bodě při cestě za poznáním. Satan je zlý, ale ani trochu hloupý. Cokoliv, co udělal, vždycky dávalo smysl. Takže proč by nařídil svým démonům na ni neútočit, kdyby jejich provokace nebyla účinná? Muselo existovat něco, od čeho očekával v tomto případě nějaký zisk.

Dobrá, můžeme předpokládat, že je tady způsob, jímž se dostane do problému, který ji bude stát víc než dvě vlákna, za předpokladu, že se nechá rozptýlit démony? Vzpomněla si na špatné směry v minulých částech bludiště, které nebylo možné nijak obejít. Nyní se potkávala s démony, kteří ji mohli zastavit, a neudělali to. Znamená to všechno, že se řítí někam, kde přijde o víc než o dvě vlákna? Že se ve skutečnosti nachází na špatné cestě?

Jestliže ano, měla by se obrátit a vypadnout odtud. To však znamená setkání s těmi dvěma démony, které odsunula. A ti jí určitě nedovolí tou cestou odejít. Může být dvakrát zabita a zaplatit čtyři vlákna. Tito byli mnohem chytřejší, než ta dřívější monstra, nemusely ji zabíjet, dokud kráčela směrem, jak si Satan přál. A i kdyby se nakrásně rozhodla jít zpátky a nějak je minout – kde pak najde tu správnou cestu? Nic ji nenapadalo.

Došla k závěru, že jednoduše musí přistoupit na to, že je to ten správný směr. Koneckonců je možné, že se ji démoni jen pokoušeli přinutit, aby si myslela, že jde špatně. Nebyla by to příkladná ironie: sejít ze špatné cesty jen proto, že ji nechali projít démoni.

Mezitím získala výhodu. Věděla, že Satan netouží po tom, aby ztratila dvě vlákna, on chce, aby ztratila aspoň tři. To nemá být

minimální počet, který potřebuje k vítězství. Iluzí se byl ochoten vzdát, na těch nezáleželo. Počítají se vlákna.

Jenže tohle všechno bylo ustaveno dříve, než vstoupila do bludiště. Jak mohl Satan vědět, kolik bude mít zrovna tady vláken?

Pokračovala v chůzi a udělalo se jí nevolno. A – přiblížila se další osoba.

Byla to Blanche, Pacianova první manželka, kterou na svatbě zabil démon. Opět neexistovala možnost, jak by se Blanche dostala do Pekla. Vždy patřila mezi dobré ženy Musel to být další démon – nebo démonka – zakryté preludem. Mohla být navedena stejně jako ti ostatní.

„Blanche!“ vykřikla Niobe a vykročila k ní s rozevřenou náručí. „Tak ráda vás vidím!“

Blanche nevybledla. Šla přímo k Niobe a objala ji. Na dotek byla úplně lidská a skutečná. „Jsem vám moc vděčná že jste se starala o mého muže.“

Tohle byl dosud nepoznaný přístup. Stvoření Pekla a viditelně je láska nezapuzuje. Možná jsou démonky jemnější, protože bývají používány ke svádění mužů ke zlu – doslova. Kdyby se je podařilo zahnat láskou, nebyly by schopny hrát svou úlohu. Jak by se mohla zbavit této démonky? „Nenesete nelibě, že jsem si ho po vaší smrti vzala?“

„Ach ne, drahá,“ zvolala Blanche. „Byl to tak dobrý muž, zasloužil si to nejlepší – a vy jste nejlepší byla. Vždycky vás, kvůli vaší kráse samozřejmě, miloval. Je ovšem pravda, že my dva jsme si stačili užívat našeho mládí.“

Démonka se do toho začínala dostávat! Zásahy žen jsou jemnější než mužské, ale o nic méně účinné. „Jsem tak ráda, že to chápete,“ řekla Niobe s takovou vřelostí, jakou jen byla schopna ukázat. „Věštba pravila, že pojme nejkrásnější ženu své generace, a to vy jste přirozeně nebyla.“

„To všechno je až příliš pravda,“ řekla Blanche naprosto bez zášti. „Cítím to jako lichotku, že jsem s ním mohl sdílet takovou část svého života, jakou jsem jen mohla, taky, že jsem s ním mohla mít nádherné dítě.“

„Ano, oženil se s ní můj syn, Kouzelník,“ přisvědčil Niobe. Vypadalo to, že démonku není schopna odradit, tohle plané úsilí se jí

nelíbilo. Žena se příliš podobala skutečné Blanche, vždy dobré a vstřícné. „Teď ho zrovna jdu navštívit.“

„Ano, já vím. Ráda vám pomohu ho najít.“

Cože? V tuto chvíli Niobe zápasila s pochybnostmi. Mohla by to být skutečná Blanche? Provéřit to mohla vláknem...

Ne! To by mohla být součást pastí. Použít vlákno na tuto démonku, prověřit si, co je zač, a pak jí být zabita. Tři vlákna pryč, a Satanovo vítězství. Mohla se pokusit před ní prchnout, ale musela by se vyhýbat souboji s těmi démony vzadu. To určitě není vítězná strategie.

Blanche musela být v Nebi. Tohle musí být klamný démon, který hraje svou roli způsobem, jakým to ženy umějí. Muži neuspěli, ale ženy bývají zběhlejší.

No, jestli se jí nemůže zbavit, bude to muset hrát. „Děkuji vám, Blanche! Ale tohle je Peklo. Dovolí to Satan?“

„Nejsme úplně zlí, dokonce ani v Pekle,“ připomněla žena. „Jsme jen více zlí než ti dobří. Všechno dobro, které jsem vlastnila, je svázáno s Pacianem, mou dcerou a vašim synem. Mohu se k němu dostat, ale nemohu vám nic říci. Chápete?“

„Chápu.“ Ale nechápala. Tohle je způsob, jakým by přesně jednala skutečná Blanche – jaká démonka však pomáhá vetřelci porazit vlastního pána? V hraní role musel existovat limit – ne?

Zneklidněná Niobe pokračovala dál a Blanche ji doprovázela. Jestli je to další ze Satanových pastí, je příliš krátká na to, aby ji hned prohlédla.

Kromě toho je divné, jak si náhle uvědomila, že by Satan chtěl, aby se dostala ke svému synovi. Nebo aby jí dodával odvahy, aby věřila, že se k němu dostane. Přirozeně jí zajistí všechnu potřebnou pomoc – při navedení na špatnou cestu.

No, uvízla v tom. Hra se začínala čím dál tím víc zamotávat, jak Satan pokračoval od přímých soubojů v bludišti k soubojům psychologickým, ale dokud to neskončilo, ještě není vše ztraceno. Výsledek ještě jasný nebyl, protože má stále pět vláken. Ukázala se další osoba. Další démon – a ona se ještě nezbavila toho posledního.

Byla to Blenda, Kouzelníková žena, matka Luny. Vskutku to začínalo nabírat obrátky!

„Matko!“ křičela Blenda.

„Mé dítě!“ vykřikla Blanche.

Ty dvě se spolu objímaly, navzájem se hladily a prolévaly slzy. Niobe ohromeně přihlížela. Musí to být dvě démonky – jenže se chovaly ve všech ohledech jako skuteční lidé. Blenda byla poněkud chřadnoucí žena, která ve věku čtyřiceti sedmi let zemřela na leukémii, a z Kouzelníka se stal vdovec. Jeho kouzla její život prodloužila, ale zdraví jí nebyla schopna vrátit. Takže ona také vstoupila do posmrtného života – ale ne do Pekla. V jednom ohledu byla jako Niobino dvojče a Niobe ji znala velmi dobře – žena s velmi malým podílem zla v duši.

Pak se Blenda otočila na ni. „Jsem tak ráda, že tě vidím v pořádku, Niobe!“

Tak v pořádku? To sotva! Ale ve srovnání s Blendou byla zdravá. Niobe se ji dokonce nesnažila odmaskovat, pohládila Blendu a vyměnila si s ní pozdravy.

„Takže teď si jdete promluvit s mým manželem,“ řekla Blenda.

„Svým synem,“ souhlasila Niobe. „Jdu pro odpověď, kterou nutně potřebuji.“

„Pomohu vám ho najít,“ řekla Blenda. „Neviděla jsem ho od té doby, co jsem zemřela.“

To určitě ne! Blenda je v Nebi a Kouzelník v Pekle. Ale Niobe musela hrát tu hru dál. „Proč ne? Už je tady dva roky.“

Trhla koutkem úst. „Nemáme právo se navštěvovat. Je to část našeho trestu.“

Niobe musela připustit, že to dává smysl. Takže teď s ní jdou dvě démonky, které jí pomohou najít jejího syna. To je hodně divné!

Niobe opět vykročila a z každé strany ji doprovázela jedna žena. Má pět vláken a zůstávají jen čtyři neodhalené klamy.

„Jak se mají děvčata?“ zeptala se Blenda.

„Orb je na cestách,“ odpověděla Niobe krátce. „Luna se chystá vstoupit do politiky.“

„Ach ano – aby porazila Satana,“ přitakala Blenda. „Ale vy potřebujete Kouzelníkovu radu.“

Objevila se další skupinka. Ve skutečnosti tam byly tři osoby: poctiví démoni. Satan zjevně nezamýšlel vyplýtvat si tři ze svých zbývajících čtyř iluzí v tuto chvíli. Musel poslat pravé. Démoni spatřili ženy a běželi k nim.

„Podívej se na ně!“ vykřikla Blanche. „Znám tenhle typ! Ještě že proti nám nejsou v převaze. Znásilnili by nás nebo by nás snědli!“

„Nebo obojí,“ dodala Blenda.

„Nebo obojí,“ souhlasila Blanche. „Musíme zůstat spolu, pak se o to nepokusí. Jsou zbabělí. Musí mít početní výhodu, jinak nejednají.“

Nyobe nic neříkala. Jak to hodnotila ze svého pohledu, ocitla se ve společnosti pěti démonů. Jak se odsud má dostat? Proč neposlal Satan jednoduše deset démonů?

Démoni se přiblížili. Měli rohy, ocasy a kopyta a přirozeně mužské přívesky jako znamení svého pohlaví. Podívali se na ženy. „Potřebujete společnost?“ zeptal se jeden.

„Jděte pryč, vy falešní přátelé!“ zvolala Blenda.

Démon přemýšlel, zjevně se snažil vymyslet, jak ty tři ženy rozdělit tak, aby se staly zranitelnými. „Možná pomůžeme. Chcete se dostat přes řeku?“ zeptal se.

„Ano,“ řekla Niobe. To je koneckonců pravda. Viděla, že pěšina na této straně za chvíli vpředu skončí.

„Pomůžeme. Máme loď.“

„Proč byste nám pomáhali přeplout řeku?“ ptala se Niobe.

Démon se na ni podíval. Olízl si rty a zakroutil zadkem. Neodpověděl.

To ani nebylo třeba. Démoni pomohou přeplout jedné ženě proto, aby se ty tři rozdělily. Pak se vrhnou na jednu nebo na dvě samotné ženy a udělají ty své špinavosti.

Je možné, aby démon snědl nebo znásilnil démonku? Asi ano, podle pravidel, která zřejmě vládla v této části bludiště. Možná to bude právě Niobe, koho napadnou, jakmile se oddělí od svých „přítelkyň“.

No, odpověď je jednoduchá. Všichni poplují spolu. Jestliže měly ženy v úmyslu ji opustit, už by to udělaly. Vypadá to, že s ní zůstanou, prozatím.

„Ukažte nám vaši loď,“ řekla Niobe.

Démoni ukázali loď. Byla to malá kánoe právě tak pro dva. Je přirozené, že by se potopila, kdyby se na ni posadilo víc lidí.

Niobe pohlédla na Blanche a na Blendu. Pokrčily rameny. Je jasné, že není možné pro všechny tři plout dohromady.

Ale kdyby nepluly spolu, jedna nebo dvě by byly ponechány choutkám démonů. Niobe mohla přeplout sama, ale uvědomila si, že by jí vadilo ponechat zbylé dvě ženy svému osudu, i kdyby to měly být zamaskované démonky. Ony ji tak dlouho nepodvedly a ona nebyla ochotná být tou, která s těmito věcmi začne. Je sice v Pekle, ale své zásady si ponechává.

Pravděpodobně šlo o skutečnou podstatu tohoto testu: ujistí se, zdali může zradit své svědomí, když se zdá tak výhodné to udělat. Normální zásada, kterou by porušila kvůli této výhodě, za to moc nestála.

Zamyslela se nad cestou s jedním démonem, takže by se rovnováha udržela na obou stranách řeky. Jenže pak ten démon přepluje zpátky, když se Niobe vydá dál, a skóre na druhé straně bude tři ku dvěma. Nebo by se mohl vrátit, aby naložil druhého démona, a oba by znásilnili Niobe.

Musela vymyslet způsob, jak přeplavit všechny tři ženy aniž by některá z nich byla ponechána převaze na kterékoli straně řeky. K tomu existovalo jen jedno řešení.

Premýšlela. Vzpomněla si na něco, co by jí mohlo pomoci: série intelektuálních hádanek, které si vzájemně dávali s Cedrikem během jejich prvního společného léta. Byl neskutečně bystrý a ona s odstupem času věděla, že základ její lásky k němu byl položen, když se začala ukazovat síla jeho rozumu právě při těchto hrách. Vypadal pak o trochu víc než chlapec, ale jak hezký chlapec!

Ucítila, že se jí do očí hrnou slzy, a otrásla se. Teď zrovna je v Pekle.

Jedna z těch hádanek je příběh o přeplouvání řeky: Tři civilizovaní lovci se třemi nedůvěryhodnými domorodci. Museli se dostat přes řeku s použitím malé lodi bez toho, že by ponechali kdekoliv domorodce v převaze nad lovci. Přesně ten problém, kterému čelí tady! Takže věděla, že řešení musí existovat –

Ale nepamatuje si je.

Ostatní tam stáli a dívali se na ni. Dvě ženy a tři démoni. Ano, tohle je určitě test, součást bludiště. Byla schopná vyluštit zmatek chodeb a iluzí a přežít nástrahy zasněženého svahu, dostat se přes továrnu s roboty, ale teď měl být prověřen její intelekt. Nikdy netvrdila, že má víc než běžnou inteligenci, ačkoli byla přitahována k

inteligentnímu muži. Kdyby vyřešila tuhle hádanku, mohla by pokračovat. Pokud ji nevyřeší, může strávit svůj posmrtný život v Pekle s opravdu pekelným zážitkem.

Věděl Satan o jejím předchozím setkání s touto hádankou? Hodilo by se to k jeho povaze, houpat cenou tak nízko, aby viděl, zda se může dostat přes řeku? Jaké vybrané mučení to pro ni bude – vědět, že měla své vítězství na dosah, a nebyla schopna je získat! Dokonce seslal demo v podobě Cedrika, aby jí to připomněl!

„K čertu s tebou, Satane!“ zařekla se šeptem. Zdálo jí, že slyší v odpověď chechtot, ačkoli to bylo možná jenom žbluňkání v řece. Soustředila se. Jak ta dávná hádanka pokračovala? Dvě ženy mohly přepłout první. Ne, to by třetí zůstala se všemi třemi démony. Dobrá, jeden démon jedna žena mohli přepłout a pořád by to bylo vyrovnat. Aha, kdo by převezl loď zpět? Musela by žena. Pak zůstaly tři ženy a dva démoni na tomto břehu a jeden démon sám na tom druhém. Pak by mohli přepłout jedna žena a jeden démon – když by se dostali na vzdálený břeh, ocitla by se jedna žena proti dvěma démonům. To není dobré.

Třeba kdyby přepłuli dva démoni první? Pak by jeden převezl loď zpět. Pak dvě ženy – ne, to by zase zůstala samotná žena proti dvěma démonům na tomto břehu.

Nezáleželo na tom, jak to vymýšlela, ve stejném bodě se vždy setkala s nerovnováhou. Zdálo se nemožné úspěšně se přepłavit – jenže ona ví, že řešení tady je! Cedrik je našel.

Byl tu klíč – zvláštní způsob pohledu na tento problém – něco, o čem obyčejný člověk jako ona nepřemýšlel. Co to je?

Představila si Cedrikův chlapecký obličej, kučeravé vlasy spuštěné do čela. Ukázal jí klíč, takovou jednoduchou, naprosto přirozenou věc. Žalostně se zasmála.

Cedriku! pomyslela si a její stará láska k němu se znovu ozvala. *Potřebuji tě.*

Pak si pomyslela: *Návrat*. Pravděpodobně slyšela, jak to říká Cedrik. Její láska přinesla zpět drahou vzpomínku na jeho hlas.

Klíč je ve zpáteční cestě lodi. Něco překvapivého, nesmyslného – dokud to nikdo nepochopil. *Návrat* –

Najednou na to přišla. Díky Cedrikovi, Luninu dědečkovi, věděla, jak se dostat přes řeku a zachránit Lunu. Satan byl velice laskavý, že ji provokoval. Už nebyla návnadou.

„Dva z vás vezmou tuhle loď přes řeku,“ přikázala démonům.

Neprotestovali. Vlezli do kánoe, ponořili do vody své ruce – pracky, které používali místo pádel, ta ležela na dně lodi. Ve vodě se zaleskly krvežíznivé ryby a zakously se jim do rukou. Jakmile se ryba chytila, démon jednoduše vytáhl ruku z vody a strčil si rybu do úst. V tu chvíli se žravec změnil v sežraného a démon se vrátil k pádlování.

Brzy se dostali na druhou stranu. „Teď jeden z vás vystoupí, druhý přiveze loď zpátky,“ volala Niobe. Démoni pokrčili rameny. Jeden z nich se postavil na břeh, druhý vyrazil zpátky tak, že seděl vepředu a pádloval po boku lodi. Nevypadalo to nijak elegantně, ale za chvíli se dostal na druhou stranu.

„Přeplujte další dva,“ řekla Niobe.

Přepluli. Když tam dorazili, byli na vzdálenějším břehu všichni tři démoni, zatímco všechny tři ženy zůstaly na břehu bližším.

„Teď jeden z vás přiveze loď zpátky,“ volala Niobe.

„Ale jestli jedna z nás popluje příště,“ řekla Blanche ustaraně.

„Nemějte strach,“ řekla Niobe.

Démon přirazil ke břehu. Ti dva na dalším břehu olizovali svoje slizké chlupy a po dalším převozu očekávali něco chutného.

„Teď poplují dvě z nás,“ řekla Niobe. „Pojďte Blanche.“

„Ale já –“ protestovala Blenda.

„Budete mít společnost jednoho démona,“ řekla Niobe. „Žádný problém.“

Ona a Blanche uchopily pádla a odrazily. Ryby znovu připluly, ale nenašly nic vhodného k zakousnutí. Cesta nebyla ani trochu příjemná, protože žádná z žen neměla zkušenosti, a občas se Niobe strachovala, že se převrhnou, když se za každou cenu snažily udržet směr, ale nakonec se přes řeku dostaly. Ryby zuřivě cenily zuby.

Teď se na tomto břehu ocitly dvě ženy a dva démoni a na druhém břehu také panovala rovnováha. Kdo popluje zpátky – žena, nebo démon?

„Teď jedna žena a jeden démon,“ přikázala Niobe. „Já půjdu a ty,“ ukázala na jednoho z démonů.

Démon pokrčil rameny a přisedl k ní na loď. Nevěděl, co má za lubem, a byl si jist, že dříve nebo později se dostanou do převahy nad ženami.

Nebylo to bezpečné, jezdit s démonem. Věděla, že může převrhnout kánoi na kterémkoli místě, ponořil by ji do vody a to by ji stálo život. Ale také věděla, že to démon neudělá. Útočil by, jen kdyby měl s sebou ještě kámoše. Dráždila Satana, když mu nabízela příležitost odebrání dvou vláken, jenže on toužil po třech.

Dorazili na druhý břeh. Teď byli na této straně čtyři. Dva na druhém, pořád rovnoměrně rozdělení. „Dvě ženy,“ řekla Niobe.

Blenda si k ní přisedla do kánoe a vypluly, přičemž nechaly dva démony za sebou. Když dorazily, byly tam tři ženy na jednoho démona. „Teď můžeš převézt své dva kamarády,“ řekla Niobe. „My se pohneme dál. Děkujeme za pomoc.“ Vykročila po pěšině a nechala démona, ať mu jeho rohatá hlava třeba praskne nad tím zmatkem. Jak je možné, že ty tři dámy unikly?

„To bylo od vás velice chytré,“ řekla Blanche.

„To byla jen taková malá vzpomínka,“ řekla Niobe tajemně. Věděla, že už je blízko cíle, ale zůstaly ještě čtyři iluze s tím, že souboje byly čím dál tím těžší.

Pěšina se od řeky zatáčela. Vedla do obrovské chodby domnělého chrámu. Na trůnu v centru katedrály seděl muž. Postavil se, když viděl, že vstoupily. „Tak jste přišly!“ zvolal a vstal.

Byl to Kouzelník!

Blenda byla první, která k němu vyběhla. „Můj muži!“

„Má ženo!“ vykřikl. Objali se a políbili.

Teď k němu dorazila Niobe a připomněla si čtyři zbývající iluze. Je možné, že je minula, když přeplouvala řeku, nebo že počet daný chodbami do 4 si spletla, ale o tom pochybovala. Spíš to vypadalo, že narazí na každý z těch posledních klamů dřív, než bude moci zvítězit. Bylo to k neuvěření.

Jenže, co když to je její syn a má pro ni odpověď, kterou potřebuje – a ona by ho minula? To byla stejná cesta k prohře jako jakákoliv jiná. Nesmál by se Satan, kdyby jí nabídl odpověď na otázku – a ona by ji odmítla z tohoto důvodu? Skvělá ironie.

Ale jednoho dne se Satan pokusí provést něco tak ironického, že ztráty budou mnohem větší. Vytáhla vlákno a hodila jím po Kouzelníkovi. Kdyby to byl klam –

Vlákno se ho dotklo – a Kouzelník se stal démonem se třemi tvářemi a šesti rukama. Jeho hlava vypadala, jako by se pohybovala na kulatých ložiscích, protože se otáčela bez omezení, a ukázala jim jeden, druhý i třetí obličej. Jeden obličej byl mladý, další ve středním věku a třetí starý, ale ošklivější byly jeden více než druhý.

„Tak!“ zasyčel prostřední obličej. „Pochybovala jsi o mně, bečko!“ vyprskla stará tvář. „Já tě proděravím!“ křičel nejmladší obličej. Démon vykročil směrem k ní.

Blanche a Blenda vykřikly. Niobe od nich očekávala, že utečou pryč, protože jejich úloha skončila, ale místo toho se k ní přitiskly. „Nedostaneš ji!“ křičela Blenda.

„To je moje starost, ne vaše,“ řekla Niobe. „Ne –“

Obluda tří tváří uchopila Blendu čtyřmi ze svých rukou za ruce a za nohy. Zvedla ji a otočila hlavu, aby se na ni třikrát podívala. „Ty nestojíš za to, abych se s tebou otravoval, ty blumo!“ řekl démon a mrštil s ní pod trůn.

Niobe tam teď uviděla propast. Trůn nestál uprostřed místnosti, jenom tak zdálky vypadal. Byl postaven na okraji Prázdnoty. Když Blenda do té díry padala, vykřikla, pak zmizela.

Démon se znovu vrhl po Niobe. Tentokrát ji kryla Blanche. „Můžeš projít, Niobe!“ křičela. „Přistání je překryto iluzí –“

Démon ji chytil a omotal dvě ruce kolem jejího hrdla, aby zarazil průchod slov. Dalšíma dvěma rukama s ní strhl šaty. Znechuceně zabručel. „To zatracené tělo není tak dobré. Chci skutečnou věc. K čertu s tebou!“ A taky ji hodil do propasti.

Niobe byla šokována hned několika způsoby. Toto byli démoni, kteří obětovali sami sebe, aby ji ochránili. Dávali jí zprávy, aby porazila jejich pána. To nedávalo skoro žádný smysl. Jedině že by –

Jedině že by Blanche i Blenda byly to, co se zdálo, že jsou. A v tom případě –

Ne, neexistuje žádný způsob, jak by se tyhle dvě dostaly do Pekla. Ale nemusely to být nutně démonky. Mohly to být další duše, kterým bylo přikázáno, aby herecky ztvárnily ženy, jež Niobe znala. Nebo možná ji měli donutit, aby uvěřila, že to jsou ty ženy. Tedy

mohly jednat v dobré víře, přestože byly falešné, a zaplatily za to hroznou cenu.

Hroznou cenu! Ne – stejně to byly ztracené duše. Pád do propasti jim nemohl ublížit, jenom je odnesl pryč z tohoto místa. Niobe zůstala znovu sama. Pořád litovala jak s nimi démon naložil a že jim nebyla schopna nijak pomoci.

Mezitím se k ní démon dostal znovu – a tentokrát tady nebyl nikdo, kdo by mu v něčem bránil. Na jeho odhalení použila vlákno – kdyby ji teď zabil, znamenalo by to, že ztratila tři vlákna, a posunulo by ji to pod kritický práh, jak tomu rozuměla. Musela utéct – ale prázdnota byla příliš široká na to, aby se přes ni sklouzla na omezeném vlákně.

Kdyby prchla zpět, byla by chycena do pasti mezi tohoto démona a ty tři u řeky. Musí pokračovat vpřed.

Muselo tam být nějaké přistání překryté iluzí, jestliže Blanche mluvila pravdu. Kdyby ta zatracená duše byla opravdový odraz blahorečené, mohla by říkat pravdu. Blenda byla z nejmilejších lidí, které Niobe znala, ačkoli ji znala hlavně od vidění. Satan udělal chybu, když použil zatracené duše k předvádění těch blahorečených. Přirozeně toužily po tom být jako jejich předobrazy, stejně jako touž herec po tom být hrdinou, kterého představuje. A ony hrály hodně dobře. Představovalo to pro ně největší přiblížení k iluzi Nebe, k úniku z Pekla.

Niobe běžela k Prázdnostě. Hodila před sebe vlákno.

Před ní, jen stopu od okraje, byla rovina. Byla zastřena klamem Prázdnoty.

Skočila tam. Démon s třemi tvářemi, který ji pronásledoval, se pokusil zastavit, uklouzl na hladké podlaze a spadl do mezery mezi okrajem a rovinou. Jak padal, ozýval se křik všech tří obličejů.

Dostala se na druhou stranu a měla ještě tři vlákna, zatímco Satan měl už jenom dvě iluze. Šlo to jako po másle a poprvé ucítila skutečnou naději, že vyhraje.

Ne moc potěšená pokračovala dál. Stále litovala osudu těch dvou zatracených duší, které jí pomohly přejít. Došla k další široké chodbě. Tady stálo tucet démonů, stejných jako potkala u řeky. Všichni vyhlíželi stejně. Stáli u obrovských vah. Co má dělat tady? Démoni nedělali žádné spěšné gesto, vypadali, že jenom čekají.

Zdalo se, že tohle je konečný souboj – ale jak ho mohla řešit, když ještě ani neodhalila jeho podstatu?

Pak se s ní něco stalo. Pacian, její druhý manžel, myslel velmi podobně jako Cedrik. Kouzelná hudba a intelektuální bystrost – byli bratřenci, takže nebylo překvapivé, že měli společné rysy. Hádanky si dávali také s Pacianem a on jí je ochotně vysvětloval. Ted' si vzpomněla na první hádanku, která padla u moře trávy, když se pokoušeli dostat ke Gainu sídlu. Dvanáct mincí a váhy. Jedenáct mincí je pravých, jedna falešná – ta falešná vypadá ovšem úplně stejně jako ty ostatní. Jenom mírný rozdíl ve váze ji odlišoval. Problém byl určit, která je ta padělaná a jestli je lehká nebo těžká.

Poměrně lehké. Bylo potřeba jenom zvážit všechny mince v párech. Jestliže byly dvě v rovnováze, byly obě skutečné. Jestliže se váhy naklonily na jednu nebo na druhou stranu, pak to znamenalo, že jedna mince je padělaná. Pak byla každá z těchto poměřena proti jedné z těch ostatních a padělek byl odhalen.

Až na to, že bylo povoleno vážit jen třikrát. Bylo nezbytné je vážit ve skupinách – a žádná kombinace vážených skupin nedávala jistotu, že izoluje jednu padělanou minci, že jí dovolí odhalit rozdíl.

Před ní stálo dvanáct úplně stejných démonů a ona měla už jen tři vlákna. Mohlo by to být ono?

Zdá se, že Satan má už jen dvě iluze. Dva démoni mohli mít podobu jejího syna, aby ji zmátli. To se však nestalo. Ani jeden z těchto démonů nenesl známky maskování.

Ted' jí to došlo. „Jeden z vás je můj syn!“

Všichni souhlasně přikýkli.

„Který?“

Všichni zakroutili hlavou na znamení nesouhlasu. Odmítli to povědět.

Proč Kouzelník jednoduše nevystoupil vpřed, aby ho mohla ověřit vláknem?

Zamyslela se a uvědomila si, že její vlákna nesloužila jenom k odvracení iluzí, ale také k navracení života. Váhy a ani Satanovy přeludy však na smysly vázány nebyly. Satan mohl použít jeden přelud, aby změnil Kouzelníkův vzhled na vzhled démona, a druhý, aby mu zabránil přiznat se.

Jde tady o víc, uvědomila si. Satan mohl proměnit Kouzelníka tak, že jakmile ho identifikuje, neřekne pravdu. Potom bude jeho odpověď lživá, a když ji použije, Satan vyhraje.

Dobrá, pak odmítne, cokoli jí řekne, a bude mít pravdu.

Co když to nebude lež? Pak ztratí vítězství i tak, že bude mít pravdu – další skvělá ironie.

Musí vědět, jestli je Kouzelník očarován a jestli říká pravdu, nebo lež. Vlákno to udělá, ale bude mít ještě vlákno, jakmile ho najde?

Její syn je padělaná mince v tomto pekelném obraze – to, co jí řekne, může být pravda i lež. Může být čestný a o něco lehčí než ostatní démoni, nebo nečestný a o něco těžší, protože nečestnost je hřích a hřích zatíží duši. Musí vědět, co z toho její syn je.

Má tři vlákna – a teď věděla, že každé jí umožňuje jedno vážení. Musí určit svého syna mezi stejně vypadajícími démony a určit jeho poměrnou váhu.

Zdalo se, že je to nemožné – jenže Pacian to dokázal a ukázal jí, jak na to. To však bylo před čtvrtstoletím a ona už řešení zapoměla.

Tohle se zdálo těžší než přecházení přes řeku, alespoň jí. Mohla vyřešit tenhle problém, stejně jako vyřešila ten předchozí. Její výhodu s vlákny snižuje úroveň její inteligence a špatná paměť. Teď si přála být nejchytřejší ženou své generace namísto nejhezčí.

Zjevila se ohnivá koule. Vybuchla a stala se podobou samotného Satana. „Takže si nakonec došla až sem, tupá kravko!“ zvolal.

Během setkání v Prázdnosti ji otravoval méně urážlivými přízvisky, jako je třeba „kotě“ nebo i jiné sladkosti. Udržela si však svůj klid. „Mohu vyhrát, Satane.“

„Můžeš, ty stará slepice? Tak se podívejme, jak se o to pokusíš!“

Udělal znamení, a zjevil se ohnivý trůn. Usadil se do něj a naklonil se, aby se podíval dolů.

„Proč nepozveš celý svět, aby se podíval?“ zeptala se Niobe našťavaně.

Satan pokrčil rameny. „Svět? To myslím ne. Ale vybranou společnost možná.“ Tleskl a stěna místnosti zmizela. Místo ní se objevila část amfiteátru. Sedělo tam mnoho různých démonů a ztracených duší včetně těch dvou, Cedrika a Paciana, a taky tam seděla Blenda a Blanche. Dívalo se také pět hlavních Vtělení.

Pět? Aha, ano. Ona teď není Osud, je duší Niobe stojící na pokraji ztracení – nebo vítězství. Clotho a Atropos teď měly tělo a měnily se podle nálady.

„Teď předved' svou nádhernou prohru, ty zakřiknutá feno!“ štěkl Satan sardonicky. „Tví kolegové uvidí, jak se shodíš.“

Popichování stále odolávala. Kdyby si dovolila znejistět nebo se rozzuřit, určitě by prohrála. Soustředila se přímo na problém. Dvanáct mincí, tři vážení. Jak to udělat?

Zamyslela se nad vážením šest proti šesti. Jedna skupinka bude určitě výš, což bude znamenat, že lehčí padělek je v ní, nebo že těžší padělek je mezi těmi druhými. Kdyby jen znala prvotní váhu. Pak by vzala těch šest lehčích, kdyby to náhodou bylo tak, rozdělila by je do skupin po třech a pak by zvážila dva ze tří z lehčí skupiny. Kdyby byl jeden lehký, byl by to on. Kdyby zůstali v rovnováze, byl by to ten třetí mimo váhu. Stejně by to fungovalo, kdyby byl padělek těžší. Tak jednoduchý proces!

Ale bez znalostí poměrné váhy bylo potřeba použít složitější proces. Jednoduché vážení nebylo k ničemu. Druhé vlákno by potřebovala k převážení polovin jedné z původních stran. Jestliže by zůstaly v rovnováze, padělek by byl ve druhé skupině a znala by jeho váhu. Od toho okamžiku už je potřeba jen dvou vážení – celkem čtyř. To není ono.

Jak s tím zápasila, začínala si vzpomínat. Tato vylučovací metoda se dala použít! Zvážit čtyři proti čtyřem se čtyřmi venku. Jestliže těch osm zůstalo v rovnováze, byl padělek mezi těmi čtyřmi zbývajícími. Pak zvážit dva proti dvěma – ne, to není ono – zvážit všechny čtyři proti jedné z těch druhých skupin, která je teď známa jako skupina dobrých mincí (démonů). To by určilo, jestli je padělek lehčí nebo těžší. Pak – ne, jedno vážení na ukončení procesu by nestačilo.

Ale pořád si byla jista, že je na správné cestě. Vážit jen tři mince ze zkoumané skupiny proti třem zaručeně dobrým. Jestli budou v rovnováze, padělek je v té, co zbývá, a poslední vážení určí jeho relativní váhu. Kdyby váhy nebyly v rovnováze, pak by se vědělo, že, řekněme, padělek je lehký. Pak ho jednoduché vážení určí.

Ale předpokládejme, že první vážení ze čtyř nebude rovnovážné. Pak by byl padělek někde mezi osmi mincemi – příliš moc na dvě vážení.

Přemýšlela a přemýšlela, zatímco obecenstvo zůstávalo zticha. Kdyby měla štěstí, mohla by vyhrát, jestliže by se padělek dostal do správné skupiny. Ovšem mohla si být jista, že jí štěstí přát nebude – rozhodně ne tady v Pekle. Musela vyloučit náhodu a zaručit si vítězství třemi váženími, bez ohledu na cokoli.

Ze soustředění ji začala bolet hlava. Nezáleželo na tom, jakou strategii zkoušela, nikdy si nemohla být jista odpovědí přesně po třech váženích. Co má dělat?

Vyhrkly jí slzy. Nepomáhalo, že ji Satan spatřil a začal se olizovat. Věděl, že vyhrává – a obecenstvo to vědělo také. Blíží se k ní její konečné ponížení.

Ach, Pace! pomyslela si. *Jak jsi to udělal?*

Pak, jako odpověď na její otázku, přišlo řešení. Pace – nebo někdo – odpověděl. Její paměť se vyjasnila a ona znala klíč. „Výměna!“ zvolala.

Přikročila před váhy. „Vy čtyři – běžte na tuto stranu,“ přikázala nejbližším démonům. Otočili se a naskákali na nejbližší mísu. „A vy čtyři na tuto stranu.“ Další čtyři poslechli.

Když těch osm stálo na dvou miskách vah, Niobe pohla pákou a nechala misky dojít do svých přirozených pozic. Nebyly v rovnováze. Levá miska pomalu klesala. Bylo tam o maličko víc zla. To byla ta nejtěžší věc k odhalení.

Ted' přejdeme ke klíčovému kroku. Ukázala prostředního démona vlevo a toho samého vpravo. „Ty a ty – vyměňte si místa.“

Dva démoni pokrčili rameny nad takovým nesmyslem a vyměnili si místa. V obecenstvu se ozval šepot a Satan se zamračil.

„Vy tam,“ řekla a ukázala na ty zbývající napravo. „Sestupte.“ Sestoupili.

„Vy tři,“ řekla, když určila tři z těch, co nebyli váženi. „Vylezte tam.“ Ti tři vyskočili.

Niobe viděla, jak Vtělení kroutí hlavami. Myslí si, že ztratila rozum. Blanche a Blenda se skláněly lítostí. Nikdo jí nevěřil – ale ona ví, co dělá. Aspoň v to doufá.

Když proběhlo vážení, misky zůstaly v nerovnovážné poloze, levá strana zůstávala níž. To jí řeklo všechno, co potřebovala vědět. Kdyby byly váhy v rovnováze, věděla by, že je padělek mezi těmi třemi, které dala pryč, a lehčí, protože je vzala z levé misky. Kdyby se ocitly v nerovnováze druhým způsobem, věděla by, že je to jeden z těch dvou, co si vyměnili místa. Pak by mohla zvážit lehčího proti dobrému a určit ho, protože kdyby zůstal lehký, byl by lehčí než padělek, a kdyby byly v rovnováze, pak by ten druhý byl těžším padělkem. Z toho, jak to zůstalo teď, se dozvěděla, že padělek je jeden z těch tří, se kterými vůbec nehýbala, a je těžší.

„Ty a ty,“ ukázala na dva z těch tří. „Zvažte se jeden proti druhému.“ To je třetí a poslední vlákno.

Ti dva to udělali. Zůstali v rovnováze.

Niobe se otočila na toho třetího mimo. „Ahoj Kouzelníku!“

Vtělení překvapeně zatleskala. Blanche a Blenda vzhledly s radostným pohledem. Satan se ještě více zamračil.

Ale Niobe věděla, že není všemu konec. Mohla požádat o odpověď – ale to, co by jí řekl, by byla lež. V tomto momentě už neměla ani jedno vlákno, a nemohla ho tedy donutit říci pravdu.

Pravdu mohla dostat jedině vylučovací metodou. Je-li pravda postavená dobře, dřív nebo později vyjde najevo.

„Máte jednu otázku,“ řekl Satan.

„Jednu otázku!“ vybuchla. „To není součást úmluvy!“

„Jedna duše je na hranici, jedna otázka bude zodpovězena.“

Nechápala to, ale uvědomila si, že smlouvu neprošla pečlivě. Mars to také přehlédl. Otec Lží objevil skulinu. Byla to past způsobená Satanovou interpretací.

Jednu otázku! Kdyby se ujistila o pravdivosti odpovědi, mohla by se zeptat: „Jak mohu zmařit Satanův plán namířený proti Luně?“

Jenže jeho lež může být v čemkoliv jiném – co by z této otázky udělalo marnou zkoušku. Musí najít otázku, v níž bude lež zapojena. Tohle je těžší úkol, než s jakým počítala!

Mohla by formulovat vhodnou ano–ne otázku tak, že by jí lež dala správnou odpověď? Jedině kdyby už dost dobře znala odpověď, a tu neznala.

Že by Satan přes to všechno vyhrál? Ne úplně, protože se dostala ke Kouzelníkovi a odhalila ho. Prošla bludištěm. Ale dokud

nedostala odpověď, pro kterou si přišla, a nedostala se ven z Pekla, její duše nebude v bezpečí. Stejně tak ani lidstvo.

Její pohled sklouzl znova na obecenstvo. Seděli tam démoni, kteří si olizovali chlupy v očekávání vítězství. Seděly tam některé ze ztracených duší, které vypadaly docela duchaplně. Seděl tam Mars, který měl v obličeji pečlivě neutrální výraz. Zajistil, že Satan nebude podvádět, ale teď jí pomoci nemohl.

Vtělení – personifikace nejdůležitějších faktorů vládnoucích osudů lidstva. Thanatos, který nastoupil úřad a odmítl vzít si Luninu duši, protože ji miluje. Možná sobecký člověk, ale musel tak čelit Satanovi přímo tím, že uchoval Lunu pro její eventuální roli při spasení lidstva. *Člověk si může vzít Smrt...*

Chronos, který podobně porazil Satana a zajistil tak jejich zbytku budoucnost. Teď byla ráda, že ve své minulosti potěšila Chronova nástupce, všichni to byli hodnotní představitelé svých funkcí, dokonce i dítě, a budou mít svůj podíl na spáse lidstva.

Gaia, která významně pomohla. Vypadalo to, že Niobině dceři je dáno, aby tento úřad nastoupila, když se vyplní věštba. Zajisté také ona bude muset přemoci Satanovy zlé cíle, protože Princ Zla se vždy soustředí na nejvýznamnější a nejméně zkušená Vtělení. *A člověk si může vzít Zlo...*

Určitě ne! To je nemyslitelné! Jenže – v určitém smyslu Niobe dala Orb Satanovi. Šlo jen o rozhodnutí udržet ji dál od politiky, což vyvolala Satanova chyba v identifikaci, ale u Satana je jakékoliv rozhodnutí nespolehlivé. Do čeho nechala své dítě spadnout? Orb je citlivá a talentovaná mladá žena, i když s trochu omezeným temperamentem, a velice dobře pozná zrady toho, kdo na ni zaútočil už v přístavku Horského Krále. Orb nikdy nebude věřit Zlu!

Jenže věštba vždycky zůstává pravdivá. Čas po čase, vždycky svým způsobem. Niobe doufala, že v tomto bodě si ji špatně vykládala.

Thanatos blokoval Satanovu moc použitím části své vlastní síly – moci nad smrtí. Chronos to může udělat manipulací s časem. Každé Vtělení svým vlastním způsobem Satana porazilo. Teď musí ona sama jako Osud zabránit Satanovi zkrátit její Vlákno Života. Některá Součást její síly by to měla zařídit.

Ucítila záblesk nápadu. Její moc – protože Kouzelník nechal své poselství pro ni. To neuvěřitelně omezovalo rozsah volby! Řešení jejího problému by nemělo ležet v Thanatově nebo Chronově panství, případně v panstvích jiných Vtělení. Muselo ležet pod Osudem. V nějaké zvláštní síle, kterou ona sama jako Osud může vyvolat.

Ale o jakou sílu jde? Stále se nemohla zeptat, co to má být!

Ano, jestliže šlo o moc osudu, musela to být síla Součástí Osudu. Jsou tady tři Součásti. Za třicet osm let se už dost dobře naučila vládnout jako Clotho a žádná ze zkušeností z tohoto období se k této situaci nevztahovala. Její nástupkyně Lisa objevila a rozvíjela moc, o které nevěděla, schopnost změnit svůj vzhled z jedné krásné formy do jiné, takže mohly existovat ještě i jiné síly, které neznala. Ale Clotho spřádá vlákna. Ona s nimi už nemanipuluje, když se dostanou na své místo, takže Clotho se to skutečně nepodobalo.

Niobe ještě nebyla Lachesis dost dlouho, aby objevila svou moc, ale udělala pokrok. Může tady ještě existovat nějaká z hlavních sil, kterou ještě nezná, ale o tom pochybovala.

Zamyslela se nad Atropos. O Atropiných silách toho věděla velice málo. Práce vypadala dost jednoduše – jenom stříhat zvážená vlákna. Skutečně to nebylo moc, aby to mohlo vyplnit celou Součást, když nad tím teď přemýšlela. Mohlo tady být něco, co si neuvědomily?

Tohle už byl problém tří mincí! Jednu minci musela dát stranou: Clotho. Tak zůstaly k vážení dvě. Kdyby věděla, která má potřebnou moc, mohla by se soustředit výhradně na ni a měla by mnohem větší šanci ji objevit. Ještě to nebyla přímá otázka, kterou hledala, ale mohlo by jí to dát větší šanci v boji.

„Kouzelníku, zde je má otázka,“ řekla. „Je to Atropos, kdo má moc porazit Satanův současný plán?“

„Ne,“ řekla postava démona.

Od zatracených duší zazněl povzdech zklamání, od démonů veselý šum. Mysleli si, že prohrála. Nepoznali, že odpověď je lež.

Kouzelník jen potvrdil její dohad, a tím jí dal klíč k vítězství.

Satan vstal ze svého ohnivého trůnu. „Takže jsi prohrála a jsi moje, ty ubohá ženštino!“

„Odstup ode mě, ty odporný d'áble!“ vyprskla Niobe. „Moje vlákna jsou pryč, ale stejně tak tvoje iluze. Prošla jsem bludištěm.“

„Ale ztratila jsi svou odpověď“, řekl Satan a vykročil k ní. Teď se objevil kruh plamenů a uzavřel ty dva s dvanácti démony.

„Dostala jsem svou odpověď!“ křičela. „Ze svého vážení jsem se dozvěděla, že jsi mého syna okouznil, aby lhal. Atropos je ta pravá!“

„Směšné!“ řekl Satan. Kruh z ohně se uzavřel a zapálil démony, kteří jeden po druhém mizeli v oblacích plamene. „Každý ví, že jsi prohrála.“ Sáhl po ní a teď plály i jeho ruce. „Toužil jsem po tvé duši už šedesát let a teď je moje!“

„Ne!“ křičela Niobe. „To je chyba! Já odpověď mám!“

Mars se postavil. „Satane, troufáš si,“ řekl. Jeho ruka klesla a dotkla se rukojeti velkého meče.

Satan se zamračil a zastavil se. Kruh z ohně se taky zastavil. Čtyři démoni zůstali stát – včetně toho, který byl Kouzelníkem. „Tvůj čas přijde, válečný štváči!“ zabručel. Pak se otočil k obecenstvu: „Pak nechme tu otřepanou slíпку přednést její odpověď, jestliže ji dostala. Tady a teď hned!“

„Souhlasím,“ řekl Mars. Zůstal stát, ruku stále položenou na meči.

Takže Mars teď jednal přímo, aby zajistil dodržování pravidel bludiště. Bylo od ní moudré, že si vybrala za soudce zrovna jeho.

Satanova hlava se otočila o tři sta šedesát stupňů a spočinula pohledem znovu na Niobe. Teď se plameny točily kolem nich. „Předved' svou odpověď, ty moudrá! Odhalíš svou slabinu!“

Ale Niobe ji ještě neměla. Zнала k ní jenom klíč. „Později, smrdutý rohatče!“

„Teď – nebo propadneš!“ řekl Satan.

„Nemám tady žádné časové omezení, pamatuješ?“ zasyčela. „Bludiště je u konce, jen když já mám odpověď. A hned ji nemám. Může to trvat dvacet let, jestli budu chtít. Není to pravda, Marsi?“

Mars se tvrdě usmál. „To je pravda, Lachesis. Čas není určen. Neměl jsem odvahu souhlasit s tím, aby to bylo Tady a Teď, tak jsem to vynechal.“

„Požehnaná zadní vrátka!“ zabručel Satan. „Dobrá tedy, já počkám – dokud Peklo nezmrzne.“ Dal znamení a kruh z plamenů se začal znovu zkracovat. „Což nebude brzy.“

Niobe věděla, že jí tyto plameny nemohou ublížit – aspoň do doby, dokud nebude hra u konce. Ale pravděpodobně ji budou pořád zneklidňovat. Satan používal horko, aby narušil její soustředění.

Soustředila se proto, jak nejvíc mohla. Takže to je Atropos, kdo má tu moc. Potom se tedy tajemství vztahovalo ke stříhání vláken. Ale Atropos nemůže ustříhnout vlákno, dokud nebylo zváženo, a vážení je práce Lachesis. Kdyby mohli být Satanovi pěšáci eliminováni na zemi činem Lachesis, proč by ji Kouzelníkova odpověď vynechávala? Musel by říct „ano“, takže by ji nasměroval proti Atropos, jestliže lhal. V tom případě by to nebylo zahrnuto ani ve vážení.

Co by se stalo, kdyby Atropos ustříhla pořádně nezměřené vlákno? Kdyby ustříhla přední konec, bylo by to neštěstí. Na tohle přišly cestou ztrát. Ale je příliš pozdě stříhat přední konce vláken agentů Satana v Senátu. Byli už velice dobře zavedeni v Tapisérii. Druhé konce – když už byly vyměřeny, zastřiženy do délky a spleteny, nemohly být ustřiženy jen tak. Jenže mohly být ustřiženy přirozeně. Atropos to nikdy nedělala kvůli bolestem, které to způsobovalo Tapisérii, ale –

Něco na tom je. Když Lachesis odměřovala vlákno, určovala jeho možnosti. Ale ne všechna vlákna využila v životě všechny tyto možnosti. Některá se zlomila dříve, a byla ztracena. Smrtelní to považovali za sebevraždu. Samovolné ustřižení. Normálně tomu zabráňoval u smrtelných pud sebezáchovy, a když byla tato zábrana zrušena –

A to je ono. Niobe se otočila na Satana. „Když Atropos odstříhne vlákno uprostřed cesty poté, co bylo zváženo a vpleteno do Tapisérie, toto vlákno skončí i navzdory Osudu, pro který jej Atropos vyměřila. A konec zbavený Osudu je sebevražda. To, co udělá Atropos, v konečném výsledku znamená ukončení důvodů k existenci – zrušení pudu sebezáchovy. Bez tohoto pudu se průměrný člověk velice brzy unaví běžnými frustracemi života a rozhodne se místo toho pro posmrtný život. Zvláště když věří, že půjde do Nebe – nebo má slib dobrého zacházení od Pekla.“

„Se sebevraždami nejednám o nic lépe než s ostatními!“ zvolal Satan a plameny prudce vzplanuly.

„Ale slíbil jsi protekční zacházení těm, kdo pro tebe pracovali na Zemi,“ řekla Niobe. „Takovým jako ti, kteří byli navrženi na výměnu senátorů. Ti, kteří se vrátili, aby se těšili svému nově objevenému mládí. Tito lidé se možná k tobě dostanou dřív, než předpokládáš.“

„Uřím jim dvojité mlčení, jestliže to tak udělají,“ vztekal se Satan. „Potřebuji je na Zemi!“

„Za nějakých dvacet let,“ souhlasila Niobe. „Ale když Atropos ustříhne jejich vlákna dříve a oni ztratí svou nezkrotnou touhu žít, nebudou se starat o to, aby promrhali tento čas čekáním na nějakou odměnu.“

„Není žádná odměna!“ Satan už byl teď plameny úplně pohlcen.

„A v jakém jiném případě by mohli souhlasit s tvým podplácením?“ zeptala se sladce. „Budeš mít mnoho problémů s přípravou voleb, jejichž výsledek chceš ovlivnit, jestliže občané pochopí, že jsou tvé sliby bezvýznamné.“

„Zastrašuješ!“ křičel Satan. „Nemohla bys zrušit svá vlastní vlákna!“

„Abych zachránila lidstvo?“ zeptala se. „Možná bych to neudělala – ale domnívám se, že praktická stará Atropos by to udělala.“

„To se vsaď, že jo!“ zakřičela Atropos z obecnstva.

„A bez těchto zkorumpovaných hlasů za nějakých dvacet let bude konečné rozhodnutí ponecháno moci, která bude vládnout – a podnětný hlas zůstane u mé vnučky Luny.“

Satan neodpověděl. Stál tam a blýskal se, protože ohnivý kruh se přiblížil k oběma. Vzplál poslední démon, ten, který představoval Kouzelníka. Když se zdánlivý démon proměnil v kouř, stál tam její syn ve své normální podobě. Ve tváři měl trpký úsměv.

Pak ji plamen pohltil a vyhladil zbytek Pekla. Ale Niobe žádné horko nepocítila.

Ve chvíli se vzduch vyjasnil. Peklo zmizelo a s ním i obecnstvo. Stála v Marsově hradě, kde celý tento souboj začal. Byla zpět ve svém fyzickém těle se svou zachráněnou duší jako Součást Osudu. Mars stál před ní a usmíval se velice podobně jako předtím Kouzelník.

Zvládla jsi to! křičela Clotho v myšlenkách a vnitřně ji políbila.

Dobrá práce, dámo! pomyslela si Atropos hned potom.

Niobe se usmála s úlevou a radostí. „Na mou duši!“ zvolala. Věděla, že má před sebou dlouhou a úspěšnou roli Lachesis.

POZNÁMKA AUTORA

V prvním románu Vtělení, v němž jsem představil Thanata, jsem zkoumal předmět smrti způsobem ve fikci nepříliš často viděným. Zdá se, že se tomuto románu daří přiměřeně dobře komerčně i u kritiky a mí fanoušci reagovali příznivě. Ale v poznámce autora jsem k této knize poznamenal, že se zdálo, že pro mě Smrt chystá rakev, zatímco jsem na této knize pracoval. To bylo zneklidňující. Příští rok jsem napsal pokračování, pojednávající o Chronovi, a prozkoumal jsem aspekty času, které by jiní autoři mohli přehlédnout. Byl jsem tehdy obléhán problémy času a opravdu jsem musel bojovat, abych román dokončil podle plánu. V Nadpřirozeno nevěřím – vážím si ho stejně jako fantazie –, ale děsil jsem se toho, co mě potká, když napíši další díl o Osudu.

Dobrá, teď je hotov a tohle je má zpráva o způsobu, jakým mě Osud ovlivnil. Rozšiřuji tímto obzor, protože věřím tomu, co ukazuje tento román. Osud není záležitost několika měsíců nebo přesně vyměřených epizod. Je to stále trvající tapisérie vzájemně se prolínajícího života, vyrobená ze spředeného klubka skutečnosti. Takže zároveň jde o mé obvyklé varování: zábavná část této knihy skončila a tato Poznámka je retrospektivní povahy. Jestliže se nezajímáte o uvažování neznámých spisovatelů, neobtěžujte se dalším čtením. Román může perfektně obstát i bez toho.

Jak jsem se dostal ke psaní Vřetena? Samozřejmě to šlo běžnou cestou. Představil jsem skupinu poznámek vydavateli, který na jejich základě utvořil kontakt a v zimě 1983– 1984 jsem si sedl, abych napsal první koncept třetího románu Bio pro Avon a třetí román Vtělení pro Del Rey. Budete si pamatovat můj systém: Naplánuji si rok tak, abych nemusel psát na stroji během doby, kdy mám studio nevyhřáté, protože dávám přednost sedět u teplého krbu. Takže nanečisto píši koncepty dvou románů a na jaře je přepisuji na stroji. Tohle ve skutečnosti není žádná odpověď, ale hlavně proto, že otázka je omezená. Já jsem já, zavedený spisovatel science-fiction, který od

roku 1963 přistoupil také k psaní fantasy. Jak jsem se vůbec stal spisovatelem?

Dovolte mi začít od začátku, protože opravdová cesta, která mě přivedla až k Niobe, byla odlišnější a těžší, než si většina lidí vůbec uvědomuje. Jestliže části tohoto vyprávění vypadají až nepohodlně osobní – dobrá, to patří k mé povaze.

V mé fantazii je element, jenž chce ujistit čtenáře, kteří tvrdí, že něco podobného u většiny ostatních fikcí nenajdou, a mnozí se domnívají, že bych mohl mít sklon nazývat to Kompetence nebo Kvalita nebo Génus, že tohle já skutečně nemohu. Jsou tady jiní autoři s těmito zvláštními rysy, kteří jsou méně úspěšní než já. Vážím si sám sebe jako dobrého autora, ne jako velkého autora, a můj současný úspěch má hodně co dělat s úsilím vydavatele a jeho prodejní síly, stejně jako to má co do činění s mým nadáním jako autora. To není z mé strany skromnost, faleš nebo něco podobného. Je to pozorování založené na touze znát pravdu, ať už má jakoukoliv povahu.

Mám něco, co by někteří jiní mohli nazývat posedlostí po pravdě, která se projevuje v živém zájmu o všechno, co existuje nebo přestalo existovat, ve velice silné touze počestnosti – a v pohrdání její absencí – a běžném postoji k ověřování si faktů a jejich publikování. Tento postoj mne v minulosti dostal do mnoha problémů, ale teď mi naopak pomáhá pochopit povahu základní skutečnosti. Samozřejmě mám ještě dlouhou cestu před sebou, než bude pochopení úplné. Dejme tomu tedy tisíciletí nebo dvě. Podívejme se, jak jsem na tom já osobně.

Nicméně se nedomnívám, že zvláštní element mé fikce je osobní dotek. Nejsem ochoten následovat standardní pravidla plánování. Chci, aby má fikce také žila. Když uspějí, žije pro mě a doufám, že pro mé čtenáře také. Cítím, co cítí moji hrdinové, a doslova mohu plakat, když se jim ubližuje. Mohu trpět porodními bolestmi, když s románem skončím. Slova samozřejmě zůstávají, ale už nejsem v tom. Přestalo to být trvalou součástí mého života a stalo se to částí záznamu o tom, čeho jsem dosáhl. Jedno vlákno bylo uštěrženo a já musím pokračovat v motání a vážení druhého. Zatím jsem to, v co jsem zapojen.

Někdy se mi o mých postavách zdává. Miluji Niobe, miluji Cedrika, miluji Lunu a Orb. Žijí v mých představách stejně jako živí lidé. Není to hloupé starat se o neexistující lidi? Pak mne nechtě v mé hlouposti! V tomto světě je tolik necitlivosti a izolace. Neměla by být žádná ostuda starat se, dokonce i kdyby jen o výtvary představivosti. V jistých ohledech opravdu dávám přednost představivosti před skutečností a vysvětlím proč. To však znamená nějaké odhalení citů a pro některé lidi to bývá nepříjemné, nevyjímaje ani některé spisovatele. Jsem náhodou mnohem introspektivnější a expresivnější než většina ostatních, takže jsem v těchto Poznámkách osobnější. Vydržte to se mnou.

Narodil jsem se v Oxfordu, v Anglii, kde oba moji rodiče měli svá postavení. Naše rodina patřila mezi rodiny Quakerů a můj otec pracoval s British Friends Service Committee ve Španělsku, kde dohlížel na jejich pomocný program během španělské občanské války. Jak jsem to pochopil, bylo to velmi zaměřeno na krmení hladových dětí, které na tom byly během pustošení kraje nejhůře. Generálům se líbí mluvit o dobývání území a o omezení nepřítelovy bojové schopnosti, jenže to bývá k dětem, kterým to území patří, necitlivé. Jejich domy jsou zničeny a jejich rodiny pozabíjeny a jídlo pro ně není. To je skutečný dopad války poté, co si generálové zahráli svoje hry a přesunuli se k novým soubojům. Budu mít dobrou příležitost povědět víc v této sérii, ve *Vládci rudého meče*, k předmětu utrpení nevinných ve válkách. Příliš často to bývá krev dětí, která neplatí za víc než za barvu.

Tato válka trvala od roku 1936 do roku 1939 a byla předzvěstí druhé světové války. Nacistický režim jí využil jako způsob vyzkoušení nových zbraní. Tuto zkušenost pak využíval dále v něčem, co způsobilo, že^e si toho všiml i zbytek světa. Mnoho lidí bylo válkou ve Španělsku ovlivněno – včetně takových spisovatelských postav jako Ernest Hemingway, George Orwell a spisovatel science-fiction Ted Cogswell..., ovlivnila i mne.

Můj otec byl vítěznou Frankovou vládou potrestán, zmizel způsobem, který byl přednedávnm popularizován v Latinské Americe, ale měl dost štěstí, aby zařídil propašování zprávy. Dostala se k mé matce a ta, vyzbrojena tímto důkazem, byla schopna přimět autority k doznání, že je můj otec ve vazbě. Odpovědní činitelé to

samozřejmě popírali. Pravda bývá první nehodou ve válce a v jejích následcích. Souhlasili s jeho podmíněčným vydáním s tím, že opustí zemi. Tak nemusela diktatura připustit, že udělala chybu – diktatura nedělá chyby – a mohla převzít zásoby jídla určené dětem. Pochybuji, že se mnoho ze zásob k těm dětem dostalo. Z toho důvodu jsme přišli do Ameriky. Je docela možné, že kdyby toto pochybné věznění a vystěhování nebylo, žil bych dnes ve Španělsku a pokoušel se možná psát fantasy ve španělštině.

Neuvědomoval jsem si tehdy takové detaily, ale pociťoval jsem jejich důsledky. Nebyl jsem ve Španělsku v průběhu války. Zůstal jsem v Anglii se svou sestrou a vychovávala mě chůva, britská dívka k tomu účelu najatá, což byl zvyk pravděpodobně starší než kolonizace Ameriky. Takže vůbec nepřekvapuje, že mé nejvýraznější a nejnežnější vzpomínky patří chůvě, jejíž skutečné jméno jsem se nikdy nedozvěděl. Moje paměť může být v tomto bodu chabá. Pravděpodobně se jmenovala Nanny. Pak přišel čas, abychom se sestra i já přesunuli do Španělska. Ke svému zármutku jsem zjistil, že Nanny, kterou jsem považoval za svou matku nebo její ekvivalent, s námi nejede. Byl jsem na vychování u dvou jiných lidí, což byli ve skutečnosti moji rodiče. Ušetřili mne mnohého trápení z našeho vzájemného dřívějšího odloučení tím, že se vzdělili oni sami. Přehlédli nepříjemnost tohoto odloučení.

Nechci z toho dělat víc, než to bylo, ale v mém podvědomí toto odloučení se mnou zůstalo celý život. Odraz této skutečnosti je vidět v odloučení Niobe od jejího syna. Věci z mého života si nacházejí vlastní cestu do mé fikce, ačkoli ne takovými cestami, kterým nějaký kritik rozumí. Domnívám se, že je to podobné i u ostatních autorů.

Ve Španělsku jsem se postupně přizpůsobil kultuře a jazyku. V pěti letech jsem začínal mluvit španělsky. Moje sestra měla krásné krajkové španělské šaty. Probouzel jsem se každé ráno a vídával jsem pohybující se stíny palmových listů promítnuté na mou stěnu. Sledoval jsem to jako dobrodružství a pokoušel jsem se odhadnout, který list klesne ve větru hlouběji. Tam jsem uviděl svůj první film *Tři prasátka*. Moje vzpomínky na Španělsko jsou mnohem klidnější a jasnější než vzpomínky na Anglii, ačkoli ne tak milé. Ale potom jsme najednou odjeli. To bylo dobrodružství. Cestovali jsme do Portugalska, do Lisabonu – pamatuji si odtud hotelový pokoj –

abychom se nalodili na loď *Excalibur*. Pokud mohu říci, nemá toto jméno žádné spojení s mou pozdější chutí do fantasy. Ale možná to bylo znamení. Tak se stalo, že vévoda z Winsdoru – předchůdce krále Eduarda VIII. z Anglie – jel toutéž lodí do Nového světa, aby se stal guvernérem na Bahamách. Pamatuji si, že jsem viděl jeho vůz na podstavci na Bermudách. Nacisté zosnovali plán na únos nebo jeho záměnu a chtěli ho využít ke svému prospěchu, ale tento plán nebyl příliš dobrý a loď přeplula Atlantik bez problémů.

Mé vzpomínky na tento čas jsou znovu více osobní než historické. Dostal jsem mořskou nemoc a zvracel jsem přes zábradlí do oceánu – Atlantik bývá znečišťován dodnes – a své šesté narozeniny jsem slavil na moři 6. srpna 1940. Kuchař kvůli válce neměl cukr, a tak jsem byl obdarován dortem z něčeho jiného, pěkně pokrytým zmrzlinou a sladkostmi. To bylo překvapení, když jsem ho rozbalil! Byl jsem tehdy tak trochu otrávený. Dnes, ironicky, když si mohu dovolit opravdové dorty, nemohu je jíst kvůli své mírné cukrovce. Myslím si, že mé dcery někdy závidí. Ty mají mnoho skutečných dortů, ale nikdy neměly náhražkový dort. Jako dárek jsem obdržel harmoniku, na kterou jsem potom hrál bez přestání. Věřím, že vévoda by hudbu ocenil. Od té doby se mi vždy líbila hudba s harmonikou. To se také odráží v mých příbězích. Nejvíce patrné to je v sérii *Adept*.

Bylo to však mé druhé vykořenění, ačkoli ne mé poslední, protože moje rodina se pomalu rozvracela a rodiče se nakonec rozvedli. Zahradníci vám povědí, že prořezávání kořenů neubližuje. Váhám se souhlasem. Nerozuměl jsem problému, ačkoli z časového odstupu rozumím. Neměl jsem už žádnou naději, že budu žít v bezpečí. I lidé, i místa mně nejbližší se pořád měnili. Přes den jsem to vydržel, ale tma přinesla noční můry. Lehával jsem v noci bez spánku a hleděl na bledou lampu, což byl jediný pocit bezpečí před nočními příšerami.

Kdybych specifikoval svou nejbližší známost těchto let, byl to strach. Znal jsem ho déle a lépe, než kdokoli jiný mohl věřit. Začal jsem se v noci pomočovat a to trvalo navzdory úsilí ostatních zostudit mě, vyléčit nebo potrestat, dokud jsem neměl deset let. Živí lidé jednoduše postrádali vliv, který měly mé noční můry. Pamatuji si, že když jsem byl v internátní škole na prvním stupni, jeden z

větších chlapců vytáhl mé povlečení, aby odkryl mou promočenou nahotu. To nevadilo. Co záleží na jednom pomočení, když už je člověk v Pekle?

Moje rodina se stěhovala znovu a znovu a já jsem navštěvoval pět různých škol v průběhu tří let na prvním stupni. Naučil jsem se prát, protože to bylo nezbytné. Jen jsem se nemohl naučit číst a nebyl jsem silný ani v matematice. To možná vysvětluje, proč jsem později zastával místo instruktora matematiky u U.S. Army a místo anglického učitele a profesionálního spisovatele v civilním životě. V zápalu dětství se u mně vyvinulo nervózní škubání hlavou a rukama a věci jsem počítal jen z donucení. Domnívám se, že testy ukázaly, že mám abnormální intelekt. Můj fyzický růst se zpomaloval a pak se zastavil. Stal jsem se nejmenším ze třídy ze všech chlapců i dívek. Denně jsem trpěl bolestmi žaludku a každých pár měsíců se objevovalo skutečné trhání ve střevech, které mne zneschopnilo na celý den. Až do mých čtyřiceti sedmi let, kdy jsem měl ledvinový kámen a zažil jsem horší břišní bolest.

Jediná věc, horší než soužití s jinými lidmi, kteří na mě ukazovali fyzicky i citově, to bylo zůstat sám. Představoval jsem si, že je to všechno jeden nekonečný zlý sen a že se nakonec probudím a budu zpátky v Anglii, zemi štěstí. Ale to se nikdy nestalo a časem jsem přijal skutečnost, že zůstanu v Americe. V třísvazkovém románu *Taroky* je přímá inspirace tímto děním: den v životě osmiletého chlapce. Je to doslovné. Udržel jsem si zájem o Peklo, což je vidět i v tomto románu *Vřeteno*. Když jsem byl mokrá a třásl jsem se ve své posteli v Nové Anglii, moje nohy byly tak studené, až jsem cítil horko, a rozhodl jsem se, že jestliže je v Pekle horko, pak nemám žádný strach z toho, že tam půjdu.

Není třeba se o tom všem rozepisovat do detailu. Ačkoli je toho mnohem víc, věřím, že jsem se představil dost na to, abych ukázal, že můj raný život nebyl perfektní, a vypadá to, že říše představ mi může nabídnout mnohem víc než skutečnost. V tomto, jak věřím, je kořen mého pozdějšího zanícení pro psaní. Jak lépe se dají organizovat slova mých představ, aby se co nejlépe sdružila s mými potřebami! Přijít do vztahů s obludami, které mě nejprve pronásledují, a objevit radosti, které leží za nimi. Zatímco jsem pracoval na tomto ro-

mánu, hrála se v rádiu populární píseň, jejíž refrén byl: „Můj sen je skutečný, skutečnost je špatná.“ Ach, ano!

Nakonec jsem objevil četbu a postupně jsem byl úplně vytažen do světa literatury. Najednou jsem byl v *Klášteře a Ohništi* od Charlese Reada, románu ze středověku napsaném v roce 1869, dlouhém kolem tří set tisíc slov. Trvalo mi to měsíce prokousat se tím, ale každé slovo jsem četl poctivě a v tom světě jsem žil. Zhynul jsem, když to skončilo. Později jsem se pustil do čtení fantasy a science-fiction, kde bylo slov habaděj, abych se v nich vydováděl. Četl jsem pomalu, ale hloubavě – dodnes jsem pomalý čtenář – a proměnil jsem si celý svět kolem sebe ve prospěch vesmíru pronikajícího ke mně oknem potištěné stránky, někdy k znepokojení ostatních, kteří si mysleli, že jsem zvrhlý. Ale já jsem potřeboval tento jiný vesmír. V jistém ohledu mu vděčím za své zdraví, protože mi pomohl přežít útrapy skutečného světa. Neměl jsem žádný pevný cíl v realitě, kde bych mohl zůstat. Fantastický styl mi zajišťoval odvalu. Takže to bylo možná nevyhnutelné, že jsem se stal stvořením toho druhu, jakým jsem dnes. Piers Anthony je moje síla. Je to pseudonym, ale je s ním spojeno více mé skutečnosti než s mou pravou identitou. Byl jsem vždycky nikým ve světě a zůstávám pořád, ale ve fantazii jsem postavou významnou.

Možná ironicky se moje světská existence postupně zdokonalila od mých mladistvých let a teď je podle jakýchkoliv měřítek existencí dobrou. Oženil jsem se před více než čtvrt stoletím, mám dvě bystré a zdravé dcery a příjemný životní styl. Samozřejmě mnoho z toho je důsledkem mého úspěchu ve fantasy, protože za tím stojí světské peníze, které dostávám za své fantastické úsilí. Ale dokonce ani proud dokonalého života neplyne vždy klidně. Ukázal jsem základ své potřeby psát. Tomu samozřejmě napomáhá přítomnost nějaké rozumné inteligence a tvořivosti, vytrvalosti a štěstí. To pomohlo mně. Ale cítím v jednom hlavním ohledu, že jsem se ke své kariéře dostal skrz opičí tlapu.

„Opičí tlapa“ je starý příběh W. W. Jacobse, ve kterém jsou manželům povolena tři přání za opičí tlapu, ale každé z těchto přání je splněno způsobem, které je dělá hrozným. Přejí si peníze – a jejich syn je zabit, takže dostanou podporu. Přejí si, aby byl znovu naživu, a mrtvola obživne a přijde. Nakonec si přejí, aby znovu zemřel, a

nemají nic. No, skutečný svět mi dal ženu, ale chtěl jsem víc. Chtěl jsem být úspěšný spisovatel. Byla to příliš velká ambice. Jenom jeden ze sta, který o to usiluje, prorazí mezi profesionální autory. Ale nepřestával jsem to zkoušet osm let. Naše první dítě nebylo donošeno ve čtvrtém měsíci a narodilo se mrtvé. To nebyla jen osobní ztráta, to vyloučilo mé zproštění vojenské služby, takže dřív, než uplynul první rok manželství, uvázl jsem v U.S. Army. Naše druhé dítě se narodilo mrtvé v pěti měsících v době, kdy jsem odmítl podepsat V. J. Savings Bond program (jak znovu předesílám, potom platili 2,5% úrok), a byl jsem proto přemístěn jako instruktor a vtažen do vyučovacích a podobných povinností, a stejně tak jsem odmítl povýšení za PFC. To bylo také v době, kdy jsem obdržel americké občanství. Na závěrečném ceremoniálu bylo přítomno 49 armádních manželek a já. Tuto událost zpracovaly místní televizní zprávy v Oklahomě. Neuvidíte mnoho PFC v uniformách, jak přijímají občanství. Tehdy mi také přijali můj první science-fiction příběh v časopise vydávaném Damonem Kingem – který skončil před zaplacením nebo před publikací, což mne vyčerpalo.

Znovu v civilním životě se narodilo v šesti měsících naše třetí dítě. Žilo jednu hodinu a zemřelo ve stejný den, kdy jsem ztratil svou dobrou práci v elektronické společnosti a obdržel jsem radu od lékaře, že ta záhadná únava je všechna v mé hlavě. Jeden den v květnu 1962 byl ztracen a s ním mnoho jiných světských slov. Vypadalo to, jako bychom nikdy neměli mít vlastní dítě, má schopnost vydělávat si na živobytí byla ztracena a měl jsem vážné pochybnosti o svém zdraví, protože jsem věděl, že má špatná fyzická kondice není výmysl. Bylo to ve skutečnosti o deset let dříve, než mou chorobu diagnostikovali jako cukrovku. Vnitřní důsledky toho všeho byly takové, že jsem se pojistil na všechny neutrální choroby. Žádný vtíp – nebo v té době to nebylo vtipné. Jedna společnost se jako důsledek nebezpečí pokusila zvednout mou pojistku na dvojnásobek. Teď vím, že když jsem tu pojistku prodal, byla to donebevolající nemravnost, ne-li ilegálnost.

Takže jsme přišli o tři děti a každá ztráta byla spojena s dramatickými a všeobecně negativními změnami v našem manželském životě. Ale po tom Dni v květnu jsme si postupně přeorganizovali život. Moje žena šla do práce, aby mohla vydělávat

na živobytí, zatímco já jsem vynaložil mnohem větší úsilí, abych se stal spisovatelem – tím, že jsem tomu věnoval všechn svůj čas namísto psaní jen tak bokem. Ten rok jsem uspěl. Prodal jsem dvě své povídky. Nakonec jsem se dostal na svou dráhu – ale nikdy bych neměl šanci, kdyby kterékoli z těch prvních tří dětí žilo. Byla to opičí tlapa. Moje žena musela mít volno, aby musela pracovat, a naše výlohy musely být nízké. Dítě by to narušilo. Nikdy bych neobětoval své děti, kdybych věděl, že je jakýkoliv způsob, jak je zachránit. Jenže jejich ztráta mi umožnila dosáhnout mých ambicí. Tak jsem se tedy stal spisovatelem, zvláštními a často nehezkými machinacemi Osudu. Motiv byl nakonec vysvětlen příležitostí. Tyto věci se také odrážejí v tomto románě.

Dokonce i potom se objevily v mé životní dráze problémy a překvapení. Nemohl jsem si svými povídkami vydělávat na živobytí. Světové kursy byly příliš nízké a vydavatelé příliš vrtkaví. A tak jsem začal psát romány, což byl souboj, protože krátká fikce byla do té doby má obvyklá délka. Trvalo to až do té doby, kdy jsem prodal svůj pátý román, *Macroscope* – ve skutečnosti devátý, co jsem napsal, a byl zamítnut pěti vydavateli, protože tito knižní vydavatelé jsou také příliš vrtkaví – než jsem se cítil příjemně při psaní románů. Pak se mi líbilo obojí a napsal jsem i několik povídek. Do dneška jsem publikoval víc románů než povídek – což je na povídkáře dost neobvyklé.

Později jsem měl problémy v Parnasu. Vydavatel vydělával peníze za přidělená autorská práva, ale ani je nerozlišoval na pozicích, ani mi neplatil můj podíl. Protestoval jsem soukromým dopisem – a zařadili mě na černou listinu. Protestoval jsem v soukromé spisovatelské organizaci – která poslala můj dopis vydavateli a upozornila mne, že jsem jednal ukvapeně a mohl bych být obviněn z hanopisu.

Dostavila se další komplikace, ale výsledkem bylo, že jsem dostal právníka, získal většinu peněz, ztratil pár vydavatelů kvůli zařazení na černou listinu a s hlubokým znechucením jsem odešel od té spisovatelské organizace, která evidentně pracovala pod falešnými právy. Určitě jsem měl právo na jiný výsledek a ošklivím si takovou nečestnost. Po této komplikaci mi byl čas nakloněn jako spisovateli. Můj úspěch nahradil úspěch ostatních, kteří se tehdy začali ukazovat

jako já, a nahromadil jsem celkem devět nepublikovaných románů, protože mé jméno bylo vymazáno kvůli boji o odměnu. Parnasos není k těm, kdo hájí svá práva, o nic vlídnější než U.S. Army a Satan se může usmívat.

Ale neztratil jsem všechny své nakladatele. Přežil jsem, ačkoliv můj příjem za psaní nebyl obrovský. Moje žena pokračovala v práci. Jiný spisovatel mi ukázal, jak prodávat romány spíš v souhrnech, než je psát úplné. To znamená, že místo prodávání části z toho, co jsem napsal, jsem psal jenom to, co jsem prodal. Tato jediná změna marketingu způsobila ztrojnásobení mé produkce. Mezitím se vydavatelé vyměnili, nakladatelé se mezi sebou skoupili a většina těch, kteří mě zařadili na černou listinu, odešla, nevím kam. Obchody se znovu otevřely. Nemohu říct, že by to bylo proto, že se stala jakákoliv změna v řádu nebo v podstatě. Parnasos, tak jako diktátoři, nepřipouští chyby. Hlavní bylo, že jsem se nikdy nevzdal a že i teď mám agenta, aby mi pomohl bojovat v téhle válce. Pro nakladatele je těžší zařadit na černou listinu agenta, protože ten reprezentuje mnoho spisovatelů, z nichž někteří jsou dost důležití na to, aby si je ponechali. Moje páky se zdokonalily.

Dva z vydavatelů, s kterými jsem spolupracoval na povídkách, se přeorientovali na romány: Lester a Judy-Lynn del Rey. O mou práci se zajímali pořád. Ale byl tu problém – psal jsem svou science-fiction pro Avon, kteří se mnou vždy dobře zacházeli, a Avon měl určitá přání. To znamená, lidově řečeno, že měli slinu na můj další román v tomto stylu. A tak – rozšířil jsem svůj obzor na „nový“ styl, ten, v kterém jsem trošičku uspěl už dříve: fantasy. Byl to čistě taktický tah – využít nového obchodu. Avon byl dost velkorysý, aby s tím souhlasil s podmínkou, že kdyby se Del Rey nelíbilo moje fantasy (tento dojem prakticky neexistoval, ale nebudme slovíčkáři), Avon má na ně další záslusk. Ale Lesterovi se to líbilo, a tak jsem napsal *Řeč pro Chameleóna*. Nebylo to perfektní, ani výtah, ani rukopis, ale měl jsem štěstí, že jsem potkal v Lesterovi vydavatele, který ví, co dělá. To je naneštěstí vzácné u Parnase. Po jeho náhledu jsem román zrevidoval a byl vydán. Měl jsem další štěstí, že jsem v Judy – Lynn potkal výkonnou moc, která zase věděla, co je její práce. To je také vzácné. Ale objevuje se to v druhu prezentace, podpoře a snaze prodat romány, a to může udělat abnormální rozdíl.

Řeč byla rozebrána jako kouzlem. Obdržela August Derleth Fantasy Award v Anglii, kde se ani slovem nezmněli o mé špatné reputaci. Významné americké noviny dostaly svolení vydat seznam ocenění v tom roce, a *Řeč* samozřejmě nedostala žádnou cenu. Stala se však jedním z mých komerčně nejúspěšnějších románů a řada Xanth, kterou zahájila, měla tolik fanoušků jako žádná jiná.

Tak jsem pochopil, že se mi líbí fantasy. Jako čtenáři se mi vždycky líbilo, jen si mne dřív nezískalo jako spisovatele. Nyní zjišťuji, že je to snadné a zábavné psát a čtenářům se to také líbí. Potom se ve fantasy vyvinul příliv živý velkou částí nakladatelstvím Del Rey a náhodou se to stalo v době, kdy jsem serfoval na své cestě k vrcholu – ačkoli z mé strany nešlo o žádné počáteční úsilí nebo načasování. Zatáhla mě do toho šance – nebo, líbí-li se vám to víc, Osud. Jakmile jsem se do toho dostal, byl jsem dost rychlý na to, abych využil své situace. Moje kariéra ve fantasy pak pokračovala touto odchylnou a zdánlivě náhodnou cestou. Můj příjem se opět ztrojnásobil... a znovu. Nyní mám ve fantasy lepší kariéru, než o jaké jsem snil jako spisovatel. Skutečnost předčila představivost. Jedna série následovala další. *A toto*, zhruba, je cesta, jakou jsem se dostal k napsání románu *Vřeteno*. Není to cesta, již jsem si vybral, ale dostala mě sem. Těm, kdo mi říkají, že by chtěli být přesně jako já a psát fantasy stejným způsobem, jako já píšu, kladu jednu otázku: opravdu chcete? Pak jděte přivábit opičí tlapu.

Realita si vždy najde způsob, jak se vplést do mé fikce, ať chci nebo nechci. Měl jsem k tomu mnoho poznámek k okrajovým případům pro tento román, obávám se však, že by byly v detailu zdoluhavé, a tak přejdu jen k jednomu detailu. Existuje mnoho témat, jež se v mých románech opakují, a kritici vypadají, že je nevnímají, takových jako hodnota celistvosti nebo mé úsilí sjednotit město (science-fiction) s venkovem (fantasy). Tato témata mají složité osobní základy, které mohu rozluštit někdy jindy. V mé mysli je něco víc, co jednoduše zahrnuje, ačkoli to pociťuji jako jas, a zábava je ve fikci svrchovaná. Obvykle píšu ve více rovinách. Horní úroveň je jako vědomá mysl soustředěná na to, co se děje v současnosti – čtenáři to mohou proletět a může se jim to líbit bez namáhání mozku. Nejnížší úroveň vede k symbolismu, pocitu, významu a tématu. Také to zahrnuje můj světový názor, pro ty, kdo se nad ním chtějí

zamyslet. Pokud vím, nikdo z kritiků tuto úroveň nevnímá, zdá se však, že ji pochytil mnoho mých čtenářů, a samozřejmě jsou to oni, pro koho to píšu.

Jedno z mých hlavních témat se vztahuje k hudbě. Věřím, že člověk je ve své nejhlubší podstatě odlišen od zvířete svým uměním a součástí tohoto umění je i hudba. Věřím v sílu hudby stejně jako věřím v sílu světa. V rozhodujících situacích v mých románech najdete hudbu, právě v prvním, který jsem publikoval, v *Chameleonovi*, ukazují touhu po rozbité písni a touhu dát ji dohromady. A *Macroscope*, kde je hudba klíčem k tajemství vesmíru. A také právě v mé sérii fantasy včetně tohoto románu. Srdcem mého citění je píseň. Pokouším se pojmenovat přesnou píseň, již mám na mysli, protože chci, aby tu hudbu slyšel také můj čtenář a sdílel můj zážitek. Viděli jste to v *Bílém koni* ve chvalozpěvné scéně a útržek toho je v *Přesýpacích hodinách*, když Orlene páchá sebevraždu svým pianem. (Všimli jste si, že má Orlene medové vlasy, stejně jako má Niobe? – Opravdu si myslíte, že je to náhoda?) Uvidíte to v *Rudém meči*, kde se muž, jenž koktá, naučí mluvit zpěvem, a podobně v *Zelené matce*, kde Gaia zpívá se Satanem – a zamiluje se.

A samozřejmě to vidíte i tady. Píseň, kterou začíná *Vřeteno*, není v textu identifikována. Je to *The Bonnie Boy* a její záznam, jejíž vlastním já, je zpíván irskou dívkou Mary O'Hara. Vypráví příběh, tak jak jsem ho vyprávěl já v prvních třech kapitolách, romance mladé ženy a krásného chlapce a její tragický konec. Samozřejmě jsem to trochu přikrášlil – ale jestli se vám líbí můj příběh, bude se vám pravděpodobně líbit také ta píseň. Nevím, zda je ještě možné tuto kazetu sehnat. Je to *Songs of Erin* s londýnskou nálepkou, já jsem ji koupil v New Yorku v roce 1959.

The Shepherd's Song v různých přestrojeních má svůj vlastní příběh: „Pojď žít se mnou a buď mou láskou.“

Ve vydání Izaaka Waltona je to *The Complete Anger* (občas přeloženo jako „Compleat“), které je z roku 1963, jsou představeny dvě písně – jsou to ty dvě použité tady. Ve skutečnosti má ta první kořeny s Christopherem Marlowem v šestnáctém století. Protože básně nemusí vypadat tak dobře, ale s hudbou je to jiná záležitost.

Domnívám se, že milostná píseň má zřídkakdy vytrvalejší kouzlo – nebo kousavější repliku.

V jiné písni je mnohem mladší příběh, *The Wetlands Waltz*. Zajímal jsem se o přírodu, zvláště o prostředí divočiny, což se také během mé práce ukazuje, a v tomto případě jsem překryl svůj zájem o hudbu. Před pár lety jedna z lesních poradkyň mé dcery Penny se zastavila na kus řeči, a aby si prohlédla Pennina koně Blue, jenž se také v různých přestrojeních objevuje v mém fantasy. Poradčino jméno je Jill Jarboe. Tuto zimu poslala Penny kazetu: *Songs from The Water World*.

Zdá se, že tato Jill Jarboe vytvořila skupinu se čtyřmi chlapci v letním táboře, pojmenovala ji The Ecotones a společně produkovali tuto sbírku ekologický orientovaných písní. Je to smíšená skupina. Jill Jarboe je bílá, zatímco Mike Carey, Mike Kinsey, Shaun Martinez a Andrew Rock jsou černí. (Podporuji integraci, což může být také vidět v tomto románu.) Tato skupina není mocná, velice podporovaná věc, jde tu jen o to, myslím, zpopularizovat cenný případ ekologického uvědomění. Penny jednou ráno víceméně přiložila sluchátka na mou hlavu, když jsem jedl snídani a četl noviny. Soustředil jsem se na přehrávač, a bylo to ono. Byl jsem unesen. Byly to pěkné písně, ne vaše populární věci z Top-Forty, ale příjemné věci, úplně do detailu pro ty, kdo si cení přírody jako já.

Použil jsem jednu z těch písní ve *Vřetenu* s povolením a kdokoli, kdo má zájem obdržet původní kazetu, by měl napsat Jill Jarboe na adresu uvedenou na straně za titulní stránkou tohoto románu. Moje zmínka o *The Wetlands Waltz* je ve skutečnosti anachronická, protože v roce 1915, kam je román umístěn, píseň neexistovala – ale samozřejmě ji mohl slyšet Chronos a přinést ji zpět. Je to koneckonců fantasy. Neděláme si moc starostí s anachronismem.

Mezitím, co jsem pracoval na svém psaní, Osud rozvířil svým vrtkavým prstem trvající okrajovou bouří mé denní existence různými způsoby. Život jde koneckonců stále dál a ten můj je napěchovaný následky mých zájmů a chyb.

Koupil jsem další kazetu *Songs of the Water World* poslal ji do organizace životního prostředí, jejímž aktivním členem jsem, a poradil jsem jim, že by ji mohli recenzovat ve své národní publikaci pro ostatní členy, kterým se líbí ekologické uvědomění. Nikdy

neodpověděli. Stejně tak jsem tu kazetu mohl hodit v Prázdnotu. Pak mi poslali tři naléhavé žádosti o příspěvky. Já jsem však věděl, jak odpovídali na svou poštu, a zlaté pravidlo mi zůstalo v mysli. Neodpověděl jsem.

Koupil jsem některé z těch zvukových nápadů, jež odhánějí hmyz, na které můžete vidět reklamu všude kolem, protože nerad ubližuji hmyzu, když mne přímo nekouše, ale nesnáším ve svém jídle plotice anebo blechy na mém psovi – pak jsem po dlouhé měsíce vedl hádku, abych získal vrácení peněz, nakonec jsem vyvolal návštěvu právníka a notáře, aby zmařil místní better Business koncil, protože ty vynálezy jednoduše nepracovaly tak, jak měly. Položil jsem otázku v „Troubleshoot“ odstavci v novinách: je někde nějaká objektivní evidence toho, že alespoň jeden z těchto vynálezů funguje? Doposud nikdo neodpověděl.

Náš pes Basenji, kterého jsme adoptovali před jedenácti lety, poté co byl vržen a majitel ho nikdy nepřišel vymáhat nebo zaplatit veterinářův účet za spravení kosti psovy nohy drátem, zemřel na věkové komplikace ve čtvrt hodině, kdy jsem obdržel zpětně plakát *Draka na podstavci*, použitý na konferenci Společnosti amerických prodáváčů knih v Dalasu: nešťastná shoda událostí. Nyní ten plakát zdobí zeď blízko ohromné špinavé skvrny. Nebyl to můj oblíbený pes, ale smrt mě rozrušuje s intenzitou, že tomu ani ostatní nerozumějí. Víím, že jednoho dne budu muset mít co dočinění se smrtí někoho pro mne o trochu důležitějšího, než je můj pes, a nevím, jak se s tím vypořádám.

Šel jsem si zaběhat své obvyklé tři míle a vrátil jsem se na jinou adresu. Pošta spolkla naši science fiction adresu „Star Route“ a vyvrhla „Pineleaf Lane“ – naštěstí jsme se dostali k pojmenování naší ulice – a poslali nás do zadního řízení záznamů o změnách adres, protože naše denní pošta může vážit až deset liber. V březnu 1984 jsme obdrželi poznámku, která nám radila zaznamenávat veškeré dopisovatele do konce prosince roku 1953. Poštovní úřad žádá mnoho od anachronického spisovatele fantasy.

Pustil jsem se do druhého přepisování *Vřetene* a povedl se mi můj osobní rekord – 65 000 slov za pět dnů navzdory studené vlně, která zaháněla teploty až do třicítek a mě přinutila nabalit se, jako bych byl na Antarktidě, a prudce mačkat klávesy na svém ručním

psacím stroji. Zdá se, že v branži jsou jen dva spisovatelé, kteří užívají ruční psací stroj, a já jsem jedním z nich – myslím, že Harlan Ellison je ten druhý – jenže oni už nevyrábějí ruční Olympie a tento je deset let a deset milionů slov starý, takže se budu možná muset vrhnout do věku počítačových slovních procesorů a získat tradiční zařízení tak, abych mohl zůstat u své tradiční klávesnice. Víte, slovní procesor je spisovatelům představován jako obrovská pecka, ale já ve skutečnosti napíšu více svým perem a ručním psacím strojem než kdokoli, koho znám, napíše pomocí slovního procesoru. Technologie nenahrazuje představivost a klávesnici Dvorak.

Rozhodně po těchto pěti dnech jsem si musel dát tři dny volno, abych zvládl čtyřicet dalších dopisů. Znovu se stalo posledních pět dnů psaním pokorného konceptu, v jednom dni jsem obdržel čtyřicet sedm poštovních věcí od balíků knih až po dopisy fanoušků včetně jednoho dopisu od důvěřivého fanouška, jenž mě žádal, jestli bych si nepřčetel jeho osmisetstránkový román a neporadil mu, jak dosáhnout jeho vydání. Dále tam byl jeden dopis od nakladatele jenž mě žádá o pochvalný komentář na to, že dokončil rozsáhlou korekturu románu, jeden od jiného nakladatele, který poslal kompletní kopii románu, který jsem četl a opatřil záložkou v prosinci. Je to zvláštní pocit vidět své jméno vytištěné na obalu románu někoho jiného. Příliš špatné, že se neobtěžují udělat opravy chyb, které jsem našel.

Možná jsem se již dříve zmínil o ironii, že když jsem měl čas číst všechno z mého stylu, postrádal jsem peníze na zakoupení knih. Teď, když si je mohu dovolit, nemám čas dokonce ani udržet to, v čem mám svobodu. Domnívám se že je to tentýž případ jako problém s dortem, jemuž čelím jakožto cukrovkář. A poznámka od osmileté dívky: doposud můj nejmladší fanoušek, stejně starý jako Xanth. Této dívce jsem odepsal okamžitě. Koneckonců, také jsem mě kdysi tolik let. Dalších dvacet devět dopisů od fanoušků z toho dne zodpovím hned po tom, co dopíšu tuto Poznámku a výtahy z posledních dvou románů této řady.

Tříkrát po sobě jsem si přiskřípl nerv na zádech, když jsem se příliš pilně pokoušel cvičit a musel jsem udělat desetidenní přestávku, dokud ischias nezmizel. Nyní si tímto cvičením ulehčuji a je to významný osobní mezník. Každý rok na své narozeniny si všímám úrovně, jíž jsem dosáhl, a na své čtyřicáté deváté narozeniny

jsem překonal veškeré své narozeninové rekordy, ovšem na ty padesáté jsem nepřekonal žádný. Jsem ve dvou třetinách své cesty životem a příliv se během tohoto románu otočil.

Víte, možná se ukáže, že *Vřeteno* je má padesátá vytištěná kniha. Její psaní bylo několikrát přerušeno telefonáty mého agenta, jenž chystá vydání osmi mých dřívějších knih v balíku. Ti fanoušci, kteří mě ostřelují dotazy typu, kde sehnat mé knihy, které už nevydávají, brzy najdou odpověď.

Během toho ischiasu – to je ostrá bolest v noze, kde není žádný úraz, skřípnutí je ve skutečnosti v páteři, jenže tělo si myslí, že je v noze – jsem hleděl na nakladatelův komentář, který jsem udělal před rokem k řadě Gordona Dickinsona *Dorsai* (ve skutečnosti je to *Childe Cycle*, ale já to lépe neznám) a uviděl jsem v něm svou zmínku o „Eileen?“. Najednou jsem měl v mysli bolest, jež se po několik dnů vyrovnala bolesti v noze. V Dickinsonových románech *Soldier*, *Ask Not* vidíme smrt nevinného mladého muže, přinuceného bojovat ve válce, které nerozumí, na vzdálené planetě. Oživne ze svého smrtelného zranění jen na takovou dobu, aby mohl vyslovit jméno své manželky, Eileen, jako by věřil, že přijde a jeho zranění odstraní. To mě může rozervat. Hluboce cítím s těmi, kteří jsou odvedeni od toho, co znají a milují, a útrpně touží po návratu, který je nemožný.

Ale dále: koupili jsme videorekordér, obrovskou věc pro mé dcery, jež mají na televizi více času než já. Teď sledují přišerné věci, některé z nich nevhodné pro otce –náctiletých dcer. Ach jo. Také jsme získali bezdrátový telefon, takže nemusím pádit z pracovny domů, abych odchytil ciferníkový tón po posledním zazvonění. Usnadnilo mi to život. Moje dcera Penny konečně obdržela svůj řidičský průkaz, hurá! Jedna dole, jedna na řadě. Moje druhá dcera Cheryl obsadila druhé místo ve slovní prezentaci svého pojednání o konzervaci půdy a vody. To bylo slušivé téma během tohoto románu. Udělal jsem si čas, abych jí to pomohl nacvičit, a ve skutečnosti jsem se domníval, že obsadí první místo, ale ti soudci byli uzavření sexisté. Samozřejmě, možná nejsem úplně objektivní.

Na ranním nebi jsem uviděl jasný trojúhelník hvězd, a tak jsem to hledal ve hvězdných mapách a objevil jsem, že to jsou Váhy – vážící misky. Ano, právě tak nějak tou dobou jsem psal o vážení

mincí. Váhy jsou Pennino znamení, protože moc čte – to víte, knihovna. (Pozn. překl.: v angličtině se souhvězdí vah nazývá Libra a knihovna Library.) Nakonec jsem se naladil na kouzelnou nádhernou melodii, jejíž útržky slyším už po mnoho let. Myslím, že se jmenuje *Twin Sons of Different Mothers*. Opět mi připomněla tento román s podobnými dvěma dvojčaty, dcerami různých matek. Pátrám po melodiích, protože si dělám poznámky pro příběhy. Jsem často navštěvován těmi, které vyvolají pár mučivých vzpomínek, pak zmizí a nechají mne toužit.

Také pokračuji v hledání perfektní ping-pongové pálky – a věřím, že jsem ji našel. Je vyrobena z grafitu, velice lehká a pevná a spodní strana má „long pips“ povrch, který pošle protivníkův míč přímo zpět na něj a zmate jeho namísto mne. Nádhěra! Použil jsem ji, abych ubránil čest fantasy na své první SF konferenci NECRONOMI-CON v Tampě v říjnu 1983, v měsíci, kdy byly publikovány tři moje romány. Samozřejmě jsem své dcery vzal s sebou, líbilo se jim to, a teď jsou zblázněné. Navštívila ji jedna z mých dopisovatelek, a když se mi představila, nespojil jsem si to. Přeji si, abych měl lepší paměť na jména!

Telefonát od Bowlura, nakladatele Fiction 1976–1983 reagující na moji úsečnou poznámku o způsobu, kterým zařadili některé mé romány pod jméno Anthony a některé pod Pierse, vynechali můj první *New York Times* bestseller *Ogre, Ogre* a zařadili mé světské jméno devětkrát za sebou. Poradil jsem, aby si našli čtenáře konceptu, protože stojí tento svazek 100 dolarů a očekává se od něj, že bude věčný. Omlouvali se, ale ohledně čtenáře konceptu se nerozhodli. Telefonát fanouška z Colorada, jenž si mě přeje navštívit. Přicestoval by se školní třídou asi o dvaceti lidech a potřebuje poradit, kde by se mohli ubytovat nejlevněji. Moje žena to všude kolem obtelefonovala a nakonec zařídila kempování zdarma v místním parku. Šli jsme ven promluvit s lidmi z parku a objasnili, že pro ně máme povolení ke stanování..., a pak ta třída změnila názor a jela někam jinam. Ale fanoušek mě přišel navštívit a já jsem si s ním pár hodin povídal. Později napsal, že to byl důležitý okamžik v jeho životě. Byl velkorysý. Jsem totiž úplně obyčejný.

Moje žena narazila na výprodej nějakých pěkných uzavřených knihoven. Právě teď odmontováváme mé staré vratké poličky a

přiděláváme ty krásné nové. Nakonec se mým archivním kopiím vlastních knih dostalo patřičného zacházení! Nechávám si jednu archivní kopii všech vydání každé knihy, kterou jsem publikoval, v tvrdých deskách, brožovanou, anglické, francouzské, japonské a tak dál. V současné době to dělá něco kolem 150 svazků a počet stále vzrůstá!

Na jaře přišla politická světská kampaň a já jsem se musel dívat na nejlepšího muže v poli, bývalého guvernéra Revbena Ashewa z Floridy, jak štípal prach v New Hampshire. Zase se jednou politický proces ubírá tou nevyhnutelnou cestou kompromisu. A slyšel jsem o čerstvém průzkumu, 46 procent Američanů věří v Boha, 90 procent z nich věří v Nebe a Peklo (to je pokrytecké věřit v jedno bez toho druhého), jen čtyři procenta očekávají, že půjdou do Pekla. Opravdu? Dobrá, mám zprávu pro někoho...

Takže můj obyčejný život pokračoval svým pěkným krokem ode dne ke dni. Můžete vidět, že je-li vyňato z mého života fantastično, nezbyvá moc zájmů. Jestliže jste během předchozího odstavce usnuli, rozumím. Teď je také čas rozloučit se s tímto románem a já to udělám dozajista zamotanou směsicí citů. V jednom smyslu jsem spokojen, protože věřím, že je *Vřeteno* slušný román. Cítím nostalgii ze zážitku z něho, že mě teď mívá. Dělán si o něj starosti, protože očekávám jeho souboj s publikačním procesem a kritiku obrovského čtenářstva potom. Pociťuji postupující nelibost z úšklebků některých kritiků vysmívajících se této Poznámce. Čerstvý výzkum ukazuje, že čím je kritik nevšimavější, tím je kritičtější. Žádný profesionální spisovatel by vám to nemohl říci před dvaceti lety. Ve skutečnosti řekl papež Alexandr před dvěma a půl stoletím:

Je těžké říci, zda se větší spisovatelské nadání
ukáže ve špatné kritice či ve psaní.

Měl však odpověď:

Nechť takoví učí ostatní, kdo sami sebe předčí,
a volně cenzurují ti, kdo dobře píší.

Také se obávám haldy dopisů, kterou tato Poznámka vyvolá, až se román dočká brožované publikace. Ano, dostávám poštu vztahující se k mým Poznámkám. Leckdy se čtenář ani neobtěžuje s románem, čte jen Poznámku. Například dopis od jednoho čtenáře, jenž můj román vyhrabal z popelnice, přečetl si Poznámku, napsal mi obdivný dopis a (jak se domnívám) odhodil knihu zpět do popelnice. Poznámka se mu však velice líbila. Dobrá, obávám se říci, že mu to nestálo za to ty peníze.

Opravdu se pokouším zvládnout svou poštu, jenže poté, co jsem minulý rok odepsal na 702 dopisy – ano, trvám na jejich počítání – a v duchu vidím modřiny způsobené tlčením hlavy o zeď, domnívám se, že se mé vystoupení v tomto ohledu odvrátí od útrap a ono počne ubývat stejně jako mé cvičení. Nejsou to všechno jen obyčejné poznámky, musím se pokoušet odpovědět co nejrozumněji těm, kteří si přejí stát se co nejrychleji úspěšnými spisovateli – kdybych věděl, jak to udělat, mohl bych si ušetřit osm let! – nebo těm, kteří mne zaplavují dlouhými seznamy otázek pro své průzkumné články, či těm, již se mne snaží obrátit na víru (poznal jsem Krista, vložil jsem ho do svého románu *Tarok* jako jednu z postav, nemyslím si však, že je to to, co mají na mysli), anebo těm, co se chystají spáchat sebevraždu. To není vtip, je mezi dopisy několik skutečných problémů a já se necítím kompetentní je řešit – jenže jsem se pokusil, jelikož tito lidé si skutečně přejí můj zásah, tak jak to je? Trvám na tom, že je mnohem lepší mít ke svým čtenářům vztah než zůstat citově sám.

Jestliže Osud tvoří plán života, je cit jeho složkou. Být znám, potřebný, milován – to je možná skutečný problém naší společnosti. Vidíme lidi, kteří se obracejí k alkoholu, mysl a náladu ovlivňujícím drogám, k hazardu, k příležitostnému sexu jak hetero, tak homo, k násilí, ke kultu sebezničujícího chování, když jsou to možná jen ubohé náhražky poznávání, interakce, bezpečí a lásky, po kterých opravdu touží. To není nechutná ironie, že se někteří z nás musí dokonce obracet k fantasy, aby získali nějaké podoby přátelství, jež je nám ve skutečném světě odpíráno, a ani nemůžeme zakřičet „Eileen!“ Trpíme všemi způsoby nuceným chováním v marné reakci na základní neadekvátnosti citu, jimž nerozumíme.

Když jsem pracoval na *Vřetenu*, byla nějaká žena hromadně znásilněna na barovém pultě. Když byli násilníci vyslýcháni a souzeni, žena z té společnosti svědčila v jejich prospěch. Sex bez lásky proniká do médií. Předškolní děti jsou sexuálně obtěžovány zaměstnanci školy – a to je řečeno jen jako narážka na zneužívání a incest, jež dnes vůbec nejsou vzácné, nýbrž typické. Satanova práce, určitě.

Jenže na světě je ještě radost. Někteří svou spásu naleznou ve víře, ve víře, že je Bůh miluje. Jiní ji najdou v těsném rodinném svazku. Osobně jsem zažil pocit Ráje z blízkého rodinného života po vystoupení z Pekla tím, že jsem ho zapřel, zůstal jsem však vystrašen. Nemám rád cestování, jelikož jsem jako dítě zjistil, že mé cesty nemají návrat. Nerad opouštím svou rodinu, protože si pamatuji, jak křehká může být rodinná existence. Někteří si mne váží za to, jakou ochranu poskytují jakožto otec, ale já jsem se hned na počátku rozhodl, že mé děti nebudou nikdy vystaveny tomu, čemu jsem byl vystaven já, poté, co už jsem o tři přišel, vím, že žádný život není jistý.

Zamítl jsem většinu pozvání být Čestným hostem na kongresech, ne kvůli nějaké nechuti k lidem nebo strachu z veřejného vystupování – strach z ukazování se je spisovatelská blokáda, kterou jsem už dávno porazil, a cítím se mezi fanoušky v naprosté pohodě – jde však jednoduše o to, že je všude dobře, ale doma je nejlépe. Věřím, že po přečtení této Poznámky ti, již byli zklamáni mou relativní izolací od veřejnosti, porozumí, že v tom není nic z lehkomyšlnosti. Je to jeden ze způsobů, jimiž jsem se vyrovnal s problémem své vlastní existence. Doufám, že co jsem napsal, pomůže ostatním vyrovnat se s jejich vlastními problémy.